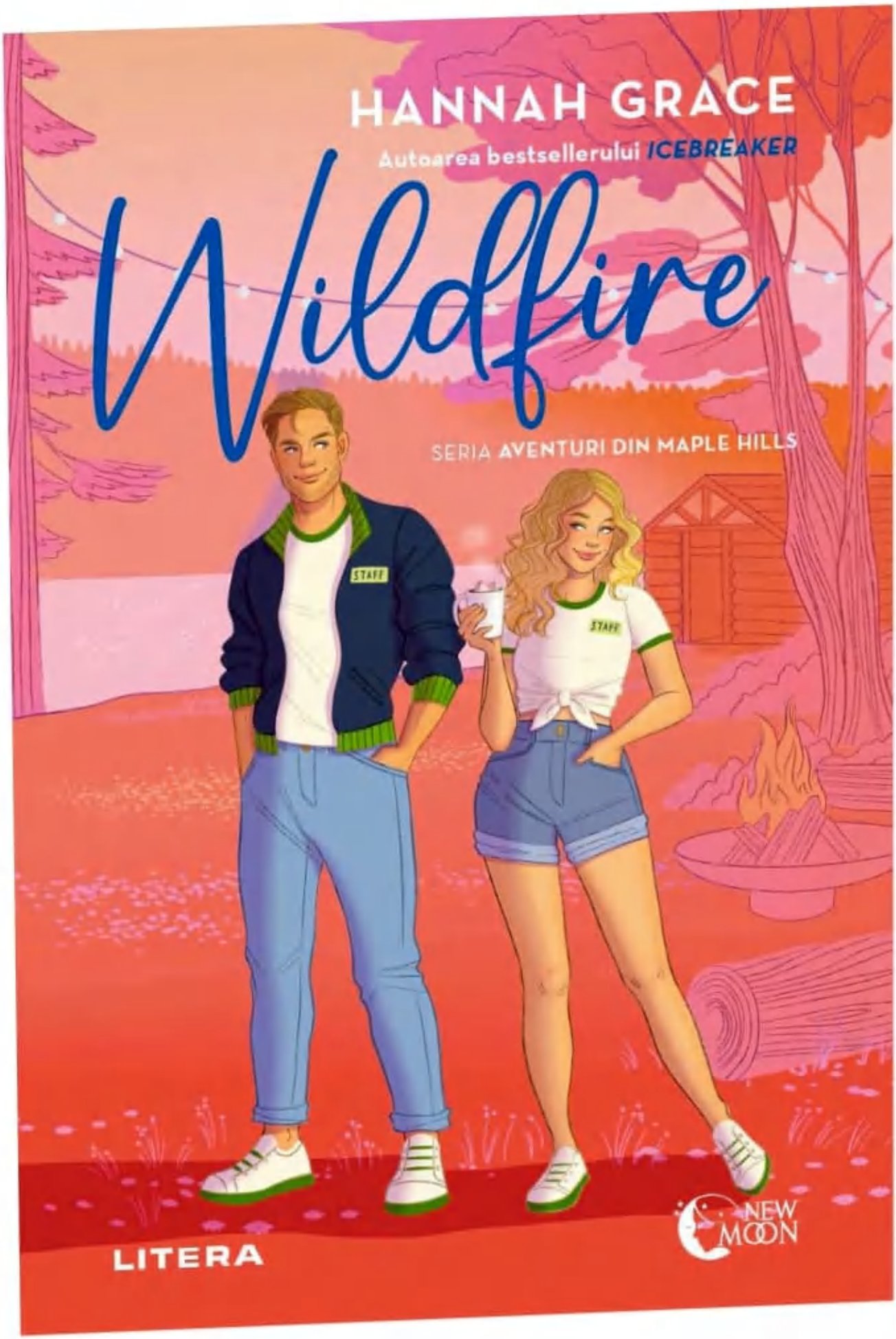
HANNAH GRACE
Autoarea bestsellerului ICEBREAKER
Wildfire
SERIA AVENTURI DIN MAPLE HILLS
STAFF
STAFF
LITERA
NEW MOON

NEW
MOON

HANNAH GRACE

Wildfire

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

Wildfire
Hannah Grace
Copyright © 2023 Hannah Grace
Toate drepturile rezervate.

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin
copyright si este destinat
exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care
a fost descărcat.
Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schîmbul,
reproducerea integrală sau
parțială, multiplicarea, inchirierea, punerea la dispoziția
publică, prin internet
sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau
temporară pe dispozitive
sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât
cele pe care a fost
descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc,
fără consimțământul editorului, este strict interzisă.

Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Wildfire
Hannah Grace

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corectori: Emilia Achim, Ana Păunița
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-632-9
ISBN EPUB 978-630-338-053-7

Pentru versiunea mea din tinerețe,
care și-a dorit să fie prima lui opțiune.

„A iubi înseamnă să arzi, să fii în flăcări."

MARIANNE DASHWOOD, *Raţiune şi simţire* (1995)

CAPITOLUL 1

RUSS

Din partea cealaltă a camerei de zi, privirea lui Henry mă pârjolește.

– O să ai o vară nasoală.

Aud cum coechipierii mei pufnesc, cei mai zgomotoși fiind Mattie, Bobby și Kris, care cu toții mi-au spus ceva similar când am refuzat să petrec vara la Miami cu ei.

– Ce cuvinte încurajatoare, Turner, îi răspund eu colegului meu de cameră placid. Ar trebui să te faci vorbitor motivațional.

– O să-ți pară rău că nu m-ai ascultat când o să te speteşti muncind și o să faci activități de teambuilding la trainingul pentru angajați de săptămâna viitoare. Henry continuă să frunzărească broșura Honey Acres, încreţindu-și fruntea tot mai mult cu fiecare pagină. Ce înseamnă tură de noapte?

– De două ori pe săptămână, trebuie să dorm într-o cameră anexată la cabane, în caz că au nevoie de ceva, zic eu nepăsător, privind cum Henry mărește îngrozit ochii. În restul timpului, dorm în propria cameră.

– Nu-i de mine, zice el, aruncând broșura înapoi pe măsuța de cafea. Dar succes!

– Ar putea fi mai rău, cugetă Robbie din partea cealaltă a camerei de zi. Vara asta poate o să fii nevoit să te muți în Canada.

Nate geme zgomotos, îngropându-și capul în părul iubitei lui, afundându-se mai adânc în fotoliul pe care stau amândoi.

– Du-te dracului cu Canada ta!

– Ți-ai făcut-o singur, mormăie Stassie suficient de tare ca toți să o auzim. Nu te mai plânge atât! Nate, tu vrei să joci pentru Vancouver.

– Prefer să mă mut în Canada decât să am grijă de douăzeci de copii timp de nouă săptămâni. Dezgustul real de pe fața lui Henry i-ar face pe toți să creadă că eu mă duc la abator, nu că-mi petrec vara fiind supervizor într-o tabără. Chiar nu te-ai gândit bine la asta, Callaghan.

Ba chiar mă gândisem.

Clientela principală de la Honey Acres este reprezentată de părinți suprasolicitați și bogați care trebuie să-și țină ocupați copiii toată vara, cât ei muncesc. Din fericire, tarifele sunt extrem de mari, ceea ce înseamnă că și dotările sunt mai bune decât cele oferite de restul taberelor despre care m-am interesat, și, ținând cont că sarcina este de a ține sub control mai mulți copii, este bine plătită, plus că se oferă multe zile libere întregi. Ceea ce știu că-i un lux și că nu se întâmplă în alte tabere.

Kris și Bobby mi-au sugerat să depun o cerere după ce le-am refuzat oferta de vacanță și le-am explicat că am nevoie de un loc de muncă. Acum zece ani, într-o vară, ei au fost la Honey Acres și au jurat că este cea mai bună tabără din California, iar eu eram dispus să caut de lucru orice. Sunt cam strâmtorat cu banii de când barul unde lucram a fost închis de poliție. Din păcate, l-a prins într-un final din urmă faima că acolo se desfășurau activități suspecte și că se vindea de băut studenților care nu aveau vârsta legală, așa că sunt slabe șanse să fie redeschis.

Aşadar, chiar dacă Henry crede că decizia mea nu-i cea mai inteligentă, alternativa este de a pierde vremea prin Maple Hills, şomer, bătut de mama la cap să o vizitez.

Mi-a fost foarte uşor să aleg.

– Eu, Hen, am auzit că tu tot nu vrei să vii cu mine, îl tachinez eu.

– Tot nu vin. Mulţumesc! Dar, dacă ai nevoie de un pretext ca să poţi pleca, să-mi spui. O să dau un telefon.

J.J. se apleacă spre Henry pe canapea, îmboldindu-l cu un umăr.

– Singura urgenţă pe care o vei avea în următorii doi ani, căpitane, o să fie că te îneci în prea multe p...

– J.J.! ţipă Stassie, întrerupându-l.

– Nu te mai gândi la prostii! o ceartă el. Voiam să zic peisaje.

Stassie îşi dă ochii peste cap, arătându-i degetul mijlociu, în timp ce el îi trimite un sărut. Ea coboară mâna şi se concentrează asupra mea, cu un zâmbet delicat pe buze.

– O să te distrezi, ignoră-l pe Henry! Dar o să-ţi simţim lipsa pe aici.

– Tu nici măcar nu mai locuieşti aici, zice Mattie, cu sprâncenele ridicate.

– Tu n-ai locuit niciodată aici! răspunde ea, pornind o ceartă despre cine petrece mai mult timp în casa asta.

Oricât sunt de recunoscător că am un loc de muncă în vara asta, nu prea-mi convine că plec, căci abia m-am mutat cu Henry şi Robbie. În plus, mai sunt şi colegii noştri neoficiali – Mattie, Bobby şi Kris –, care apar ca prin magie de fiecare dată când se pomeneşte de mâncare.

Este ciudat să am propria cameră, după doi ani de împărţit camera la cămin şi, înainte de asta, de stat cu fratele meu, Ethan, dar deja sunt mult mai fericit aici.

În afară de lucrurile evidente, cum ar fi să am propriul spațiu și să locuiesc cu oameni de care-mi place, mă simt bine că nu trebuie să planific cu grijă când să fac laba sau, rareori, sex. Henry a avut amabilitatea să-mi spună că, după ce a locuit șase luni lângă Nate și Stassie, poate să confirme sută la sută că acea cameră nu este izolată fonic.

– Voi doi o să vă certați toată după-amiaza sau ne pregătim de petrecere? strigă Robbie la Stassie și la Mattie, care se ciorovăiesc.

În seara asta, dăm o petrecere de rămas-bun pentru cei care termină sau un „la revedere și duceți-vă dracului", cum îi zice Robbie. El rămâne în Maple Hills pentru masterat și este fericit că păstrează titlul de organizator de petreceri.

Acestea fiind spuse, nimeni nu-i prea entuziasmat să pună la punct casa pentru hoardele de studenți din Maple Hills care vor descinde aici în câteva ore. Știu că pentru băieți pare sfârșitul unei ere; patru ani petrecuți în fiecare zi cu cineva înseamnă mult. Pentru Nate și Robbie înseamnă și mai mult; ei n-au locuit niciodată în alte orașe, darămite în alte țări.

Eu o simt ca pe începutul unei noi ere. La începutul școlii, m-am alăturat unei frății pentru că-mi doream o familie care să nu mă dezamăgească așa cum o face familia mea reală. Am crezut că partenerii mei de frăție îmi vor fi alături la bine și la rău, că, în sfârșit, voi avea niște oameni pe care să mă pot baza, dar asta nu s-a întâmplat. Am simțit că am făcut o greșeală de boboc, dar am perseverat, crezând că durează ceva până să ne simțim ca o familie. Mi-am dat seama că am făcut o greșeală când s-a întâmplat tâmpenia de la începutul anului cu patinoarul și sîngurii oameni care mi-au fost alături sunt în camera asta.

A fost cea mai grea perioadă din viața mea, ceea ce spune multe, și ascundeam cât de jenat mă simțeam. Apoi, într-o zi, Henry m-a întrebat dacă sunt bine și i-am zis că da. Mă așteptam ca asta să fie tot, dar mi-a zis că și-a dat seama că mint și că avea să revină când aveam să fiu pregătit să vorbesc. În fiecare săptămână am avut aceeași discuție, până când, în vacanța de iarnă, am dat peste el.

Am încercat să mă duc acasă, dar am rezistat doar 24 de ore cu beția tatălui meu după pierderile de la cazinou, cu prostia incoerentă și cu incapacitatea magnifică a mamei mele de a-l trage la răspundere pentru acțiunile lui, după care m-am întors în campus. Henry se îndrepta spre casa de hochei să-și ia materialele artistice și, când m-a văzut, m-a întrebat dacă sunt bine, iar eu, pentru prima dată, i-am zis că nu.

După ce ani buni am fost prea rușinat și furios din cauza problemei tatălui meu cu jocurile de noroc ca să spun cuiva, am scuipat totul din mine. Nici măcar antrenorul Faulkner sau Nate nu știu toate detaliile despre ce se întâmpla la mine acasă, dar lui Henry i-am spus totul.

A stat acolo, cu o pânză sub braț, ascultând.

Când am terminat, am simțit că mi s-a ridicat un morman de cărămizi de pe umeri, iar el m-a întrebat dacă vreau să primesc aripile lui Kenny și să petrec timp cu el pe timpul vacanței. Nu mi-a pus întrebări, nu mi-a oferit sfaturi, nu m-a judecat. De aia am acceptat imediat când m-a întrebat dacă vreau să locuiesc cu el și Robbie.

În încăpere s-a făcut haos, cum se întâmplă mereu când e toată lumea aici, cu conversații suprapuse, fiecare mai zgomotoasă decât cea de dinainte. Oamenii au impresia că sunt tăcut pentru că sunt timid, dar nu sunt timid. Nu cred nici că sunt tăcut, ci doar par așa pentru că ceilalți sunt foarte zgomotoși. Eu prefer să stau și să ascult decât să fiu în centrul atenției, spre deosebire de

coechipierii mei. Este o presiune prea mare când ești în centrul atenției, sunt prea multe ocazii să o dai în bară. Mă simt mult mai fericit ca observator, privind din exterior.

Mă duc în bucătărie și iau o sticlă de apă din frigider și, când mai iau una, simt pe cineva în spatele meu.

– Ești pregătit pentru prima ta petrecere oficială? mă întreabă J.J., acceptând sticla din mâna mea.

Ne sprijinim amândoi de blatul din bucătărie, privind în camera de zi.

– Așa cred. Să nu-l enervez pe Robbie este singura regulă, corect?

J.J. pufnește, descbizând sticla de apă.

– Este distracția mea preferată, dar depinde cât de mult vrei să te muncească în următorul sezon.

– Cred că nu o să-l enervez.

– Te simți deja ca acasă? mă întreabă el, luând o gură de apă.

În ultimele săptămâni, am petrecut mult timp cu J.J. și am descoperit că, sub persoana aia glumeață, este foarte fratern. După ce acum câteva luni mi-am folosit economiile să-mi cumpăr o camionetă veche, am devenit curierul neoficial pentru cutiile tuturor. A fost bine să mă simt util, așa că nu m-a deranjat până când Lola s-a arătat îngrijorată că lucrurile ei vor fi trimise din greșeală la Vancouver, unde va sta Nate, și a desenat penisuri pe cutiile care nu erau ale ei sau ale lui Stassie.

Eu și J.J. am mers la noua lui locuință din San Jose cu o camionetă plină de cutii decorate, și toți cei întâlniți pe drum s-au uitat la noi amuzați. Afli multe despre cineva când stai într-un spațiu închis cu acea persoană timp de zece ore. Ironic, J.J. a gluniit că eu abia povestesc despre mine.

– Ajung și acolo, am recunoscut eu. Este o mare schimbare față de cum eram obișnuit.

– Ține minte, aici este locul tău. Toată lumea te vrea aici, mă auzi? zice el încet.

Niciodată nu mi-am exprimat nesiguranța față de unul dintre băieți, dar J.J. știe cumva că eu păstrez distanța. O dată i-am zis că-i perspicace, și el a zis că-i așa pentru că-i scorpion. Ce o mai fi însemnând și asta.

Oricum, apreciez situația și, pentru prima dată după mult timp, mă simt înțeles. Ceea ce-i un sentiment ciudat de acceptat, din moment ce de multe ori nu mă înțeleg eu pe mine.

– Te aud, confirm eu.

Îmi dă una peste umăr, după care se întoarce la locul lui în camera de zi. Îl urmez lent, așezându-mă lângă Henry.

Robbie bate o dată din palme, făcându-ne pe toți să avem brusc amintiri din hochei, căci îi acordăm imediat atenție, ca niște câini bine antrenați.

– Ce mini-Faulkner. Frateee, mormăie Nate, foindu-se incomod pe locul lui.

– Știi că eu tresar la aplauze, adaugă Bobby. Cred că-i o reacție reală la traumă.

– Eu aud aplauzele alea când sunt singur, zice Mattie, încuviințând solidar din cap.

– Nah, pufnește Joe. Ăla-i Kris din camera alăturată. El e. Gata imediat de una mică.

Robbie șuieră ceva în șoaptă, în vreme ce Kris aruncă o pernă de pe canapea spre Joe, care o prinde și o aruncă înapoi, declanșând haosul.

– Unde erau abilitățile astea de apărare când jucai hochei, Joe? întreabă Henry, luându-l pe nepregătite suficient ca una dintre pernele lui Kris să-l lovească direct în față.

– Pentru Dumnezeu, mormăie Robbie. Petrecerea asta nu va avea loc dacă unul dintre voi are o contuzie, clovnilor. Hai, pentru ultima dată!

În încăpere se lasă liniștea în timp ce toți se aliniază cu reticență, ca Robbie să le spună ce au de făcut, și este un moment ciudat în care am senzația că toți își dau seama că e ultima petrecere pe care băieții o vor da împreună în casa asta.

Sunt pierdut în gândurile mele când J.J. începe să râdă și să strige.

– Cinci dolari! Îmi datorați cu toții cinci dolari!

– Poftim?

– Stas plânge! Își pune un braț in jurul ei și o sărută pe lateralul capului. Și asta înainte să consume alcool! Eu câștig.

Ștergându-și lacrimile cu dosul mâinilor, ea se uită uimită în jur.

– Ați pariat pe mine?

Băieții își scot toți portofelele, scoțând bancnotele. Mattie ridică din umeri, trântind banii în palma în așteptare a lui J.J.

– Tehnic, am pariat pe lacrimile tale.

– Este incredibil. Nate, tu știi... Se întoarce spre iubitul ei, care scoate discret bani din buzunar. Ești un nemernic! Toți sunteți niște nemernici.

Nate îi dă cei cinci dolari lui J.J. și o strânge în brațe, sărutând-o cu afecțiune pe tâmplă.

– Nici măcar n-ai încercat să reziști. Cu banii ăștia, ți-aș fi putut cumpăra aripioare de pui.

– Incredibil. Este așa trist. Voi o veți lua pe căi separate și este așa o atmosferă...

– Te-ai simți mai bîne dacă ți-aș spune că Russ n-a pariat că plângi astăzi?

Ochii ei înlăcrimați se întâlnesc cu ai mei, și zâmbește.

– Mulțumesc, gogoșică! Tu nu ești pe lista mea de nemernici.

Încuviințez din cap în semn de apreciere, lăsând-o să creadă că nu am pariat pentru că am crezut că nu avea să

plângă – ceea ce eram sigur că urma să facă –, în loc să clarific că n-am făcut-o pentru că nu pariez.

– Mă scuzați, intervine Henry. Nici eu n-am pariat.

Și Henry știa că avea să plângă, dar a hotărât să nu parieze, în semn de solidaritate. J.J. încă își numără banii când intră Lola cu pungi pline cu pahare roșii. Se uită la șirul de oameni și se încruntă.

– A plâns, nu-i așa?

– Da, răspunde toată camera.

– La naiba, Anastasia! Lola lasă pungile în poala lui Robbie, se apleacă să-l sărute, apoi caută în geantă și scoate niște bani. Este ultima oară când îmi mai iei banii, Johal.

– Până dau rateu cu hocheiul și-mi urmez adevărata chemare în viață, zice J.J. Striptease-ul.

– Până atunci.

– Acum, că și-au achitat toți datoria, putem să începem petrecerea? geme Robbie.

Tăcerea de mai devreme revine, același gând trecând prin mințile coechipierilor mei. Nate își drege vocea, încuviințând dîn cap.

– Pentru ultima dată.

Atmosfera ciudată dispare de cum Lola izbucnește în râs.

– Bine, Alexander Hamilton. Și eu sunt aia care dramatizează, frate. Parcă sunteți o adunătură de melodramatici.

CAPITOLUL 2

AURORA

Eu n-ar trebui să fiu aici acum, dar jucătorii de baschet au ceva ce îmi pune la grea încercare capacitatea de autocontrol.

Am zis că nu vin, şi Emilia mă aşteaptă deja la casa de hochei, aşa că nu ştiu de ce i-am permis lui Ryan Rothwell să mă convingă să-mi abandonez planul şi să trec pe acolo. Ce au bărbaţii înalţi, musculoşi şi abili cu mâinile de mă fac să fiu slabă? Este unul din marile mistere ale vieţii. Un mister pe care jumătate dintre femeile din Maple Hills incearcă să-l elucideze, dacă este să mă iau după mulţimea de la această petrecere.

Cum câţiva jucători absolvă, petrecerea din seara asta este ultima pentru ei. Săptămâna trecută, eu şi Ryan ne-am luat rămas-bun de vreo patru ori, şi, oricât o fi el de grozav, ştim amândoi că nu vom ţine legătura. Luna viitoare are selecţiile pentru NBA, şi nu-mi fac iluzii că voi fi invitată prea curând să stau pe marginea terenului. Dar asta nu m-a oprit din a veni doar pentru că el mi-a cerut-o, ceea ce spune mai multe despre mine decât despre Ryan.

Îmi văd de treaba mea, având îndoieli în privinţa tuturor alegerilor mele din viaţă şi consumându-mi băutura într-un loc tăcut din bucătărie, când cineva care-mi doresc să plece se aşază lângă mine. Îmi dau instinctiv

ochii peste cap când Mason Wright deschide gura, dar asta nu-l oprește din a mă deranja.

Îmi fură băutura din mână – lucru pe care știe că-l detest – și ia o gură.

– Îți cauți următoarea victimă, Roberts?

Doamne, îl urăsc.

– Nu-i ora ta de culcare, Wright?

Urcă și coboară cu privirea pe corpul meu și rânjește, făcându-mă să icnesc în sinea mea.

– Asta-i o invitație?

Din fericire, n-am nici o problemă cu autocontrolul în preajma acestui jucător de baschet.

– O invitație să te duci dracului și să mă lași în pace? Da.

Chicotește, și mă irită ideea că el găsește ceva amuzant în orice. Nu știu de unde are atâta încredere în el, dar ar trebui sâ o îmbutelieze și să o vândă. Niciodată n-am cunoscut pe cineva, cu atât mai puțin un boboc, atât de arogant ca acest băiat.

Dându-mi băutura înapoi, se apropie mai mult.

– Știi că mă excită când faci pe inabordabila, da?

– Nu fac, Mason. Nu poți să mă ai.

– De ce?

– În afară de faptul că nu pot să te suport? Ești boboc.

– Ești cu patru luni mai mare ca mine.

Sprâncenele i se unesc de frustrare, pentru că Doamne ferește ca o femeie să nu cadă imediat în genunchi în prezența lui.

– Ești boboc, repet eu.

N-ar crede niciodată că se poate ca o femeie să nu fie interesată de el. Parțial pentru că-i foarte atrăgător, dar în principiu pentru că are foarte mare încredere în el. Pare mai degrabă vedeta rock tipică, nu un jucător de baschet. Înalt, păr negru, ochi albaștri pătrunzători și piele albă cu

tatuaje detaliate pe brațe și pe spate. Oftând, dau pe gât restul de băutură.

– Nu-mi plac oamenii mai tineri decât mine.

– Ai grijă, prințeso! Își înăbușă râsul cu mâna, și eu mijesc ochii. Se vede că ai probleme cu tatăl.

– Singura mea problemă ești tu. Îmi vine să-l strâng de gât, dar, cunoscându-l pe Mason, ar lua asta drept preludiu. Dar, apropo de tătici, cum este directorul Skinner?

Oricât de arogant ar fi inamicul meu, are o slăbiciune: tatăl lui. Nimeni nu știe că tatăl lui este șeful sportivilor la Maple Hills, și el vrea ca lucrurile să rămână așa, de asta folosește numele de fată al mamei lui. Ai crede că faptul că avem amândoi probleme cu tații noștri ne-ar ajuta să ne conectăm, dar eu și Mason nu ne-am înțeles niciodată și nu se va dezvolta în timp nici un soi de prietenie între noi. Pot spune fără teama de a greși că voi aștepta răbdătoare prăbușirea lui.

– Mă bucur să știu că sunt subiectul de discuții intime între tine și Ryan. Rânjetul lui obișnuit se transformă instantaneu într-o încruntătură, și întinde mâna după cea mai apropiată sticlă de băutură. Mă mut în camera lui Ry. Ți-a zis? Nici măcar nu schimb codul, ca să știi cum să intri.

Băiatul âsta nu știe când să renunțe.

– Ce drăguț ești! Dar, serios, Mason, poți să-i dai tatălui tău numărul meu? Este atrăgător. „Nu este." Și vreau să prind un loc în echipa de baschet.

– Du-te dracului, Aurora! mormăie el, punând sticla la loc pe blat și luând-o spre grădină.

– Ai grijă, prințeso! Se vede că ai probleme cu tatăl.

De la spate, niște brațe îmi cuprind talia, și mă pregătesc să dau cu pumnul, când aud o voce groasă care mi-e foarte cunoscută.

– Nu te scot din închisoare dacă-l omori.

– Mi-a zis că am probleme cu tata. Ryan se uită confuz când mă întorc cu fața spre el, de parcă nu-i chiar sigur unde duce conversația asta. Este în regulă numai când o zic eu.

Încuviințează din cap, înțelegând în sfârșit.

– Am priceput. Ce i-ai zis de l-ai enervat?

– I-am cerut numărul tatălui lui, ca să prind un loc în echipa de baschet.

– Rory... Ultimele două sunete le zice mai prelung, așa că știu că am dat de belea. Știi că asta ar trebui să fie secret. Este un micuț sensibil sub imaginea aia de băiat rău și încruntat.

Nu-i vina mea că Mason are o relație proastă cu tatăl lui. Nu-l face special, și n-am rostit niciodată cuvântul *nepotism*.

– Păi, dacă era secret, de ce mi-ai zis?

Ryan se apleacă și mă sărută tandru pe frunte.

– Pentru că știu că-l urăști și voiam să mă culc cu tine.

– Hmm. Oricum aș fi făcut-o.

M-aș culca cu Ryan Rothwell în orice zi a săptămânii. M-am culcat cu Ryan Rothwell în multe zile dintr-o săptămână, de fapt. Ryan este un tip grozav, probabil de aia aleg să înfrunt furia Emiliei de dragul de a-l mai vedea o ultimă dată.

Așteptările mele de la bărbați sunt sub nivelul mării, dar Ryan este un tip de treabă, și prietenia noastră cu beneficii din ultimele luni a fost distractivă.

Se știe că se distrează fără a se implica în relații serioase, și cred cu fermitate că ar trebui premiat de colegiu pentru serviciile oferite în slujba fericirii femeilor în acești patru ani petrecuți aici.

Ar trebui să ridice o statuie in onoarea lui.

Poate o să-i cer asta tatălui lui Mason.

Pune un deget sub bărbia mea, ridicându-mi capul și smulgându-mă din gândurile mele.

– O să-mi fie dor de tine, Roberts.

Răspunsul mi se blochează în gât. Ar fi de ajuns ceva de genul „Și niie o să-nii fie dor de tine" sau chiar și un simplu „Mulțumesc", dar cuvintele nu ies. Detest faptul că doar câteva cuvinte de afecțiune, un simplu gest de prietenie, un semn că timpul nostru împreună a însemnat ceva pentru el sunt de ajuns ca să o iau razna.

Relația noastră a fost mereu ceva pur fizic. Nu că n-ar fi încercat să mă facă să rămân după sex, dar mă simt bine când il aud că-i va fi dor de mine, chiar dacă are încă vreo douăsprezece femei cărora să le spună asta.

Oftează, ca și cum mi-ar putea auzi gândurile, și mă îmbrățișează, îngropându-și fața în părul meu.

– O să fiu gelos pe tipul care o să afle ce îți trece prin minte când ai expresia aia pe față. Adu-l la un meci, ca să-i pot arunca o minge în cap.

– Nu cred că trebuie să ne facem griji că se va întâmpla asta.

Râde în părul meu, fără să-mi dea drumul.

– Eu sunt doar ceva temporar. Tipul cu care ți-ai tras-o chiar înainte să cunoști iubirea vieții tale.

– Statistic, asta se va întâmpla dacă ți-o tragi cu toată lumea.

– Crede-mă, Roberts! Ar trebui să încep o schemă cu rambursarea garantată a banilor. O să ai parte de finalul tău fericit.

– Doamne, Ryan! Nu mă face să devin emotivă când urmează să merg la o petrecere cu hocheiști. Știi că, dacă-s tristă, devin excitată.

Râde în timp ce ne desprindem reticenți și face un pas în spate.

– Dacă mai zici de două ori că te exciți când ești tristă, Mason o să apară ca Beetlejuice.

Îmi dau ochii peste cap și-mi caut dușmanul, descoperind că deranjează pe altcineva în partea cealaltă

a camerei, unde n-aude.

– Poți să-l iei cu tine? Nu pot să-i fac față fără tine.

Îmi dă părul după ureche.

– Mi-ai zis că, în vara asta, vrei să te schimbi. Poate o să te întorci din tabără și-l vei putea tolera. Vei avea mai multă experiență în interacțiunea cu copiii.

– Am zis că vreau să scap de toate obiceiurile mele toxice cu care mă autosabotez. N-am zis că am să mă schimb suficient cât să nu-l mai urăsc pe Mason.

– Poate ar trebui să schimbi romanele alea de dragoste contemporane cu niște cărți de dezvoltare personală.

Mijesc ochii.

– Ai făcut și tu un curs de engleză și ai impresia că ești calificat să recomanzi cărți?

– Ai dreptate, Roberts. O să-mi văd de ale mele.

În aer plutește despărțirea, dar încă nu pot să o zic.

– O să-mi spui cum merg selecțiile, da?

Ryan încuviințează din cap și mă sărută pe frunte pentru ultima dată.

– Sigur că da. Să nu intri în belele!

– Dar nu asta fac mereu?

– Niciodată, zice el amuzat. Asta-i problema.

*

Când cobor din Uber, dau cu ochii de Emilia, arborând încruntătura neimpresionantă pe care o știu și o iubesc.

– Ai întârziat.

Este dificil să fii intimidat de ea când arată așa angelică – pe bune. Și-a împletit buclele timide șatene într-un halou, și vârful nasului și obrajii sunt încă roșii de la soare după ce a adormit ieri în grădina noastră. Restul corpului ei a rămas în nuanța ei obișnuită de un alb palid, deci nu-s sigură cum a reușit să-și prăjească doar fața. Ceva ce nu voi întreba chiar acum.

– Ar ajuta dacă ți-aș spune cât de drăguță ești?

Nu ajută, și o pierd în clipa în care intrăm pe ușa casei de hochei și trecem pe lângă ceea ce par a fi imagini din carton în mărime naturală a echipei de hochei.

Încercăm să nu frecventăm aceste petreceri, în ciuda reputației lor în campus, datorită preferinței Emiliei pentru evenimente care se termină la miezul nopții și a preferinței mele pentru baschet, dar J.J., unul dintre prietenii ei din societatea LGBTQIA+, se duce în nord pentru a juca hochei profesionist, și ea a promis că-și ia rămas-bun.

Așa că normal că am fost de acord să merg și eu, pentru că sunt o prietenă grozavă, dar și pentru că mi-a promis pizza vegetariană în drum spre casă, mai târziu. Sunt un pic îngrijorată că întârzierea mea o să afecteze disponibilitatea ei de a-mi cumpăra pizza.

În ciuda hoardelor de oameni, mi se pare straniu de familiară pentru o casă de colegiu ocupată de jucători de hochei. Pe pereți sunt poze în rame cu un grup de băieți și două fete, perne de canapea care nu par să aibă destule bacterii cât să pornească un război biologic și, dacă nu mă înșală ochii, cineva a șters praful aici.

Ăla-i un suport?

Îmi fac loc prin mulțime, in mare parte nedumerită că nu mi se lipesc picioarele de podea, dar și insetată, și mă îndrept spre locul meu preferat la orice petrecere: bucătăria. Insula imensă este deja acoperită cu diferite sticle de alcool și suc pe jumătate goale. Mă uit la feluritele dulapuri, încercând să ghicesc în care-i cel mai probabil să fie pahare.

Petrecere sau nu, am văzut prea multe documentare despre mare ca să folosesc pahare de plastic. Mă uit timid într-unul dintre dulapuri, dar nu găsesc decât pahare de shoturi.

Serios.

Nimic altceva decât pahare de shoturi într-un întreg dulap de bucătărie.

În al doilea dulap sunt castroane și, când sunt pe cale să aflu că cel de-al treilea dulap este cel căutat, simțindu-mă ca Bucle-Aurii, cineva își drege vocea lângă mine.

– Ești o hoață?

Privind pe după ușa dulapului și știind că am fața roșie ca semaforul, mă uit la tipul care tocmai m-a prins în fapt. Eu am 1,70, chiar mai mult cu tocuri, dar tot este cu mult mai înalt. Cu toate astea, are ceva neintimidant. Bicepșii lui se luptă să scape din mânecile tricoului negru, materialul este întins pe pieptul lat. Dar are trăsături delicate și o umbră de barbă pe maxilar; este ca și cum delicatețea feței lui nu se potrivește cu restul corpului. Părul lui șaten-deschis este aranjat să nu-i acopere fața, și, când în sfârșit mă opresc la ei, ochii lui de un albastru precum safirul se uită la mine, în ei înotând ceva nesigur, dar curios.

Cred că-i cel mai jenant mod în care am cunoscut un tip atrăgător.

Îi ofer cel mai inocent zâmbet al meu.

– Mai este furt dacă nu părăsește incinta?

– La naiba, știam că trebuia să fac dreptul! Buzele i se ridică într-un colț și lângă gură îi apar gropițe în timp ce se străduiește să nu râdă. Cred că furtul înseamnă să iei ceva ce nu este al tău.

– Și dacă proprietarul nu află niciodată?

– Păi, dacă proprietarul nu află niciodată, atunci cu siguranță asta-i neglijență din partea sa, zice el, frecându-și ceafa cu o mână. Încerc să continui să mă uit la fața lui, nu la brațele umflate, dar sunt slabă. Ce cauți?

Face un pas în față, la mine ajungând mirosul puternic de lemn de santal și vanilie. Pune mâna pe ușa de care eu încă mă agăț, închizând-o cu delicatețe.

Ce caut?

– Pahare.

– Nu avem decât de plastic, scuze!

– Știi cât plastic ajunge în ocean? Nimeni dintre cei care stau aici nu va afla.

Este cea mai lungă conversație pe care am avut-o vreodată despre pahare. Este posibil să fie cea mai lungă conversație pe care a avut *cineva* despre pahare, dar încep să mă gândesc ce alt obiect aș putea aduce în discuție ca să continuăm să vorbim.

– Deci infracțiunea asta este pentru rechini?

– Păi, nu doar pentru rechini. Pești, țestoase, balene, toate sunt incluse. Închide ochii, luptându-se cu un zâmbet și clătinând din cap. Poate una sau două caracatițe. Nu discriminez când fac fapte bune.

Redeschide ochii, mâna îi zăbovește pe ușa dulapului câteva secunde, apoi mă ocolește și se îndreaptă spre dulapul numărul șase, deschizându-l și scoțând la iveală rafturi cu pahare de diferite mărimi.

– Să nu-l arunci spre cineva, că o să avem amândoi probleme.

– Le-ai găsit repede. Ai mai furat de aici?

„Nu mai vorbi, Aurora!"

Punându-le pe blat, întind mâna după cea mai apropiată sticlă de alcool, turnând conținutul în ceea ce eu numesc paharele victoriei. Străinul amabil râde și deschide o sticlă de suc, împingând-o spre mine. Așteaptă până sunt gata să torn și-mi răspunde.

– Nu, locuiesc aici.

Oh, la dracu'! Cuvintele lui mă iau prin surprindere, și sticla ratează paharul, acoperind blatul cu lichidul acidulat, lipicios. Încă un „la naiba".

– Scuze, scuze, scuze!

Înainte să apuc să reacționez, el șterge mizeria făcută de mine cu o cârpă.

– Îmi pare…

– Nu-ți face griji, zice el blând, oprîndu-mă înainte să-mi pot cere scuze dîn nou. Este doar suc. Stai acolo, ca să nu te uzi!

Fac cum mi se zice și-l privesc cum scoate un spray dezinfectant, cum curăță bine blatul printre oamenii beți și nepăsători care încă încearcă să-și pregătească propriile băuturi. Când termină, ia sticla de suc și umple cu grijă ambele pahare, dându-mi-le.

– Deci tu ești cel care șterge praful, mormăi eu.

– Poftim?

– Nimic. Mulțumesc... și scuze din nou!

Se sprijină de blat.

– Scuze că ai încălcat regula să nu umbli în dulapurile noastre sau că ai făcut mizerie în bucătărie?

Îmi încrucișez brațele peste piept și-mi țugui buzele în mod jucăuș.

– Nu văd vreun semn.

De data asta, chiar râde. Un zgomot profund din pieptul lui, care pare autentic. Observ felul în care mă privește, analizându-mă discret de sus în jos. Corpul meu vibrează la atenția lui, și imediat îmi doresc mai mult din ea.

– Oricum, nu-mi pari genul de femeie care să fie atentă la un semn.

– Și de ce? Este o întrebare-capcană. Știu asta. O știe și el. Băieții, care presupun că sunt coechipierii lui și se învârt pe lângă noi încercând să asculte, o știu și ei. Răspunde cu grijă, avem audiență.

Sprâncenele i se unesc în vreme ce se răsucește să se uite în spatele lui, și, când se întoarce spre mine, vârfurile urechilor lui sunt roz. Spectatorii noștri pleacă, dar a fost suficient să-i omoare încrederea. Timiditatea lui subită mi se pare adorabilă. Sunt obișnuită să se dea la mine, dar nu cred că cineva s-a înroșit vreodată în fața mea. Vreau să aflu care este prima lui impresie despre mine.

Vreau să continue să se uite la mine cum se uita acum treizeci de secunde. Vreau să-i omor un pic prietenii.

Sunt pe cale să-l întreb direct, când o mână caldă se așază pe brațul meu și din spatele meu apare Emilia.

– Mi-e așa sete. Se uită la Domnul Săritor și la mine și-i zâmbește. Bună, eu sunt Emilia.

El o salută politicos din cap.

– Hei, mă bucur să te cunosc. Eu sunt Russ.

– Tu ești Russ al lui Jaiden? întreabă ea, luându-și băutura și dându-și ochii peste cap spre mine când citește sloganul.

Pare aproape sfios când pricepe ce a zis Emilia. „De ce ești așa drăguț?"

– Uh, da. Cred. Nu cred că J.J. cunoaște pe altcineva cu numele de Russ.

Își freacă din nou ceafa, și marginea tricoului scoate la iveală un pic de piele bronzată, iar creierul meu excitat se defectează un pic.

– Eu sunt Aurora, zic la limita agresivității.

Emilia se întoarce să se uite la mine, cu o expresie de confuzie și jenă pentru mine. Optez să o ignor și dau peste cap băutura mea, lăsând tăria gurii de vodcă să spele înțepăturile umilinței. Ochii lui Russ privesc în ochii mei în timp ce cobor paharul și îl văd din nou.

I se zăresc din nou gropițele.

Emilia își drege vocea, și eu mă forțez să mă uit la ea. Se uită la mine ca și cum clar o să mă tachineze cu asta mai târziu.

– Am venit să-ți spun că în sufragerie începe un joc de Jenga de beți, dacă vrei să joci.

– Jenga de beți?

– Au pus provocări pe unele dintre blocuri, explică Russ. Lui Robbie și lui J.J. le place să facă lucrurile interesante.

Emilia plescăie jucăuș.

– Știam eu că era cumva implicat. Dumnezeu știe ce provocări sunt. Rory, ne vedem acolo?

Încuviințez din cap, și ea dispare din nou, lăsându-mă cu noul meu prieten.

– Cât de interesante?

Buzele lui zâmbesc din nou, și, pentru Dumnezeu, nu există nici un motiv ca eu să vreau să mă sărut cu cineva din cauza modului în care i se mișcă buzele, dar felul în care trece de la încredere la nesiguranță mă tulbură.

Russ ia o gură lungă din berea lui cât se gândește la întrebarea mea, și eu doar aștept. Ar trebui să fiu mai jenată că stau și atârn fără nerușinare de vorbele unui bărbat, dar ăsta-i atrăgător și un pic ciudat, și acele preocupări par o problemă pentru viitorul meu psiholog.

– De ce nu vii cu mine să afli?

CAPITOLUL 3

RUSS

– De ce nu vii cu mine să afli?

În capul meu suna bine, dar acum, că am zis-o cu voce tare, nu am cum să nu mă înfior pe interior. Femeia asta este mult prea atrăgătoare ca să stea de vorbă cu mine, și eu habar nu am cum am reușit să mă bag în situația asta.

J.J. m-a prins că o urmăream cum cotrobăia prin bucătărie și mi-a ținut un discurs de „succes cu femeile" demn de premiile Oscar, după care m-a împins în direcția ei cu instrucțiunea de a-i oferi ceva de băut.

Deși nu sunt *complet* inutil în preajma femeilor, sunt departe de a fi cel mai bun, lucru dovedit cu prima conversație cu o străină atrăgătoare în casa mea, care a fost despre furt. De obicei, am nevoie de un pic de timp să mă relaxez înainte să mă simt confortabil, lucru care nu-i ideal la petrecerile de colegiu. Uneori, alcoolul umple golul suficient de mult cât să cer numărul de telefon al cuiva, dar nu beau des, motiv pentru care sunt în mod cronic singur.

Chiar dacă-s amețit de băutură, Aurora este mult prea frumușică, de asta creierul meu se zbate să scoată o conversație antrenantă. Când am abordat-o, nici măcar nu i-am putut vedea fața, doar picioarele lungi și formele acoperite de o fustă scurtă și de tricou. Apoi, de după ușă i-a apărut capul, cu bucle blonde încadrându-i fața, cu obrajii îmbujorați, ochii verzi ca smaraldele privind la

mine cu inocență precum cineva care tocmai a fost prins în borcanul cu fursecuri. Și apoi, a zâmbit, ceva ce probabil a făcut de un milion de ori în viața ei, dar eu am uitat de lipsa mea de abilități cu femeile. Am uitat de tot.

Mai devreme, mi-am promis că voi vorbi cu cineva dacă voi considera persoana respectivă atrăgătoare, și, tehnic vorbind, asta fac, chiar dacă ea e pe cale să mă refuze politicos. Încerc din greu să canalizez încrederea artificială dată de bere și să nu mă prăbușesc sub privirea ei iscoditoare în timp ce ea se gândește la oferta mea.

Întinde mâna, și trebuie să-mi controlez sprâncenele să nu mi se ridice până la linia părului din cauza surprizei.

– Condu-mă!

Petrecându-mi degetele printre ale ei, navighez spre sufragerie, repetând în gând *prefă-te până reușești* și *ești un jucător de hochei sexy* și *singura persoană care știe că nu ai încredere în tine ești tu* cum mi-a zis J.J. să fac.

Niciodată nu m-am așteptat ca sfatul lui să funcționeze, dar nu pare deloc surprins când vin spre turnul de Jenga de mână cu Aurora. De fapt, pare un pic înfumurat. Îi țin corpul aproape de al meu, având grijă să-i opresc pe oamenii beți din a se lovi de ea, până ajungem la grupul din jurul mesei din sufragerie.

– Ești pregătită pentru asta? întreb eu, deși nu sunt sigur dacă vorbesc cu mine însumi sau cu ea.

Când ridică privirea la mine, ochii ei se îmblânzesc, și mă strânge ușor de mână.

– Cât rău poate să provoace un joc de Jenga?

– Prietenul meu Joe merge la Drept la Yale și l-au întrebat ce este considerat infracțiune in California.

Joe nici măcar n-a părut surprins. După ce a citit lista din telefon, Robbie și J.J. n-au lăsat pe nimeni să vadă ce scriau pe piese, chicotind ca niște elevi.

– Nimic nu reprezintă mai bine spiritul de colegiu decât plata cauțiumi. Sunt sigură că amândoi am făcut

lucruri mai rele. Haide!

În timp ce înaintează cu încredere prin mulțîme, numi dă drumul la mână. Ține capul sus, iar părul îi dansează în jurul umerilor goi la fiecare pas. Nu sunt sigur cum am ajuns să fiu eu cel condus, dar o urmez spre locul gol dintre Stassie și Emilia.

Stassie flutură cu entuziasm mâna la mine când mă vede, atingând masa de lângă ea.

– Ți-am păstrat un loc, gogoșică.

Este clar că-i deja beată, căci lovitura ei face ca piesele de Jenga și paharele de shoturi să se clatine.

– Bine, Godzilla! se răstește Lola de partea cealaltă a mesei. Hai să nu dărâmăm turnul înainte să fie toți dezbrăcați. Frate!

Stassie spune un *ups* și-mi oferă un zâmbet tâmp și beat, ghemuindu-se lângă Nate. Privirea-i coboară spre mâna mea care o ține pe a Aurorei, apoi urcă spre Aurora, și ea rămâne cu gura un pic căscată, după care îmi arată un deget mare în sus.

Cum pot eu să mă prefac încrezător cu femei în starea asta?

– Gogoșică? întreabă Aurora, în timp ce ne așezăm în spațiul dintre prietenii mei, dându-mi drumul la mână ca să-și caute telefonul prin geantă.

Vreau să fac ceva cu mâinile în loc să stau stânjenit lângă ea, dar să-mi verific telefonul este cel mai puțin inspirat lucru de făcut, așa că mă mulțumesc să-mi bag mâinile în buzunare. O privesc cum trece peste notificări, oftând ușor înainte să pună telefonul la loc în buzunar și ridicând privirea la mine.

– Este o poveste foarte, foarte lungă.

Relația mea falsă de o oră cu Stassie mi se pare că s-a întâmplat acum un milion de ani, și nici măcar nu-s sigur că poate descrie legătura ciudată, dar sănătoasă pe care o

avem acum. Chiar dacă spune că abilitățile mele proaste de a comunica îi provoacă dureri de cap.

„Spune ceva interesant, Callaghan!"

Aurora nu mai zice nimic în continuarea nonrăspunsului meu, ci se intoarce în schimb spre Emilia, care-i de partea cealaltă. Oftez și-mi îndrept atenția spre prietenii mei. Băieții îl asaltează pe Robbie cu întrebări, și-l văd cum se enervează tot mai mult.

– Unde-i Hen? întreabă Robbie, uitându-se la fiecare dintre coechipierii mei. Asta a fost ideea lui.

– Aici sunt! strigă Henry, făcându-și loc prin mulțime, urmat îndeaproape de o femeie cu părul ciufulit. Scuze, aici sunt.

Dacă ar fi fost vorba despre hochei și Henry ar fi întârziat pentru că făcea sex, Robbie l-ar fi făcut praf. Robbie ia la fel de în serios jocurile pentru petreceri cum ia hocheiul, dar încearcă cu disperare să demonstreze că nu-i la fel de crispat ca Faulkner după ce toată ziua a fost comparat cu el.

Becky, ultima idilă a lui Henry, îi șoptește ceva la ureche, îl sărută pe obraz, apoi se întoarce la petrecere. Rânjetul lui Henry îl enervează și mai mult pe Robby, ceea ce-i grozav pentru orice jucător care numără invers în sinea lui, așteptând ca el să explodeze.

Robbie nu mai țintuiește pe toată lumea cu privirea și ridică ușor brațele, de parcă vrea să aplaude, și toți își țin respirația, dar, apoi, el coboară un braț și cu celălalt cuprinde șoldurile Lolei.

– Bin...

– Am timp să mă duc la baie? întreabă Kris.

– Nu, n-ai! se răstește Robbie. Stai dracului acolo și ascultă regulile jocului înainte să-mi pierd mințile!

Se aude un cor de oftaturi în timp ce toată lumea de lângă mine și Henry își scoate portofelele și pune bancnote în palma întinsă a lui Kris. Robbie așteaptă cu

brațele încrucișate strâns peste piept și, după ce toți bami au ajuns în mâna lui Kris, o ia de la capăt.

– Următoarea persoană care mă enervează nu o să joace în sezonul următor. Toată lumea așteaptă în tăcere, mușcându-și buzele ca să nu râdă. Scoți o piesă de Jenga: dacă-i goală, vine rândul următoarei persoane, iar tu o pui în vârful turnului.

– Deci ca un joc normal de Jenga.

J.J. rânjește.

Robbie îl ignoră, probabil pentru că pe J.J. nu-l mai poate trece la rezerve.

– Dacă primești o provocare, ori o faci, ori renunți, ori bei două shoturi. Dacă nu ești un jucător de hochei de nouăzeci de kilograme, trebuie să bei doar un shot, ca lucrurile să fie corecte. Cine dărâmă turnul trebuie să o ia la fugă pe bulevardul Maple. Lola, tu ești prima.

– Stai! îl întrerupe Joe. De ce există shoturi dacă sunt pedepse pe spatele pieselor.

Robbie îl țintuiește cu o privire care-mi dă fiori pe șira spinării.

Jocul începe și, în stilul tipic al Titanilor, este haos. Mattie trebuie să trimită cea mai recentă poză făcută pe grupul cu familia lui – nu vrea să ne spună ce este, dar se îndepărtează de masă pentru a răspunde la apelul bunicii sale. Henry și Bobby trebuie să-și schimbe hainele între ei. Joe trage o piesă pe care scrie „Dă-i lenjeria intimă persoanei aflate în fața ta", și Emilia, prietena Aurorei, se ceartă cu Kris că ea clar nu stă în fața lui Joe, ci el. Când jocul ajunge pe partea noastră de masă, Kris poartă boxerii lui Joe peste hainele lui și bea două shoturi in loc să se sărute cu Emilia, care are o iubită și-l amenință că-i va da una dacă încearcă. Emilia trage o piesă goală, Aurora – la fel. E greu să nu-i vezi dezamăgirea.

Sunt distras de boticul ei drăguț când aud de la unul dintre băieți:

– Grăbește-te odată, gogoșică!

Împing cu grijă blocul prin mijloc.

ARATĂ-I PERSOANEI DE LÂNGĂ TINE ULTIMUL MESAJ PRIMIT

Încerc să nu scap piesa în timp ce mâinile încep să-mi transpire, rotind piese, pentru că, oricare ar fi pedeapsa mea, nu va fi la fel de rău ca porunca.

TRIMITE-I LUI FAULKNER UN MESAJ CU „TE IUBESC"

Greșit.

Oamenii mă întreabă ce scrie pe piesă, dar mintea mea analizează cum să ies din asta fără să explic de ce trebuie să o fac. În afară de faptul că n-am nici un chef să-l enervez iarăși pe antrenor, ultimul mesaj primit de mine este de la tata, care-mi cere să-i trimit bani. Mi se strânge stomacul când conștientizez că el găsește un mod să se strecoare în fiecare situație și să o strice. Nici măcar nu l-am citit în întregime înainte de a închide conversația; aceleași scuze de doi bani mereu.

„O să ți-i dau înapoi. Îți dau dublu. Știu un tip care îl cunoaște pe antrenor, și cursa este sigură."

Sau după ce bea: „Tot ce ești mi se datorează. Ai întors spatele familiei tale. Nu-ți ajuți nici măcar rudele, nu ești fiul meu. Te crezi mai bun ca noi pentru că ai intrat la o școală șmecheră, dar oricum o s-o dai de gard".

Nerăbdătoare să primească un răspuns, Stassie imi smulge piesa din mână și citește cu voce tare către ceilalți, care evident că râd. Și eu aș râde dacă mesajul ar fi de la altcineva. Iau câte un shot în fiecare mână, dându-le repede pe gât unul după celălalt.

– Uau, deci chiar n-ai vrut să văd pozele alea deocheate, zice Aurora în timp ce eu șterg o picătură

rătăcită cu dosul mâinii. Glumesc, nu mai fi aşa serios! Este drăguţ.

– Drăguţ?

Ea încuviinţează dîn cap.

– Că nu-ţi arăţi chestiile intime. Intimitatea e bună.

Intimitate. Ceva la care mă pricep. Păcat că motivele sunt greşite.

Jocul continuă, rundă după rundă, se beau shoturi, se fac provocări, se aruncă cu insulte spre Robbie şi J.J. Nate trebuie să-i trimită bani surorii lui, pentru că n-a vrut să sărute persoana aflată în stânga lui: pe Robbie. Bobby îi trimite un mesaj cu „Mi-e dor de tine" lui Faulkner, Henry trebuie să dea pe gât o bere şi eu rămân fără tricou, pentru că nu vreau să sărut cea mai apropiată roşcată, care-i Lola. Nu mi se pare cea mai bună idee pentru restul carierei mele în colegiu să sărut iubita colegului şi antrenorului meu.

Emilia se apleacă peste turn, care pare mult mai instabil decât mai devreme. Pe faţă i se întinde un zâmbet cât citeşte ce scrie pe piesă.

– Nominalizează două persoane să se sărute. Sunteţi nişte copii, mormăie ea, întorcând piesa cu faţa spre noi, cu un zâmbet poznaş. Păi, cum ei sunt singurii pe care-i cunosc... bănuiesc... că va trebui să-i aleg pe Aurora şi Russ.

– Dar eu ce sunt? O fantomă? strigă J.J. de pe partea cealaltă a mesei, ridicând dramatic braţele. Prietenia noastră este clar o glumă pentru tine.

O aud spunând ceva, dar nu-mi dau seama imediat că mi-a rostit numele, ci pricep abia când văd că Aurora ridică ochii la mine. Chiar este superbă, Doamne!

„Singura persoană care ştie că n-ai încredere în tine eşti tu."

Are obrajii mai roşii ca mai devreme, ochii – mai sticloşi.

– Eşti suficient de trează să fii de acord cu asta?

Ea încuviinţează din cap, rânjind.

– Tu?

Îmi trec delicat mâna pe sub părul ei pentru a o cuprinde de ceafă, frecându-i maxilarul cu degetul mare şi simţindu-i pulsul în palma mea.

– Da.

Se ridică pe vârfuri în timp ce eu îmi cobor capul, mâinile ei îşi găsesc locul pe gâtul meu şi apoi gura mea o întâlneşte pe a ei. La început, moale, ezitant, până geme delicat, şi, timp de un minut, uit că nu suntem singuri.

Ceilalţi nu uită de noi însă şi, când îi trag corpul spre al meu, fac zgomot şi ne trezesc pe amândoi la realitate. Ea face un pas în spate, ducând mâna la buze, se întoarce spre Emilia şi mormăie ceva ce o face să zâmbească.

„Prefă-te până reuşeşti."

Jocul continuă, o piesă goală după alta, făcând oamenii să se întrebe dacă Robbie şi J.J. au renunţat să mai scrie provocări, lucru de care ei se simt teribil de insultaţi. Aurora mai trage o piesă goală, şi lumea geme dezamăgită după.

– Turnul ăsta se ţine mai bine ca mine, mormăie Aurora, punând piesa în vârful structurii ce se clatină.

Trag piesa mea şi identific imediat scrisul lui Robbie.

SCHIMBĂ DIRECŢIA

– Schimbă direcţia? Citesc eu cu voce tare. Nu înţeleg.

– Înseamnă că este iar rândul meu, zice Aurora de lângă mine, şi Robbie încuviinţează dîn cap.

Ridică piesa, care – doar din punct de vedere ingineresc – este una dîntre cele mai proaste pe care le-ar fi putut alege dacă vrea ca turnul să rămână în picioare. Îmi dă prin cap că poate vrea ca turnul să cadă, dar gândul se opreşte acolo când ea începe să râdă. Şi este magic.

Întoarce piesa spre grup.

DANSEAZĂ TIMP DE 2 MINUTE ÎN POALA CELUI MAI APROPIAT JUCĂTOR DE HOCHEI

– Pe aia eu am scris-o! strigă fericită Lola. Cu plăcere, gogoșică!

Dacă privirile ar putea ucide, aș fi mort. Toți jucătorii se uită la mine cu gelozie pură după ce o evaluează un pic cam prea mult pe Aurora. Eu îmi dreg vocea zgomotos, și toți își revin.

Oh, frate! O să mi se scoale în fața tuturor prietenilor mei.

Bobby se grăbește să aducă unul din scaunele strânse mai devreme, în timp ce Anastasia o întreabă pe Aurora ce muzică preferă. Știu că nu-i mare lucru, mie așa mi se pare. Sunt destul de sigur că am fața roșie. Cum naiba trebuie să mă prefac încrezător în povestea asta?

Mă aplec la înălțimea ei, mă apropii de urechea ei, ca doar ea să mă audă.

– Nu trebuie să faci asta. Nu-i lăsa să te preseze.

– Este un dans prostesc, zice ea strângându-mă de braț. Dar mulțumesc. Dacă nu ești în regulă cu asta, o să beau shoturile.

– Sunt în regulă cu asta.

Sunt foarte în regulă cu asta.

– Ceva ce nu vrei să fac?

– Poți face orice.

Faptul că sunt fără tricou face ca lucrurile să fie și mai intime. Din fericire, este suficient faptul că o grămadă de oameni se uită țintă la mine în vreme ce stau pe un scaun în sufragerie ca să-mi treacă senzația.

E clar că la asta o să mă gândesc data viitoare când o să mă așez să mănânc.

Aurora își ia shoturile și bea două.

– Nu renunț, confirmă ea repede. Este pentru curaj.

Simt că am și eu nevoie de curaj și n-am altceva de făcut decât să stau aici și să las o femeie care nu este de

nasul meu să danseze pe mine. Muzica se schimbă de la ceva ritmat la *Sweat* de Zayn, și Lola ridică telefonul, cu cronometrul pornit.

Mi-e ușor să uit de restul când Aurora vine spre mine, zâmbind și așezându-se în spatele meu. Ambele mâini încep pe umerii mei și coboară lent pe pieptul meu și pe abdomen, până este aplecată suficient cât să aibă capul la același nivel cu al meu. Mă ciupește de obraz și râde ușor, și ăsta-i momentul în care-mi dau seama că asta-i cea mai bună tortură.

Vine în fața mea și începe să-și balanseze lent șoldurile pe ritmul muzicii. Îmi împunge genunchii ca să-i depărtez un pic, vine între ei, se întoarce și se lasă pe mine.

Treizeci de secunde în care Aurora își freacă fundul de penisul meu trec într-o clipă. Spatele ei este roșu de la pieptul meu gol, pe sub nas îmi trece parfumul de piersică, în timp ce părul ei foșnește. Încep să recit în minte numele președinților morți, dar e inutil. Șoldurile ei schimbă ritmul, și corpul îi vibrează când chicotește, ridicând privirea la mine. Da, clar îmi simte penisul tare înfigându-se în fundul ei.

Degetele mi se albesc de la cât strâng scaunul; aparent, nici măcar nu-i nevoie să fiu atins de ea. Se ridică de pe mine, și nu trebuie să mă panichez că toată lumea îmi va vedea prea mult erecția, pentru că se întoarce și se așază iar în poala mea, încălecându-mă.

Asta-i și mai rău, cu mult mai rău.

Mai rău într-un fel mai bun, adică. Pentru că este foarte atrăgătoare, și acum pot să-i văd fața când se freacă de mine, părând extrem de mulțumită de ea însăși.

– Poți să mă atingi, șoptește ea, cu ochii întunecați.

„George Washington, John Adams, Thomas Jefferson…“

O prind de șolduri, în timp ce ea continuă să se miște, atingând delicat cu degetele mari fâșia de piele expusă între marginea fustei și tricou. Mâinile ei se afundă în părul meu, sânii i se lipesc de pieptul meu, în timp ce fața i se apropie tot mai mult de a mea.

Și atunci, se aude cronometrul, și vreau să omor pe careva pentru prima dată în viața mea.

Vraja se rupe, și amândoi conștientizăm imediat că nu suntem singuri. Ea se dă înapoi, respirând cu greutate, în timp ce, din fericire, J.J. sugerează ca toată lumea să ia o pauză, pentru a lua băuturi noi și a merge la baie, salutându-mă în timp ce zona se golește.

Încă am mâinile pe șoldurile ei, ochii ei sunt fixați în ai mei și sub suprafață este ceva, ceva nesigur. De parcă așteaptă ceva, dar nu știu ce.

– Uh, bravo!

Este clar că aștepta o laudă, pentru că zâmbetul i se mărește când se ridică, dar eu o strâng mai tare, ținând-o în poala mea.

– Îmi acorzi un minut?

Își înfige dinții în buză, înăbușindu-și un râset, și încuviințează din cap.

– Sigur.

„James Madison, James Monroe, John Quincy Adams…“

CAPITOLUL 4

AURORA

Să încalece în văzul tuturor un jucător de hochei nu este ceva ce ar face o femeie care încearcă să-și schimbe viața.

Ca să fiu sinceră, nu-mi imaginam că în seara asta o să stau pe erecția unui străin. Mă rog, poate, dar fără haine și clar fără public. Am uitat complet de eforturile mele de a deveni mai bună pe timpul verii în clipa în care am intrat în casa asta, și fix din cauza lipsei de angajament am nevoie de timp departe de tentațiile din Maple Hills.

N-ar trebui să mă bucure așa mult că am făcut o treabă bună, dar, ce să zic, îmi place aprecierea. Mai mult decât orice, aveam nevoie de o asigurare că nu m-am făcut de râs în fața a aproape întregii echipe de hochei. Nu-i prima dată când fac un dans lasciv în poala cuiva, dar este prima dată cu un tip care acum nu se uită în ochii mei. Dacă nu mă uit la fața lui, trebuie să mă uit la corpul lui, și tipul este plin de mușchi.

– Nu o să arzi în flăcări dacă te uiți în ochii mei, să știi, zic eu încet, simțindu-mă un pic nesigură.

Timpul pare să treacă mai lent în casa asta, și, deși nu-i nimic ciudat ca doi oameni să fie atât de aproape într-un colț întunecat la o petrecere de colegiu, minutul care trece mi se pare că durează o viață. Îi simt respirația regulată sub palmele mele, pielea fierbinte.

După cum mă așteptam, în obrajii lui urcă culoarea când ochii noștri se întâlnesc. Își drege vocea și se freacă la ceafă, un tic nervos pe care l-a făcut de câteva ori de când l-am cunoscut, mai devreme. Mai întâi, în bucătărie, apoi, când a trebuit să-și dea jos tricoul și toată lumea s-a bucurat de corpul lui perfect sculptat, și acum, cât așteptăm.

– Uite ce e, nu funcționează. Ești prea atrăgătoare, și președinții nu ajută. Am trecut la câștigătorii cupei Stanley, dar cu tine aici – gesticulează spre coapsele mele călare peste el –, arătând așa, zice el, făcând semn spre corpul meu, o să-mi ia o veșnicie.

Tu ești al naibii de sexy.

Complimentul îmi inundă sistemul, topindu-mă, și vulnerabilitatea de acum zece secunde se risipește, în vreme ce validarea îmi intră în sistem ca un drog. Nu este vorba că nu mi s-a mai zis că sunt atrăgătoare, mi s-a mai zis, dar tipul ăsta pare torturat de acest lucru. Ca și cum nu-și va reveni niciodată. De parcă aș fi punctul critic al sănătății lui mintale, și ăsta-i un sentiment de care aș putea deveni dependentă.

Buzele mele se curbează în timp ce încerc cu disperare să-mi ignor creierul care caută și mai multă atenție; nu este de încredere în prezența bărbaților, pentru că este așa de ușor impresionabil de mediocritate.

– Președinți?

Roșeața i se întinde până în vârful urechilor, încă ceva la el ce mi se pare adorabil, de parcă nu avea de gând să împărtășească acea informație.

– Ce zici să stai în spatele meu până ești bine?

– Ești un înger, șoptește el. Oarecum. N-a fost prea angelic ce ai făcut, dar știi la ce mă refer. Mulțumesc!

Mă ține de șolduri, ghidându-mă în timp ce mă ridic. N-ai cum să ratezi umflătura din pantalonii lui în lumina slabă din sufragerie. Simt că mi se înroșește pielea când

conștientizez cât de mult îmi place cum ține mâna pe mine.

Când jocul reîncepe, nu mai este aceeași energie, și eu sunt prea distrasă de bărbatul din spatele meu ca să mai fiu atentă. Este greu să mă concentrez ce piesă de Jenga să scot când brațele lui mă cuprind și el îmi șoptește încet în ureche pe care să le evit. Îmi place în mod deosebit când mă aplec spre turn și fundul meu se freacă de el, jur că-l aud gemând.

Datorită ghidajului lui Russ, turnul nu cade când e rândul meu, dar nu pot nega că o mică parte din mine își dorește să cadă. Runda trece de noi fără incidente, și, deși Russ nu mai are nici un motiv să se ascundă după mine, el nu se mișcă. Mă las pe spate, cu capul pe pieptul lui și, când postura lui devine rigidă, mă îndepărtez imediat de el. Dar mâinile lui îmi găsesc șoldurile, și el mă trage delicat înapoi, având corpul mai relaxat de data asta.

Tresar când aud zgomotul făcut de piesele ce cad și, când revin cu atenția la joc, unul dintre băieți ține piesa și se uită fix la grămada de pe masă.

– Henry, nu poți să dărâmi turnul când te plictisești, strigă unul dintre băieți.

– N-am făcut-o, zise Henry. Poate nu mă pricep la Jenga.

Russ îl ironizează din spatele meu.

– Niciodată n-ai să te pricepi la joc dacă scoți o piesă care ține dreaptă fundația.

– Nu toată lumea-i inginer, Russ, zice el. Nu-i vina mea.

– Este momentul să suporți consecințele! țipă roșcata de vizavi. Dezbracă-te!

– Dacă voiai să mă vezi gol, Lola, trebuia să mi-o ceri.

– Ai grijă! se răstește Robbie.

Emilia îmi dă un ghiont, întrerupând discuția dintre niște oameni care clar sunt prieteni foarte apropiați.

– La baie și să bem? Nu mă interesează să văd un bărbat gol care sperie vecinii.

Oricât de mult mi-aș dori să văd pe cineva în fundul gol alergând pe o stradă, nu pot să o las singură.

– Sigur.

Am nevoie de toată voința ca să-i dau mâna Emiliei și să mă las târâtă de ea.

– O să mă întorc, îi zic lui Russ și-mi croiesc drum prin mulțime, cu căldura mâinilor lui încă pe pielea mea.

*

Cum pierzi pe cineva în propria sa casă?

– Poate se ascunde de tine, zice Emilia, mascându-și chicotul cu băutura.

– Credeam că-i interesat...

– Cred că-i timid, să știi, zice ea, sprijinindu-se de blatul din bucătărie. Sunt sigură că-i tipul despre care J.J. a zis că tocmai s-a mutat cu ei. Liniștit, retras. Nu-i deloc stilul tău.

Îmi dau ochii peste cap cât îmi iau o sticlă de suc. Nu pentru că n-are dreptate – are, eu nu aduc, de obicei, acasă tipi timizi –, ci pentru că Emiliei îi place să-mi amintească neîncetat despre gusturile mele proaste în materie de bărbați. Ca să fiu corectă, îi ofer ocazia să-mi reamintească de fiecare dată când un tip se dovedește a fi un dobitoc, așa cum mi-au zis semnalele de alarmă că va fi. Semnale de alarmă pe care le ignor în favoarea sexului fără obligații. Emiliei i se pare o alegere proastă însuși faptul că-mi plac bărbații, și eu trebuie să-i reamintesc că, din păcate, poți să fii atrasă de bărbați și să nu-ți placă de ei ca specie.

– Dacă voiam să fiu respinsă de un bărbat în seara asta, l-aș fi sunat pe tata. Scot un sunet jenat care nu prea seamănă a râset cât umplu paharele, având grijă să nu mai vărs sucul de data asta. Doamne, abia aștept să plec din Maple Hills.

Înainte să apuc să mai spun ceva, telefonul Emiliei se aprinde în mâna ei.

– O să ies să vorbesc cu Poppy. În Europa, este ora micului-dejun. Ești în regulă cinci minute?

– Sunt sigură că pot să nu intru în belele timp de cinci minute, du-te! Transmite-i dragostea mea lui Pops, te rog!

Emilia mă sărută cu afecțiune pe tâmplă.

– Tu zici asta, dar eu nu-s convinsă. O să mă întorc. Să-mi trimiți mesaj dacă ești pe cale să dispari.

Pare cu adevărat entuziasmată când o ia spre curtea din spate pentru a vorbi cu prietena ei. Ador iubirea lor, serios, dar, Doamne, cât de singură mă face să mă simt. Este greu să fii a treia roată lângă două persoane care-s dezgustător de perfecte una pentru cealaltă, mai ales că eu n-am avut niciodată o relație adevărată în viața mea. Nici măcar o primă întâlnire n-am avut. În general, sunt fericită singură, dar, uneori, când sunt cuibărite împreună sub o pătură acasă, pentru un mic moment pe care nu mi-l recunosc niciodată, sunt un pic geloasă.

Când văd două persoane așa potrivite, mi se pare imposibil să nu mă întreb cum ar arăta propria versiune pentru așa ceva. Dar apoi, îmi aduc aminte cât de amuzant a fost să fiu traumatizată de relația părinților mei, și dorința de a avea propria relație se evaporă la fel de repede cum a apărut.

Oricât de multe cărți de dragoste am citit și cu toate finalurile fericite de care m-am bucurat, nu mi-l pot imagina pe al meu. Aș vrea să sper că voi avea unul, dar speranța poate fi periculoasă.

Cineva mult mai inteligent decât mine a spus cândva ceva poetic și inteligent, cum că iubirea este atunci când oferi cuiva puterea să te rănească, dar ai încredere că nu o va face, însă eu nu-mi pot imagina să am vreodată atâta încredere în cineva. Dacă vreau să-mi fie rănite

sentimentele, sunt mai mult decât capabilă să o fac singură. Este o abilitate pe care am perfecționat-o de-a lungul anilor și e incontestabil cea mai bună abilitate a mea. Însă mi-ar plăcea să am încredere în cineva, cândva, poate.

Scot telefonul din poșetă și decid să o aștept pe Emilia prefăcându-mă că mă uit la părerile oamenilor despre calificările la Marele Premiu din weekendul ăsta. Asta cu zece secunde înainte de a ceda adevăratului motiv pentru care am scos telefonul: să o spionez pe noua iubită a tatălui meu, de pe contul meu fals.

Este noua mea metodă preferată de a-mi răni sentimentele, și, din fericire pentru mine și tendințele mele masochiste, Norah adoră să ne țină la curent cu fiecare secundă din viața ei, de parcă-i un copil de 13 ani care-i pentru prima dată pe o rețea de socializare, și mie îmi place să fiu nefericită privind asta.

Îmi place și să raportez pentru bullying și hărțuire live-urile inutile pe care le face.

Cel puțin nouăzeci la sută din deciziile impulsive luate în ultima lună au fost declanșate de postările ei despre cât de minunat este tatăl meu – și totuși, iată-mă din nou, uitându-mă la postările ei. Chipul ei umple ecranul, mult prea aproape și luminat îngrozitor, și apoi, într-o mișcare care-mi oprește inima, se întoarce pentru a filma cutiile de ambalaj ale tatei, ce par să fie în camera de cămin a fetei ei.

Cred că tata nu ar ști la ce colegiu merg dacă nu mi-ar plăti taxa.

Urăsc să mă uit la postarea ei, dar nu mă pot opri. Toată viața mea a fost o luptă pentru timpul tatei, așa că este ca un pumn în stomac să-l văd cum îl oferă cu atâta ușurință.

Când am vorbit cu secretara lui, să aflu dacă va fi prezent la ultimul meu mic-dejun, ea a zis că da și că n-a

plecat în Spania pentru Marele Premiu din acest weekend fiindcă are „planuri importante". Partea proastă din mine, care încă speră că tatăl meu nu-i un nătărău total, s-a întrebat dacă acele planuri importante mă includeau și dacă voia să-și ia rămas-bun de la mine înainte să plec pe durata verii. Acum, știu pe cine consideră important – și, din nou, nu sunt eu. Detest în ce fel de persoană m-am transformat, una disperată după atenție și validare, și detest că am permis să-mi las viața modelată de reacții automate stârnite de faptul că mă simt uitată.

Aș vrea ca măcar o dată să iau o decizie pentru că mă face fericită, nu pentru că m-a făcut ceva să reacționez.

Blochez ecranul telefonului și bag telefonul înapoi în poșetă imediat ce observ cu vederea periferică un corp care se apropie. Nu e ca și cum Emilia nu știe că-mi bag nasul, dar tot jenată sunt, mai ales pentru că tatăl ei chiar este perfect, și, oricât încearcă ea, nu va pricepe niciodată.

Nu-i Emilia.

– Hei, zice cu grijă Russ. Ești bine?

Zâmbind forțat, ridic privirea la el cu cât de mult entuziasm reușesc să adun.

– Da, grozav. Tu?

Mă privește atent înainte să răspundă.

– Chiar ești bine? Te-a deranjat cineva?

– Mă deranjează de douăzeci de ani, este în regulă.

Gura lui formează un „O" când încuviințează din cap, înțelegând imediat.

– Ce pot face ca să te simți mai bine?

Creierul meu vrea să-i spună să-și dea iarăși tricoul jos, dar mi se pare o mișcare greșită. Așa că ridic din umeri, pentru că încă nu am habar ce m-ar face să mă simt mai bine. Trebuie să fie ceva.

– Spune-mi un secret!

– Un secret? repetă el.

– Da.

Nu știu de ce am zis-o, dar îmi dau seama că se gândește la asta. Este un lucru prostesc pe care eu și sora mea îl făceam când eram mici. N-am fost niciodată cele mai apropiate surori, dar aveam în comun faptul că făceam mereu ce n-ar trebui, și faza cu secretul era modul nostru de a ne destăinui una alteia.

– Mă faci să mă emoționez, zice el, luând imediat o gură de bere.

– Ăsta nu-i un secret, zic eu amuzată. Este foarte evident.

Oftează și își trece o mână peste față.

– Ești superbă.

Remarca lui mă ia pe nepregătită. Superbă. Clatin din cap, și părul îmi dansează în fața ochilor.

– Nici ăsta nu-i un secret…

– Ești imposibilă. Chicotește. Întinde lent mâna, cu precauție, dându-mi părul după ureche, zăbovind un pic mai mult decât e necesar. Secretul meu este că nu-mi plac petrecerile, dar mă bucur că am venit la asta și te-am cunoscut. Și, când nu te-am găsit, m-am întristat crezând că ai plecat.

La naiba!

– Asta a fost bună.

– Chiar a fost? Pentru că m-am străduit. Era cât pe ce să mărturisesc o infracțiune pe care n-am comis-o, din cauza presiunii.

Iată-l!

– Te-ai descurcat foarte bine.

– Mulțumesc, nu fac asta prea des. Nu mă pricep.

– Nu le spui secretele tale străinilor?

Îmi ascund zâmbetul sorbind din băutura mea. Un zâmbet real de data asta.

– Nu le spun nimănui, de obicei, dar voiam să spun că nu mă pricep la a vorbi cu persoanele de care sunt

interesat.

Nu știu ce găsesc așa fermecător la nesiguranța lui. Poate faptul că, deși nu-i sigur pe el, este sigur că vrea să stea de vorbă cu mine – și mă agăț cu ambele mâini de acele așchii de siguranță.

– Ai zis că locuiești aici.

– Chiar locuiesc.

– Ai o cameră.

– Asta-i o întrebare? Nu mă pun să dorm afară, dacă asta întrebai. Da, am o cameră.

Dureros. Cu adevărat dureros.

– Mi-o arăți? Ai zis că nu-ți plac petrecerile. Am putea să plecăm de la petrecere.

Văd cum i se aprinde un bec deasupra capului când înțelege ce-i cer.

– Depinde. Ești beată?

– Un pic amețită, dar clar nu-s beată. Tu ești beat?

Clatină din cap, atingându-mi umărul cu mâna și coborând pe braț, până când degetele noastre se întrepătrund.

– Ameţit, dar nu beat.

Mâna mea pare mînusculă în a lui Russ, şi mă uit la degetele noastre unite în timp ce el mă conduce prin mulţime spre scări. Pe lângă balustradă atârnă oameni beți care se uită la ce se petrece în sufragerie, așteptând probabil să se elibereze o baie sau ceva, dar toți se întorc să se uite cu interes la noi. Țin capul sus și încerc să nu las să se vadă că știu că asta va fi pe pagina de bârfe de mâine a UCMH.

Scot telefonul mobil in vreme ce el tastează codul la ușă, deschid căsuța de chat cu Emilia și-l urmez în cameră.

Aurora Roberts: *Dormitorul din capătul scărilor. Codul ușii 3993.*

Emilia Bennett: *Russ?*

Aurora Roberts: *Da este ciudat. M-a fermecat.*

Emilia Bennett: *Știam că nu trebuia să te las singură. Ești suficient de trează să faci alegeri potrivite?*

Aurora Roberts: *Când am făcut eu vreodată alegeri potrivite? Dar da.*

Emilia Bennett: *Ține minte că mâine luăm micul-dejun cu părinții tăi și avem un zbor de prins. Ai prezervative?*

Aurora Roberts: *Da.*

Emilia Bennett: *Te rog să-l folosești responsabilă. Universului nu-i pasă de orgasmele tale, Aurora! Ai grijă de tine! Ține minte să dai share locației.*

– Scuze, îi zic eu lui Russ, băgând telefonul la loc în poşetă şi punând-o pe măsuța de lângă pat. Îi scriam colegei mele de cameră unde sunt.

– Responsabil. Zâmbeşte şi se aşază pe marginea patului. Fostul nostru căpitan ne-a pus să folosim o aplicaţie de urmărire, dar asta în caz că vreunul dintre noi ar fi ajuns la secţia de poliţie.

– Nu pari genul care să ajungă la secţia de poliţie…

– Uh, mulțumesc… cred.

Râde profund și cald, și stomacul mi se strânge într-un mod ciudat.

Mă uit, în sfârşit, la cameră, rătăcind fără ţintă, căutând poze înrămate sau ceva despre el, dar nu găsesc nimic. Nu glumesc când spun că-i cel mai curat dormitor în care am fost vreodată – şi il pun la socoteală şi pe al meu. Până şi cutiile goale din carton au fost strânse şi aliniate lângă dulap. Pe pat sunt mai multe perne. Şi chiar par perne bune. Toate sunt cu fețe de pernă şi nu par să fi fost călcate de un camion cu şaisprezece roți, ca in cazul multor tipi din campusul ăsta.

Ajung la biroul lui, dar, în afară de nişte cărți despre inginerie, nu se vede nimic personal. Nici un semn că el

ar locui aici. Mă privește tăcut cum fac turul camerei, urmărindu-mă cu privirea dintr-un colț în celălalt. Mă întorc cu fața spre el, mă așez pe biroul lui, dându-i laoparte manualele.

– Ai prietenă?

Întrebarea mea îl ia prin surprindere, și strâmbă confuz din buze.

– Nu?

– Camera ta este chiar curată. N-ai nimic despre tine aici: poze, hobby-uri... Nici măcar n-aș ști că joacă hochei dacă n-ar locui aici. Nu este nici o haină murdară și împuțită pe jos. Și ai perne, adaug. Cu fețe de pernă.

Pufnește la ultima afirmație și se ridică, venind spre birou.

– Așa joase sunt standardele? Pernele cu fețe de pernă te fac să crezi că am o iubită pe care o înșel?

Se oprește în sfârșit în fața mea; desfac genunchii, și el pășește în spațiul creat, cu corpul periculos de aproape de al meu. Ritmul inimii mele crește, și căldura mă furnică pe ceafă când se apleacă spre mine. Dar nu mă atinge; mâinile lui trec de mine și se îndreaptă spre un raft de deasupra biroului.

La fel ca tot ce-i aici, poza pe care mi-o dă este imaculată – nici măcar un colț un pic îndoit. Este cu el și câțiva dintre băieții pe care i-am cunoscut jos, încercând să ridice un trofeu. Cu toții par să sară pe Russ, și el are cel mai mare zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

– O poză și un hobby.

Ridic privirea la el, cu un mic zâmbet pe buze.

– Pari cu adevărat fericit.

Pune poza la loc pe raft și încuviințează din cap.

– Cea mai bună zi din viața mea.

– De ce?

– Spune-mi despre cea mai bună zi din viața ta.

Schimbarea de direcție este ciudată, dar n-are sens să insist, pentru că nu-i chiar important, și oricum bagajul emoțional nu-i potrivit pentru o aventură de-o noapte.

– Nu cred că m-ai adus aici ca să auzi despre viața mea, nu-i așa? Mă trag mai aproape, desfăcând mai mult picioarele, pentru a-i primi corpul mare, și mă sprijin în mâini. Sau ai nevoie de un turn Jenga ca să vrei să mă atingi? Ar trebui să găsesc un joc de societate? Ce zici de șapte minute în rai? Să pornesc cronometrul?

– Aurora, zice el încet. Mâna lui îmi găsește bărbia, ridicându-mi capul ca să mă uit la chipul lui. Îl luminează luna ce intră prin jaluzelele pe jumătate deschise, făcându-l să pară aproape eteric. Dacă pornești vreun cronometru, îți sparg telefonul.

CAPITOLUL 5

AURORA

Mă aştept ca gura lui să o strivească pe a mea. Ca el să-mi ridice fusta în jurul şoldurilor, să mă apuce, să tragă, să bâjbâie, dar nu o face.

Gura lui este moale, delicată, testează. Mâna lui se mută de la bărbia mea, trasând maxilarul, până când atinge pielea sensibilă de sub urechea mea, continuând până se afundă în părul de pe ceafa mea.

Gurile noastre se desprind, şi el îşi lipeşte fruntea de a mea pentru un moment.

– Să ştii că nu mă aştept la nimic de la tine. Putem să ne oprim oricând.

Inima mea n-are nici un drept să bată aşa tare.

– Ştii că acelaşi lucru e valabil şi în cazul tău.

– Da, desigur.

Este minimumul pe care ar trebui să-l aşteptăm unul de la celălalt, dar tot mă face să mă simt uşurată. Este acelaşi om care era şi jos; nu s-a schimbat de cum am rămas singuri. Nu m-am lăsat păcălită de vorbe frumoase şi de o faţă şi mai frumoasă.

Buzele lui se întâlnesc din nou cu ale mele, dar, de data asta, el nu mai are reţineri. Mă ajută să-i dau jos tricoul, inspirând brusc când mâinile mele îi ating abdomenul şi ajung la catarama curelei lui. Se descalţă, apoi îşi dă jos şosetele, îşi lasă blugii să cadă pe podea, iese din ei şi rămâne doar în boxeri.

Începe cu picioarele mele, desfăcând cu grijă baretele din jurul gleznelor, dând jos fiecare pantof, alunecând cu mâinile pe spatele gambelor și al pulpelor mele, până ajunge suficient de sus cât să mă ridice de pe birou.

Drumul până la pat nu-i lung, dar este suficient de lung încât creierul meu să constate cât de perfect se potrivesc picioarele mele în jurul taliei lui, că nu-i neîndemânatic cum credeam eu că ar putea fi și că, poate, dacă asta-i alternativa, nu-mi pasă așa mult că nu-mi primesc pizza aia vegetariană cu Emilia în drum spre casă.

Este atent când mă coboară pe pat, îngenunchind imediat între genunchii mei.

– Ești așa frumoasă, murmură el, ajutându-mă cu fusta în timp ce eu îmi dau jos tricoul.

Felul în care mă complimentează mă amețește. De parcă nu știe cum să spună ceva, dar o spune din toată inima. Ochii lui rămân ațintiți la fața mea, și brusc mă simt de două ori mai goală.

Ochii mei urcă pe corpul lui, cercetând cu nerușinare fiecare mușchi lucrat și fiecare centimetru de piele bronzată, până ajung iar la fața lui, și îi apar gropițele.

Nu sunt timidă. Nu cred că am avut vreodată în viața mea un moment de timiditate, dar felul tandru în care mă atinge, modul în care i se taie respirația când îmi trage chiloții în jos pe picioare și felul în care se uită la mine când îmi las picioarele desfăcute mă face să mă simt al naibii de timidă.

Se apleacă să mă sărute, mai apăsat de data asta, rămânând cu trupul deasupra mea, așa că nu am parte de satisfacția de a-i simți greutatea pe mine. Nu mă pot hotărî dacă mă tachinează în mod voit sau dacă doar savurează să o ia lent. Este ceva politicos, respectuos în ce face, nu-i ceva de care să fi avut parte la o lipeală întâmplătoare.

Coboară cu sărutările, lăsând un foc în urmă pe tot ce atinge. Gât, sâni, stomac, osul șoldului, până când capul lui ajunge chiar între picioarele mele. Continuă să mă privească în timp ce, într-un final, pune gura pe mine, trecându-mi picioarele peste umerii lui, și după aceea nu mai știu ce face, pentru că ochii mi se învârt în cap.

Nu-i nimic politicos sau respectuos la modul în care mă atinge jos. Inima mea se izbește de cutia toracică, și respir neregulat, corpul mi se agită așa tare, încât el se folosește de un braț ca să mă țintuiască pe pat în vreme ce linge și suge și...

– Oh, vai! Oh, da. Da, așa!

Cu o mână în părul lui și una încleștată în cuvertură, arcuiesc spatele în timp ce-mi înfig picioarele în planurile musculoase ale spatelui lui, împingându-mă mai mult spre fața lui. M-aș simți jenată dacă acțiunile mele n-ar fi întâmpinate cu gemete de satisfacție. Mi se strânge stomacul, iar degetele și gura lui păstrează același ritm.

– O să termin... oh, Doamne!

El continuă, în timp ce eu mă strâng în jurul degetelor lui, strigându-i numele, și, când orgasmul se potolește în sfârșit, sunt destul de sigură că sunt moale ca o cârpă.

Russ se prăbușește lângă mine pe pat, și creierul meu vrea să fie aproape de el, dar creierul meu nici măcar nu știe pe ce planetă suntem. Venind mai aproape, mă sărută delicat, având gustul meu pe buze.

– Ești bine?

– Da. Cred că ar fi trebuit să depun mai mult efort cu dansul în poala ta. Nu știam că o să faci așa spectacol, Doamne! Creierul și corpul meu încep în sfârșit să comunice din nou, permițându-mi să mă urc peste el, încălecându-i coapsele. Ai prezervative?

Expresia lui pare dintr-un film horror. Momentul în care își dă seama că a dat-o de gard este chiar amuzant.

– Scuze, abia m-am mutat, și n-am apucat să cumpăr și nu mă așteptam să... Îmi pare rău, nu m-am gândit. Se uită la erecția ce-i împunge boxerii și oftează. Mă duc să verific în camera lui Henry.

– Oricât de mult mi-ar plăcea să văd cum încerci să ascunzi *asta* de o casă plină de oameni, am eu câteva în poșetă.

Când scot un prezervativ și-l arunc pe pat, expresia de panică dispare. Se ridică în fund, sprijinindu-se într-o mână și cuprinzându-mi fața cu cealaltă. Din nou, aștept ca el să spună ceva. Mă inundă emoțiile în timp ce el îmi mângâie buza de jos cu degetul mare.

– Așa perfectă!

Vreau să umplu tăcerea cu fiecare gând din capul meu, din motive pe care nu le înțeleg. Cred că m-am molipsit un pic de stânjeneala lui.

Îl împing înapoi pe spate, iau prezervativul și-i rup ambalajul cu dinții, ridicându-mă pentru a-l lăsa să-și dea jos boxerii până apare erecția. Scot mai puțin un geamăt și mai mult un sughițat surprins când îmi dau seama cu ce avem de-a face. Îmi ia prezervativul din mână, rulându-l în timp ce eu evaluez.

– N-are cum să intre. Adică, mie îmi plac provocările, dar am și eu limitele mele, știi?

Mă trage spre el, gurile noastre se aliniază, abdomenul meu se mișcă odată cu al lui în timp ce el chicotește la criza mea.

Când mișcă limba peste a mea, încă are gustul meu; îmi geme în gură când îmi mișc șoldurile spre el. Are ochii închiși și vocea încordată.

– O facem să intre.

Oh, Doamne!

Cu grijă și dorindu-mi să mai fi băut un shot pentru curaj, mă ridic de pe pieptul lui și mă las lent în jos.

– La dracu'! Mâinile lui Russ mă prind strâns de șolduri. Este în regulă așa? șoptește el.

Încuviințez din cap și cobor și mai mult, apoi din nou, până când este intrat în mine aproape cu totul. Înfig unghiile în pieptul lui, degetele lui intră în pielea mea și în cameră răsună corpurile noastre lovindu-se unul de celălalt.

De ce am crezut că pot rezista să stau deasupra?

– Ce bîne o iei, iubito! Muncesc mai mult, motivată clar de cuvinte și de gemete. Așa, fată cuminte!

Cine ar fi știut că eu și Domnul Săritor vom fi așa compatibili? Îmi place când mă laudă și lui chiar îi place când îmi mișc șoldurile. Echipa de vis.

Una din mâinile lui ajunge între picioarele mele, frecând exact unde am nevoie, și corpul meu se mișcă instinctiv, frecându-se și urmărind senzația în creștere.

– Russ... Da, da.

Continuă să mă laude, să frece și să mă lase să-mi iau ce am nevoie, până când întregul meu corp se încordează, și cad peste el, strigând. Rostogolindu-mă pe spate, își sprijînă greutatea pe mine în timp ce eu gâfâi sub el.

Îmi dă parul laoparte de pe față, intrând și ieșind lent din mine. Capul îi cade pe gâtul meu, sărutându-mi ușor pielea, în timp ce-mi petrec mâinile și picioarele încă nesigure în jurul lui.

– Ce bine este în tine, Aurora, șoptește el. Vreau să te simt cum termini iar in jurul meu.

De unde dracului a apărut bărbatul ăsta?

Felul dulce în care-mi vorbește, în care mă sărută, până și felul în care se uită la mine... toate astea sunt în totală contradicție cu modul încrezător în care mă țintuiește de pat. Sunt epuizată, satisfăcută – și, cu toate astea, nu vreau să se termine. Mâna mea alunecă între

noi, lucrând cu frenezie să termin odată cu el. Corpul lui pierde ritmul, respirația i se îngreunează; sunt aproape.

Câteva mișcări, și iar sunt în prag, luându-l după mine. Suntem zgomotoși, și transpirați, și al naibii de satisfăcuți.

Sfinte Sisoe!

Cui îi mai pasă de baschetbaliști când există hocheiști?

*

Ei bine, nu mă așteptam la asta.

Se rostogolește de pe mine pe spate, și stăm amândoi întinși, holbându-ne la tavan și încercând să ne tragem răsuflarea.

– Ai nevoie de ceva? mă întreabă el blând.

Îmi încrucișez brațele peste față, acoperindu-mi ochii cât clatin din cap, încercând să-mi dau seama cum să cer asta de încă vreo douăsprezece ori.

– Nu. Sunt bine.

Simt cum se mișcă patul când se ridică, diverse zgomote făcute de el se aud prin cameră, umplând tăcerea, după care aud în sfârșit ușa de la baie cum se închide. Îmi simt corpul de parcă ar fi făcut din jeleu și duc o luptă mentală să mă conving să-mi găsesc lenjeria intimă.

Mă întind spre măsuța de lângă pat după telefonul mobil și deschid chatul cu Emilia.

Locație live share-*uită*

Emilia Bennett: *Vii acasă sau rămâi acolo?*

Aurora Roberts: *Acasă. Este la baie, plec în curând.*

Emilia Bennett: *Vrei pizza?*

Aurora Roberts: *DA. E așa mare.*

Emilia Bennett: *Așteaptă să pleci?*

Aurora Roberts: *Poate. Bine, îl aud cum vorbește cu cineva. Așteaptă să plec, corect? Mă îmbrac acum. Ajung repede acasă.*

Emilia Bennett: *Ciudat. Am comandat pizza.*

Nu iau personal faptul că Russ s-a dus la baie să aştepte ca eu să plec. Am stat şi eu de multe ori mult timp la baie, ca persoana cealaltă să priceapă că e cazul să plece. O dată a trebuit să stau aşa mult în baie ca tipul să înţeleagă, că mi-am rearanjat toată colecţia de îngrijire a pielii în ordine alfabetică.

N-am nevoie să fiu dată afară, sunt mai mult decât fericită să dorm în propriul pat în noaptea asta. În mod normal, n-aş aştepta aşa mult, dar am crezut că nu-i genul de tip care să se ascundă în baie după sex.

Când mă ridic din pat, îmi tremură picioarele, semn că am depus mult efort şi, mai important, că trebuie să încep să-mi lucrez picioarele sau să fac ceva mişcare, pentru că mă simt ca un pui de căprioară nou-născut care învaţă să meargă. Aprind lampa de pe măsuţa de lângă pat şi sunt imediat atrasă de teancul de cărţi care acum este vizibil în lumină: *Termodinamica ingineriei, Dependent de joc: o poveste despre recuperare, Aruncarea zarului...* Mă întind după cartea din vârful teancului, ridicând-o ca să o inspectez. *Cei frumoşi şi blestemaţi.* Ce naiba?

Studenta la engleză din mine se infioară la cotorul rupt şi la paginile îndoite la colţuri, dar fetiţa din mine se entuziasmează gândindu-se la el întins în pat şi citind noaptea. Jucătorul de hochei de liga întâi, atrăgător, oarecum ciudat, grozav la pat, cu aşternut complet, citind tolănit după ce a făcut sex. Mă cam face să-mi doresc să nu plec, dar gândul de a-l vedea cum îi cade faţa când va ieşi în sfârşit din baie şi va vedea că încă sunt aici nu-i ceva pe care să-l pot tolera.

Adică, în cel mai rău caz, iese din baie când sunt pe jumătate îmbrăcată, şi avem o conversaţie grozavă despre cum problemele mele cu abandonul adânc înrădăcinate înseamnă că nu mă voi aştepta niciodată la mai mult

decât minimumul din partea unui bărbat și cum lipsa evidentă de interes a tatălui meu față de existența mea m-a făcut să am o teamă sufocantă de respingere, ceea ce mi-a modelat orice interacțiune romantică, așa că nu-l judec că vrea să plec.

Sau alternativa, pot să țin asta în mine și să îmbogățesc un psiholog într-o zi.

Pun cartea la loc unde am găsit-o și cercetez podeaua, care e suspect de fără haine. Mă uit prin cameră, și privirea-mi cade pe biroul lui, și brusc capătă sens ce s-a auzit când s-a dat jos din pat.

Îmi împăturea hainele.

Nu insist mult asupra senzației nefamiliare, neclare care-mi inundă stomacul când îmi dau seama de asta, așa că mă îmbrac rapid și o iau spre ușă. În acest moment, sunt pregătită să fiu iar în spațiul meu. Ies încet din cameră, ținând clanța pentru a închide ușa cât pot de silențios, ca să nu creadă că fug valvârtej de aici.

Sunt satisfăcută de eforturile mele de a pleca, poate un pic cam îngâmfată, din moment ce Emilia și prietenele ei balerine mi-au spus că-s la fel de tăcută și de elegantă ca un hipopotam beat. Mă rog, mă simt îngâmfată până mă întorc să plec și la mine se uită două perechi de ochi căprui pline de curiozitate.

– De ce pare că fugi de la locul crimei? mă întreabă prietenul lui Russ, Henry, pe un ton pe care l-aș prefera mai jos.

– Nu fug. Fata cu care este se uită la mine cu o expresie de compasiune care zice că fix asta fac, fără a o spune cu voce tare. Scuze, trebuie să plec!

Amândoi se dau laoparte când eu trec în grabă pe lângă ei, sperând că nu-mi va fi greu să găsesc un taxi și că nu voi fi nevoită să fac drumul rușinii.

– Este un tip de treabă, zice Henry. Chiar un tip de treabă.

– Mi-am dat seama, bâgui eu. Chiar trebuie să plec.

Petrecerea este la final. Singurii oameni care pot fi potențiali martori la dispariția mea sunt prea beți, și, când ajung la ușa de la intrare, m-am încălțat deja. Nu reușesc să dau de un Uber care să-mi accepte comanda, așa că o iau pe jos spre casă.

Aurora Roberts: *Vin.*
Emilia Bennett: *Ești bine?*
Aurora Roberts: *Da.*
Emilia Bennett: *Te ia senzația de fricuță?*
Aurora Roberts: *Da.*
Emilia Bennett: *Vrei să dormi în patul meu?*
Aurora Roberts: *Da.*

„Senzația de fricuță" este modul cum numește Emilia momentul de claritate de care ai parte atunci când ieși dintr-o situație în care erai prins. Este senzația de sufocare când se instalează anxietatea și te întrebi dacă ai procedat corect. Este un moment ca ăsta de acum, când sunt singură cu gândurile mele. Când cântăresc dacă ceea ce tocmai am făcut mă face să mă simt mai bine sau mai rău. Dacă aș fi făcut asta, dacă nu m-aș fi atins de telefon și mi-aș fi văzut de treburile mele. Și cât mă vor satisface validarea și senzația de a fi dorită inainte de a căuta să le obțin din altă parte. Apoi, într-un final, dacă ceva din toate astea contează cu adevărat, când nimeni nu e interesat de ce fac.

Senzația de fricuță nu-i neapărat regret, reflecție, și prefer să fiu distrasă decât meditativă.

Emilia Bennett: *De ce te miști așa încet? Ești într-o mașină? Aurora, mergi!!! Să nu îndrăznești să te lași omorâtă. Sunt așa supărată pe tine!*
Aurora Roberts: *Aproape am ajuns acasă.*

– Ești așa un clovn, zice Emilia când mă urc în pat lângă ea. Nu te mai juca cu siguranța ta pentru că ești prea nerăbdătoare să aștepți o mașînă.

– Am înțeles.

Poate, dacă aș fi reușit să prind o mașină, nu mi-aș fi petrecut tot drumul spre casă gândindu-mă la tipul de la care am plecat.

– Pizza ta este în bucătărie.

– Nu-mi mai este foame.

Emilia oftează din greu.

– Culcă-te! O să ai nevoie de energie să oprești încăierarea dintre părinții tăi.

– Ești sigură că vrei să mergi la micul-dejun? Nu primesc un răspuns, doar o pernă lansată spre mine. Am putea să ne înscenăm moartea.

– Mama ta și-ar da seama. Chiar trebuie să dormi, Ror, zice ea cu un alt căscat. Gândește-te, o vară întreagă fără să dai share la locație în tîmpul nopții. Săptămâni întregi în care să ții în viață și în siguranță copii mici și în care să te ocupi de dezvoltarea ta personală.

– Un vis.

CAPITOLUL 6

AURORA

Nimic pe planeta asta nu inspiră aceeaşi disperare pură, veritabilă ca atunci când petrec o perioadă mai lungă cu părinţii mei în aceeaşi locaţie.

Sună dramatic, dar, sincer, Chuck şi Sarah Roberts sunt exemplul perfect că „uneori, divorţul este o binecuvântare". Au ceva ce-i transformă pe amândoi în monştri când sunt la mai puţin de doi metri unul de celălalt.

Ţinând cont de asta, probabil ar trebui să mă consider norocoasă că tata nu şi-a făcut apariţia la micul-dejun de rămas-bun la care a promis că va lua parte, înainte să plec în tabăra de la Honey Acres, unde o să lucrez vara asta cu Emilia.

Cel mai enervant nu este că sunt constant dezamăgită de bărbatul care ar trebui să fie unul dintre stâlpii stabili din viaţa mea; cel mai enervant este efectul pe care rahatul cu parentingul lui de părinte absent îl are asupra mamei, cu care m-aş putea descurca fiind un pic mai absentă.

– De ce nu mai încerci o dată? Se uită la mine peste sucul ei de portocale, cu un botic trist. Ai încercat la asistenta lui? Sau la Elsa? Sora ta pare mereu să dea de el.

– Nu o să răspundă; nu-i nimic. „Nu-i nimic pentru că nu poţi fi dezamăgită de cineva în care ai zero încredere."

Este clar că planurile noastre n-au fost importante pentru el. Ce spuneai?

Mă întind după pahar, dau apa pe gât și eliberez bolovanul metaforic blocat în gâtul meu. Cel care se tot mărește de fiecare dată când spun „nu-i nimic".

– Tocmai voiam să te întreb dacă te-ai mai gândit la mutatul înapoi acasă când te întorci. „Dă-mi forță!" Nu te uita așa la mine, Aurora! Eu te-am făcut.

Ai zice că, după douăzeci de ani, aș fi obișnuită cu insistența neîncetată și cu încercările ei nu prea discrete de a-mi aminti că ea este motivul pentru care eu exist, și, cu toate astea, iată-ne!

– Mamă, știi că am semnat deja contractul de chirie pentru anul viitor. Tata a plătit deja tot anul în avans... Care-i modul politicos de a spune: „O să înghețe iadul înainte ca eu să vin de bunăvoie să mai stau cu tine"? Nu te poți aștepta să fac naveta în fiecare zi din Malibu, când aici am un cămin drăguț chiar lângă colegiu... Mi-aș petrece jumătate din zi în trafic.

– În alte culturi, există copii care trăiesc permanent cu părinții lor, zice ea pe un ton liniștit. Sora ta e la Londra. Ție îți ia trei zile să-mi răspunzi la apeluri. Nu te purta de parcă eu sunt aia absurdă pentru că vreau să-mi văd regulat fetele. Nici nu-i departe.

Doamne ferește ca Sarah Roberts să fie acuzată că-i absurdă!

– Cred că cel mai mare coșmar al părinților mei ar fi să mă mut acasă, intervine Emilia, chicotind forțat, ca să alunge tensiunea în creștere.

Emilia Bennett este colega de cameră perfectă, cea mai bună prietenă și, uneori, un scut uman. A devenit managerul meu de criză personal după ce a studiat doi ani relații publice și a fost babysitterul emoțional al mamei mele și al stărilor ei turbulente timp de șase ani.

– Sunt sigură că ar adora dacă te-ai muta înapoi acasă, Emilia, zice mama și oftează dramatic. Sunt sigură că li se pare imensă și goală casa fără tine.

Singurul motiv pentru care mamei i se pare că are o casă imensă și goală este pentru că a vândut casa copilăriei mele și a folosit înțelegerea de la divorț ca să cumpere o imensă casă tip „du-te naibii" pe plajă.

Ochii ei se opresc asupra mea, și este o privire pe care o recunosc: expectativă.

Se așteaptă ca eu să vreau să fiu acasă la fel de mult cum vrea ea ca eu să fiu acasă și nu poate să înțeleagă de ce prefer să muncesc toată vara decât să mi-o petrec cu ea. Niciodată nu a fost o problemă când mă trimitea ea în tabără; problema a început când și-a dat seama că eram mult mai fericită acolo decât cu ea.

Când eram copil, călătoream mult, mutându-ne dintr-o țară în alta, în funcție de locul unde Fenrir, echipa de Formula 1 deținută de tatăl meu, concura în acea lună. Principala prioritate a tatei era să urmeze echipa în jurul lumii; stabilitatea soției și a fetelor lui n-au fost niciodată o prioritate pentru el.

Eu și Elsa mereu am glumit că Fenrir este singurul lucru la a cărui creare a contribuit și pe care el îl iubește.

Îmi iubesc sora, dar, chiar și cu aceeași rețea complexă de probleme cu părinții, diferența de șase ani dintre noi a fost prea mare de depășit de doi copii care căutau conexiune. Mă purtam mai urât ca oricând, și de asta părinții mei au început să mă trimită în tabără în fiecare an după ce am împlinit șapte ani.

Era tot ce nu știam că am nevoie. Aveam un program, am putut să petrec timp cu copii de vârsta mea și am putut să construiesc fundația celei care eram fără a fi constant înconjurată de adulți și de o soră mai mare cu toane.

Honey Acres a fost primul loc în care m-am simțit ca acasă. Chiar și când părinții mei s-au despărțit într-un final și mama s-a mutat de tot înapoi în America și m-a înscris la școală, eu tot insistam să merg în fiecare vară la Honey Acres. Iubeam să observ cât de fericiți erau angajații să mă vadă în fiecare an, și este prima mea amintire reală despre sentimentul de a fi dorită.

Vreau să recapăt sentimentele alea, ceea ce sper să fac reconstruind fundațiile pe care le-am stricat. Iubesc colegiul și experiențele avute în ultimii doi ani, dar mă simt pierdută. Fac alegeri pe care nu le înțeleg în momentele în care sentimentele mele devin prea intense, și, pentru că nu-i nimeni acolo să-mi spună să mă opresc, mica voce din capul meu îmi spune „La naiba!" Devin o persoană pe care nu o recunosc și am nevoie de o resetare din fabrică. Vreau să mă simt din nou acasă. Vreau să mă simt împăcată.

Piciorul Emiliei face contact cu tibia mea și mă scoate din gândurile mele, însă, chiar și după ce aparent m-am redresat, mama tot are expresia aia pe față.

Dacă-mi doresc suficient de mult, oare pot să-mi invoc tatăl, pentru un motiv de distragere?

Deloc surprinzător, tatâl meu nu se materializează, dar, din fericire, sosește chelnerul cu mic-dejunul nostru și întrerupe tensiunea care crește dincolo de suprafața tristeții mamei. Mi se pare o ironie a sorții să ai un părinte căruia nu-i pasă deloc și unul căruia îi pasă prea mult.

Nici măcar nu-mi pot aminti o vreme când nu era așa, ceea ce înseamnă că nu mă pot decide dacă așa este ea ca persoană sau dacă asta-i consecința faptului că și-a petrecut viața simțind că trebuie să mă iubească de două ori mai mult.

Spun să mă iubească și nu să îmi fie părinte, pentru că nu mi-a fost niciodată părinte. Pe cât de mult m-a

îndepărtat tata în favoarea muncii, ea a încercat de două ori mai mult să mă tragă mai aproape. Pentru fiecare dezamăgire de a lui, ea a făcut concesii, fiindcă-i mai ușor să dea vina pe el pentru comportamentul meu decât să rişte să mă îndepărteze. Niciodată nu i-a păsat de ceva din ce am făcut decât dacă a afectat-o pe ea direct.

Când eram mai mică, mereu mă străduiam să fiu cea mai bună, să ştiu cel mai mult, ca şi cum validarea de a fi fiica perfectă avea să îmi aducă din partea părinţilor genul de atenţie după care tânjeam cu disperare, dar asta nu s-a întâmplat.

Aşa că am încetat să mă străduiesc să fiu cea mai bună. Am obţinut validarea şi atenţia prin alte mijloace şi am devenit propria persoană, dar, undeva pe drum, am descoperit că sunt în acest purgatoriu în care sunt fericită să fac ce vreau pentru că oamenilor nu le pasă și apoi sunt rănită că pot să fac ce vreau pentru că oamenilor nu le pasă.

Am muncit din greu ca să intru la Maple Hills, pentru că am vrut să le dovedesc profesorilor mei că eram mai mult decât o chiulangioaică ce nu era atentă la ore. În loc să-mi aprecieze realizarea, mama n-a văzut decât plecarea mea iminentă. Când am primit scrisoarea de acceptare, s-a purtat de parcă plecam la război, nu la colegiu în statul nostru, şi n-a vorbit cu mine trei zile. Nu conta că rămâneam prin apropiere, spre deosebire de sora mea, care, când a absolvit liceul, s-a mutat în apartamentul tatei de la Londra.

Să găsesc un echilibru între a fi fiica perfectă și a fi așa cum sunt se simte ca un exercițiu de echilibristică.

Doar că e și un uragan.

Și funia este în flăcări.

Am căzut de mai multe ori decât pot să număr și chiar sunt epuizată.

– Poți să ne vizitezi în tabără dacă vrei, mamă. Învârt o căpșună prin farfurie, așteptând răspunsul ei, căci, cu o mamă ca a mea, a cărei stimă de sine este împletită așa strâns cu titlul de mamă, încât devine epuizant, fiecare cuvânt este o mutare de șah. Ziua de vizitare este în iulie. Pot să-ți trimit data.

– Este clar că nu vrei să te vizitez, Aurora.

Niciodată nu m-am priceput la șah.

– Mamă…

– Doamnă Roberts, v-am povestit despre aparatul foto pe care mi l-a luat Poppy ca să fac poze în tabără? mă întrerupe Emilia, luându-și poșeta. După cum știți, eu, când eram mică, n-am mers în tabără și am fost așa fericită când Aurora a cedat, într-un final, la rugămințile mele de a fi supervizoare în tabără cu mine. A zis că ați ales cea mai bună tabără, așa că sunt foarte entuziasmată.

Eu am rugat-o pe Emilia să fie supervizoare cu mine, nu invers, dar nu trebuie să știe mama asta. Va fi prea distrasă de laude.

Așchia nu sare departe de trunchi.

– Aurora mereu a avut ce-i mai bun. Nu că ai fi apreciat vreodată, nu-i așa, dragă? Ai fi fost fericită la o fermă de porci pe când erai mai mică. Tu doar voiai să te joci undeva unde să nu fie cauciucuri.

Emilia scoate aparatul foto din poșetă și i-l dă mamei mele. Chipul mamei se luminează în timp ce se uită la poze, remarcând ce cuplu frumos sunt Poppy și Emilia și ce bine îi stă Emiliei în albastru.

– Și tu unde erai când fetele erau în drumeție?

Eram pe fața unui jucător de baschet.

– Învățam.

– Învățai? Pentru examenele finale?

– Da. Rahat! Învățam despre frânghii și chestii pentru tabără. Eram legată de un pat. Plus că ele sunt un cuplu,

mamă. Nu am ce căuta cu ele la întâlnirea lor.

– Asta-i adevărat. Nu-ți va fi dor de ea, Emilia? Zece săptămâni înseamnă mult timp. Vorbește cu Emilia, dar îi simt privirea asupra mea, așteptând ca eu să reacționez la împunsătura ei subtilă. Crede-mă, pare o eternitate.

– O să-mi fie dor de Poppy, dar o să fie în regulă, vom fi amândouă foarte ocupate. Ea este în Europa cu mama ei până începe școala.

Emilia își dă seama ce a făcut din greșeală înainte să apuc să clipesc. Ochii ei mari și căprui îi întâlnesc pe ai mei, și se uită la mine cu o expresie care zice: „O să mă concediez singură, nu-ți face griji".

Manager de criză pe naiba.

Buzele mamei formează o linie încordată în timp ce se concentrează să împacheteze cu grijă șervetul din poala ei și-l pune pe masă.

– Cred că Poppy chiar își iubește mama de vrea să își petreacă întreaga vară cu ea, ce drăguț! Mă scuzați, fetelor, mă duc la toaletă.

Este uimitor cum o femeie poate să ia tot oxigenul dintr-o încăpere cu o singură frază.

– Au, strigă Emilia, cu mâna pe frunte, peste locul unde i-am tras un bobârnac imediat ce ușa toaletei se închide în urma mamei. Meritam asta. Mi-a scăpat!

– Ai fi putut să spui orice.

– Îmi pare rău! Doamne, mi-aș dori ca tatăl tău să fie aici. Se pricepe mai bine ca mine la a fi în prima linie. Poate trebuie să-mi schimb specializarea; nu mă pricep deloc la asta.

– Chiar așa este.

– Mă întreb dacă prietenele Elsei au trecut vreodată prin Olimpiada Emoțiilor cu mama ta, cugetă ea, adunând ultimul rest de sirop cu o bucată de pâine prăjită.

– De parcă Elsa ar fi vreodată de acord să iasă la un mic-dejun de genul ăsta. Sau de parcă ar avea prieteni adevărați.

– Corect. Când crezi că putem să spunem politicos „pace“ și să ne retragem?

Nu mă pot abține și pufnesc.

– S-ar putea să ne rețină aici până pierdem zborul.

– Ești bine? În dimineața asta, a fost mai intensă decât de obicei.

– A scăpat de sub control, pentru că prietena tatei și Elsa se întrec care poate apărea mai mult în ziarele de scandal, iar eu plec. O să fie bine.

– Iubita tatălui tău, florăreasa?

– Nu, s-a despărțit de ea, nu mai ții minte? Mă refer la Norah. Fosta tipă de la meteo. Sau a fost prin vreo emisiune cu casnice pe undeva? Clatin din cap în timp ce încerc să recapitulez în minte lungul istoric de iubite al tatălui meu. Nu-mi amintesc. Mă rog, orice ar fi făcut, îi place să apară în poze.

Aud tocurile mamei pe pardoseală, ceea ce-mi oferă suficient timp să-mi aduc un zâmbet forțat pe față. Mâna ei îmi atinge delicat părul în timp ce trece și răsucește vârfurile în jurul degetelor ei. Mereu spune că seamănă cu părul ei când avea 20 de ani și că e tare fericită că-i semăn. Același păr blond-deschis și aceiași ochi verzi, aceiași pistrui care apar dacă stau prea mult la soare... Spre deosebire de sora mea, care-i copia fidelă a tatălui meu, la mine nici urmă de genele lui Chuck Roberts.

Se așază din nou în fața mea și oftează.

– O să-mi fie dor de voi, fetelor. Să cer nota? Sunt sigură că vreți să ajungeți la aeroport la timp.

– Ar fi bine. Mulțumesc, mamă!

Este amuzant cum, în clipa în care mama se poartă rezonabil, încep să regret că plec, când este așa clar că ei i-ar plăcea să rămân. Nu-i nimeni pe planeta asta care să

mă poată irita cum reuşeşte mama, ceea ce doar alimentează plângerea mea despre ea, şi, cu toate astea, în momentul în care demonstrează că are o fărâmă de umanitate, eu mă prăbuşesc. Vinovăţia începe să se strecoare în sistemul meu precum otrava, croîndu-şi drum prin sângele meu, dar universul îmi aduce antidotul sub forma vibraţiilor telefonului, amintindu-mi rapid de ce trebuie să mă îndepărtez cu disperare de locul ăsta şi de toată lumea de aici.

Omul care plăteşte chiria: *Am fost prins că o ajut pe Isobel să se mute din căminul ei, aşa că n-ajung la micul-dejun.*

Drum bun!

Înclin cu discreţie ecranul telefonului spre Emilia, în vreme ce mama îi dă cardul chelnerului, ceea ce, din fericire, îi distrage atenţia. N-am nevoie să mă uit la cea mai bună prietenă a mea pentru a şti că îşi dă ochii peste cap. Nici pentru mine nu-i o surprizâ, după ce l-am văzut în postarea lui Norah de aseară cum ajuta la mutarea lui Isobel de la cămin. Este drăguţ că fiica lui Norah are parte de tratamentul de tată afectuos; poate, într-o zi, Isobel o să-mi spună cum este.

Cel mai uşor pentru mine este să mă conving că aşa este el ca persoană. Că n-are legătură cu mine. Lipsa de interes, promisiunile încălcate, felul rece şi distant de a fi părinte sunt consecinţa faptului că el n-a fost niciodată făcut să fie un tată grozav, şi nu-i vina mea. Dar apoi, îl văd cu copilul altcuiva şi iar încep să cred că-i vina mea.

Aş fi supărată dacă n-ar fi aşa al naibii de predictibil.

Sunt obosită mai mult decât orice. Am obosit să simt că nu am loc în propria familie. Am obosit să-mi pun sub semnul întrebării fiecare alegere. Am obosit să-mi doresc să fac mai bine, dar să simt că nu reuşesc.

Tot drumul spre casă, Emilia o ține pe mama de vorbă, ceea ce-mi oferă ocazia să fierb în furia și in sentimentele mele, care clar nu sunt sentîmente de dezamăgire, respingere și suferință. Ca să mă simt respinsă, ar trebui să-mi pese, și nu-mi mai pasă.

Este clar că universul n-are nici o intenție să-mi ofere o pauză în timp ce stăm în trafic în fața unui patinoar. De când m-am trezit în dimineața asta, în mintea mea a fost Russ. Nu-i un lucru cu care sunt obișnuită după o aventură de-o noapte. Nu este genul de bărbat cu care sunt eu obișnuită, în sensul bun, și nu pot să mi-l scot din minte. Încerc să nu mă simt prost că lucrurile s-au terminat fără măcar un rămas-bun, dar mi-e greu să uit de el când încă am urmele degetelor lui pe șolduri, unde m-a ținut.

Intrăm pe alee lângă mașina mea și, în timp ce coborâm, în aer plutește stânjeneala despărțirii iminente. Iarăși mă simt vinovată, căci, cu toate defectele mamei, ea nu m-ar abandona niciodată pentru copilul altuia.

Niciodată n-ar sta fără să mă sune. Niciodată n-a trebuit să mă rog, să plâng sau să mă cert cu ea ca ea să mă iubească.

Îmbrățișarea în care o cuprind o ia pe nepregătite, dar mă cuprinde strâns in brațe și-mi adulmecă părul, șoptind ca doar eu să aud:

– Nu uita să suni!

– Nu uit.

Emilia așteaptă până când mama devine un punct în oglinda mașinii inainte de a îndrăzni să vorbească.

– Ești bine?

– Sunt bine. Am nevoie de gustări în avion și să-mi imaginez cum ambele mașini Fenrir se strică spontan în mijlocul cursei.

CAPITOLUL 7

RUSS

Mă urăsc pentru că am băut azi-noapte.

N-am să știu niciodată de ce am decis ca asta să fie noaptea în care să mă relaxez un pic în sfârșit și să fac ce vreau. Niciodată nu m-am îmbătat cu adevărat, dar consecințele băutului lent, constant, ca să fiu amețit, cred că sunt mai rele. Înseamnă că tot drumul ăsta a fost și mai obositor, și chiar mai lung decât trebuia să fie, cu o mică durere la baza capului. Dacă m-aș fi îmbătat mangă, m-aș fi culcat singur și măcar o dată aș fi putut să dorm ca lumea.

Nu-i ceva nou că nu dorm, și, după ani buni de somn sporadic, superficial, corpul meu funcționează destul de bine. Dar drumul ăsta a fost dur, și regret serios că sunt nevoit să conduc în loc să fi zburat.

Dacă aș fi zburat, aș fi putut să dorm mai mult, în loc să trebuiască să mă trezesc și să pornesc la drum la prima oră. Henry și Robbie și-au luat rămas-bun de la mîne, ambii cu ochii roșii și dormind încă, mormăind ceva despre a mă salva de cai și vaci dacă am nevoie, dar oricum a însemnat mult și, pentru prima dată, mă simt entuziasmat să mă întorc în Maple Hills la finalul verii și că-mi văd colegii de casă.

Poate, dacă aș fi zburat, nu mi-aș fi petrecut ultimele patru ore gândindu-mă la femeia pe care am avut-o azi-noapte în patul meu. Mă rog, în patul meu până n-a mai

fost. Ar trebui să iau asta drept ce a fost: o aventură de-o noapte între doi adulți care au consimțit. Nu-i ceva ce fac de obicei – în mod normal, am nevoie de mai mult de o noapte ca să am încredere să acționez –, dar era așa încrezătoare, și am vrut să fiu la fel.

Îmi vine să mă bat că nu i-am spus mai multe cât am avut ocazia. Deși poate pe termen lung este mai ușor că a plecat și mi-a dat de înțeles fără vorbe că nu era interesată de nimic altceva. Am petrecut așa mult timp la baie, îmbărbătându-mă singur cu una dintre încurajările prosteşti ale lui J.J., ca să mă conving să o întreb dacă ar vrea să ieşim la o întâlnire când mă întorc acasă din tabără, încât, dacă m-ar fi refuzat în față, probabil că m-aș fi încuiat iarăși în baie.

Da, a fost o binecuvântare că a plecat fără să-și ia rămas-bun.

Mesaj recepționat.

Doar o noapte.

Probabil m-am făcut de râs, dar avea ceva în privire, în zâmbet când m-am uitat la ea. Poate că mă compătimea; ca să fiu sincer, asta ar avea mai mult sens. Milă sau nu, mi-am petrecut ultimele ore torturându-mă cu amintirea pielii ei moi sub degetele mele și a gemetelor ei în urechea mea. Știu că nu o voi mai vedea și că probabil ar trebui să uit de ea, dar, uneori, nu-i așa ușor.

Dacă-mi amintesc cât de incredibil m-am simțit cu ea, senzația de dezamăgire că n-am invitat-o la o întâlnire se va atenua.

Pietrele scrâșnesc sub cauciucurile mele când cotesc pe drumul mare de țară adiacent imensului semn de „Bun-venit“ de la Honey Acres. Nerăbdarea înecă toate celelalte sentimente din corpul meu și în sfârșit conștientizez că am ajuns după atâta așteptare. Când eram mai mic, n-am fost în tabără pentru că familia mea nu-și permitea. Mama era reticentă să-și ia un

angajament pentru ceva atât de îndepărtat, neştimd niciodată dacă salariul tatei avea să meargă spre plata facturilor sau un pariu.

Nu se uita la locuri pentru copiii din familiile cu probleme financiare pentru că era prea ocupată să pretindă că lucrurile mergeau bine. Când eram mic, nu pricepeam, lucru pentru care sunt recunoscător în multe moduri, căci mult timp am crezut că-i plăcea ca eu şi fratele meu să fim acasă.

Dar, ca toate celelalte, m-a adus aici. Poate că nu mai sunt copil, dar o să văd ce am pierdut în toţi acei ani şi, mai bine, o să fiu şi plătit.

În zare apare o cabană imensă, şi, pe măsură ce mă apropii, se văd maşini parcate şi un autobuz cu marca Honey Acres. Parchez într-un loc gol, inspir adânc şi-mi acord un minut să mă aranjez. Arată exact ca în broşură, până la oamenii care umblă pe acolo cu bagajele lor, entuziasmaţi.

Îmi iau lucrurile de pe bancheta din spate şi mă îndrept spre oamenii aliniaţi să-şi înregistreze sosirea. Scot telefonul şi văd o serie de mesaje în grupul făcut săptămâna trecută de Stassie.

CEI MAI BUNI PRIETENI – OARECUM

Stassie: *Să ne spui când ajungi cu bine acolo, go-goşică. N-a fost cea mai bună idee să bei înainte de un drum lung.*

Kris: *O să fie bine. S-a culcat devreme* ☺.

Mattie: *Eu nu sunt bine, în caz că-i pasă cuiva.*

Bobby: *Cât de devreme?*

Kris: *După pagina de bârfe a UCMH, a mers în camera lui cu Aurora Roberts şi n-au mai apărut.*

Lola: *Nu-mi vine să cred că citeşti prostia aia. Acum două săptămâni, au scris că aş putea fi*

însărcinată, pentru că cineva le-a spus că plângeam la Kenny's. Iar eu aveam sos picant în ochi.

Mattie: *Deci nu-i pasă nimănui? Bine super super super!*

Bobby: *De ce-mi sună cunoscut numele Aurora Roberts?*

Stassie: *Este prietenă cu Ryan.*

Robbie: *Te-ai uitat aseară cum i-a dansat în poală lui Russ, geniule.*

Bobby: *Da, știu asta, dar îmi e cunoscut numele ei.*

Mattie: *„Prietenă cu Ryan" n-a mers bine pentru nici un tip.*

Stassie: *Nate mi-a zis să-ți transmit să te duci dracului.*

Kris: *Aia era Aurora Roberts?*

Lola: *Sunt singura femeie din școala asta în care Ryan Rothwell nu și-a băgat scula?*

Robbie: *Da, și mulțumesc în fiecare zi cerului pentru asta.*

Stassie: *Nate mi-a zis să-ți transmit și ție să te duci dracului.*

Kris: *Tatăl ei deține Fenrir. Echipa de F1 cu lupul.*

Bobby: *La naiba!*

Stassie: *Nate este entuziasmat de această veste cumva.*

Lola: *Era sexy. Felicitări, gogoșică!*

Henry: *Sunteți enervanți. Am crezut că a murit cineva. Nu există nici un motiv ca oameni care se văd zilnic să-și trimită atâtea mesaje.*

Robbie: *Singurul care va muri o să fie gogoșică atunci când își va da seama că va trebui să se prefacă că-i place F1 dacă vrea să mai facă sex vreodată.*

J.J.: *Măcar nu-i ceva plictisitor ca tenisul.*

Robbie: *Pe tine cine te-a adăugat? Grupul ăsta ar trebui să fie pentru cei care rămân în Maple Hills.*

J.J.: *O să fiu acolo cu spiritul și mă apucă teama de a nu rata ceva.*

Kris: *Stassie a fost, nu-i așa?*

Stassie: *Pardon!*

J.J.: *Nu, am negociat cu Hen.*

Bobby: „*Ai negociat.*"

Henry: *Mi-a ascuns pensulele.*

J.J.: *O să vă bucure prezența mea când unul dintre voi o să ceară un sfat de la un adult din lumea reală.*

Lola: *O să mă asigur să nu fac asta vreodată.*

Russ: *Asta a fost mult.*

Am ajuns, dar semnalul este varză.

Când eram pe din afară, m-am întrebat mereu cum ar fi în cercul interior. Acum, că sunt în interior, îmi dau seama că, în mare parte, este haos, dar într-un fel sănătos. Când reușesc să recuperez, sunt deja în capul șirului, ceea ce-mi oferă ocazia perfectă să nu zăbovesc asupra faptului că am ajuns din nou pe pagina de bârfe a colegiului, fata cu care sunt acolo provine dintr-o familie foarte bogată și n-am nici o șansă să pretind că știu ceva despre mașinile de curse dacă o mai văd vreodată.

Nu trece mult și primesc setul de bun-venit, mi se spune că într-o oră începe o ședință și să-mi găsesc cabana. Intru pe ușa înțepenită și-mi zăresc imediat noul coleg de cameră pentru vară.

– Salut, omule, zice el, încuviințând din cap spre patul pe care l-a ocupat în partea cealaltă a camerei. Eu sunt Xander.

– Russ. Jur că aproape am zis „gogoșică"! Mă bucur să te cunosc.

– Și eu. Ochii îi cad pe tricoul meu, pe care iese în evidență logoul alb al Titanilor pe materialul bleumarin. Ești la UCMH?

O parte din mine moare un pic, pentru că nu m-am gândit când am luat tricoul pe mine. Credeam că aici nu vor fi studenți de la Maple Hills, fiindcă este la așa multe ore distanță, dar a fost o prostie din partea mea să cred că nu vor fi atrași de aceleași lucruri ca mine. Cred că fețe cunoscute vor fi un confort, dar, de cum menționez hocheiul, întreabă despre patinoar, lucru despre care urăsc să vorbesc. Îi răspund cu reticență lui Xander.

– Da, tu?

– Nu, omule. Soțul mamei mele este profesor, și n-am nevoie de asta în viața mea. Plus că fratele meu vitreg este acolo, și probabil că ne-am omorî unul pe celălalt dacă am juca în aceeași echipă de baschet. Eu sunt la Stanford. Joci?

Las bagajele pe podea și-mi golesc buzunarele, mă așez pe pat și mă pregătesc pentru reacția normală.

– Da, hochei pe gheață.

– Mișto. Gesticulează spre chei. A fost lung drumul?

Îmi ia mai mult timp să-i răspund decât ar trebui, pentru că nu era întrebarea pentru care mă pregăteam, și, cu cât discutăm mai mult despre nimicuri, cu atât mai mult mă relaxez, fiindcă nu zice nimic despre patinoar.

Sunt sigur că-i ceva ce ține de anxietate să cred că toată lumea care are legături cu Maple Hills știe despre situația pe care am provocat-o la începutul anului. E cea mai mare rușine a mea, prima dată când am gândit: „Da, tata are dreptate, sunt un ratat", așa că nu-i atât de ușor să fac cum imi sugerează colegii mei, să nu mă gândesc. Stassie zice că, în timp, nu va mai fi primul lucru de care să-mi fac griji, dar incă aștept să fie așa.

O oră trece așa repede, că nici n-apuc să-mi deschid setul de bun-venit înainte să fim nevoiți să ne ducem în sala principală, pentru întâlnire. Locul ăsta este imens, dar, din fericire, Xander a lucrat aici vara trecută, așa că știe exact unde să mergem.

Ne așezăm pe două scaune goale din primul rând și așteptăm ca restul încăperii să se umple. Xander îmi dă foaia de prezență care umblă prin sală, și în partea de sus este parola WiFi.

– Apropo, WiFi-ul merge ca dracu', mormăie el. Nu merge așa prost în clădirile principale, dar în cabana noastră nu există. O să ai semnal haotic, și o să primești toate mesajele deodată, și o să te sperii îngrozitor.

– Fără semnal îmi convine, ca să fiu sincer.

Îmi trec numele și mă conectez oricum, dând foaia mai departe celor de lângă mine. Intră mai multe mesaje pe chatul de grup, plus alte notificări și mesaje de la mama.

Mama: *Toată săptămâna am încercat să dau de tine și la fel și fratele tău. Sper să ai o vară grozavă în tabără. Te rog să ne vizitezi când te întorci.*

Mi-e dor de tine, dragule.

Și mie, și tatei.

Mă uit și la celelalte notificări, și cea care-mi sare în ochi este de la tata

Tata: *Solicitare de la kcallaghan19*

$50.

Blochez rapid telefonul, în caz că cineva se uită peste umărul meu, și-l bag la loc în buzunar. Mă simt prost că am ignorat apelurile mamei, dar sunt mereu aceleași scuze, pe care prefer să nu le ascult. Fratele meu, Ethan, mă sună doar ca să se ia de mine că nu-i vizitez, în ciuda faptului că el a fugit pe Coasta de Est cu trupa lui imediat

ce a putut, lăsându-mă să mă ocup de toate de unul singur.

Eu mereu am fost a doua alegere: pentru dependențele tatei, pentru scuzele mamei pentru el, pentru dorința lui Ethan de a se muta suficient de departe încât să pretindă că nu-i nimic greșit.

Îmi iubesc familia, dar detest ce am devenit cu toții. Să pretindem că nu vedem lucrurile care ne țin la distanță, să-i găsim scuze tatei, să refuzăm să căutăm o soluție prefăcându-ne că nu există nici o problemă. Am ajuns în punctul în care-i mai ușor să-i ignor și să păstrez distanța atât fizic, cât și emoțional. Din fericire, acum, că sunt aici, distanța asta va fi de patru ore spre nord.

O femeie mai în vârstă atinge un microfon pornit chiar când un golden retriever pufos pune capul pe genunchii mei. Xander se întinde imediat spre câine, scărpinându-l între urechi într-un fel care face câinele să închidă ochii și să dea din coadă.

– Hei, Peşte! Mi-a fost dor de tine și de blana ta pe toate hainele mele, gângurește el, după care se uită la mine ca să-mi explice. Este câinele Jennei; o s-o cunoști, este unul dintre directori. Jenna lucrează în mare parte din timp în birou, așa că Peşte umblă prin tabără, obținând atenție de la toată lumea. De obicei, alege un preferat și rămâne cu el. Se pare că ești un candidat.

– Bun-venit, tuturor! spune femeia din față. Pentru bobocii noștri din acest an, mă numesc Orla Murphy și sunt dinozaur rezident aici la Honey Acres. Sunt directoarea executivă și proprietara taberei și supervizez totul și pe toată lumea aici. Familia mea a fondat Honey Acres și sunt fericită să vă primesc în familia noastră anul ăsta.

Ascult cu o ureche, in vreme ce încerc să mă pun bine cu Peşte, când Xander mă apucă brusc.

– Doamne! șoptește, strângându-mă tare de braț.

Îi urmez privirea, și ochii mei aterizează pe cei mai drăguți doi cățeluși – la fel de aurii și pufoși, dar mai mici și mai dolofani –, care vin tropăind spre noi. Pui de Pește!

Îmi dau seama că nu mai ascult nimic din ce zice Orla despre tabără când cățeii ajung la noi și Xander îi ia pe amândoi în brațe. Întorc plăcuțele din aluminiu argintiu cu numele de la zgărzile lor și încerc să-mi reprim râsul când Somon și Păstrăv se uită la mine.

Râsul de la microfon mă aduce înapoi în prezent și, când mă uit iar în față, Orla se uită la noi.

– Câinii își fac trucurile lor obișnuite și mă eclipsează. Pentru cei care ați mai fost la noi, Pește a avut pui și este foarte mândră de ei. Așteptați-vă ca într-o zi să-i găsiți în patul vostru când vă întoarceți în cabanele voastre.

Prin încăpere se aud murmure în vreme ce alții din primul rând se apleacă înainte să se uite la ghemotoacele flocoase care acum se luptă unul cu celălalt în brațele colegului meu.

Eu îmi îndrept atenția spre Orla, care explică o grămadă de lucruri pe care le știu deja din broșură despre o zi tipică, despre comportamentul dorit, zile libere și la ce să ne așteptăm până ajung turiștii, peste o săptămână.

Ceva la ideea de teambuilding mă face să mă cutremur. Exercițiile de spart gheața sunt cel mai puțin preferate de mine, și eu practic m-am înscris la o săptămână de astfel de exerciții.

Orla continuă cu prezentarea ei, și un cățel se urcă în poala mea, chiar lângă capul mamei lui, și adoarme.

– Trecem la lucrurile importante. Sunt sigură că nu va fi o surpriză pentru voi, dar alcoolul și drogurile sunt strict interzise, chiar dacă aveți vârsta legală... ceea ce majoritatea nu aveți. Sunteți aici să le oferiți turiștilor o vară magică; dacă voiați să vă petreceți vara altfel, ar fi trebuit să plecați într-o vacanță.

În cap imi apar imediat fețele lui Kris, Bobby și Mattie. Mi-au zis ceva similar când am cântărit ideea dacă să vin să muncesc in tabără sau să merg la Miami cu ei.

– Pentru mulți dintre copiii noștri, vara asta va fi punctul culminant al anului lor, așa că luați asta în calcul când vă gândiți să apăreți cu o mahmureală. Și, în sfârșit, subiectul preferat al tuturor: iubirea. Aici, la Honey Acres, avem o politică strictă împotriva combinării cu careva; dacă-i încălcată, va duce la încetarea contractului. Asta este, desigur, pentru bunăstarea turiștilor noștri, dar și pentru sănătatea voastră. Veți avea zece săptămâni împreună, și, credeți-mă, timpul trece foarte lent când îți dorești cu disperare să scapi de cineva care părea o idee grozavă când aveai ochelarii de tabără puși.

Mă aplec spre Xander, coborând vocea.

– Ochelari de tabără?

El chicotește.

– O să vezi. După o lună, toată lumea-i atrăgătoare.

Orla termină explicând că personalul poate petrece timp împreună în zonele comune pentru personal, dar nu în cabanele individuale, și alte câteva reguli perfect logice pe care nu voi avea nici o problemă să le respect. Ultimul lucru de care am nevoie este să fiu trîmis înapoi în Maple Hills în mijlocul verii pentru că am dat-o în bară. Din nou.

Astăzi, este zi de acomodare, pentru că mulți oameni sunt obosiți după drum, și ultimul pas din primirea noastră este să ii cunoaștem pe oamenii cu care vom lucra în următoarele zece săptămâni.

Copiii sunt separați în patru grupuri: Ratoni, Urși Bruni, Vulpi și Arici. Fiecare animal reprezintă o categorie de vârstă și fiecare grup are șase supervizori care lucrează prin rotație, ca să se asigure că sunt patru supervizori disponibili în fiecare zi și doi pe timpul nopții.

Eu mi-am exprimat preferința pentru Urșii Bruni, grup ce include copii între opt și zece ani, pentru că sunt suficient de mari să nu fie complet neajutorați, dar suficient de mici cât să nu mă lupt cu atitudinea lor timp de două luni și jumătate. Spre deosebire de alte tabere de vară, unde se stă o săptămână sau două înainte de a pleca acasă, copiii aceștia stau aici toată vara.

Unul dintre angajați începe să strige nume, și oamenii se îndreaptă spre grupurile lor. Încerc să las cățelul pe podea, ca să mă pregătesc, dar chelălăie până renunț.

– Urmează Urșii Bruni... Clay Cole... Alexander Smith... Xander se ridică, alegând să ia cățelul cu el după ce m-a văzut eșuând în încercarea de a-l lăsa pe al meu... Emilia Bennett... Russ Callaghan...

Mă ridic să mă alătur grupului meu. Pește mă urmează îndeaproape, în timp ce alte nume sunt strigate. Grupul meu este ocupat făcând cunoștință cu cățelul din brațele lui Xander, și, în timp ce mă apropii, cineva se întoarce.

Mi se strânge inima când o recunosc imediat pe fata care se holbează la mine.

N-am nevoie să calculez probabilitățile legate de cu cine ar putea să fie Emilia aici – se vede pe fiecare părticică de pe fața ei șocată. Știu că *ea* este aici, pentru că universul adoră să mă târască în iad din amuzament.

Ochii Emiliei trec peste mine, și mă întorc instinctiv, zărind imediat același păr blond în care fața mea a fost îngropată în urmă cu mai puțin de 24 de ore.

Ea are nevoie de o secundă în plus să mă vadă, dar, când o face, se oprește brusc, rămâne cu gura ușor deschisă și mărește ochii.

– La dracu'!

CAPITOLUL 8

AURORA

– La dracu'!

N-am vrut să o zic cu voce tare. Mă uitam la cățel. De ce n-am continuat să mă uit la cățel?

Russ nu spune nimic cât ne holbăm unul la celălalt. Zâmbetul lejer, prietenos de aseară a dispărut, înlocuit de ceva mai rece, mai rezervat. Caut să zic ceva, ceva de genul: „Hei, știu că ne-am văzut goi și credeam că nu o să ne mai întâlnim, dar acum suntem în același grup, deci hai să nu ne mai gândim la asta? Bine? Bine".

Dar eu m-am gândit la asta, chiar și când n-am vrut. Dau să deschid gura, să zic nu știu ce, dar o închid înainte să am ocazia să mă fac de râs când el se întoarce spre restul grupului fără să rostească un cuvânt.

Tăcerea doare.

Și nu ratez ironia, din moment ce și eu am ignorat câteva aventuri de-o noapte când treceam pe lângă tipii cu pricina prin campus, dar nu sunt sigură că aș fi fiica tatălui meu dacă cel mai mare talent al meu n-ar fi ipocrizia.

Reacția lui Russ n-are nimic neplăcut; nu sunt sigură că este ceva neplăcut la tipul care-mi șoptea ce frumoasă sunt în întuneric sau îmi împăturea hainele pe care mi le dăduse jos într-o grămăjoară îngrijită. Doar că bănuiesc că sunt surprinsă, din moment ce a fost așa dulce azi-noapte.

Las sentimentele inconfortabile să persiste, nedorind să le înlătur sau să încerc să calmez neliniștea crescândă. Asta primești când cauți alinare de la străini, Aurora.

Lecție învățată.

– Salutare, tuturor. Numele meu este Jenna sau, cum sunt mai bine cunoscută pe aici, mama lui Pește. Eu sunt seniorul pentru Urșii Bruni din acest an, ceea ce înseamnă că, pe lângă responsabilitățile mele de director al taberei, supervizez planurile voastre, mă asigur că toată lumea este fericită și sănătoasă și vă ajut să vă descurcați cu lucrurile complicate care ar putea apărea.

Așezându-se lângă mine, Emilia își unește degetul mic cu al meu, semnul ei de solidaritate și de „la dracu'", din cauza jucătorului de hochei serios din dreapta noastră. Încerc să mă concentrez la introducerea Jennei, dar Russ continuă să-mi atragă atenția, deoarece nici nu se uită spre mine.

– O să vă fac turul terenurilor principale. Vă recomand să vă umpleți sticlele de apă înainte de a pleca. Când vom termina, o să luăm cina împreună, apoi restul serii este al vostru, să vă bucurați înainte să începeți munca grea de mâine.

Toată lumea se îndreaptă spre dozatoarele de apă din colțul sălii principale. Când au plecat toți, zâmbetul profesional al Jennei se transformă în zâmbetul ei real, și plonjează spre mine, cuprinzându-mă într-o imbrățișare ce mă lasă fără oxigen.

– Mi-a fost așa dor de tine!

– Nu pot să respir, Jen!

Îmi dă drumul și-mi cuprinde, în schimb, fața în paline.

– Îmi vine să plâng. Simt că mi-a venit copilul acasă; ești așa mare acum!

Cuvintele mi se opresc în gât, și impulsul copleșitor de a plânge mă copleșește. Când eu eram în tabără, Jenna a

fost supervizoarea mea și, pe măsură ce creșteam și mă mutam în diferite grupuri de vârstă, la fel făcea și ea. Ea jura că era o coincidență, dar mie îmi plăcea să-mi spun că o făcea pentru că voia să petreacă timp cu mine, ceea ce era o fericire pentru un copil care doar voia să fie dorit.

Mai devreme, când veneam pe drumul de țară, am simțit că pot să respir din nou, că eram, în sfârșit, unde trebuia să fiu.

Când ne-am văzut prima dată, Jenna avea 18 ani, dar, spre deosebire de sora mea mai mare reală, Jenna a fost cea de care am avut mereu nevoie. Ea a fost Zâna Măseluță când mi-am pierdut primul dinte aici, salvatoarea mea când mi-a venit prima menstruație și umărul pe care să plâng când m-am sărutat prima dată cu Todd Anson și, o zi mai târziu, el se săruta cu Polly Becker lângă terenul de volei.

– Am vorbit acum două zile și n-a trecut așa mult de când am dormit împreună, zic eu râzând, eliberându-mă din strânsoarea ei și venind lângă ea. Când ai devenit așa lipicioasă?

– Da, dar a trecut așa mult timp de când ai fost aici. Prea mult, de fapt. O ador când este lipicioasă, și ea știe asta, dar oricum îmi face pe plac. Scuze, e de la cățel. Au trezit sentimentul matern. Acum, o să trebuiască să mă uit la tipi înalți și cu mușchi cum îi cară dintr-o parte în alta toată vara. Oftează și arată spre Russ și spre ceilalți care se joacă cu cei trei câini. Se pare că Pește și-a ales victima din vara asta. Are gusturi bune.

Dacă Russ ne simte privirile asupra lui, nu ridică ochii. N-ar trebui să mă holbez la el, dar arată la fel de bine, dacă nu mai bine ca azi-noapte. Mă întorc să fiu cu spatele la el.

– Legat de el...

Jenna mijește ochii de parcă încearcă să vadă în creierul meu, și poate că reușește, pentru că pe fața ei se vede dezgustul.

– Ești aici de două ore! Aurora, te rog, spune-mi că n-ai reușit să încalci regula numărul unu deja!

– Poftim? Nu! Sigur că nu. Cine mă crezi?

– Slavă Domnului! Nu pot să fiu șefa ta dacă încalci regulile.

– Nu le-am încălcat!

Mormăie ceva ce pare a fi un „pfiu" și-și pune mâinile în șolduri.

– Bine.

– A fost azi-noapte.

– Rory! exclamă Jenna, trecând cu o mână peste față. Nu mă face să regret că ți-am acceptat cererea de a participa făcând prostii toată vara. Mi-ai promis că vei lucra din greu. Era drăguț când defilai pe aici de parcă era locul tău când erai o obrăznicătură de nouă ani, dar, dacă o să te ocupi de copii, trebuie să știu că iei treaba în serios, nu că o să te gândești la patul unui baschetbalist. Sau fotbalist?

– Jucător de hochei, de fapt...

– Mă bucur că-ți diversifici lista, dar vorbesc serios, Ror. Mi-ai promis o vară întreagă. Să nu renunți pentru că te-ai plictisit de viața de tabără. Am nevoie să fii prezentă pentru copiii ăștia, nu pentru un tip oarecare.

– Ai un pic de încredere în mine, Jen. Doamne! Nu știam că va fi aici! În mod ironic, nu m-a întrebat ce planuri am pentru vara asta când m-a lipit de patul lui, zic eu, încrucișându-mi brațele peste piept.

– Mai întâi, nu vreau să mai aud vreodată despre viața ta sexuală cu așa multe detalii, geme ea, strâmbându-se de repulsie. Și, în al doilea rând, am încredere în tine, Rory. Sunt cel mai mare fan al tău, dar te și cunosc. Hai

să nu ne facem una alteia viața grea, te rog! Concentrează-ți energia la copii!

– Știu, Jenna, zic eu. Cum am spus, nu știam că va fi aici.

Se uită repede pe lângă mine, apoi revine la fața mea.

– Când v-ați trezit în dimineața asta, nici unul din voi n-a zis: „Trebuie să plec, trebuie să ajung la Honey Acres?" sau „Mersi pentru sex, dar trebuie să plec în tabără"?

– Nu, normal că nu. Am plecat azi-noapte cât el s-a ascuns de mine în baie, și, când m-a văzut, acum câteva minute, s-a prefăcut că nu mă cunoaște. Ca niște adulți reali.

– Oh, să fii iar la colegiu!

Vin lângă ea, privind la colegii mei de grup care discută în jurul dozatorului de apă. Cu Russ sunt doi tipi, amândoi arătoși, și, dacă aud bine, discută despre baschet, ceva ce în circumstanțe normale mi-ar atrage atenția.

– Și apoi, nici măcar nu sunt interesată de Russ, ceilalți doi tipi sunt mai drăguți. *Minciună.* Nu trebuie să-ți faci griji.

O minciună sfruntată.

– Să nu faci prostii cu nici unul dintre ei... Nu, nu te uita așa la mine, Aurora! Vorbesc serios. N-ai voie să faci ce vrei doar pentru că te iubesc și crezi că ție nu ți se aplică regulile. Chiar tu mi-ai zis că vara asta vrei să te regăsești.

– Pentru că așa e.

Poate că Jenna este cu vreo doisprezece centimetri mai scundă decât mine, dar, chiar și la 1,57, tot reușește să mă mute cu câțiva centimetri la stânga când mă lovește cu umărul.

– Păi, dacă vei face sex cu cineva în tabără, o să te trezești îngropată în pădure după ce te omor.

– Nu o să mă omori. Nu-s interesată de el și clar nici el de mine. Îmi reocup locul și-mi petrec brațele în jurul ei, sprijinindu-mi capul de al ei, ceva ce am început să fac când am întrecut-o în înălțime, ceea ce știu că o enervează. Spune-mi că mă iubești din nou.

Pufnește, un sunet de care mi-a fost dor cât am fost despărțite. Jenna exasperată de mîne nu are același efect într-un apel video.

– Mi se pare că te așteaptă o plângere la Resurse umane.

– Spune-mi, o tachinez eu, rostind lent *mi*-ul, până când ea încearcă să-mi dea un cot, părul ei negru tuns bob scurt gâdilându-mă pe față. Te rog, te rog, te rog!

– Te iubesc, Aurora Roberts. Bine ai venit acasă! Acum, lasă-mă, am de făcut un tur!

– Simt că-mi cad picioarele.

Mă uit la Emilia cu neîncredere.

– Ești o balerină. Picioarele tale au trecut prin chestii mai grele.

– Asta nu le-a împiedicat pe sandalele mele să-mi facă praf picioarele pentru că am purtat încălțările greșite într-o drumeție.

– Fată tipică de oraș, o tachinez eu. Ar fi trebuit să citești mai multe romane de dragostea a căror acțiune se desfășoară în orașe mici ca să te pregătești pentru viața la țară.

Turul scurt și drăguț, potrivit pentru sandale, pe care Jenna îl plănuise a fost deturnat de Cooper, un senior la cârma supervizorilor pentru Arici, pe care-l bănuiesc că are o slăbiciune pentru ea și de aia a cerut să combine tururile. Asta-i drăguț, dar, datorită lui Cooper și entuziasmului său, turul nostru a durat cu două ore mai mult decât al celorlalți, și simt că am văzut fiecare fir de iarbă de la Honey Acres.

Plimbarea lungă ne-a oferit ocazia să vorbim cu ceilalți supervizori, cu excepția lui Russ, care a stat în față, vorbind cu Xander, același tip cu care era mai devreme.

– Da, acolo am greșit. N-am citit suficiente romane de dragoste provincială. Își mișcă degetele în nisipul de pe malul lacului, loc numit în mod obișnuit plajă, unde am pus mâna pe două șezlonguri. O să mă așez pe ponton și o să-mi bag picioarele în apă; vrei să vii sau păzești locurile?

– Rămân aici.

Locurile noastre sunt perfecte pentru a urmări oamenii, și este amuzant să vezi cine este atras de cine și să faci predicții despre cine de cine se va apropia. A fost amuzant să o ascult pe Orla vorbind mai devreme despre cum este interzis să te încurci cu careva, știind că nimeni nu o să o asculte. Am fost în tabără aici, cu toții speculam cine se săruta în secret după ore. Apoi, ne băteam la cap supervizorii să ne spună bârfele de adulți.

Lucrul meu preferat acum, că sunt supervizoare, este să mă uit la câini cum inspectează pe toată lumea, așezându-se ocazional să fie mângâiați, apoi trecând mai departe. Iubesc câinii, de asta mă uit la unul dintre căței cum doarme pe Russ, în vreme ce el râde și vorbește cu Maya din grupul nostru, cu Pește și celălalt cățel adormiți la picioarele lui.

– Stă cineva aici?

Mă uit în spate și-l văd pe Clay, al treilea tip din grupul nostru, stând desculț în nisip, cu două beri.

– Acum, nu, dar o să se întoarcă în curând. Arăt spre Emilia, care discută cu cineva pe ponton. Ia loc!

Se așază lângă mine și-mi întinde una din sticlele de bere.

– Bere?

Deși Orla face tot ce poate pentru a aplica regula fără alcool, în afară de a inspecta gențile tuturor la sosire, nu

există o cale de a împiedica oamenii să strecoare alcoolul în săptămâna de pregătire. Bănuiesc că ea știe, dar este mai puțin strictă, pentru că acum nu sunt copii prîn preajmă. Nu trece însă cu vederea atunci când copiii aduc alcool, lucru pe care l-am aflat pe propria piele când aveam 15 ani.

– Nu, mulțumesc. Încerc să nu încalc toate regulile din prima zi.

Sau să o enervez crunt pe Jenna.

Clay ridică din umeri, punând berea cealaltă în suportul pentru băuturi.

– Nu suntem niciodată prinși. Am mai fost aici. Dar ai dreptate, avem suficient timp să încălcăm regulile.

Se lansează în povești despre cum este să fii supervizor, și mă chinuiesc să-l urmăresc. Nu pentru că nu sunt suficient de inteligentă, ci fiindcă este foarte, foarte plictisitor. Până când trece la a-mi spune că joacă baschet pentru Berkeley (sau USC?), m-a pierdut complet.

Nu-i vina lui că mintea mea este în altă parte, și sunt sigură că nu-i obișnuit să fie ignorat de femei când încearcă să stea de vorbă cu ele. După standardele convenționale, este atrăgător: înalt, maxilar ascuțit, zâmbet și ochi frumoși. Nu-s mare fan al cantității de gel folosite pentru a-și da părul pe spate, dar, în mare, pentru că-mi fac griji că va stârni un incident de poluare dacă sare în lac. Și m-aș putea descurca fără să fiu nevoită să văd modul în care ochii lui cad pe pieptul meu când vorbesc, dar nu-i cel mai urât tip care a încercat vreodată să se lipească de mine.

În mod normal, aș accepta atenția primită și i-aș da curs, dar încrederea lui este neplăcută, și mi-e greu să-l ascult cum se laudă. M-am combinat cu un tip tăcut, și brusc nu-mi mai plac jucătorii încrezători de baschet? Matricea dă erori.

Ochii mei rătăcesc pe plajă și la câinii care par foarte confortabili în timp ce Maya dă ceva laoparte de pe umărul lui Russ, zâmbîndu-i dulce. Cățelul din poala lui nici măcar nu se clintește când el se foiește și își freacă ușor ceafa cu palma.

– Ba accept berea aia, zic, întrerupându-l pe Clay, care-mi povestea despre ce face el la sală.

– Oh, tare! Poftim!

Măcar încă-i un pic rece.

– Mersi! Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Nu-l aud dacă răspunde, pentru că mă ridic și mă grăbesc spre Emilia, pe ponton. Ea se încruntă când mă vede apropiindu-mă.

– Ce s-a întâmplat cu locurile noastre? Vede berea din mâna mea. Și cu a deveni o altă femeie?

O acceptă de la mine, luând o gură cât mă așez lângă ea, băgându-mi picioarele în apă.

– Încep de mâine. Astăzi, sunt prea multe chestii care mă enervează pentru a-mi revizui viața.

– E doar timid, Ror, zice cu grijă Emilia, dându-mi berea înapoi.

Mă întorc confuză spre ea.

– Clay nu-i timid. Oamenii timizi nu vorbesc cu sânii tăi.

Ea își dă ochii peste cap.

– Știi la cine mă refer. La cel la care continui să te holbezi.

Mă uit peste umăr la plajă și văd că Russ continuă să discute cu Maya și că Xander li s-a alăturat.

– Eu mă uit la câini, zic. Dar, dacă tu te referi la Russ, ei bine, nu-i prea timid să stea de vorbă cu alți oameni, nu-i așa?

– Du-te și vorbește cu el!

– Și să-l las să mă ignore cu public cu tot? Nu, mersi!

– Mayei îi e dor de casă, iar el probabil că doar încearcă să o facă să se simtă mai bine.

– Știu, am vorbit cu ea cât tu discutai la telefon cu Poppy. Locuiește lângă sediul Fenrir din Marea Britanie, dar câțiva din prietenii ei de acasă sunt și ei aici. Uite, nu-i important, poate să discute cu cine vrea, nu încerc să fiu *genul ăla*. Doar că-i aiurea că par singura persoană cu care nu vrea să vorbească, știi? Încep să cred că m-am înșelat și că nu-i așa drăguț cum pare.

– Nu te-ai înșelat. Dar, și dacă ar fi așa, cui îi pasă? V-ați tras-o o dată, o să treci peste, cum faci mereu. Emilia își pune brațul în jurul umerilor mei și mă trage mai aproape, sprijinindu-și capul de al meu în timp ce eu iau o gură din berea acum caldă. Dacă mă pui să te ascult cum te plângi de un bărbat toată vara, o să-i spun mamei tale că te muți înapoi acasă.

– Nu o să o fac. Ți-am zis, de mâine voi fi o femeie nouă.

CAPITOLUL 9

AURORA

De ce este mai ușor să spui că o să te preocupi de tine decât să te preocupi efectiv de tine?

Vreau să las în urmă obiceiurile mele autodistructive și, cu toate astea, iată-mă – prima zi din Proiectul Aurora, cu telefonul în mână, uitându-mă la postările lui Norah știind că o să mă supere.

Și mă supără. Tehnica mea de manifestare solicită ceva muncă, pentru că echipa tatei a avut rezultate la Grand Prix-ul din Spania și el este foarte fericit. Lucru pe care-l știu din clipurile video postate de Norah cu el sărbătorind cu fiica ei în casa lui.

Bag telefonul la loc în buzunarul din spate al pantalonilor scurți și încerc să uit de familia perfectă din care nu fac parte, luând-o în grabă înspre zona unde are loc instructajul de siguranță împotriva incendiilor, la care deja sunt în întârziere.

În vreme ce exercițiile de teambuilding se desfășoară în grupuri mai mari, toate instructajele specifice sunt făcute doar cu grupul nostru de șase, deci este imposibil să te strecori nedetectat.

– Ai întârziat – Jenna se uită la ceas – șase minute, Rory!

În mod normal, nu mi-ar păsa că am întârziat, dar tot sângele mi se duce în obraji când simt privirile tuturor asupra mea. Mă rog, ale tuturor cu o excepție. Mormăi

încet un „scuze" și țin capul plecat, așezându-mă în locul gol dintre Emilia și Clay. El se apropie, coborându-și vocea.

– N-ai pierdut nimic. Practic, focul este rău.

– O să încerc să țin minte asta.

Mă lupt cu impulsul de a chicoti și încerc să mă concentrez asupra Jennei, care începe să spună despre procedura de evacuare. El îmi oferă un strugure din punga din mâna lui, ceea ce, după ziua de ieri, pare un mic gest de bunăvoință.

Jenna este ocupată explicând regulile focului de tabără, când simt că mă trage ceva de picior. Când mă uit spre podea, văd o minge pufoasă ce-mi rontăie șireturile. Ridic cățelul dolofan și îi întorc medalionul spre mine.

– Tu care ești? Somon. Unde-i frățiorul tău, fetițo?

De cum ridic ochii, îl văd pe Păstrăv cuibărit ca un bebeluș, dormind pe pieptul lui Russ. Frate, asta nu-i corect. Nu-mi pot lua ochii de la acea drăgăiășenie, ceea ce-i o greșeală, pentru că, atunci când Russ ridică în sfârșit privirea de la cățelul adormit, se uită direct la mine.

Ne uităm unul la celălalt, și este la fel de ciudat și de jenant cum pare, până când Somon decide să-mi roadă vârfurile părului, distrăgându-mă. Când mă uit iar la Russ, este concentrat la ce spune Jenna.

Restul instructajului trece fără alte concursuri de holbat, și, când traversăm cu toții curtea principală, în drum spre activitatea noastră de teambuilding, mă simt mai bine decât în urmă cu câteva ore, trăgând cu ochiul la ce n-ar fi trebuit.

– Am decis că nu-mi pasă, o anunț pe Emilia.

– Asta-i bine, zice ea cu nonșalanță, încercând să nu se împiedice de Somon, care se învârte printre picioarele noastre în timp ce mergem, încercând din nou să roadă șireturile. La ce anume te referi?

– La tot.

– Asta mi se pare sănătos și clar nu o să se întoarcă împotriva ta în viitor.

Se ferește cu profesionalism de cotul meu când încerc să o împung în coaste.

– O să-mi șterg contul fals și o să încui telefonul în valiză. Dacă nu-l văd, nu există.

– Susțin asta. Am mai zis-o, nu iese nimic bun dacă-ți pui încrederea într-un bărbat. Lasă-i pe Chuck și Norah să se joace de-a familia fericită online și concentrează-te asupra ta!

– Doamne, parcă am fost cu mama o secundă, o tachinez eu.

Obosită să îl mai ferească, Emilia se apleacă și îl ridică pe Somon, băgându-l sub braț.

– Ești așa enervantă, geme Emilia.

Limba câinelui atârnă în timp ce Emilia se luptă cu golden retrieverul prea greu. Mă întind să îl scarpin pe Somon după urechi în timp ce înaintăm spre activitate.

– Au, nu-i o fetiță enervantă. Este un pui.

Sprâncenele Emiliei se unesc în vreme ce se uită la mine.

– Mă referam la tine.

Ajungem, in sfârșit, la restul supervizorilor care stau în jurul câtorva scânduri de lemn și pe platforme aranjate în grupuri de patru.

– Nu știu ce naiba va trebui să facem, zice Maya.

Am mai văzut activitatea asta, dar n-am mai făcut-o.

– Va trebui să vă traversați toată echipa de la prima platformă până la cea din capăt, dar mișcarea se îngreunează, pentru că spațiile se măresc și platformele se micșorează. Nimeni nu trebuie să atingă podeaua.

– La balamuc, atunci. Zâmbește. Mă duc să-mi salut prietenii, mă întorc imediat.

– Mă intreb dacă m-ai enerva mai puțin dacă încă ai avea accentul britanic, zice încet Emilia, privind cum Maya se îndepărtează de noi.

– Eu nu vorbesc niciodată ca Maya. De cele mai multe ori, par americancă. Accentul se intensifica în funcție de cât timp stăteam pe la tata pe la muncă.

Xander, Russ și Clay se opresc, în sfârșit, din șușotit, întorcându-se către mine și Emilia.

– Bine, planul pentru joc, zice Xander serios. Vom sări între platforme.

Emilia pufnește în râs și eu clatin imediat din cap.

– Ba nu o vom face.

– De ce nu? Ar fi cel mai ușor, răspunde el imediat.

Emilia încă râde la ideea ca noi să încercăm să facem acele sărituri. Xander chiar pare surprins, în timp ce Clay încearcă să nu râdă. Russ... observă.

– Poate pentru tine, domnule NBA, dar pentru noi, restul muritorilor, o săritură așa mare nu-i posibilă.

– Vă ajutăm noi. O să fiți bine.

Gura lui Xander nu se mișcă, și atunci îmi dau seama că cel care-mi vorbește este Russ.

– Oh! „Spune ceva, Aurora!" Super.

Mă urăsc.

Russ încuviințează din cap cum fac băieții, fără să mai spună ceva. A fost plăcut să-l aud vorbind, iar acum știu că-i real și nu doar o plăsmuire a imaginației mele, bântuindu-mă ca o fantomă a lipelilor din trecut.

– Chestia asta-i pornită?

Cu toții ne întoarcem spre Orla, care stă lângă ultima platformă, cu un megafon. Are megafonul ăla de când o știu eu și, de fiecare dată când se strică, cheamă echipa de mentenanță să-l repare, în loc să investească intr-unul din secolul ăsta.

O dată l-am furat. L-am folosit pentru a o speria pe Jenna când flirta cu unul dintre ceilalți supervizori și am

fost pedepsită toată după-amiaza, dar a meritat.

Orla detaliază regulile, explicând că nu poți trece la următoarea platformă decât după ce toată echipa e reunită. Dacă cineva din echipă cade, echipa o ia de la început, și câștigător este cine ajunge la final și reușește să rămână pe platformă timp de treizeci de secunde fără să cadă.

Maya vine înapoi la grupul nostru, și Xander se întoarce imediat spre ea.

– Sărim.

– Nu, nu sărim, zicem eu și Emilia la unison.

– Ești înalt..., spune Maya, privindu-l de sus în jos.

– Apreciez că ai observat...

– Dacă ești așa încrezător, de ce nu te întinzi între platforme, și noi trecem peste tine ca pe o scândură?

– Da, Xan, zice Russ zâmbind. De ce să nu călcâm pe tine ca pe o scândură?

– Culmea, nu cred că vreau să fiu strivit de un jucător de hochei.

– N-ai de unde să știi până nu încerci, mi-o ia gura pe dinainte.

Din fericire, mare parte din grup nu a auzit mica mea mărturisire, dar Russ și Xander da, și obrajii lui Russ se înroșesc.

Xander se uită de la unul la altul, dar se aude fluierul, oprind orice ar fi putut să vrea să spună. Ne grăbim toți șase spre prima platformă, abia având loc confortabil.

– Avem clar un dezavantaj pentru că voi trei sunteți așa mari, geme Emilia în spinarea lui Clay, care-i lipită de fața ei.

– Aurora, chiar îmi pare rău că mâna mea îți atinge fundul, dar nu pot să o mișc, zice Maya.

– Și pe al meu îl atinge, adaugă Xander.

Russ oftează.

– Nu, aia e a mea.

Platforma scârțâie când Russ sare la următoarea, urmat de Clay și de Xander. Acum, noi trei avem suficient spațiu să ne mișcăm și ne coordonăm să mutăm scândura la următoarea platformă, ca să mergem pe ea.

– Săriți! strigă Xander.

Maya întinde brațele pentru echilibru în timp ce merge spre următoarea platformă.

– Nu sar când am pe unde să merg!

– Hai, Mary Poppins, zice Clay, întinzând mâna spre Maya, ajutând-o să facă ultimii pași.

O urmez cu ușurință și, când suntem toți pe următoarea platformă, o luăm de la capăt cu supliciul.

– Xander, o să mă dai jos! Mă agăț de Clay, care-i în spatele meu, și mâinile lui aterizează imediat pe talia mea. Mă mut să mă țin de Emilia, uitându-mă peste umăr la el. Nu-i nici o problemă, nu trebuie să mă ții.

Ne dâm seama că lemnul abia atinge următoarea platformă, care e mai îndepărtată decât anterioara, și băieții pun la cale ca unul din ei să sară pe ultima bucată, ca apoi să ne ajute pe noi, restul, care nu avem strâmoși canguri. Aerul este inundat de sunetul celorlalte echipe ai căror membri își strigă instrucțiuni unii altora, și, când îmi dau seama că avem un ușor avantaj, simt cum partea competitivă din mine se trezește.

Xander sare cu ușurință pe următoarea platformă, îngenunchind și întinzându-se ca să prindă capătul scândurii care nu-i suficient de lungă să se sprijine pe marginea pe care stă el. O ține neclintită cu o mână, și cu toții îl mângâiem pe cap când trecem peste el, rămânând cât se poate de aproape de margine, ca să-i lăsăm și pe Russ și Clay să sară.

– Oh, Doamne! strigă Emilia. Să sară cineva înainte să ne pierdem echilibrul.

Băieții sar cu toții, făcând să pară ridicol de ușor, dar, de cum ajung pe ultima platformă, devine imediat clar că

nu-i suficient loc pentru şase oameni. Chiar dacă ar fi fost suficient spaţiu, e imposibîl să ne iasă săritura.

– Cum naiba ar trebui să facem asta?

Mi-aş pune mâinile în şolduri, dar n-am suficient loc fără să o dau jos pe Maya.

– Este cineva îngrijorat de limita de greutate pentru platformele astea? întreabă Clay, uitându-se la cutia ce scârţâie sub picioarele lor.

– A fost vreuna dintre voi majoretă? întreabă Xander.

– Ăsta nu-i genul ăla de teambuilding, amice, zice cu sarcasm Emilia.

Dându-şi ochii peste cap, el arată spre distanţa dintre noi.

– Două dintre voi pot să o lanseze pe cealaltă încoace. Noi o prindem. Rămânem toate tăcute. Nici una n-a fost majoretă în liceu?

– Mda..., zice Maya. La mine nu se practică aşa ceva.

– Aurora a fost dată afară din echipa de majorete din primul an, zice Emilia. În ceea ce mă priveşte, baletul şi piramidele umane nu sunt un amestec bun.

– Nici prea haioasă nu eşti, mormăi eu în şoaptă.

– De ce te-au dat afară? întreabă imediat Clay.

– Nu-i import...

– A furat mascota celeilalte echipe şi a pierdut-o.

– Emilia!

Xander se uită la celelalte echipe, şi pe faţă i se vede îngrijorarea.

– Fetelor, chiar trebuie să ne mişcăm...

– Cum ai pierdut o mascotă? întreabă Russ, uitându-se la mine.

– Um... A fugit. Asta-i atrage atenţia. Ochii i se măresc, şi simt imediat nevoia să clarific. Era un porc, nu un om. L-au găsit câteva ore mai târziu; era bine. Era cu câinele instalatorului, dar au considerat că acţiunile mele

nu se potrivesc cu valorile echipei. Oricum, putem să continuăm? Pe cine aruncăm?

– Fetelor, dacă pierdem pentru că sunteți toate scunde, iar Aurora este o hoață de porci, o să mă supăr! se răstește Xander.

– Toată lumea-i scundă când tu ești un afurisit de gigant. Maya, tu urmezi, zic eu, unindu-mi mâinile și aplecându-mă ca ea să pună piciorul în suportul format de mâinile mele.

Emilia mă copiază, și Maya se ține de amândouă în timp ce calcă timid în mâînile noastre.

– Ca să se știe, zice ea încet, cred că-i o idee groaznică.

– Fiți pregătiți să o prindeți! Trei... Doi... Unu...

Mi se pare că jucăm popice umane când eu și Emilia o lansâm pe biata Maya înspre băieți cam cu prea mult entuziasm. Din fericire, ei o prind și o lipesc de ei, ca să rămână pe platformă. Fizic nu mai este loc pentru alți oameni, și nu sunt sigură cum ar trebui să facem asta.

– Urcă-te pe umerii cuiva, Maya! strigă Emilia.

Russ și Clay o țin pe Maya de brațe și-l ajută pe Xander să o mute pe umerii lui, creând din nou un pic de spațiu pentru o altă persoană. Emilia îmi dă ușor un ghiont, lucru pe care-l poate face, acum că avem un pic mai mult spațiu.

– Tu urmezi.

– Sub nici o formă. Tu.

Xander se uită din nou la celelalte grupuri.

– Aurora, oricât de scundă te-ai considera, ești suficient de înaltă cât să sari. Dacă el crede că sunt mai calificată pentru că am 1,70 față de Emilia, care are 1,60, este clar că habar nu are că ea poate să facă salturi pe o scenă ca o gazelă. Emilia, am o idee, ai încredere în noi?

– Nici măcar un pic, strigă Emilia.

Și eu clatin din cap, încercând să nu mă strâmb când văd că Xander se enervează imediat.

– Poți să înveți să ai încredere în noi in următoarele cinci secunde? Sari înainte cu brațele întinse. Ca și cum ai sări să prinzi o minge de baseball.

– Îți par genul de persoană care știe ceva despre baseball? se răstește ea.

Râd înainte să fi spus ce vreau să spun.

– Știi o grămadă despre baza trei…

– Nu! Nu! Nu!

Reușesc să rămân pe platformă agățându-mă de Emilia, chiar dacă ea încearcă să mă împingă, spre groaza și țipetele colegilor mei.

– Doamne, ce stresant este, mormăie Clay. Întinde brațele, Emilia! Eu și Russ te prindem de braţe şi te tragem; trebuie doar să ajungi suficient de departe cât să te putem atinge.

– Te urăsc că m-ai convins să vin aici, mormăie ea, apoi se așază la marginea platformei, cu brațele întinse.

Spre meritul lui Xander, funcționează perfect, și, în câteva secunde, Emilia este de partea cealaltă, pe umerii lui Clay.

Clay nu mai are cum să mă ajute să trec cu Emilia pe umerii lui, ceea ce înseamnă că chiar va trebui să sar. Impulsul de a coborî de pe platformă ca să pierdem este copleșitor.

– Mi-e frică, strig eu, încercând să mă vizualizez acoperind distanţa şi nereușind.

Acum, că sunt singură aici, este mult mai mult loc, dar nu suficient cât să îmi iau avânt înainte de a sări.

– Poți să o faci, Rory, strigă Emilia de deasupra lui Clay. Dar, te rog, fă-o repede! Cred că mă ia frica de înălțimi.

– Nu cred că pot…

– Aurora, zice Russ moale, mișcându-se ca trupul lui să fie cel mai aproape de ultimul loc de pe platformă.

Uită-te la mine! Poți să o faci, trebuie doar să sari spre brațele mele, și eu o să te prind, bine?

– Dacă o să cad?

– Atunci, cădem împreună. Îmi zâmbește, și inima îmi tresaltă cu brutalitate în piept, ca o trădătoare. N-ar trebui să ne pese de nimic, mai ții minte? Și Xander poate să se supere pe amândoi.

– O să mă supăr pe amândoi, mormăie el.

– Ignoră-l, doar uită-te la mine! zice Russ. Am încredere în tine! Inspiră adânc. O să număr de la trei în jos, și vreau să sari cât de departe poți.

– Și o să mă prinzi?

– Promit că te prind! Trei… doi…

Se apleacă înainte, cu brațele întinse, și mă deconectez când ajunge la unu, concentrându-mă să-mi lansez corpul spre el. Mâinile lui îmi prind brațele aproape imediat, trăgându-mă înainte până mă lovesc de pieptul lui.

– Urșii Bruni! Treizeci de secunde ca să câștigați, anunță Orla prin megafon.

– Să nu se miște nimeni! se răstește Xander.

Îmi mișc brațele ca să le eliberez din poziția în care sunt prinse la pieptul lui Russ, dar el nu slăbește strânsoarea, și corpul meu stă lipit de al lui, rămânând amândoi pe platformă. Miroase a haine curate, a lemn de santal și a vanilie, și, când ridic privirea spre fața lui, are ochii închiși și rostește in gând nume de echipe de hochei.

Și apoi, o simt pe abdomen, și strânsoarea lui se relaxează, dar este prea târziu.

Sunt cele mai lente treizeci de secunde din istorie, în vreme ce Russ încearcă cu disperare să scape de erecție lipindu-se de mine.

– Urșii Bruni câștigă! anunță Orla, spre incântarea lui Xander.

Cobor de pe platformă și mă îndepărtez de Russ. Din fericire, ceilalți băieți sunt ocupați să le dea jos pe Maya și pe Emilia de pe umerii lor, și, când Russ se uită la mine, nu mă pot abține și-i fac cu ochiul.

Roșeața lui se întinde până la urechi de data asta.

CAPITOLUL 10

RUSS

– Spui ceva sau doar te holbezi la mine?

J.J. nu renunță la expresia de ingâmfare de pe față și mă face să vreau să închid apelul video.

– Sunt doar onorat, nu și surprins, că mă suni să-mi ceri sfaturi de viață. Ce pot să fac pentru tine, amice? Ai nevoie să știi cum funcționează dobânzile? Ce este un 401(k)?

– Da, te-am sunat din tabără să aflu despre planuri de pensionare, zic eu cu sarcasm, dându-mi ochii peste cap. Ar fi trebuit să-l sun pe Nate.

– Retrageți cuvintele chiar acum! J.J., care stătea întins pe canapea, se ridică. Ai toată atenția mea. Ce se întâmplă?

Sunt în clădirea principală, în pauza de prânz, pentru că-i singurul loc unde merge internetul. Mă uit în jurul meu să mă asigur că sunt tot singur.

– Aurora. Fata cu care m-am combinat sâmbătă seară. Este aici.

– Drăguț. Ador iubirile de vară, zice el vesel.

– Nu. Aici nu-i loc de iubire. Ea a plecat cât eu eram la baie. Mă afund mai mult în fotoliul puf, jenat să recunosc în fața prietenului meu că am fost părăsit. Și personalul nu are voie să facă prostii, dar, chiar dacă am avea voie, nu este interesată.

J.J. rămâne tăcut, și eu îi aștept reacția.

– Russ, va trebui să-mi explici ca unui copil de cinci ani, pentru că nu înțeleg care-i problema aici.

– Îmi făceam curaj să o invit în oraș și, când am ieșit din baie, nu mai era. Jenant, știu, dar acum, este ciudat, pentru că suntem amândoi aici, și am păstrat distanța...

– Stai așa, Callaghan! Îți place de femeia asta și păstrezi distanța. De ce?

– Nu vreau să se simtă inconfortabil. N-a vrut să mă mai vadă, și acum nu poate să scape de mine. Suntem în același grup.

J.J. oftează din greu.

– Ți-a zis ea că nu vrea să te mai vadă?

– N-am vorbit, de fapt, cu ea. Cum ziceam, am păstrat distanța. Nu vreau să...

– Să o faci să se simtă incomod, da, ai zis asta. Oh, Russ! Ești fără speranță, dar tot te iubesc.

– Mulțumesc? Cred?

– Nu-i adevărat dacă n-a zis-o ea. Deci, dacă ea nu-ți spune că nu vrea să te mai vadă, doar faci presupuneri.

Fantastic.

– Și acum, ce?

– Păi, acum pari un tip care a obținut ce a vrut și acum o ignoră, iar tu nu ești așa. Tu ești tipul de treabă care nu-și dă seama că, uneori, oamenii pleacă după ce fac sex și că asta nu trebuie să însemne ceva dramatic. Nu o să ai nici o șansă cu ea dacă o ignori, geniule.

Chiar sunt fără speranță.

– Nu caut o șansă cu ea. Nu vreau să fiu concediat.

– Atunci, de ce mă suni pentru o fată cu care nu vrei o șansă?

– Vreau doar să știu cum să mă port în preajma ei, din moment ce trebuie să lucrăm împreună timp de săptămâni. Îmi scarpin maxilarul, simțindu-mă cam neștiutor cu femeile. Ieri, a fost împinsă spre mine – nu te mai uita așa la mine, a fost o activitate de echipă –, și a

fost așa aproape de mine, că i-am putut sîmți mirosul șamponului, și…

Diminuez repede volumul telefonului și mai verific o dată că sunt singur, în tîmp ce J.J. chicotește. Până la urmă, se calmează, și sîmt că mi-a luat foc toată fața.

– Li se întâmplă și celor mai buni, amice. Ea știe?

– Păi, o împungea în abdomen. Oftez, trec cu mâna peste față și mă pregătesc iarăși pentru chicotul lui. Când s-a dat laoparte, mi-a făcut cu ochiul.

Ajung la treizeci și trei cu număratul când J.J. se oprește, în sfârșit, din râs.

– Adevăratul motiv pentru care ai vrut să vorbești cu mine.

– Ce fac?

– Accepți că ai judecat complet greșit situația și vorbești cu ea, în loc să o eviți ca un dobitoc. Fii prin preajma ei făcând chiar asta: fiind în preajma ei. Este ușor.

În spatele meu se deschide ușa; mă uit peste umăr și-l văd pe Xander venind cu câinii.

– Trebuie să închid, dar apreciez, omule. Mulțumesc că m-ai ascultat!

– Salutare, amorezule, ține-mă la curent, zice J.J., închizând apelul.

Acum, că am acces la internet, mi-au intrat notificările când am stat de vorbă cu J.J. Ultima chestie din grupul de chat este o poză cu Mattie, Bobby și Kris pe plajă în Miami și una cu Lola, Stassie și Joe în avionul spre New York.

Îl filmez pe Păstrăv, care se cațără pe exteriorul fotoliului puf și se urcă în poala mea, și trimit videoclipul pe chat. Tocmai vreau să închid mesajele, când văd mai multe mesaje de la cineva pe care speram să-l evit.

Tata: *Ce mai faci? Ai văzut cererea mea?*

Apoi, câteva ore mai târziu:

Ești prea bun să mai răspunzi acum? Te crezi mai bun ca mine, nu-i așa? Prea bun pentru familia asta.

– Sunt rupt, omule. Xander geme, aruncându-se în fotoliul puf imens de lângă mine, făcându-mă să-mi blochez imediat telefonul și să-l bag în buzunar. Soarele ăsta te omoară.

Îmi ia ceva să procesez ce a spus, pentru că inima și creierul meu au luat-o razna după ce am văzut mesajele de la tata.

– Da, e brutal. Unde-i toată lumea?

Se descalță și-și întinde picioarele.

– La bronzat, cred. Eu trebuie să mă răcoresc înainte să mă topesc.

Compania lui Xander a fost grozavă până acum. În afară de faptul că-i foarte competitiv, lucru aflat ieri, de obicei, este foarte calm, îngrijit și pare să aibă abilitatea de a se opri înainte să ajungă prea departe cu întrebările. Când și-a dat seama că eu, Emilia și Aurora suntem la același colegiu și când a întrebat dacă ne cunoaștem, iar eu am ridicat din umeri, mormăind un „Oarecum", nu a insistat.

Stăm într-o tăcere confortabilă, un alt lucru pe care-l apreciez, și Xander își verifică telefonul. Eu sunt prea speriat să-l mai scot pe al meu, așa că-i acord toată atenția mea lui Păstrăv și mă gândesc la ce a spus J.J.

– Ești nerăbdător să faci instructajul? mă întreabă Xander, ridicând ochii din telefon.

Chiar dacă există asistente în tabără, toți trebuie să facem cursul de prim ajutor. Orice e mai bine decât instructajul despre siguranța cablurilor din dimineața asta când mi-am petrecut mare parte din timp cu ochii la nivelul penisului lui Xander. Să nu mai zic despre toate exercițiile de inițiere, care sunt acum lucrul cel mai puțin preferat din lume.

– În momentul ăsta, orice nu-i un exercițiu de inițiere este un câștig în ochii mei.

Geme, dând capul pe spate în fotoliul puf, și Păstrăv tresare la zgomot.

– Ar trebui să le spună cineva că gheața s-a spart oficial. În dimineața asta, l-am văzut gol pe Clay din greșeală; mai spartă de atât nu există.

În dimineața asta, încercam să scot haita mea de câini din cabana noastră, când Xander s-a lovit de mine, părând jenat.

– Am intrat în cabana greșită! a exclamat, înăbușind un râset îngrozit cu o mână. Nu eram atent. Dumnezeule!

– Poate trebuie să mai înghețăm gheața, în cazul ăsta, glumesc eu. Vrei să-ți umplu sticla de apă înainte să ieșim?

Încuviințează din cap, dându-mi sticla.

– Mulțumesc, frate!

Mă îndrept spre dozatoarele de apă, când cineva dă colțul, lovindu-se de mine. Scap sticlele și prind brațele persoanei care se poticnește, ținându-le în sus.

– Îmi pare așa rău. Nu mă uitam pe unde mer... Aurora ridică în sfârșit privirea, după ce-și găsește echilibrul. Oh, bună!

– Bună. Se mișcă, și atunci îmi dau seama că încă o țin și că are ochii umflați. Ești bine?

– Grozav, zice ea imediat, zâmbindu-mi larg și fals. I-am văzut zâmbetul real – mi s-a întipărit în creier să o fac să zâmbească și să râdă –, dar nu-i ăsta. Totul este minunat.

Nu mi se pare că-i totul minunat. Ridic sticlele scăpate și mă folosesc de cele câteva secunde fără ochii ei verzi și triști uitându-se la mine, scotocind prin creier ca să-mi dau seama ce ar putea fi în neregulă cu ea. De dimineață, am auzit-o spunându-i Mayei că nu-i place să facă

pereche cu Clay pentru că îi displace cum se uită el la corpul ei când lucrează împreună.

Nici mie nu-mi place cum se uită la corpul ei când lucrează împreună sau cum mâinile lui rămân pe ea un pic mai mult decât este nevoie. Dar pun asta pe seama geloziei, nu-i motiv să mă preocup. Aurora și Maya au fost de acord că nu e periculos, doar enervant, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine și să nu-mi mai vină să vreau să-l împing în lac sau în calea unui urs.

– Eu doar iau niște apă pentru mine și Xander.

– Apa-i bună, zice ea cu prea mult entuziasm pentru subiectul de conversație. Apa... te hidratează.

Bag sticlele la subraț și-mi dreg vocea.

– Aurora, s-a întâmplat ceva?

– Nimic la care să nu mă fi așteptat. E în regulă. Sunt bine. Totul este roz, zice ea.

Nu sunt sigur pe cine încearcă mai mult să convingă, pe mine sau pe ea. Înainte să mai întreb ceva, face un mare pas în spate, cu zâmbetul fals încă pe față.

– Ne vedem la instructaj.

Dispare înainte să am timp să-i răspund.

Ventilatoarele alimentate cu energie solară și îndreptate spre noi șase sunt inutile cât ne așteptăm instructorul în soarele excepțional de fierbinte al după-amiezii.

– Nu pot să trăiesc așa, geme Xander, făcându-și vânt cu mâna. De ce nu puteam să facem asta înăuntru?

– Cum crezi că mă simt eu? zice Maya, fluturându-și tricoul cu Urșii Bruni. Noi în Anglia n-avem soare.

– Mie mi-e mai teamă că se topesc manechinele pentru resuscitare, zic eu, arătând spre grămada de plastic.

– Salut, salut! Sunt aici. Scuze, tuturor, eu sunt Jeremy, și voi ar trebui să fiți – își verifică mapa – Alexander, Aurora, Clay, Emilia, Maya și Russ? Da? Perfect.

Devin imediat fanul lui Jeremy, pentru că se plânge de cât de cald este și ne mută cu tot cu echipament la umbră. Nici nu mă alege pe mine pentru a face demonstrația, ceea ce iar îi aduce puncte.

Emilia transpiră din plin și gâfâie până reușește să-l așeze pe Xander în poziția de siguranță, dar, când termină, se dă în spate și își admiră munca grea cu mâinile în șolduri, ca un tată mândru.

– Ceilalți formați perechi și exersați, vă rog, ne cere Jeremy. O să vă urmăresc; vă rog să strigați dacă vă blocați la ceva.

Clay se îndreaptă imediat spre Aurora, dar eu sunt mai aproape de ea.

– Haide, zic eu, gesticulând spre una din saltelele goale. Fac eu primul.

– Oh, bine.

Cred că n-am văzut-o vreodată mai tăcută de când am ajuns, acum câteva zile. Știu că n-ar trebui să mă aștept la ceva mai bun, după ce am ignorat-o 48 de ore, dar tot nu știu ce a supărat-o mai devreme și mă roade.

– Mulțumesc! adaugă.

Ne așezăm amândoi în poziție, ea pe saltea și eu lângă ea, și pur și simplu nu-mi amintesc cum se face asta. Am mai făcut cursuri de prim ajutor, pentru că antrenorul Faulkner ne pune să facem în fiecare an, spunându-ne că nu se știe când vom avea nevoie – și, cu toate astea, iată-mă din nou fără să am habar.

Mă uit la Xander cum o mută pe Emilia și brusc îmi amintesc. O apuc de dosul coapsei și încep să ridic piciorul în poziția corectă.

– Ar trebui să-i spui că nu-ți place când te atinge.

Din fericire, sarcina de moment îmi oferă ocazia perfectă să nu mă uit la fața ei, dar simt cum mă sfredelește cu privirea.

– Și tu cum de știi asta?

– Tot limbajul tău corporal se schimbă când e lângă tine.

Ea mă ironizează.

– Se pare că ai observat multe la corpul meu, pentru cineva care abia s-a uitat la mine de când am ajuns aici.

Îngheț la cuvintele ei, dar doar o secundă, după care trec peste, mutându-i delicat brațele în unghiurile corecte și rostogolind-o pe o parte, în poziția de siguranță.

– Doar spune-i, Aurora!

– Ești gelos? mă intreabă ea, întorcându-se pe spate și ridicându-se în fund.

Se sprijină în mâini, cu părul ciufulit de la saltea, cu câțiva pistrui delicați pe obraji. Este așa frumoasă, dar astăzi are ceva diferit. Normal că sunt gelos că pentru Clay e așa ușor doar să vorbească cu ea și să o atingă fără să-i pese de orice potențială consecință.

– Nu, nu sunt gelos.

Ea pare tristă.

– Atunci, nu trebuie să-ți faci griji, nu-i așa?

– Aurora, eu...

Se ridică înaînte să mai zic ceva.

– Mă scuzi, mă duc la toaletă.

Încuviințez din cap și mă uit la ea cum pleacă, întinzându-mă pe saltea ca să nu-i văd pe ceilalți cum trec la următoarea sarcină. Ea reapare după cinci minute, lăsându-se pe iarbă lângă mine.

Își dă părul după urechi și-și strânge genunchii la piept, spunând:

– Îmi pare rău că m-am purtat ciudat. Am o zi proastă. Este ziua tatălui meu și, ei bîne, avem o relație de rahat. Și, când îi zic „relație", e mult... *Și*, acum, oficial am spus prea multe. Putem să o luăm de la capăt? Chiar vreau să te mut în poziția de siguranță.

– Mi-ar plăcea să fiu mutat în poziția de siguranță.

Este drăguț să o urmăresc cum se concentrează din greu. Încearcă să-mi ridice piciorul, cum am făcut și eu în cazul ei, doar că pufnește și încearcă apoi cu ambele mâini.

– Vrei să-ți ușurez treaba?

– Nu! Zice ea, trăgându-mi piciorul în poziția corectă. Dacă ai fi leșinat, nu mi-ai ușura lucrurile.

– Bine, atunci...

– Doamne, parcă fac antrenament. De ce ești așa mare? „O să mă omoare cât încearcă să mă salveze." Oh, am uitat să verific dacă respiri!

Înainte să o asigur că respir – încă –, mă înec într-o mare de păr blond care miroase a piersici cât ea își lipește urechea de fața mea. Cu toate membrele mele într-un final în pozițiile corecte, mă trage spre ea, rostogolindu-mă în poziția finală.

– Bravo, Aurora! zice Jeremy de undeva din spatele meu. Nici nu mi-am dat seama că era acolo. Puteți să treceți la bandaje. Există un ghid cu pașii de urmărit; vă aduc un pachet, și-mi spuneți când terminați.

– Bună treabă, partenere, zice ea, ridicând mâna să batem palma. Suntem o echipă bună. Lovesc cu palma în a ei. Chiar te pricepi la a... poziționa oamenii.

Buzele mele se mișcă în timp ce o ascult continuând, părând tot mai confuză cu fiecare cuvânt ce-i iese din gură.

– Și tu te pricepi la a poziționa oamenii.

– Soarele îmi topește creierul. Hai să luăm bandajele! Poți să mă legi tu primul. Clatină din cap, lipindu-și mâna de frunte. A sunat aiurea, nu-i așa?

Aurora jenată este adorabilă.

– Da. Bună treabă, partenere!

CAPITOLUL 11

RUSS

Aurora este beată rău de tot, ceea ce înseamnă că revin la a păstra distanța.

Deși Xander m-a asigurat că lumea a băut alcool anul trecut când a fost el aici și nu s-a întâmplat nimic, eu aleg să stau departe de jocul haotic de băut care pare să fie pe jumătate „Adevăr sau provocare", pe jumătate „Eu niciodată n-am", depinzând de care parte a focului de tabără te afli.

Cabana noastră este una dintre cele opt cabane ale supervizorilor de pe malul lacului, oferindu-mi poziția perfectă pentru a privi ce fac restul, în timp ce-mi văd de citit.

Dragostea mea pentru lectură a început când eram copil și tatăl meu era prostdispus pentru că, la fel ca majoritatea pariorilor, nu se pricepe la treaba asta. Cititul era cea mai mare distracție pe care puteam să o am făcând cel mai puțîn zgomot, și mereu voiam să evit să atrag atenția asupra mea când el era predispus să înceapă o ceartă din orice.

Mi se pare că povestea se reia, pentru că-i lucrul care mă ține departe de belele și ca adult.

Știu că pentru restul par plictisitor, dar, până acum, îmi place să fiu aici și, în afară de motivele evidente, ăsta-i un alt motiv să nu vreau să fiu trimis acasă. Pot să încerc să nu-mi fac griji în legătură cu ce știu sau cred oamenii

despre mine, lucru pe care mă chinuiesc să nu-l bag în seamă cât sunt la colegiu. Probabil pe jumătate dintre oamenii ăștia nu-i voi mai vedea, și îmi tot spun asta când încerc să fiu eu însunii și să mă implic.

Există însă o persoană pe care s-ar putea să o mai văd și acum bea direct dintr-o sticlă de alcool și râde zgomotos. Dar nu mi se pare că râde autentic, ci mai mult pentru spectacol. Ăsta-i un gând care se repetă despre Aurora, despre cât de fericită se dă, cu zâmbete mari și râsete și mai mari – și, cu toate astea, uneori pare că se forțează.

Mai devreme, m-am simțit cel mai mare nemernic din lume când a venit spre mine, probabil ca să mă implice, și, de cum am văzut sticla de tequila din mâna ei, am luat-o în direcția cealaltă, spre cabana mea, și m-am îndepărtat de ea. Am surprins-o privind de câteva ori încoace, dar, când mă vede că mă uit la ea, se concentrează repede asupra jocului.

Îmi iau sticla de apă de pe balustrada de lângă mine, îmi întind picioarele și mă îndrept spre dozatoarele de apă de lângă curtea principală. Este ciudat să nu-mi fac griji că o să cad din greșeală peste un câine și mi-e dor de micile mele umbre când nu sunt prin preajmă.

Jenna zice că ar trebui să mă simt onorat am fost cel ales și chiar mă simt. N-am fost niciodată prima opțiune pentru cineva, așa că mă agăț de asta cu ambele mâini. Chiar dacă e vorba despre niște câini.

Merg pe lângă cabanele goale pentru copii de partea cealaltă a zonei principale cu gazon, când aud pași pe aleea cu pietriș. Aurora are obrajii roz când mă prinde din urmă și ochii sticloși.

– Detest să alerg, gâfâie ea, sprijinindu-se pe genunchi în timp ce își trage sufletul. Ce faci?

– Mă duc după apă. Este totul în regulă?

Ea încuviințează din cap, ridicându-se, și apoi se clatină.

– Totul este grozav. Îmi iubesc viața.

Nu pare că-și iubește viața; vorbește împleticit și cu o voce ridicată, nefiresc și stânjenitor. Nu știu ce s-a întâmplat de după-amiază până acum, când pare la un pahar de alcool distanță de o fată beată care plânge.

– Ești sigură că ești bi…

– Tu nu participi. Ea se poticnește înainte, recăpătându-și repede echilibrul și venind spre mine, până este suficient de aproape încât să o pot atinge dacă vreau. În jurul nostru plutește mirosul focului, și este o schimbare binevenită de la asaltul propriilor mele amintiri cu șamponul ei. Îi tremură buza de jos în timp ce inspiră adânc. Este din cauza mea? Am făcut ceva greșit?

– Nu. Nu vreau să am probleme că beau, îi explic eu, cu sinceritate. Și tu chiar ești beată. Probabil ar trebui să te duci la culcare; mâine avem cursul despre siguranța pe apă, și este târziu.

Încă se balansează, și parcă-i aud rotițele din cap cum se învârt în timp ce creierul ei se bălăcește în tequila în care a încercat să se înece.

Recunosc sunetele familiare ale zgărzilor câinilor zornăind și lăbuțele pe pietriș. Hotărând să nu aștept să aflu cu cine sunt câinii, o iau pe Aurora de braț și o trag repede spre spațiul întunecat dintre cabane.

– Vine cineva, zic eu, când ea se uită alarmată la mine.

Ăsta ar fi un moment chiar prost să descopăr o parte dintre creaturile mai puțin drăgălașe care umblă fără îndoială noaptea prin tabăra asta.

O trag în umbră cât de repede și de tăcut pot, cărând-o practic pe o Aurora care chicotește. Da, ei i se pare amuzant.

– Nu mai râde, șoptesc eu.

cabanei Ratonilor, o așez și alerg spre dozatorul de apă. Nu-mi ia mult, dar, când mă întorc, este și mai palidă.

– Nu mă simt bine, geme ea în mâini.

– Nu mă surprinde. Ai băut ca un pește. Poftim, zic, întinzându-i sticla mea de apă.

Ridică privirea, cu ochii verzi ațintiți asupra mea printre clipiri lente și lungi.

– Beau ca un câine?

– Poftim? Nu, nu asta am vrut să zic – nu contează.

Bea apa, ștergând excesul din colțul gurii cu dosul palmei, și-mi dă sticla înapoi.

– Vrei să te conduc la cabana ta?

Încuviințând din cap, Aurora întinde o mână, și o trag ușor în picioare; degetele ei se întrepătrund cu ale mele, și pornește să mă conducă spre cabana ei, care-i în altă parte decât a mea.

Suntem la jumătatea drumului, când se oprește brusc, oprindu-mă și pe mine.

– Vrei să facem baie în pielea goală?

Doamne!

– Trebuie să mergi la culcare.

– Nu vreau să mă culc.

Buza de jos îi iese in afară, și-mi amintește de Stassie și Lola când sunt bete. Ar fi drăguț dacă n-aș fi așa stresat.

– Păi, trebuie, zic eu, trăgând-o mai departe.

– Obligă-mă!

– Nu o să încerc să te oblig.

– Mai m-ai băgat în pat, n-ar trebui să-ți fie așa greu.

Ar fi trebuit să rămân la cartea mea.

– Dacă nu te duci la culcare, mâine o să-ți fie rău, și nu o să fie decât vina ta.

– Tatăl meu este de vină pentru toate problemele mele, așa că nu-i adevărat, nu-i așa?

Oricât de beată e, este ceva clar și sigur în modul în care o spune. Este un sentiment pe care-l știu, dar cred că

Ea se apleacă înainte, îngropându-și fața în tricoul meu, într-o încercare de a înăbuși sunetele amuzate care-i scapă. Nu-i de ajuns, și, când pufnește ușor, pun delicat mâna peste gura ei.

– Șșșttt!

Pește se oprește pe locul eliberat de mine și Aurora, uitându-se spre întuneric – și, prin urmare, la noi. Îmi țin respirația, inima-mi bate așa tare, că sunt surprins că Aurora nu poate să audă *bum, bum, bum*. Trec mental prin toate scuzele posibile pe care le-aș putea oferi, dându-mi seama că este mult mai alarmant să fiu găsit ascuns într-un colț întunecat cu o fată beată decât vorbind cu una. Apoi, Pește latră, și jur că mi se oprește inima.

– Încetează, gălăgioaso! o ceartă Jenna, plescăind din limbă la cățel, să o urmeze. Haide, Pește, zice ea și fluieră.

Aștept până când nu mai aud pietrișul înainte să respir din nou ca lumea.

– Au, la naiba! Îmi retrag mâna din gura Aurorei. Tu tocmai m-ai mușcat?

– Ai uitat că eram aici. „De parcă asta s-ar putea întâmpla." Te pricepi la asta.

Cum am ajuns aici, când eu chiar voiam să nu am probleme?

– Haide, Edward Cullen. Revenim pe alee înainte ca o chestie mai mare și mai înspăimântătoare decât tine să decidă să mă muște.

Este ca și cum aș conduce un copil mic, pentru că o țin de brațe să o ghidez prin întuneric și înapoi pe aleea luminată.

– Russ, mi-e rău, mormăie ea.

– Ai nevoie de apă?

Încuviințează din cap, și este o posibilitate reală ca ea să vomite pe mine. O conduc spre treptele verandei

a face schimb de probleme este exact opusul a ce-mi trebuie mie vara asta. Este clar opusul a ceea ce am eu nevoie acum, când am de a face cu o persoană beată.

– Nu-mi spui tu ce să fac, domnule. Nu ești șeful meu.

– Dar tocmai mi-ai zis să te oblig. Știu că nu sunt șe... Tac, pentru că știu că mă cert cu cineva care mâine probabil nici nu-și va aminti nimic. De aia ești așa beată? Tatăl tău a făcut ceva?

– Este ziua lui de naștere. Se uită la ceasul ei, mijind ochii. Este 24.00 sau 2.00? A fost ziua lui. Am aranjat să-i fie livrat un cadou. Proasta de Rory, care mereu se așteaptă la prea mult și are încredere în persoanele greșite.

– Și lui nu i-a plăcut?

– Nu l-a deschis. Am vorbit cu asistenta lui, Sandra, nu, Brandy? Brenda. Am vorbit cu Brenda, pentru că el nu mi-a răspuns la apeluri, și cadoul încă era în biroul lui. Ridică din umeri, și întreaga ei înfățișare se schimbă din nou. Este ca și cum, de fiecare dată când ceva o face nefericită, se forțează să pară fericită. Prietena lui și fata ei l-au dus la Disneyland, ca surpriză. El urăște Disneylandul. Niciodată n-a mers cu noi, când mama ne ducea pe mine și pe sora mea. Dar Norah și Isobel obțin orice vor, și eu trebuie să exist doar în umbra lor.

– Îmi pare rău! Nu știu ce altceva să spun, dar ajungem la cabana 22, și ea începe să urce treptele. Îmi amintesc de incidentul cu Xander și Clay și cabana greșită și o țin de mână. Asta-i a ta, sigur?

– Da. Arată spre luminițele ce decorează cabana. Cabana doi-doi. Număr de înger.

Mă opresc pe prima treaptă, dându-i drumul la mână.

– Ce înger?

Ea se întoarce așa repede, că aproape-și pierde echilibrul, dar drumul până aici, apa și scurta perioadă

fără sticla de tequila în mână au ajutat-o să se trezească un pic.

– De ce te-ai oprit?

– Nu avem voie să intrăm în cabanele altora.

Pufnește, punându-și mâinile în șolduri, ca și cum eu sunt cel care greșește.

– Nimănui nu-i pasă de reguli. Nimănui nu-i pasă suficient cât să mă pedepsească.

– Mie îmi pasă de ele, Rory. Și ai înțelege asta dacă n-ai fi așa beată.

Mă trage pe scări, și o urmez cu reticență.

– Hai înăuntru, te rog!

– O să rămân în ușă, zic eu ferm, pierdere de vreme pentru că mă trage oricum peste prag. Aurora, nu pot să fiu aici. Am nevoie de slujba asta.

– Mi-a plăcut când mi-ai zis Rory.

– Rory, treci în pat, te rog! Întinde-te pe o parte, în caz că ți-e rău. Spre surprinderea mea, se descalță și se aruncă pe pat. Fată cuminte. Bine, noapte bună!

– Stai! strigă când mă întorc să plec. Mi-e foame.

Chiar este ca și cum aș fi cu Stassie și Lola.

– N-am cum să rezolv asta acum. Îți aduc micul-dejun dimineață.

– Nu, nu o să-l aduci. Se foiește sub o pătură și, deși nu-i ideal să doarmă îmbrăcată, nu sunt pregătit să abordez asta.

– Mâine o să mă urăști iarăși.

Deschid și închid gura, dar, în primă fază, nu iese nici un cuvânt.

– Nu te urăsc.

Cască și începe să piardă lupta cu somnul.

– Aștepți până adorm, te rog? Nu durează mult.

Încă sunt uimit că ea crede că o urăsc, deși probabil că sunt vorbe spuse la beție.

– Sigur, de ce?

– Pentru că mi-e mai ușor să mă trezesc și să nu fii aici decât să te văd că pleci.

Stau pe marginea patului, cugetând la cuvintele ei, agitându-mă să fac un plan pentru a corecta dezastrul pe care mi l-am creat începând de mâine. Nu-i ia mult să adoarmă, și sunt instantaneu gelos, pentru că știu că eu voi rămâne treaz toată noaptea, întrebându-mă dacă ar fi fost mai ușor să o privesc plecând după ce am făcut sex. Sau a fost mai ușor să constat că a plecat?

Micul-dejun este mai tăcut decât de obicei, pentru că Aurora lipsește, și detest asta.

Ea este expertă în Honey Acres, după ce a venit aici în tabără ani în șir, și, în timpul meselor, când stăm toți își petrece mult timp răspunzând întrebărilor despre cum va fi odată ce copiii sosesc.

Emilia se așază cu mâncarea ei și răspunde vag că Aurora nu se simte bine și că nu vrea micul-dejun, fără să dezvăluie că-i mahmură.

Aștept până toată lumea este adâncită în conversația despre avantajele și dezavantajele programelor de un semestru în străinătate și mă strecor, pornind spre cabana 22 cu o sticlă de suc de portocale și niște batoane de granola.

Când ajung acolo, Aurora este pe verandă, și mă doare când văd cum îi cade fața când mă vede. Mă opresc la baza scărilor.

– Hei. Ți-am adus micul-dejun, cum am promis.

Acceptă cu reticență, uitându-se la ofranda mea de parcă-s o mâță care tocmai i-a lăsat un șoarece mort la picioare.

– Mulțumesc!

– Voiam să văd cum te simți. Emilia a zis că ți-era ră…

– Russ, ce faci? mă întreabă ea, întrerupându-mă.

– Azi-noapte am zis că-ți aduc micul-dejun. Probabil nu-ți amintești, erai destul de beată.

– Nu, vreau să zic aici. Acum. Clatină din cap, trecând cu mâna prin păr. Ba ești super drăguț cu mine, ba mă eviți. Și acum, ești aici, purtându-te drăguț, și eu nu știu dacă vei fi așa toată ziua și am obosit să mă întreb ce am făcut de nu mă placi.

– Dar te plac. Îmi pare rău, Aurora! Te plac.

Se așază pe ultima treaptă, punând micul-dejun lângă ea. Simt cum îi crește frustrarea.

– Ești drăguț tot timpul, cu toată lumea mai puțin cu mine, Russ. Cu toată lumea. Sunt așa sătulă să fiu tratată cum sunt tratată acasă…

Sentimentul de vinovăție este îngrozitor. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-i îngreunez lucrurile, mai ales că are dreptate. Am depus eforturi cu toată lumea, mai puțin cu ea. Primul lucru pe care ar fi trebuit să-l fac după apelul cu J.J. de ieri era să-mi fi cerut scuze. În schimb, am sperat că va trece cumva și că vom putea să ignorăm amândoi. Ar fi trebuit să știu că lucrurile nu vor funcționa așa. Când îți petreci tot timpul cu un grup de oameni într-un loc izolat, totul pare mai de amploare și mai intens, chiar și după doar o scurtă perioadă, și știu că sentimentul se va amplifica odată cu trecerea timpului.

Știu că trebuie să fiu onest cu ea, ca să-și dea seama că eu sunt problema, nu ea, dar cuvintele nu vor să iasă, pentru că sunt un laș.

– … Și am venit aici ca să scap de sentimentele alea și să mă preocup de mine. Nu știu ce fac, dar, orice ar fi, până acum am făcut o treabă de doi lei, așa că n-am nevoie ca tu să faci lucrurile și mai grele purtându-te când rece, când cald pentru restul verii. Dacă vrei doar să încerci să fim prieteni o vreme, aș prefera ca tu... nu știu... să nu mai încerci. Ignoră-mă tot timpul; îmi va fi mai ușor să fac față.

Inspir adânc și mă forțez să vorbesc.

– Rory, am greșit. Îmi pare rău! Când ai plecat fără a-mi lăsa numărul de telefon și fără a-ți lua rămas-bun, am crezut că ăla a fost modul tău de a-mi spune că nu vrei să mai auzi de mine, zic cu calm, încercând să suprim senzația de rușine. Apoi, ne-am trezit amândoi în situația asta, și nu am vrut să te fac să te simți inconfortabil. Înțeleg că nu ar fi trebuit să fac presupuneri și nu am vrut să-ți rănesc sentimentele.

Rămâne cu gura căscată, uitându-se la mine de pe treaptă.

– Știu că sunt mahmură, dar tocmai am avut halucinații și te-am auzit spunând că motivul pentru care te-ai purtat așa de când am ajuns aici este pentru că eu am plecat? Când tu ai vrut ca eu să plec.

– N-am vrut să pleci. Despre ce vorbești?

Se ridică repede, ajungând la aceeași înălțime cu mine din cauza treptelor, făcându-mă să văd limpede cât de confuză este fața ei acum.

– Ai stat așa mult în baie. Așteptai ca eu să plec. Te-am auzit vorbind cu cineva, așa că am plecat.

– Vorbeam cu mine, Rory. Îmi făceam curaj să te invit la o întâlnire, lucru pe care speram să nu trebuiască vreodată să-l recunosc cu voce tare față de tine. Dar prefer să mă fac de râs decât să crezi că sunt genul de tip care ar aștepta într-o baie ca tu să pleci.

– Oh, Doamne!

– Eu nu am aventuri de o noapte și am crezut că ne-am simțit bine. Voiam să te mai văd, dar ești așa mult peste mine și...

– Oh, Doamne! Se lasă iarăși pe treaptă, și de data asta mă las eu pe vine în fața ei în timp ce ea își ascunde fața în mâini. O neînțelegere. Russ, a fost o lipsă de comunicare. M-ai făcut să am o eroare de comunicare.

Conversația asta este prea mult de procesat.

– O ce?

– Am fi putut să purtăm o discuție. Ăsta nu-i genul de moment sublim pe care-l caut în viața mea!

Geme sonor, uitându-se la mine printre degete.

Mă întind înainte, chinuindu-mă să-i iau mâinile de pe față ca să fie nevoită să se uite la mine. Înclină capul într-o parte cât mă privește, cu o expresie undeva între frustrare și ușurare.

– Îmi pare rău, Rory! Mereu o dau în bară. Chiar vorbesc serios când zic că nu am vrut să-ți rănesc sentimentele.

– Dacă azi-noapte nu m-ai fi evitat la jocul „Adevăr sau provocare", eu cea beată te-aș fi întrebat tare și cu audiență probabil de ce te porți așa ciudat, deci am fi ajuns la rădăcina problemei într-un fel sau altul.

Mâna ei stângă încă o ține pe a mea, dar cu dreapta face desene în palma mea. Știu că ar trebui să mă ridic și să plec, acum că ne-am dumirit amândoi, dar lipsa de autocontrol este clar o trăsătură Callaghan.

– Aproape că ne-a prins Jenna azi-noapte, când erai beată. Oftez. Nu pot să promit că voi fi prin preajmă când ești nesăbuită, Aurora. Chiar am nevoie de jobul ăsta și nu pot risca să fiu dat afară, deci, dacă se mai intâmplă, te rog să nu crezi că te evit.

Geme din nou, de data asta dându-și și ochii peste cap în mod dramatic, dar degetele ei continuă să danseze pe pielea mea.

– Oricum nu cred că am să mai beau. Dar nimeni nu-i vreodată dat afară de aici, Russ. Oamenii încalcă tot felul de reguli cât sunt în acest loc, și nu se întâmplă niciodată nimic.

Creierul meu este invadat de cum am simțit-o pe Aurora sub mine.

Gândește cu creierul, nu cu ce ai în pantaloni, Callaghan!

– Nu vreau să testez teoria asta.

– Dar testarea teoriei face parte din distracție. Îmi zâmbește – un zâmbet real, care face să-i apară o mică linie în colțul ochilor. Și șmecheria este să nu fii prins.

Ochii ei îi sfredelesc pe ai mei, și ar trebui să-mi feresc privirea, dar nu pot. Coboară spre buzele mele, apoi revin la ochi, iar ea își înfige dinții în buză.

Vreau să o sărut.

Pare că vrea să fie sărutată.

Am nevoie de toată reținerea ca să nu mă aplec, mai ales când arată așa. Oftez și mă forțez să-mi amintesc de ce sunt aici și ce evit.

– Eu vreau doar să coexistăm în pace și să nu intru în belele, Aurora.

Ea ridică din umeri, lăsându-și mâinile în poală, iar eu mă ridic.

– E bine. Eu ar trebui să mă preocup de mine într-un fel sau altul. Era foarte clar în capul meu, dar acum e un pic cam ceață. Probabil ar trebui să revin la asta.

– Trebuie să plec înainte să vină cineva în căutarea mea. Nu vreau să creadă că-i ciudat că suntem singuri aici. Îmi pare rău, din nou, mă bucur că ne-am lămurit.

Este un răspuns ciudat de formal pentru o revelație personală, dar, cu cât stau mai mult în preajma ei, cu atât mai ușor îmi vine să vreau să testez teoria ei.

Din fericire, nu mă pune să explic. Mă uit la ea cum desface sticla de suc de portocale și o ridică spre mine.

– Pentru coexistența noastră pașnică!

CAPITOLUL 12

RUSS

– De ce arăți ca golden retrieverul care a luat baconul? întreabă bănuitor Xander, analizând fiecare centimetru din mine.

– Ce?

Mă uit cum Somon și Păstrăv ciulesc urechile la cuvântul „bacon" și îmi este imediat clar de ce Xander este preferatul lor dimineața.

– Este ca pisica cu botul în smântână, dar adaptat, știi?

– Asta-i fața mea. „Și ușurarea că nu trebuie să evit pe cineva pe care nu vreau să-l evit." Îmi dai pensula aia?

Colegul meu de cameră nu pare prea convins când îmi întinde pensula.

– Ai lipsit mult când i-ai dus micul-dejun Aurorei.

Mi-l imaginez adăugând: „Și acum, ești binedispus" și, chiar dacă nu o spune, expresia arogantă de pe fața lui este de ajuns să presupun că asta gândește.

– Nu cred că am lipsit așa mult.

– Este atrăgătoare. S-ar putea să încerc să văd dacă vrea să ne combinăm la antrenamentul de înot de mai târziu, zice el cu precauție, într-un fel care-mi spune că mă momește. Ce părere ai?

Nu mă uit la el, ci mă concentrez la a mă asigura că am destulă vopsea și pensule, știind că m-aș da numaidecât de gol.

– Cred că-i o idee grozavă.

– Ce mincinos ești, Callaghan! Râde. Bine. N-ai decât să ai distracția ta secretă pe tiinpul verii. Eu o să rămân singur în cabana noastră, cu câinii mei.

– Câinii noștri.

Se sprijină de peretele de lângă mine.

– Mereu sunt ăia tăcuți.

– Nici măcar n-am făcut ceva. „Nu te uita la el." Este totul în capul tău.

– Oh, bine, greșeala mea. O să-i spun lui Clay că are o șansă cu ea.

Cuvintele aproape că refuză să iasă din gura mea.

– Da, ar trebui.

Xander pufnește, lovindu-mă ușor în umăr.

– Secretul tău este în siguranță cu mine. Nu degeaba mi se spune „regele fără probleme".

De data asta, nu mă pot abține și mă uit la el cu sprâncenele împreunate. Muşc momeala.

– Cine îți spune „regele fără probleme"?

– Eu.

– Bine, rege fără probleme. O să fiu pe lângă terenul de tenis dacă ai nevoie de mine.

Îmi adun echipamentul și o iau spre proiectul meu pentru restul dimineții. Una dintre responsabilitățile noastre din săptămâna asta este să pregătim tabăra pentru turiști, și activitatea relaxantă din această dimineață este o schimbare plăcută de ritm de la instructajele și exercițiile de spart gheața constante.

Niineni nu mi-a cerut să povestesc despre mine, nu trebuie să-mi amintesc în ce ordine se leagă ceva sau ce să fac dacă cineva nu respiră. Vopsesc stinghiile de gard, mut mobilier și șterg lucruri, și, în afară de Xander, nimeni nu m-a deranjat.

Mă simt bine după discuția de mai devreme cu Aurora și sunt mai puțin îngrijorat despre cum o să treacă vara cu ea.

– Păsările sunt scârboase.

Mă întorc spre voce, cobor furtunul pe care-l folosesc să spăl o masă de picnic pe care niște păsări au transformat-o în toaleta lor personală. Aurora pare mai însufleţită decât mai devreme, cu un termos în fiecare mână și un zâmbet timid pe buze.

– Ţi-am adus cafea. Dacă vrei, evident.

De când am ajuns aici, am observat-o făcând gesturi amabile pentru oameni – umplând sticlele tuturor cu apă, fiind prima care-i ajută pe cei care se chinuiesc la instructaje, distrăgând-o pe Maya când îi e dor de casă. Acum, mi-am câștigat și eu același tratament.

– Cafeaua e bună, mulţumesc.

– Cu plăcere, zice ea, dându-mi termosul. Mă gândeam că s-ar putea să ai nevoie de ea. În dimineața asta, te-am văzut alergând foarte devreme; am uitat să-ți zic asta. N-ai prea dormit, huh?

Detest să alerg, dar este singurul lucru pe care-l pot face pentru a-mi limpezi gândurile. Cum a zis Xander când am ajuns, din când în când, telefonul tău revine la viață, și îți intră mesaje. În dimineața asta, mintea mea deja lucra suplimentar după ce avusesem de-a face cu o Aurora beată, așa că, atunci când telefonul a început să bâzâie la primele ore, l-am verificat.

Primul mesaj pe care l-am văzut a fost de la mama, o poză cu ea și tata la cină, zâmbind către cameră de parcă nu era nimic în neregulă. Asta mi-a stârnit curiozitatea, și am început să mă uit mai sus, deducând până la urmă că tata câștigase o sumă frumușică și că ei sărbătoreau. Frustrarea a fost de ajuns ca să mă facă să ies la alergat înainte să se trezească toată lumea.

Tata n-a fost niciodată dependent de alcool; ci de jocurile de noroc. Alcoolul îl consolează după ce pierde, și, ca majoritatea dependenților de jocuri de noroc, pierde mult. Alcoolul îl transformă într-un om rău, și

atunci mesajele lui devin mai dure. Când e pe linie câștigătoare, este un om diferit, dar, din cauza unor astfel de momente, pariorii au impresia că este vorba despre vreo abilitate și nu pur și simplu despre un șir de întâmplări norocoase.

Aurora încă-mi așteaptă răspunsul.

Să vorbesc despre părinții mei este ca și cum aș deschide cutia Pandorei. Uneori, mă întreb dacă povara s-ar mai simți așa grea dacă aș avea pe cineva cu care să stau de vorbă, dar nu reușesc să povestesc cuiva. Chiar dacă Henry îmi știe povestea, tot mi se pare dificil să-i spun când se întâmplă lucrurile. Este jenant să recunosc că propriului tată nu-i pasă de mine la fel de mult ca de pariurile lui.

Mă mulțumesc cu răspunsul meu vag obișnuit.

– Nu prea. Sunt obișnuit cu asta, însă, nu-ți face griji. Nu pot să cred că te-ai trezit suficient de devreme cât să mă vezi.

Ia termosul înapoi, atingându-mi mâna foarte ușor, dar suficient cât să simt scântei pe brațe, și pune ambele termosuri pe masa acum curată. O urmăresc cum îl desface metodic și apasă pe butoane, până îmi toarnă o ceașcă.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că meditam?

– Nu.

Îi accept ceașca de cafea, privind-o peste margine, în timp ce iau o gură.

– Îmi era rău. De aia m-am trezit așa devreme, zice ea, râzând jenată in timp ce-și toarnă ceai din termosul ei. Îmi place să cred că a fost o toxiinfecție alimentară, nu cantitatea excesivă de tequila pe care am băut-o azi-noapte. S-ar putea să-ți amintești; eu am fost cea care s-a făcut de râs în fața ta.

– Îmi amintesc vag că a trebuit să refuz o ofertă de baie în pielea goală.

Obrajii ei se îmbujorează, iar ea mărește ochii. Doamne, ce bine este să nu mai fii măcar o dată cel care se înroșește.

– Mă scuzi, trebuie să găsesc un raton înfometat și să-l las să mă mănânce. Pa!

O prind de mână când încearcă să se întoarcă și să plece.

– A fost amuzant, într-un fel foarte stresant de genul „nu vreau să fiu singur cu fata asta beată care vrea să se dezbrace".

Când îmi dau seama că nu pleacă, îi dau drumul la mână. Își drege vocea și bea din cana ei, privindu-mă atentă în timp ce o lasă jos.

– Ai nevoie de ajutor astăzi? Emilia m-a izgonit din zona de dansuri.

– De ce?

Întinde piciorul, pe tibia ei văzându-se un semn violet ce se întunecă, indicând o vânătaie.

– Mă plictiseam, pentru că este o obsedată de control, și am încercat să sar peste barele nefixate de balet.

Râsul care-mi scapă este așa zgomotos, că nu-mi dau seama că este de la mine până nu incepe și ea să râdă. Trec cu mâna peste față ca să mă liniștesc.

– Dacă te las să mă ajuți, faci treabă bună?

– De obicei, da, cu motivația corectă.

Simt că n-ar trebui să întreb mai mult, dar nu mă pot abține. Oricât n-aș vrea eu să fiu, sunt un fluture de noapte, și Aurora este cea mai strălucitoare flacără.

– Ce te motivează suficient?

Înfige dinții în buză din nou, prefăcându-se că se gândește, și mintea mea își amintește un scenariu foarte diferit când am privit-o făcând asta.

– Tu considerându-mă bună.

O să mă ard.

– Bine, atunci, ia o pensulă!

Picioarele Aurorei sunt peste umerii mei. Din nou.

De data asta, stă pe ei pentru a vopsi cel mai înalt punct al magaziei, dar gândurile indecente rămân. Mâinile mele sunt lipite de coapsele ei, care-mi încălzesc urechile, și mâna ei este prin părul meu, în timp ce cu cealaltă trece pensula peste lemn.

– Ai văzut vreodată *Ratatouille?* mă întreabă, trecând din nou cu degetele prin părul meu.

Este greu să nu reacționez fizic și să nu mi se facă pielea de găină pe corp.

– Normal că l-am văzut, de ce?

– Mă simt ca șobolanul. Mă trage ușor de păr. Să vedem dacă te pot face să gătești?

– Pardon. O strâng în joacă de coapse, și mâna ei se încordează în părul meu. Îl cheamă Remy.

– Mă scuzi, nu mi-am dat seama că sunt în prezența unui expert în *Ratatouille.* Bun, cred că am terminat aici, sus.

Magazia arată de zece ori mai bine decât atunci când am început, și, deși probabil nu era necesar să petrecem așa mult timp lucrând la o structură oarecare, absența întreruperilor a fost drăguță.

– Russ?

– Da?

– De ce parte din păr trebuie să te trag ca să mă lași jos?

– Oh, la naiba, scuze! Mă las pe vine suficient ca ea să se poată da jos, și este patetic că primul meu instinct este să caut dacă mai este ceva ce putem vopsi împreună. Ai făcut o treabă grozavă!

Ochii i se luminează când o laud, și micile lucruri pe care le știu despre ea încep lent să se potrivească.

– N-aș fi reușit fără tine. Pe bune.

Pe maxilar are o pată de vopsea maro; întind instinctiv degetul mare să o frec, dar nu se duce.

– Ești așa dezordonată.

– N-ai idee, zice ea incet.

Acum, că suntem singuri, vreau să o întreb despre ce a zis în dimineața asta. Sunt curios de ce crede că trebuie să se preocupe ea. Din frânturile de informații pe care le-a împărtășit la exercițiile de spart gheața pe care le-am făcut și la prima noastră interacțiune, la petrecere, mi-e greu să cred că este altfel decât femeia increzătoare pe care o văd. Da, uneori, poate fi un pic ciudată, dar și eu la fel. Problema mea este că, dacă pui întrebări, riști să atragi întrebări – și asta-i ceva ce cu egoism prefer să evit.

Aurora interpretează tăcerea mea drept ceea ce este – o ușă închisă –, și amândoi rămânem în afara acestei chestii ce plutește între noi. Lasă pensula în tavă și ia furtunul pe care l-am folosit eu mai devreme, apăsând în jos pe manetă în timp ce-l îndreaptă direct spre pieptul meu.

Rămân cu gura căscată când apa rece mă udă și un râset surprins izbucnește. Expresia din ochii ei este identică cu cea pe care o avea când am găsit-o în bucătărie: neastâmpăr.

– Au… Apa mă lovește din nou. Bine, tu ai cerut-o.

Este mai mult un ciripit decât un țipăt când eu mă apropii de ea din câțiva pași. Încearcă să țină de furtun, întorcându-mi spatele ca să-l protejeze. Corpul ei este lipit de tricoul meu ud, vibrând de râs, în vreme ce ea încearcă să scape de mine. Nu mi-e greu să-i iau furtunul și să-l îndrept spre creștetul capului ei.

– Este înghețată! strigă ea, luptându-se să-l redirecționeze spre mine. Bine, pace! Pace!

Îl las să cadă și fac un pas în spate. Materialul ud este lipit de corpul meu, și are dreptate, este foarte rece. Prind tricoul de la spate și-l trag peste cap, storcându-l.

– Nu ne-am gândit bine la asta.

Ea își stoarce apa din păr, privindu-mă. Hainele ei sunt relativ uscate.

– Nu știu, mie nu mi se pare o alegere proastă.

N-am ocazia să întreb la ce se referă, pentru că aud zornăitul zgărzilor câinilor – probabil că Xander a rămas fără bacon. Peşte, Somon şi Păstrăv mă găsesc oriunde aş fi, dar, de data asta, au adus o prietenă.

– Vreau să știu de ce n-ai tricoul pe tine? întreabă Emilie, apropiindu-se de noi. Se întoarce spre Aurora. Parcă ești un șobolan înecat.

– Ce bădărancă! mormăie ea. Îl cheamă Remy.

– Eu... stai, ce? zice Emilia.

Eu încă încerc să-mi usuc tricoul suficient cât să-l iau iar pe mine şi Aurora încă pare că încearcă să se concentreze asupra Emiliei, nu asupra mea.

– Am venit să te eliberez din exil. Jenna mi-a cerut să iau camioneta şi să merg după comanda de ouă de la ferma de lângă minigolf. N-a fost livrată sau ceva de genul, și restul sunt toți prea ocupați.

– De ce nu se poate duce Jenna? întreabă Aurora, storcând apa din vârfurile părului.

Eu stau pe jos cu picioarele încrucişate, şi ambii căţeluşi se aşază imediat în deschizătura dintre coapsele mele cât o mângâi pe Peşte.

– A zis că fermierul este un idiot şi-l urăşte cu intensitatea a o mie de sori. Cred că s-au certat, şi ea i-a făcut observaţie că n-a livrat. Nu este o maşină automată, aşa că am nevoie de tine.

– Știi cum să conduci o mașină cu comandă manuală? o întreb eu, impresionat în tăcere.

Încuviințează din cap, uitându-se de două ori când mă vede cu admiratorii mei blânoși.

– Tata deține o companie auto... mă rog, oarecum, și am petrecut mult timp în Europa. Te descurci de unul singur?

Nu pun întrebări despre „compania auto", pentru că atunci ar trebui să admit că am vorbit despre ea cu prietenii mei și că știu că tatăl ei deține o echipă de Formula 1. Vreau să mă ofer să merg cu ea în locul Emiliei, dar cred că ar fi ciudat.

– Mă descurc. Du-te să iei ouăle!

– Ne vedem la lac mai târziu, zice ea, îndreptându-se spre Emilia.

Emilia îmi face cu mâna când se întoarce, petrecându-și un braț în jurul umerilor Aurorei înainte de a o lua înapoi de unde a venit.

– Părea o chestie plăcută, o aud zicând.

Chiar când încep să cred că va fi ușor să coexistăm, Aurora ia două bucățele dintr-un material imprimat cu margarete și zice că-i costum de baie.

– Este așa drăguț, îi spune Maya. Îmi place croiala.

Croiala? Cum se poate concentra Maya la croială, când mare parte din fundul Aurorei este la vedere?

– Rămâi puternic, frate, șoptește Xander lângă mine.

Îl ignor, încercând încă să nu-i hrănesc bănuielile. N-are de ce să fie bănuitor, dar tot nu trebuie să-i spun ce s-a întâmplat înainte să ajungem aici.

– Rory, oftează Jenna apropiindu-se de noi șase, care așteptăm la capătul pontonului. Unde ți-e costumul întreg?

– Se usucă in cabana mea pentru că neindemânatica de acolo a vărsat suc de portocale pe el, răspunde ea, arătând cu capul spre Emilia. Jenna își încrucișează brațele peste piept, și Aurora o imită. Nu o să moară nimeni dacă-mi vede abdomenul timp de o oră. Știu că nu trebuie să-l port când sosesc copiii.

Jenna își ciupește nasul, prinzându-l între degetul mare și arătător, clătinând din cap. Dacă n-aș fi știut, aș fi presupus că Jenna și Aurora sunt surori. Nu seamănă – Aurora este înaltă și blondă, iar Jenna este scundă și

brunetă –, dar modul în care se ciondănesc și se iubesc îmi amintește de frați.

– Eu doar am venit să vă spun că instructorul vostru întârzie. Însă nu mult.

În tabără sunt mai mulți salvamari antrenați și calificați corespunzător, dar, pentru un plus de siguranță, supervizorii primesc și ei instructajul de bază de siguranță în apă, ca să fie atât ei, cât și turiștii în siguranță.

Emilia așteaptă ca Jenna să o ia înapoi spre mal înainte de a-l împinge pe nebănuitorul Xander în apă, declanșând instantaneu o luptă de putere între noi, restul. Mâini mici se înfig la baza coloanei mele, dar forța este suficientă să mă mute câțiva centimetri. O aud pe Aurora cum se chinuiește în spatele meu în timp ce încearcă să mă împingă, așa că îmi este ușor să o prind de mâini și să o trag cu mine când sar de pe ponton.

Apa este mai rece decât mă așteptam, dar este o schimbare binevenită de la căldură, și, când revin la suprafață, sunt întâmpinat de niște buze bosumflate și de doi ochi sclipitori.

– Asta a fost crud, zice Aurora, stropindu-mă cu mâna în timp ce calcă apa lângă mine. Nu eram pregătită!

Îmi dau laoparte părul ud și lipit de frunte, râzând de cât de supărată pare, lucru ce se dublează când trimit un val de apă spre ea cu mâna. Râsul care erupe din ea este magic. Fără filtru, zgomotos, autentic. Ochii ei mă străpung în timp ce zâmbește, cu stropi de apă pe gene, cu pistrui presărați pe podul nasului.

Este așa frumoasă, că mă doare.

Oh, frate! N-ar trebui să fiu așa atras de ea.

De ce-mi place să mă fac singur să sufăr?

Ea ridică mâna din apă, și mă pregătesc anticipat, așteptând-o să mă ude iarăși, până când țipătul ei

îngrozit mă face să o prind de mână și să o trag spre mine.

– Ceva mi-a atins piciorul! Își petrece picioarele în jurul taliei mele, și pieptul ei se lipește de al meu când se agață de mine. O să țip.

Sunt destul de sigur că ăsta nu-i antrenamentul de supraviețuire avut în plan de cineva.

Sunt destul de sigur că nu voi supraviețui cu ea în jurul meu așa.

– O fi vreo plantă sau ceva, nu-ți face griji.

Aurora se dă înapoi, punând niște distanță între corpurile noastre, ca să se poată uita la fața mea, dar ținând picioarele încrucișate la baza spatelui meu.

– Ar putea fi un rechin.

Nu mă pot abține și pufnesc.

– Nu-i un rechin. Suntem în ape dulci. În California.

– Rechinii-ciocan migrează între apă sărată și dulce, pot supraviețui în apele dulci.

Ridic dintr-o sprânceană.

– Ce? M-am uitat la *Săptămâna rechinilor.*

– Dacă-i un rechin-ciocan, îmi pare rău că ți-o zic eu, dar ești terminată.

Ea rânjește în timp ce mâinile i se unesc la ceafa mea.

– Dacă-i un rechin-ciocan, amândoi suntem terminați, pentru că te trag cu mine. Ești mai mare, o să ai un gust mai bun.

– Crede-mă, tu ai un gust incredibil.

Ne uimesc pe amândoi. N-am vrut să o spun cu voce tare. Ochii ei coboară la buzele mele, apoi revin la ochii mei, și respirația ei devine superficială.

– Oh, este singurul lucru pe care-l spune, și acel răspuns este suficient pentru a mă face să mă rog să fie un rechin care să mă salveze de mine insumi.

CAPITOLUL 13

AURORA

Două veri la distanță m-au făcut să uit cât de mult iubesc Honey Acres.

După ce am terminat săptămâna de instructaj fără alte incidente jenante, în urmă cu câteva zile, au sosit turiștii noștri, plini de entuziasm și de emoții, dar mai ales de zahăr, și de atunci simt că picioarele mele n-au mai atins pământul.

Cu Formula 1 am călătorit în așa multe locuri diferite, am trăit unele dintre cele mai bune lucruri pe care lumea le are de oferit, și totuși, acest punct pe hartă din mijlocul pustietății, în California, este locul meu preferat de pe pământ.

Mă simt așa mulțumită când văd că oamenii pe care am ajuns să-i cunosc au devenit supervizori pentru copii, unii dintre ei fiind departe de casă pentru prima dată. Au trecut doar câteva zile, dar eu simt, în sfârșit, că fac ceva cu scop. Am fost așa obosită și ocupată, că nu mi-a dat prin cap să-mi verific telefonul mobil, și, după ce eu și Russ am stat, în sfârșit, de vorbă, îmi petrec timpul gândindu-mă la cum să fac lucrurile să fie cel mai amuzante și să nu analizez totul prea mult.

Am înlocuit-o deja pe Emilia cu două noi cele mai bune prietene, Freya și Sadia, două fete de opt ani din grupul nostru, pentru că mi-au zis că le plac pistruii mei și că sunt foarte înaltă. Asta-i mai drăguț decât orice mi-a

zis Emilia vreodată, așa că am înlocuit-o. M-a înțeles pe deplin când am anunțat-o și mi-a confirmat că și ea m-a înlocuit cu Tammy, o balerină de nouă ani care, în cele câteva zile de când este aici, n-a încercat să sară peste barele de balet.

Xander și Russ s-au uitat la mine și la Emilia certându-ne in joacă timp de cinci minute, mișcând capetele între noi de parcă se uitau la un meci de tenis, până când Xander l-a cuprins pe Russ cu un braț și a declarat că el nu-l va înlocui niciodată.

În ultimele zile, Russ a fost mai relaxat ca oricând. Este uimitor cu fiecare copil din grupul nostru, știind exact ce să le spună sau ce să facă pentru a-i implica sau a-i scoate din cochilia lor. Am grijă să nu mă holbez uimită prea mult, căci copiii la vârsta asta observă absolut totul, și ultimul lucru de care am nevoie este să fiu hăituită cu întrebarea dacă este sau nu iubitul meu.

Sunt douăzeci de copii, cu vârste între opt și zece ani, în grupul nostru de Urși Bruni, și, aparent, înainte să optez pentru intervalul ăsta de vârstă, nu am luat în considerație faptul că sunt foarte zgomotoși. Este un teritoriu dificil pentru mine, o vorbăreață cronică disperată după orice tip de acceptare pe care o poate primi, dar până acum am reușit să-mi țin gura închisă. Plus că Russ n-are nici o intenție să fie iubitul meu, dacă mă iau după dorința lui de a respecta regulile. Nu că aș vrea să fie iubitul meu, dar o vară de semicelibat ar fi drăguță.

Mai sunt doar opt săptămâni și un pic.

Acum, copiii au o pauză de o oră după prânz, ca să nu stea în soare în cea mai fierbînte parte a zilei și pentru a avea ocazia să se răcorească, după ce de dimineață au călărit, au tras cu arcul și au jucat volei. În timp ce traversez tabăra, îi zăresc imediat pe Russ și Emilia privind ceva în apropierea cabanei Ursilor Bruni.

– Ce faceți? întreb, apropiindu-mă de ei.

Mi se face imediat semn să păstrez liniștea. Russ îmi arată spre o zonă umbrită de lângă cabană, unde câțiva dintre copiii noștri par să coordoneze un soi de rutină. Blocând cu mâna soarele să nu-mi intre în ochi, mă uit în tăcere două minute la ei înainte de a întreba din nou.

– Ce faceți?

– De cinci minute încercăm să ne prindem ce fac, zice Emilia. Dar nu ne-am decis dacă se joacă sau dacă pun la cale să cucerească vreo țărișoară.

– Poate este un ritual, clarifică Russ, ridicând din umeri când mă uit la el confuză.

– Voi doi n-ar trebui să fiți lăsați să aveți grijă de copii. Este evident că exersează pentru spectacolul de talente de la sfârșitul verii. Probabil au mai fost. Inteligent că s-au apucat din timp. Și noi ar fi trebuit să facem asta.

– Stai, dă înapoi, îmi cere Russ, păşind în fața mea, cu sprâncenele unite. De ce ar fi trebuit să facem asta?

Îmi cobor mâna.

– Chestia mea preferată la tine este că ești suficient de mare să blochezi soarele, zic eu, referindu-mă la corpul lui de 1,95.

Emilia vine mai aproape de mine, stând în umbra făcută de Russ.

– Oh, chiar ești.

– Aurora, de ce ai spus că ar fi trebuit să ne antrenăm? Să ne antrenăm la ce, mai exact?

– Xander nu ți-a spus despre spectacolul de talente? Toată lumea trebuie să facă ceva, inclusiv supervizorii. Cel mai probabil, vor anunța duminică; așa obișnuiau să facă atunci când veneam eu aici.

Niciodată nu l-am văzut așa tulburat – și mi-am petrecut o săptămână privindu-l cum a trecut poticnindu-se jenat peste momentele când era obligat să povestească despre el. Maxilarul lui este încordat în timp

ce-și mestecă interiorul obrazului, și eu mă chinuiesc să rămân concentrată la îngrijorarea lui, în timp ce mintea mea începe să și-l imagineze dansând pe o scenă.

– O să vomiți? mă întreabă Emilia, indepărtându-se un pas de noi.

– Eu n-am nici un talent, zice el.

Vreau să-i spun că asta nu-i adevărat, din moment ce eu, personal, am fost martoră la ce poate face cu gura lui, dar asta-i ceva contraproductiv pentru prietenia noastră fragedă.

– Sunt sigură că ai, zic eu. Ce zici de hochei?

– Nu pot să joc hochei la un spectacol de talente. Pot să te încurajez din public? Este mai bine pentru toată lumea dacă nu sunt implicat.

– Nu, trebuie să o faci. Eu ador spectacolul de talente. Abia-l aștept toată vara. Și copiii la fel.

Oftează, dând capul pe spate, apoi se uită iar la mine.

– Chiar este important pentru tine?

Încuviințez din cap.

– Când eram mai mică, învățam acasă, pentru că noi călătoream cu jobul tatei. N-am avut piese la școală și spectacole de talente. Asta a fost singura ocazie pe care am avut-o și m-a făcut să mă simt mai puțin singură.

– Bine. O voi face.

– Promiți? întreb eu, întinzând degetul mic. Trebuie să vii la toate repetițiile.

Își agață degetul mic de al meu.

– Proinit!

– Ăsta a fost modul cu adevărat sănătos al Aurorei de a te șantaja emoțional ca să participi, Russ, și tu ai pus botul, zice Emilia. Te-ai gândit să faci o demonstrație de hochei prin dans contemporan?

– Tu ești portarul, corect? Reacția lui se transformă în surpriză, și Russ încuviințează din cap. Eu arunc cu chestii, și tu le poți bloca. Gata! Talent.

Trecându-și o mână prin păr, și-o duce apoi la ceafă, înfigând degetele in piele, pentru a se relaxa.

– De ce simt că tu doar vrei să arunci cu lucruri în mine?

– O cunoști așa bine, glumește Emilia, întorcându-ne spatele pentru a privi din nou la copiii care dansează.

Russ zâmbește, și gropițele din obrajii lui mă fac să îmi pierd șirul gândurilor, până când vorbește din nou.

– Poate ăsta-i talentul meu.

– N-ai de ce să ai emoții, zic eu încet, ca doar el să mă audă.

– Promiți?

– Promit!

*

După o săptămână de acomodare, tabăra este în plină desfășurare, și fișa mea de înscriere pentru preselecții la fotbal este aproape plină. Debordez de entuziasm.

După prânz și pauză, copiii aleg cum să-și petreacă după-amiaza, înscriindu-se la activități coordonate de câte un supervizor. După ce dimineața a fost decisă pentru ei, copiii au ocazia să facă lucruri mai potrivite cu preferințele lor personale.

Singurul lucru la care m-am priceput vreodată este să intru în belele, dar Jenna mi-a zis că n-am voie să trec asta ca opțiune. M-am gândit să fac echipă cu Emilia pentru cursuri de dans, dar ea mi-a zis imediat să-mi expediez corpul lipsit de coordonare departe de studioul ei. Așa că îi învăț fotbal, pentru că mi-e destul de greu să o dau în bară cu asta.

Este aproape imposibil să nu înțelegi sportul ăsta când ți-ai petrecut copilăria prîntre atâția englezi cum s-a întâmplat în cazul meu. Trebuie doar să mă arăt încrezătoare, și copiii vor crede că mă pricep cu adevărat la asta.

Știu că fișa mea aproape plină nu înseamnă, de fapt, nimic, dar este ceva liniștitor să știi că oferi o activitate care le place și de care sunt entuziasmați. Și știu că nu-i vorba despre mine, ci despre faptul că ei vor să joace fotbal. Dar simt că-i vorba și despre mine un pic și sunt fericită că mă plac suficient încât să aleagă să petreacă timp învățând de la mine.

Chiar dacă urmează să improvizez din mers.

Russ se apropie în timp ce împrăștii jaloanele colorate pe iarbă.

– Ai nevoie de ajutor?

– Ar trebui să te bucuri de ziua ta liberă.

Fii detașată! Nu te lăsa distrasă de cât de frumușel este.

– Mă bucur de ziua mea liberă. Apar gropițe când zâmbește. Și sunt entuziasmat să învăț despre fotbal.

Ia niște jaloane de pe măsuță și începe să mă copieze, punându-le pe teren la distanța corectă, pentru ca doritorii să poată dribla mingea printre ele. Îmi repet „Fii detașată" în minte când el ia scara de agilitate și începe să o întindă lângă locul unde am pus restul de lucruri. Fac un efort conștient să nu umplu liniștea cu prostii, pentru că Russ este un tip tăcut, și mă tem că-l voi obosi, dar fiecare secundă tăcută mi se pare o ocazie pierdută de a-l face să se deschidă un pic.

Plus că, atunci când sunt în preajma lui, chiar n-am idee ce o să-mi iasă pe gură.

N-am nimic valoros de spus, așa că mă mulțumesc să discut despre nimicuri, chestie despre care unii spun că-i mai rău decât să bați câmpii.

– Unde-i iubita ta?

– Doarme în cabana mea. Este prea cald pentru ea, dar aici este destul de răcoare.

Întorc capul așa repede, că-mi trosnește gâtul.

– Stai, ce?

Russ se oprește din ce face, și, pentru un moment, ne uităm unul la celălalt. Încearcă să înțeleagă de ce sunt confuză și eu încerc să-mi dau seama dacă chiar îmi spune ce cred eu că-mi spune. Este o prostie să trag concluzii pripite, dar nu prea mă pot considera o ființă echilibrată.

Vine mai aproape, până se află chiar în fața mea, cu zâmbetul delicat de mai înainte încă pe buze.

– Rory, mă refer la Pește. Tu mă întrebai de Xander?

Vezi? Asta-i o experiență din care să înveți.

– Da, credeam că... încercam să nu trag... da. Da, mă refeream la Xander.

Încearcă să nu râdă de mine, lucru pe care-l apreciez, pentru că mă străduiesc să mă gândesc la cea mai bună ascunzătoare din tabără; de-a lungul anilor, am descoperit o grămadă de ascunzători – nu mă va găsi niciodată. Aș putea trăi în pace cu animalele, ca Albă-ca-Zăpada.

– Doarme cu câinii. Nu mi-am schimbat personalitatea și nu m-am apucat să mă culc la întâmplare în miezul zilei cu femei cu care lucrez.

Felul în care spune „să mă culc la întâmplare" mă face să mă simt ciudat; sună străin venind din gura lui.

– Credeam că ești pregătit să încalci regulile. Este muncă grea să fii bun tot timpul.

Nu-i chiar așa greu acum, că încerc. Mi-a fost de ajuns să mă îmbăt și să aud cât de hotărât este Russ să-și păstreze acest loc de muncă pentru a-mi da seama că trebuie să respect angajamentele făcute mie însemi când am ajuns aici.

Nu-i în beneficiul meu să continui cu același cerc vicios în care să fiu rănită și să mă dau în stambă și nu de asta am vrut să mă întorc la Honey Acres. Este cel mai îndelungat angajament pe care mi l-am asumat și care nu implică să fiu meschină.

– N-am ajuns încă acolo, dar o să afli prima dacă simt că vreau să am necazuri.

Flirtează cu mine. Sunt 99 la sută – bine, mai degrabă 87 la sută – sigură că flirtează cu mine. Unde-i Emilia când am nevoie de ea? Am nevoie de o a doua opinie. Trebuie să dau o replică inteligentă și amuzantă și, mai important, care să-i dea de înțeles că merge și sexul în pădure.

Trebuie să nu mai uit de intenția universului de a-și bate joc de mine, pentru că, peste nici zece secunde, îi zăresc pe Clay și Maya venind spre noi, urmați îndeaproape de o mulțime de viitori fotbaliști. Poate nu-i universul, poate eu tot uit că sunt aici să am grijă de copii și nu doar să mă holbez la coapsele masive ale lui Russ.

Oricum ar fi, nu-i a doua părere pe care o căutam.

Ora trece fără probleme, procentajul de flirt reducându-se de fiecare dată când mă gândesc la asta. Până pe seară, am supraviețuit unei alte runde de haos din sala mare, unui dans și m-am și asigurat că toată lumea se duce la culcare. Ziua s-a terminat, și sunt complet epuizată, ceea ce-mi reduce semnificativ șansele de a intra în belele. Emilia s-a dus la culcare în urmă cu o oră, după discuția ei de seară cu Poppy, și eu incerc de douăzeci de minute să invoc energia necesară pentru a mă ridica de pe scaunul ăsta foarte confortabil de lângă focul de tabără.

Somon sforăie pe pieptul meu, căldura focului ne încălzește, și există șansa să adorm pur și simplu. Ochii mei vor să se închidă, și eu mă chinuiesc să-i țin deschiși, știind că, dacă adorm aici, cineva clar îmi va desena pe față.

– Dormi?

Deschid un ochi și îl zăresc pe Russ stând deasupra mea, arătând la fel de proaspăt ca dimineață.

– Da, pleacă.

Chicotește, și este enervant cât de bine arată tot timpul. Știu cât de puțin doarme și știu cât muncește toată ziua și, cu toate astea, este aici – însufleţit și energic.

– Haide, te conduc până la cabana ta! Nu poți să adormi aici. Xander a zis că-ți desenează un penis pe față dacă adormi.

– Dar nu pot deranja cățelul, gem eu, gesticulând spre încălzitorul pufos de pe abdomen. Cred că și-a dublat greutatea într-o săptămână, așa că nu sunt sigură că aș putea să îl dau jos de pe mine nici dacă aș încerca.

– Xander a învățat-o să facă trucuri pentru șunca de curcan. O ridic eu, haide!

– Nu poți să ne ridici pe amândouă? Sunt adormită.

Încerc să nu mă cutremur când mâinile lui îmi ating abdomenul când ia cățelușul, punându-l pe pieptul lui cum ai pune un bebeluș. Mie nu îmi iese, dar este suficient de politicos cât să se prefacă a nu observa.

– Ai picioare și nu ai burta plină de șuncă.

Îmi întinde o mână, trăgându-mă încet în picioare.

– De unde știi tu asta? Ce presupunere obraznică!

– Ești vegetariană, Rory, râde el. Dacă înveți trucuri pentru șunca de curcan, avem probleme mai mari decât să ai un penis pe față.

Face să fie așa ușor. Sunt atât de multe lucruri pe care le-aș putea spune, dar îmi muşc limba să le țin în mine. Russ clatină din cap, împingându-mă dinspre foc, în direcția cabanei mele.

– Nu spune nimic.

– Nu-i nici o problemă. Ai subliniat clar cine-i favorita ta. Somon are și ea picioare, dar mă rog. Dar să știi că, dacă reușesc să mă împrietenesc cu un urs brun real, devii imediat opțiunea a doua, zic eu pocnind din degete.

– Eu..., începe el, apoi se oprește și, în timp ce ne continuăm drumul spre cabana mea, când mă uit la el,

nu-i pot descifra expresia de pe chip. Privirea mea îl smulge din transă, și el râde, dar pare un râset forțat.

– Cred că pot să fac față ca a doua opțiune a ta, dar în California nu avem urși bruni. De când am citit broșura, n-am reușit să-mi dau seama cum se potrivesc cu Aricii, Vulpile și Ratonii.

– Orla a introdus numele de animale pentru grupele de vârstă când a preluat tabăra de la tatăl ei. I s-a părut mai amuzant decât să fii numit după vârstă, și a lăsat-o pe Jenna să aleagă numele, pe când avea cinci sau șase ani. Nu-mi amintesc toată povestea, dar, da, când era mică, se pare că Jenna nu știa urșii.

– Și Jenna a venit aici când era copil? mă întreabă el, mângâind spatele cățelului. Mi se pare foarte tare că lucrează aici acum.

– Poftim? Jenna este fata Orlei. Nu știai? îl întreb eu. Credeam că toată lumea știe asta, scuze!

Expresia lui este greu de descifrat, undeva între amuzament și disperare.

– Normal că șefa mea este fiica proprietarei.

Ajungem, în sfârșit, la cabane, și îmi doresc să existe un motiv să continuăm să mergem și să vorbim. Se oprește când ajung la trepte. Pășesc pe prima și mă opresc, reticentă să-mi iau rămas-bun.

Face un pas mai aproape și coboară vocea, probabil ca să nu o trezească pe Emilia, dar sunt mai aproape de înălțimea lui pe treapta asta, și corpul lui este periculos de aproape de al meu.

– Jenna a zis să nu mai cărăm cățeii peste tot, pentru că în curând vor fi prea mari, dar tot se vor aștepta să fie cărați. A mai zis și că nu sunt bebeluși, dar nu mă pot abține.

Rămân cu gura căscată.

– Scuze, îmi spui că încalci regulile?

– A fost mai mult o sugestie…

– Este o regulă, și tu te revolți. Oh, Doamne!

– Ba nu. Eu doar...

– Ai scăpat de sub control, Callaghan. Așa incepe. Acum, cari un cățel, apoi te lovești cu o barcă în care n-ar trebui să fii de stânci și ești amenințat cu deportarea. Mijește ochii la exemplul meu mult prea specific. Teoretic. Oricum, te-aș invita înăuntru, dar, spre deosebire de tine, eu respect autoritatea, și se pare că e menționat ceva despre cabane și despre a nu trage bărbați și animalele lor de companie în ele.

– Cine ar fi știut că poți fi o fată așa cuminte?

Aproape că mă înec.

– Noapte bună, Russ! Mulțumesc că m-ai condus!

Urc cu spatele restul de trepte până la veranda cabanei mele. Este bine dacă e spațiu între noi. Spațiu înseamnă că nu mă aplec înainte și nu-l sărut. Și că nu încerc să mă cațăr pe el ca pe un copac.

– Noapte bună, Aurora! zice el încet. Vise plăcute!

Îi întorc spatele și deschid în liniște ușa, având grijă să nu-mi trezesc colega adormită. Când mă uit peste umăr, el încă este lângă trepte.

– Ce faci?

– Mă asigur că intri, ca tu să nu trebuiască să mă vezi plecând.

Inima mea e în gât când închid ușor ușa în urma mea, și când, in sfârșit, mă bag în pat, hotărăsc că a fost, categoric, flirt.

CAPITOLUL 14

RUSS

N-am crezut că va exista vreodată un moment în care să aplic voluntar sfatul lui J.J. și să și beneficiez de pe urma lui, și totuși, uite-mă!

„Singura persoană care știe că nu ai încredere în tine ești tu însuți" mi-a spus el, ca să am mai multă încredere cu femeile, dar, în acest moment, aplic asta cu toată lumea, și, în mod surprinzător, funcționează. Grijile inutile sunt un proces mental epuizant și, prin definiție, nu au logică. Nu reușesc decât să mă facă să mă simt singur, chiar și când sunt înconjurat de oameni.

Echipa a intrat într-o rutină confortabilă, iar eu și Aurora am întrat într-o rutînă confortabilă când nu suntem cu copiii. De fiecare dată când o conduc înapoi la cabana ei, mi-e tot mai greu să nu o sărut de noapte bună, mai ales când pare că și ea se gândește la asta, dar sunt recunoscător că face eforturi să nu avem probleme.

Cred că sunt recunoscător.

Savurez micul-dejun cu Emilia, când femeia care-i mereu în gândurile mele vine tropăind spre noi. Se așază lângă cea mai bună prietenă a ei și pufnește.

– Niciodată. Vorbesc serios. O să-mi înscenez propria moarte. Nu-mi pasă de consecințe.

Îmi ascund râsul cu ceașca de cafea și mă uit peste umăr să mă asigur că nu ne ascultă copiii care încă iau

micul-dejun. Xander stă lângă mine, cu farfuria suspect de plină de bacon. Mă aplec și îi șoptesc:

– Nu mai hrăni câinii!

Continuă să se uite la farfurie și clatină din cap.

– Nu ești mama mea. Nu trebuie să te ascult.

– Sigur n-a fost ceva rău, zice Emilia către o Aurora încă încruntată, înăbușindu-și un râset.

Toți copiii dorm într-o singură cabană, și noi dormim pe rând acolo, ca să-i supraveghem noaptea. Pentru urgențe, este mereu un senior disponibil pe timpul nopții, așa că, atât timp cât copiii nu fac figuri, este ușor.

Maya s-a simțit rău ieri, așa că Aurora s-a oferit să-i ia locul în tura de noapte, crezând, în mod eronat, că va fi cu Xander. Când și-a dat seama că urma să fie cu Clay, a făcut o față de parcă i se sfârșea lumea.

Da, meschinul din mine s-a bucurat de asta.

– Sigur că a fost rău, Emilia, mormăie ea. Mi-a zis că nu-l deranjează să ne ghemuim împreună dacă mi-e frică de întuneric. Știu că glumește, dar este cu mult mai amuzant când nu încearcă să fie amuzant.

Emilia își dă ochii peste cap.

– Ce i-ai zis?

– I-am zis că înjunghii în somn.

Aproape că m-am înecat cu cafeaua.

– Și am crezut că acolo se încheie lucrurile, dar a început să-mi spună că i se pare că se aude ca și cum ar fi ceva sub patul meu și să aștept până se uită el.

– Trebuie să-i admiri creativitatea, zice Xander. Este greu să fii cretin în zilele noastre, dar uită-te la el cum se agită!

Aurora îi aruncă o privire criminală.

– Jessica venea să-mi ceară să-i iau ursulețul care căzuse între paturi și l-a auzit pe Clay glumind că ar putea fi un criminal sub pat și a început să urle. Apoi, toată lumea a început să urle. Mă mir că n-ați auzit. Încă-

mi țiuie urechile. A fost nevoie de vreo două ore să-i bag pe toți la loc în pat și să-i calmez.

– Eu am dormit ca un prunc, zice Xander, luând o gură din pâinea lui prăjită.

– Eu, nu. Sforăi, mormăi eu în cafeaua mea.

– La naiba! zice Emilia amuzată. Și eu care credeam că toți sunt agasați de cât de lungă este coada ca să sune acasă de Ziua Tatălui.

Mi se lasă umerii instantaneu; este duminică.

Aurora arată de parcă s-a spus să facă iar echipă cu Clay, și eu mă simt la fel. Este o zi. Știu că-i doar o zi, dar este o zi care mi se pare prea zgomotoasă și prea stridentă când n-ai o relație bună cu tatăl tău.

Una dintre activitățile de la începutul săptămânii a fost să facem felicitări cu copiii pentru Ziua Tatălui, ca aceștia să le trimită acasă, dar, chiar dacă știam la ce să mă aștept, tot mă simt luat pe nepregătite.

Xander începe să râdă.

– Cel mai ușor mod în care să-ți dai seama cine are probleme cu tatăl. Spune-le că este Ziua Tatălui. Ce moment de conexiune pentru noi toți!

– Vorbește în numele tău, ciripește Emilia. Tatăl meu este cel mai grozav tip pe care-l cunosc.

– Și eu am decis fix în secunda asta să nu-mi pierd controlul astăzi, așa că împărtășește-ți suferința cu altcineva, mersi frumos, adaugă Rory, zâmbindu-i dulce. O să-mi pierd controlul mai târziu, singură, ca o persoană normală. Sau, dacă chiar am chef de aventură, adun în mine și las să erupă la un moment ulterior, mult mai nepotrivit.

– Ce putem să facem astăzi cu copiii? întreb, schimbând subiectul ca să evit să fiu atras în conversația asta. Ce le place cel mai mult?

– Dodgeball cu vopsea, zic Xander și Rory la unison.

Ea ridică dintr-o sprânceană când Xander șoptește:

– Tocmai am devenit cei mai buni prieteni?

Aurora își ia micul-dejun cât stabilim ce ne trebuie, iar Clay și Maya ni se alătură, fiind imediat de acord cu planul nostru. Duminicile sunt, de obicei, destul de relaxate; toată lumea este obosită după o săptămână de activități programate unele după altele, așa că planificăm niște zile mai lejere, ceea ce înseamnă că toată lumea are energie pentru grătarul de duminică și evenimentul de seară, care, de regulă, înseamnă un film sau un spectacol.

Nimic nu pare lejer când pui vopsea și dodgeball în aceeași propoziție.

Când totul este aranjat, eu și Xander ducem copiii înapoi la camera lor, să facă ordine pentru inspecție. Urșii Bruni sunt la conducere acum în clasamentele din tabără, lucru pe care colegii îl consideră meritul meu și al nevoii mele de a păstra ordinea.

Curățenia este mai mult un obicei decât un hobby. Când locuiam acasă, stările tatălui meu erau deseori imprevizibile; când pierdea la jocuri, era iritat și deseori lăsa impresia că doar căuta ceartă. Detestam să am probleme, așa că făceam ce puteam ca să previn asemenea certuri.

Îmi făceam temele de cum le primeam, uneori chiar și în pauze, la școală. Mereu făceam comisioane ciudate prin cartier, ca să nu trebuiască să-i cer vreodată bani. Totul era imaculat, ca să nu aibă motive să se plângă că era mizerie.

Nimic nu conta vreodată. După ce pierdea și bea, tata găsea motiv de ceartă și într-o cameră goală, dar obiceiurile mi-au rămas. Acum, o să mă ajute să câștig niște pizza. Ca să vezi!

Dimineața trece în ritmul lent tipic zilelor de duminică. Stabilim un meci de fotbal de cinci la cinci pentru copiii cu energie și puzzle-uri și lucru manual pentru ceilalți. Petrec mai mult uitându-mă după Aurora,

care aleargă entuziasmată, încurajându-și jucătorii, decât încercând să fac porumbelul origami la care ar trebui să lucrez.

– Tu ești în limbă după Rory, zice Michael, un băiat de zece ani care aparent nu știe să își țină gura. Te tot uiți după ea.

– Asta-i nepotrivit, răspund eu, brusc foarte concentrat la origami. Rory este prietena mea. Mă uit la meci.

– N-ai zis că nu-ți place de ea.

– N-am zis nici că-mi place.

Băiatul renunță, și respir ușurat că părinții lui Michael sunt actori și nu avocați, ca ai unora dintre copiii care chiar se pricep la dezbateri.

Porumbelul meu este, în sfârșit, gata când vine momentul să ne strângem cu toții în sala de mese. Maya și Xander conduc grupul pentru prânz, dar eu rămân în urmă să strâng diferitele jocuri pe jumătate completate și proiectele de artă împrăștiate pe masă.

– Dă-mi voie să te ajut, zice o voce blândă, din spatele meu.

– Mă descurc, nu-ți face griji! Ia loc, îi spun Aurorei. Cred că ești obosită.

Se așază in fața unui puzzle pe jumătate făcut, uitându-se la el înainte de a desface piesele.

– Așa simt eu uneori în privința ta, să știi.

Mă uit la ea; pometii îi sunt imbujorați de la tot alergatul dîn dimineața asta, are părul strâns la spate, scoțând la iveală pistruii în plus de pe nas, după trei săptămâni de stat zilnic în soare. Continuă să desfacă puzzle-ul bucată cu bucată, punându-l la loc în cutie.

– Ca și cum ai vrea să mă pui într-o cutie? glumesc eu, nefiind sigur la ce se referă.

– Nu, ca și cum ai fi un puzzle, și am toate piesele de pe margine, dar nu mi-am dat încă seama cum se

potrivesc piesele din interior.

– Ți-am făcut ceva, zic eu, schimbând repede subiectul. Nu-i cine știe ce. Am fost distras urmărind cum ratezi de fiecare dată.

Umerii i se zguduie de râs.

– Sunt așa praf. Sunt visul unui portar.

– Da. Ridică în sfârșit ochii când îi pun porumbelul de hârtie în față. Ca portar, zic.

Ridică porumbelul, ținându-l în mână de parcă-i cel mai prețios lucru din lume, deși este ingrozitor.

– Îl ador. Mulțumesc, Russ!

Regulile de la dodgeball cu vopsea sunt aceleași ca la un joc normal de dodgeball. Diferența este că mingea este, de fapt, un burete, pe care-l bagi într-unul dintre numeroasele amestecuri de vopsea presărate pe iarbă înainte de a-l lansa spre adversari. Fiecare rundă are o culoare, ca să fie clar cine este eliminat și cine rămâne în joc.

Ținând cont că adversarii mei sunt în mare parte copii, plus lungul meu istoric sportiv, nu mi-am făcut griji că voi fi acoperit de vopsea. Dar, în timp ce buretele mă lovește direct în piept, împrăștiind vopsea verde la impact, îmi dau seama că am avut degeaba incredere.

Expresia Aurorei este victorioasă în timp ce scutură excesul de vopsea verde de pe mână. Fata asta are un braț al naibii de incitant. Nu-s pregătit să explorez cum mă excită capacitatea ei de a mă bate.

– Credeam că te pricepi la a bloca chestii, strigă ea din partea cealaltă a liniei de centru.

– Ți-am zis că n-am nici un talent!

– Mie îmi vin în minte câteva lucruri la care ești talentat.

Accept in orice zi a săptămânii să creadă că-s bun în pat în loc de bun la dodgeball cu vopsea.

Ies de pe teren, pentru că m-a eliminat, mă așez lângă Maya, care și ea este acoperită de diverse vopseluri.

– De când sunt așa competitivi copiii de opt ani?

Ne uităm la restul cum continuă meciul. Închid ochii o secundă când mă întorc spre soare, adorând căldura de pe fața mea. Atunci, ceva mă lovește în picior. Deschid ochii și o văd imediat pe Rory zâmbind.

Maya râde, dându-mi un prosop.

– O să vă dea de gol.

Mi se strânge stomacul.

– Noi nu... N-are ce să dea de gol.

– Sigur, amice. Sigur.

Baia comună este suficient de mare pentru mine și Aurora – și alți câțiva –, și, cu toate astea, stăm așa aproape unul de celălalt, încât simt cum corpul ei radiază căldură.

– Nu merge, geme ea, ștergându-și gâtul cu cârpa udă. O să arăt ca un dalmațian colorat pentru eternitate.

– Vino aici! O ridic de talie, o așez pe tejghea și îi iau cârpa din mână. Deschide genunchii, lăsându-mă să intru între ei, în timp ce-i înclin ușor capul în sus, primind acces la părțile vopsite în diferite culori. Chiar te-au prins.

Imediat cum copiii și-au dat seama de cât de bună este Aurora, a devenit ținta lor. Fredonează în timp ce eu îi curăț maxilarul și, când cobor pe gâtul ei, se cutremură. Obrajii i se îmbujorează, dar ignorăm amândoi asta și orice ar putea să însemne.

– Cum ești astăzi? mă întreabă ea, punând capăt tăcerii dintre noi.

– Nu-ți place liniștea, huh?

– Nu-ți place să răspunzi la intrebări, huh?

– Bine, aici, m-ai prins. Ziua de astăzi a fost mai ușoară decât mă așteptam. Cred că ajută să fii distras. La tine cum a fost?

– La fel. Cred că tot ce mi-am dorit vreodată a fost ca oamenii să-și dorească să-și petreacă tîmpul cu mine. Pentru că tata nu o face, oricum ar îmbrăca-o de frumos oamenii, și mama vrea să petreacă timp cu mine, dar... Îi mișc lent fața, înclinând-o să ajung în partea cealaltă. Nu pot să descriu fără să sune oribil. Adică, nu știu. Uneori, mă sufocă, și este prea mult. Dar copiii mă vor în preajma lor pentru că mă cred drăguță, și, oricât de patetic sună, pentru mine înseamnă mult.

– Nu este patetic.

– Și ei nu pot pleca. Râde forțat. Deci asta-i bine.

– Meriți să ai în viața ta oameni care te fac să te simți bine, Aurora.

– Tu mă faci să mă simt bine.

Se întoarce cu fața spre mine, ochii ei verzi frumoși privindu-mă printre genele ei lungi. Vreau să trec cu degetul mare peste buza ei inferioară, să o sărut, să văd dacă are același gust bun cum îmi amintesc. Ea ezită, dar îi recunosc expresia de pe față. Cea pe care o are când vrea să mă întrebe ceva, dar nu știe cum.

– Doar întreabă-mă, draga mea! Promit că nu plec nicăieri!

– Nu contează. Ar trebui să ne întoarcem la grătar înainte să-și facă cineva idei greșite. Nu vreau să ai probleme.

Aurora alunecă înainte până când corpul ei este aliniat cu al meu, și eu fac un pas în spate, cu câteva secunde mai târziu decât ar fi trebuit, dar merit laude pentru că am făcut-o. Mâinile noastre sunt unite când o ajut să sară, dar o las să treacă spre ieșire.

– Rory, strig eu, întorcându-mă și sprijinindu-mă de tejgheaua pe care tocmai a stat ea. Ea se oprește in ușă, privindu-mă cu interes. Și tu mă faci să mă simt bine.

CAPITOLUL 15

RUSS

Telefonul meu sună, întrerupând lista de redare pentru alergare pentru a ceea ce pare a milioana oară în ultima oră, și fratele meu m-a iritat în mod oficial până în punctul în care sunt dispus să răspund doar ca să-i spun să înceteze să mă mai sune.

– Ce vrei, Ethan?

Vocea mea stridentă iese în evidență în dimineața tăcută de la Honey Acres. Caii care pasc pe câmpul de lângă traseul meu de alergat se uită la mine cu ochi speriați, nechezând nemulțumiți inainte de a se îndepărta speriați de gard.

Partea cea mai bună a acestui loc este semnalul ingrozitor, dar există anumite zone unde semnalul este suficient de bun ca familia mea să-mi invadeze liniștea.

– Ești un rahat că nu răspunzi niciodată la apelurile nimănui. Este un început în forță, nu neașteptat. Trebuie să te maturizezi!

Oriunde mă aflu, indiferent de ce fac sau de cât de bine respect regulile și mă rog să fie de ajuns, universul găsește o cale să mă umilească.

– Ce vrei, Ethan? întreb din nou, frustrarea de mai devreme fiind mai diluată de usturimea cuvintelor lui.

– Tata este in spital. Mama intreabă de tine; vrea să fii acolo. Așa că nu-ți mai băga capul in nisip și nu te mai

preface că nu faci parte din familia asta, ca un nemernic egoist, și sprijin-o!

Te-ai aștepta ca reacția mea când aflu că tatăl meu este în spital să fie mai emoțională, dar primul meu gând este să mă întreb cum a ajuns în situația asta. Am mai trecut prin asta, așa că nu-i mare surpriză: când a amanetat bijuteriile mamei și, din cauza vinovăției, a băut așa mult, că a trebuit să i se facă spălături stomacale. Când s-a bătut la cazino și a avut nevoie de copci. Când a avut accident cu mașina, dar a jurat că nu a băut.

– Nu pot. Muncesc.

– Maturizează-te, dracului! zice el tăios. Dacă nu pleci la drum în următoarea oră, o să vin în tabăra aia și o să te târăsc de păr până acasă.

– Din ce stat vii să faci asta? O să-ți întrerupi turneul pentru asta?

Eu și Ethan n-am avut niciodată acea conexiune frățească de care vorbesc oamenii. Diferența de șapte ani dintre noi a fost prea mare, la asta adăugându-se și dorința lui de a nu fi niciodată în tirul verbal al tatei. Mereu am fost supărat că m-a lăsat singur, dar nu sunt sigur că aș fi ales diferit dacă eu aș fi fost fratele mai mare.

– Acum, sunt în San Francisco. Nu glumesc, Russ. De data asta, nu o să meargă dacă-ți ignori telefonul. Fii acolo pentru familia ta! N-ai dreptul să te retragi doar pentru că lucrurile sunt uneori dificile.

Nu știu dacă să râd sau să urlu. Vreau să-i spun că fix asta mi-a făcut el mie când s-a mutat în partea cealaltă a țării și m-a lăsat să mă descurc singur. Ethan zice că sunt încăpățânat și încuiat. Că nu înțeleg cu adevărat cum este să ai de a face cu o boală așa corozivă și că el înțelege mai bine decât mine, pentru că este in industria muzicală.

O dată mi-a zis că are mai multe amintiri de când lucrurile mergeau bine și că de asta nu este așa furios ca

mine. Este ușor să zici că înțelegi și nu ești furios când ești în partea cealaltă a țării mare parte din an.

– Ethan, nu vreau să discut cu el. Nu înțelegi. Este așa imprevizibil. Poate să fie foarte amabil sau îngrozitor, și detest asta.

– Este sedat. Fă-o pentru mama, Russ! Nu-i vina ei.

– Bine, mă răstesc. Ne vedem mai târziu. O să fii acolo, da?

– Faci ceea ce-i corect. Fii atent la volan, frățioare!

Senzația familiară de groază îmi alimentează fuga înapoi la cabana mea. Este devreme, deci nu-i nimeni prin preajmă, și copiii nu s-au trezit încă. Xander a făcut tura de noapte, așa că-i în cabana Urșilor Bruni cu Maya, și nu vreau să risc să intru și să fiu nevoit să dau explicații.

După un duș rapid, arunc câteva lucruri într-un ghiozdan și o iau spre clădirea principală. Îmi ia cinci minute să-mi adun curajul să bat la ușa șefei de noapte. Jenna este pe jumătate adormită când deschide ușa, și eu stau acolo, cu rucsacul atârnând pe umăr.

– Îmi pare rău că te trezesc, zic eu când nu găsesc cuvintele să-i explic de ce plec.

– Nu-ți face griji! Este totul în regulă? mă întreabă ea cu precauție.

Îmi șterg palmele transpirate de pantaloni și fac un efort să mă concentrez.

– Dacă-ți spun ceva, rămâne între noi? Pentru că ești șefa mea?

Ea încuviințează lent din cap, strângându-și halatul în talie și sprijinindu-se de cadrul ușii.

– Rămâne confidențial dacă ai nevoie să fie așa. Atât timp cât nu-i o problemă de siguranță. Ce s-a întâmplat, Russ?

– Tatăl meu este în spital, și trebuie să mă întorc acasă pentru una sau două zile. Pot să recuperez turele pierdute

sau ceva de genul. Chiar îmi pare rău, Jenna. Este în regulă?

– Oh, Doamne! Normal că este în regulă. Poți să conduci? Stai departe de aici? Îmi pare așa rău! Ce s-a întâmplat?

În acel moment, îmi dau seama că eram așa ocupat să mă cert cu Ethan, că nu l-am întrebat. Când se întâmplă ceva, uneori, a întreba detalii se șterge de pe lista mea de priorități. Mă simt prost, dar mi-ar putea veni în minte câteva scenarii și să fiu destul de aproape de motivul real.

– Nu, părinții meu nu stau departe de Maple Hills. Dar nu-mi place să discut despre familia mea, este în regulă dacă asta rămâne doar între noi? Aș prefera ca echipa să nu știe că mă duc la spital.

Ea încuviințează din cap, și mă simt imediat mai bine.

– Poți să le spui că a fost o urgență personală sau ceva? Dar că sunt bine. Nu vreau să-și facă cineva griji.

Nu e că n-aș vrea ca restul să știe că mă întorc în Maple Hills, dar îmi vin în minte o mulțime de motive care să-l excludă pe tatăl meu ca subiect de conversație.

– Sigur. Sper ca tatăl tău să se simtă mai bine repede. Dacă durează mai mult de două zile, poți să mă suni?

– Da, te sun, dar clar mă întorc repede. Mulțumesc, Jenna!

În clipa în care văd semnul „Maple Hills" pe autostradă, mi se strânge stomacul, și acum, că ies de pe autostradă, nu sunt sigur că-l mai am în corp.

Cafeaua de la benzinărie din care am băut este arsă și amară, reprezentarea perfectă a modului cum mă simt eu acum. Ignor semnele spre campus, urmându-le pe cele spre spital.

Când văd clădirea, mă gândesc că aș putea întoarce, aș putea închide telefonul, m-aș putea duce înapoi la Honey Acres și să mă prefac. Vreau să fug de asta, nu să am

conversația care urmează, să evit oamenii cu care mă chînuiesc din răsputeri să nu vorbesc – dar nu o fac. Parchez camioneta în parcarea pentru staționări scurte, de parcă asta va face ca vizita să fie scurtă și rapidă și mă voi putea întoarce la o viață pe care chiar încep să o iubesc.

O zăresc pe mama înainte să mă observe ea, în zona de așteptare pentru familii. Arată mai obosită decât ultima dată când am văzut-o, oricând o fi fost asta. Acum patru luni? Cinci? Cearcănele de sub ochii ei sunt negre și ies în evidență pe pielea ei albă, părul e mai grizonant, fața – mai sfrijită. Se agață de ceașca de cafea din mâini, privind în depărtare, și din nou mă întreb dacă nu ar trebui să mă întorc și să plec.

Picioarele continuă să mă poarte înainte, până mă aflu în fața ei. Nici o parte din mine n-a stat să se gândească pe lungul drum încoace că trebuie să spun ceva când ajung, și, acum, că sunt în fața ei, nu știu cum să încep.

Nu spune nimic, se ridică și își aruncă brațele în jurul meu. Își îngroapă chipul la pieptul meu și începe să plângă.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu, menținându-mi vocea fermă.

– S-a dus să cumpere ceva pentru cină, și l-a lovit un șofer beat, zice mama, ștergându-și ochii cu o mânecă.

– A fost lovit? Și el era beat?

– Nu! Nu era!

Pare șocată, de parcă-i complet incredibil că aș putea suspecta vreodată că el e de vină. Îmi povestește cu detalii, și-mi dau seama că accidentul s-a petrecut pe drumul spre casă. Lângă acea intersecție nu este un magazin alimentar.

– Într-un minut, poți să intri să vorbești cu el, doctorul nu mai stă mult.

mâinile de fustă. Când iubești pe cineva așa mult, ți-ai da viața ca acea persoană să fie bine. Russ, chiar nu cred că spitalul este locul potrivit pentru conversația asta. Hai să discutăm acasă mai târziu!

– Nu vin acasă. Nu vreau deloc să discutăm despre asta. Nu vreau să fiu aici.

Mama n-a vorbit niciodată așa candid despre problemele tatei. Îi simt suferința în cuvinte, chiar și când le rostește cu calm, dar nu o șterge pe a mea. În capul meu este o luptă în care nimeni nu-și poate spune părerea, unde nimeni nu înțelege și unde nimeni nu câștigă. Unde în mod logic înțeleg că este o boală care a preluat conducerea. Că niciodată n-a avut o șansă și că șansele au fost împotriva lui, ceea ce, când vine vorba despre un dependent de jocuri de noroc, este ironic, știu. Pot să spun că înțeleg și vorbesc serios, dar tot doare.

– Atunci, de ce ești aici, dragule? Dacă nu vrei să vorbești despre ce se întâmplă în familia noastră, de ce ai venit?

I-aș putea spune că Ethan m-a mințit. I-aș putea explica faptul că mi se face rău la ideea ca el să apară la Honey Acres și să-mi facă o scenă în fața noilor mei prieteni. Că Aurora s-ar uita la mine cu milă când ar afla că, în timp ce tatăl ei prioritizează industria de miliarde din care face parte, al meu prioritizează un soi foarte diferit de curse.

– N-am vrut să fii singură, dar n-am condus patru ore ca să mă cert cu tine, zic eu, frecându-mi degetele de tâmple.

Ea se întinde și-mi ia mâna în a ei.

– Nu m-aș fi măritat cu el dacă era un om rău. Oamenii nu se trezesc într-o zi și hotărăsc să devină dependenți de ceva. Nu aleg să-i rănească pe cei pe care-i iubesc.

ea atât de onest; nu cred că am mai vorbit cu cineva așa. Doctorul iese când eu ajung la ușa rezervei tatei.

– Familie?

– Fiul.

– Tatăl tău este foarte norocos, spune, mângâindu-mă pe spate în timp ce trece.

Norocos.

Când intru în rezervă, tata nu zice nimic, și mă așez lângă pat. Aparatele la care este conectat piuie ritmic, dându-mi de știre că undeva acolo există o inimă.

Tăcerea este asurzitoare. Mă face să mă gândesc la Aurora și la faptul că ea n-ar accepta-o niciodată. Ar umple tăcerea cu ceva ridicol, și obrajii i s-ar îmbujora, și eu aș privi-o, absorbind fiecare picătură din lumina ei. Îmi doresc să nu fi răspuns la apelul lui Ethan. Îmi doresc să fi jucat tetherball, sau fotbal, sau ceva, orice, într-un loc în care să nu trebuiască să am de-a face cu asta.

– Pare că ai ceva să-mi spui, zice tata cu voce răguşită.

Arată ca dracu'; e plin de vânătăi și zgârieturi, fire peste tot.

Am așa multe de zis. Fiecare gând urât pe care l-am avut vreodată despre mine. Fiecare risc pe care nu mi l-am asumat pentru că-mi era prea frică. Fiecare conversație pe care am scurtat-o, prea anxios ca oamenii să mă vadă pe mine cel real. Fiecare relație pentru care n-am luptat pentru că n-am vrut să o dau în bară și să dezamăgesc pe cineva.

– Ai distrus familia noastră, și eu nu știu cum să îndreptăm lucrurile.

Mult timp nu spune nimic, și omul pe care-l știu ca fiind furios și plin de amărăciune pare mic în lumina dură a spitalului.

– Știu.

– Mult timp, am sperat că tatăl pe care-l iubeam era acolo undeva, captiv, dar acolo. Nu mai cred că este. Nu

Mă doare tot corpul de la adrenalina produsă de faptul că mă aflu aici și sunt epuizat. Fiecare sentiment, fiecare resentiment, fiecare parte de suferință este la suprafață, ca o rană deschisă.

– Știi că-mi cere bani? Știu înainte să deschidă gura că răspunsul este nu. Niciodată n-a avut o față inexpresivă, cam ca tata, ironic. Și, când nu-i dau, îmi spune că sunt un ratat și că nu sunt fiul lui.

Ochii i se umplu instantaneu de lacrimi, dar nu le lasă să curgă.

– Îmi pare așa rău, Russ!

– Mă face să mă simt ca și cum nu merit lucrurile bune din viața mea. Este ceva ce n-am zis niciodată cu voce tare până acum, și cuvintele ies practic cu forța din gura mea. Mă face să mă simt ca și cum nimeni n-ar putea vreodată să mă vrea, pentru că, dacă propriul tată nu mă alege în detrimentul unei partide de poker, de ce ar face-o altcineva?

– Așa vorbesc băutura, disperarea. Te iubește așa mult. Amândoi te iubim atât de mult.

Știu că vorbele ei ar trebui să mă liniștească, dar ea nu face decât să vină cu mai multe scuze pentru el. Nici nu cred că e conștientă de ceea ce face.

– Eu nu știu să mă prefac ca tine, mamă. N-ar fi trebuit să vin, îmi pare rău!

– Spune-i tatălui tău ce simți!

– Poftim?

Mama se ridică, se aranjează și își aranjează și părul, pregătindu-se să meargă dincolo și să se poarte de parcă lucrurile nu ar fi un afurisit de dezastru.

– Nu crezi că își va reveni, corect? Nu vrei să ai de-a face cu el. Cu noi. Vocea i se frânge. Așa că du-te acolo și spune-i ce simți! Ce ai de pierdut?

Sunt într-o ceață în vreme ce merg lent spre rezerva tatei, la instrucțiunile mamei. Niciodată n-am vorbit cu

ești omul care m-a învățat să patinez sau să merg cu bicicleta. Nu te cunosc.

– Știu.

– Mi-e teamă să am lucrurile pe care le vreau, în caz că o dau în bară, pentru că m-ai făcut să cred că sunt un ratat – și te urăsc pentru asta. Te urăsc că ești peste tot și nicăieri în același timp.

– Înțeleg.

– Ești ca o buruiană. Nu există aspect în viața mea pe care tu să nu-l fi invadat și stricat. Nici măcar peste vară n-am putut să trec fără ca tu să o corupi. Nu vorbesc cu tine. Nici măcar nu-ți mai citesc mesajele, și totuși, ești constant acolo, în capul meu.

Cuvintele ies repede și frenetic, dar vorbesc serios și sunt supărat că le-am ținut atâta în mine. Pieptul mi se ușurează cu fiecare silabă, greutatea care mă ține de atâția ani se atenuează.

– Meriți mai bine, fiule.

Pare așa slab în pat, ascultându-mă cum îmi vărs nervii.

– Da. Așa este. La fel și mama. Rezolvă-ți problemele!

Tata nu strigă după mine când mă ridic și plec. Corpul îmi funcționează pe pilot automat, memoria mușchilor își face treaba și mă duce cât mai departe posibil de el. Ethan n-are decât să spună că-mi îngrop capul în nisip, dar am fost mai onest cu tata într-o conversație decât oricine a fost cu el în ani buni. Familia noastră este distrusă acum, și nu ne ajută pe nici unul să acoperim fisurile.

Nu sunt atent la ce se întâmplă sau unde merg până când pașii mi se opresc in fața casei mele de pe Maple Avenue. Familiaritatea este un confort imediat, și decid să fac o pauză și să analizez totul înainte de a reveni pe drumul spre tabără.

Uşa nu este încuiată când o încerc, şi, când se deschide, ultimul lucru pe care mă aştept să-l văd este Henry în fundul gol în timp ce face sex cu cîneva pe canapeaua din camera de zi.

CAPITOLUL 16

RUSS

Se deschide ușa de la intrare și-l văd pe Henry acum îmbrăcat complet. Mă dau jos din camionetă, evitând contactul vizual cât trec pe lângă prietenul meu și intru în casă.

I-am mai văzut fundul lui Henry; este ceva oarecum normal când faci parte dintr-o echipă de hochei. Vestiarele și camerele de hotel la comun; nu-i nimic nou.

Asta era nou.

– Scuze, omule, zic, trântindu-mă pe fotoliu și nu pe canapeaua pe care nu voi mai sta vreodată. Ar fi trebuit să te anunț; nu credeam că vei fi aici. *Musafira* ta este bine? N-am văzut-o, dacă asta o face să se simtă mai bine.

– De ce-ți ceri scuze că vii în propria ta casă? zice el, luând din frigider câte o sticlă de apă pentru fiecare din noi. Este bine, doar un pic jenată. Face duș, și i-am găsit o mască facială hidratantă, ca să se relaxeze. Văd ce face după ce-mi spui ce cauți în Maple Hills.

– Probleme de familie. Abia azi am ajuns; de asta nu ți-am dat un mesaj să-ți spun că m-am întors. Vreau să fac un duș înainte să mă întorc în tabără.

– Nu poți să te întorci astăzi, zice Henry. Înseamnă prea multe ore de condus pentru o zi. Rămâi în noaptea asta, pleci dimineață. Vrei să discuți despre problema de familie?

Clatin din cap, trecând cu o mână prin păr, dându-mi seama cât de obosit sunt, acum, că nu mai funcționez pe adrenalină.

– Ai dreptate. Plec mâine-dimineață. Dar să nu te simți obligat să stai pe aici pentru mine. Mă voi duce în camera mea, doar să nu faci sex pe scaunul ăsta, bine? Este preferatul meu.

Îmi zâmbește încordat când se ridică și o ia spre scări.

– Îmi pare rău pentru tine dacă ai impresia că vreo suprafață din casa asta este sigură. Te scutesc de descrierea a ce-i făcea Lola lui Robbie în vreme ce el stătea acolo.

– Da, sunt sigur că pot să ghicesc.

– Era un sex oral.

Poate o să stau pe podea.

– Fantastic. Ascultă, sunt rupt de oboseală, mă duc la duș. Poate trag un pui de somn. Robbie mai este în New York?

– Da, se întoarce săptămâna viitoare. O să încerc să nu facem zgomot.

– Ești un prieten de treabă, zic eu râzând.

El încuviințează din cap și urcă treptele, uitându-se la mine peste umăr.

– Și tu la fel.

Niciodată nu mi-a ieșit treaba cu tras un pui de somn, nici măcar când în cap nu-mi zumzăiau altele. După ce fratele meu a început cu apeluri și mesaje, mi-am pus telefonul pe modul avion. Orice urmă de dependență față de telefonul mobil a murit când am stat o lună fără semnal constant; acum, dacă-l aud, mă irită.

Nu știu de cât timp mă holbez la tavanul din dormitorul meu, dar știu că de suficient de mult timp încât să mă enerveze că nu-mi vine somnul. Poate pentru că nu-l aud pe Xander sforăind sau fiindcă nu-i vreun

câine care să încerce să prindă stele de mare în spațiul meu deja limitat.

– Dragule, am ajuns acasă!

La început, cred că mi se pare, dar apoi aud un râset așa tare și ridicol, că știu că e imposibil să-mi fi imaginat asta. Henry este la câțiva pași în urma mea când cobor pe scări spre camera de zi. Până ajung eu la treapta de jos, Kris, Mattie și Bobby lasă cutiile de pizza și sticlele de bere pe blatul din bucătărie.

– Uite-l! strigă entuziasmat Kris. Fiul risipitor s-a întors.

– Sunt prea defazat de la diferența de fus orar ca să vă explic în toate modurile pe care nu le-ați înțelege ce înseamnă asta, zice Mattie.

– Ignoră-l, intervine Bobby, lovindu-și palma de a mea și îmbrățișându-mă. Îi place să spună că e afectat de diferența de fus orar, ca oamenii să-l întrebe unde a fost.

– Te poate afecta o diferență de fus orar de trei ore? întreabă Henry, deschizând imediat una dintre cutiile de pizza.

– Cum a fost la Miami? întreb eu, acceptând berea de la Kris.

– Tare, omule. Mattie îmi dă telefonul lui mobil, unde ei trei sunt la The Honeypot, din Miami. Data viitoare, veniți amândoi cu noi.

– Eu sunt bine, zice imediat Henry.

Bobby imparte cutiile de pizza în timp ce ne adunăm cu toții în jurul insulei din bucătărie, deschizându-le. Îmi suprim impulsul de a geme când mușc dintr-o felie cu pepperoni, dându-mi seama că e prima dată când mănânc pe ziua de azi.

– Voi ce faceți aici? întreb eu, făcând pizza să alunece cu bere.

– Hen a zis că ți-ai făcut apariția și l-ai învins fără intenție, spune Kris.

Henry geme în semn de protest.

– Ba nu. Este în chatul de grup, n-ai văzut?

– Nu, scuze, scot telefonul mobil din buzunar, activând notificările, dîn vinovăție. De când am plecat, n-am prea stat pe grup.

– Ne-a fost dor de tine, amice, zice Mattie, și noi suntem niște nenorociți curioși. Vrem să știm de ce te-ai întors din tabără, pentru că Turner e prea amabil să insiste ca să afle.

– Dar chiar ne-a fost dor de tine, adaugă Bobby. Ceea ce-i mai important decât dacă ai fost sau nu concediat.

Henry mormăie în șoaptă ceva ce nu prea pricep. Știu că pot să am încredere în Henry că nu ar povesti niciodată despre problemele mele.

– Un șofer beat l-a accidentat pe tata. E bine. Am fost să-l vizitez, dar mâine-dimineață mă întorc în tabără.

Încuviințez din cap la ecoul de urări, mulțumindu-le, fără să spun mai multe despre tata. Poate că nu știu exact care-i situația, dar știu că în viața mea din afara colegiului ceva nu este bine. Oricât de mult țin eu la coechipierii mei, nu cred că voi putea să le spun vreodată cât de jenat și de frustrat mă simt de întreaga situație.

– Jenna mai lucrează acolo? mă întreabă Bobby cu un rânjet ciudat pe față. Toată lumea era obsedată de Jenna.

– Tu erai obsedat de Jenna, zice Kris cu gura plină de pizza. Era convins că va avea o șansă imediat cum va face 18 ani. Am mers doar o vară, dar trei ani a vorbit despre ea.

– Da, este șefa mea. Este grozavă, foarte drăguță. Nu prea-i place să conducă oameni, așa că, atât timp cât nu faci ceva greșit, nu te bagă în seamă.

– Tot atrăgătoare este? Nu știu de ce te întreb, pentru că știu că este, zice Bobby. La naiba, poate la anul lucrez acolo!

– Cum este grupul tău? mă întreabă Mattie, dându-şi ochii peste cap la Bobby.

– Sincer, sunt destul de grozavi. Este un tip, Clay, cam bădăran, dar nu-i insuportabil. Xander, tipul cu care împart cabana, este chiar de treabă. Maya e grozavă, este venită cu un program din ăla internațional de tabere în America, împreună cu prietenii ei. Când nu muncim, cam stă cu ei, deci nu o cunosc încă bine. Emilia și Aurora sunt de treabă.

– Stai așa, zice Kris.

– Aurora? zice și Henry. Fata aia care te-a părăsit în mijlocul nopții?

Îmi frec ceafa pentru a scăpa de furnicăturile apărute când încuviințez din cap. Trebuie să găsim o metodă nouă de a o identifica, pentru că lucrurile s-au schimbat mult de când ea era *acea* Aurora.

Erup urale, sărituri, îmbrățișări, câteva bătăi de palme în timp ce ei sărbătoresc... iar eu chiar nu știu ce sărbătoresc.

– Ce faceți?

Mattie este primul care se oprește din sărit.

– Este fata cu Formula 1, corect? Poți să ne faci rost de invitații în padocurile echipei?

– Nu se poate ca voi să fi fost împreună o lună și să nu fi făcut sex, zice Bobby.

– Nu am făcut. Se opresc cu toții din sărbătorit. Au regula asta să nu ne încurcăm cu careva, și, ca să fiu sincer, am cam evitat-o în prima săptămână. Acum însă, suntem bine; suntem prieteni.

Sunt privit de mai multe fețe confuze. Se uită unii la alții, nominalizând în tăcere un lider, care se dovedește a fi Kris.

– Știi că nu o să respecte nimeni regula aia, da? Niște tineri de 20 de ani împreună două luni și jumătate cu o regulă care le înterzice ceva? La dracu'!

– Eu n-aș rezista o săptămână, mormăie Mattie, mai luând o gură de pizza.

Henry se încruntă la el.

– Pentru că tu nu respecți autoritatea.

– O să mai vedem, căpitane.

Mattie zâmbește.

Henry își dă ochii peste cap, ca de fiecare dată când se face referire la noua lui titulatură.

– Russ respectă regulile.

– Dă-le dracu' de reguli, zise Bobby. Am putea muri cu toții mâine.

– Băieți, am nevoie de locul ăla de muncă. Scuze că vă dezamăgesc. Ea e grozavă, însă ca prietenă. Este... grozavă.

– Parcă ai înghițit tot dicționarul, zice Mattie râzând, ferindu-se de șervețelul cu care arunc în el.

Am nevoie de un întreg dicționar doar ca să descriu cât de grozavă este Aurora. Mintea mea rătăcește la tabără și la ce se întâmplă acolo. Copiii vor fi mâncat până acum; probabil beau ciocolată caldă lângă focul de tabără. Aurora se va plânge că are o cană care nu-i suficient de mare să încapă numărul excesiv de bezele pe care le adaugă și Xander o va provoca să încerce să-și depășească recordul la câte poate să bage în gură.

Mă întreb dacă o va conduce cineva înapoi la cabana ei în seara asta și dacă o va aștepta să intre.

Kris dă pe gât restul de bere, ridicând nonșalant din umeri în timp ce pune sticla la loc pe blat.

– Nu o să fii singurul tip căruia să i se pună pata pe un alt supervizor, amice, și nu vă pot concedia pe toți.

Este o senzație dulce-amăruie că plec pentru a doua oară de acasă.

După ce băieții au renunțat să mai încerce să mă convingă să încep să-mi trăiesc viața la maximum, au trecut la a ne povesti despre Miami și toate tâmpeniile

făcute. Eu m-am oprit după o bere, dar, pe la a patra bere a lor, Bobby și Kris retrăiau momentul în care Mattie a fost confundat cu o vedetă faimoasă de film și au ajuns cu toții în zona VIP cu Tristan Harding, tipul din filmele alea de dragoste care le plac lui Stassie și Lolei.

Ne-am amintit de meciurile din sezonul trecut, de campionatul câștigat și de predicțiile pentru următorul sezon. Când am zis că mă retrag, știind că va trebui să mă trezesc devreme, au fost realmente terminați că plec iarăși, ceea ce m-a făcut să nu mai vreau să plec deloc.

Mattie și Bobby au dormit în camera lui Robbie și, respectiv, a lui J.J., iar Kris a pierdut cinci partide consecutive de piatră-hârtie-foarfecă și a ajuns să doarmă pe canapeaua violată de Henry.

S-au trezit, deși un pic mahmuri, înainte să răsară soarele, pentru a pregăti micul-dejun și cafeaua, ca eu să mănânc ceva decent înainte de a pleca la drum. De când am prieteni adevărați, am văzut că nu mai trebuie să mă pierd în fundal în tăcere. Faptul că i-am spus tatălui meu exact ceea ce simt m-a eliberat de orice mă ținuse pe loc în tot acest timp. Nu mă înțelegeți greșit, nu se schimbă nimeni peste noapte, dar ajung la Honey Acres simțindu-mă un tip nou.

Însă nu arăt ca un tip nou. Abia am dormit, și se vede pe fața mea. O simt în corpul meu obosit când mă mișc; sunt rigid de la atâta condus.

Semnez de întoarcere la recepția din fața taberei, apoi o găsesc pe Jenna într-o ședință, ceea ce înseamnă că pot să o salut prin panoul de sticlă al ușii principale și nu trebuie să răspund la nici una dintre întrebările ei. Este chiar înainte de prânz, și știu că ori Emilia, ori Aurora îmi ține locul. Oricât de obosit sunt, vreau mai mult decât orice să-mi preiau tura, ca ele să se poată bucura de ziua pe care le-am furat-o.

Urșii Bruni sunt programați la înot, și lacul este chiar lângă cabana mea, așa că am ocazia să-mi pun tricoul de lucru și să-mi las ghiozdanul înainte de a prelua tura.

În drum spre camera mea, o zăresc pe Aurora venind spre mine, privind în jos.

– Hei, strig eu când suntem la câțiva pași unul de celălalt.

Înalță capul și mărește ochii când mă vede. Îmi dau seama că-mi țin respirația, așteptând-o să spună ceva, să-mi arate zâmbetul pe care m-am obișnuit să-l văd când ne întâlnim, dar nu apare.

– Ești bine? mă întreabă ea, strângând brațele în jurul corpului.

– Da, sunt bine. Îmi pare rău că a trebuit să-mi ții locul. Mă îndrept acum spre lac, ca tu sau Emilia să aveți ziua liberă înapoi.

– Emilia este, eu am fost ieri. Nu te va lăsa să preiei tura, așa că las-o! Am mutat dansul și înotul, pentru că ni s-a părut că stă să plouă, dar evident încă-i cald și uscat ca în iad. Pari a avea nevoie de somn.

– Îmi pare tare rău! Îți fac o tură, ca să ai o zi liberă în plus sau ceva. Mă voi revanșa.

– Ai ratat antrenamentul pentru spectacolul de talente, zice ea încet. Mă doare cât de dezamăgită pare. Fruntea i se încrețește când se încruntă. Nu-mi pasă că-ți țin locul, Russ. Ai dispărut. Jenna ne-a zis că ai de rezolvat o chestiune personală și că nu e mare lucru. Așa că nu pricep de ce nu mi-ai spus că pleci. Vocea i se frânge. M-ai părăsit. Ne-ai părăsit. Cu toții am fost îngrijorați. Eu și Jenna ne-am certat din cauza asta, pentru că îmi tot spunea că ești bine și mă enerva.

– Aurora, îmi pare rău!

Fac cu precauție un pas spre ea, apoi încă unul, până o îmbrățișez. Ne potrivim perfect așa, cu brațele ei în jurul meu, capul meu îngropat în părul ei.

– Unde ai fost? Ce s-a întâmplat? mormăie ea la pieptul meu. Poţi să-mi spui.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, zic eu cu sinceritate. Îmi pare rău că am ratat antrenamentul! Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji! Nu o voi mai face, promit!

Ceva din ce am zis eu o face să se desprindă de mine şi să se dea un pas în spate!

– Nu-i nimic.

Ba este, şi mă simt îngrozitor să fiu cel care primeşte zâmbetul forţat prin care face ea oamenii să creadă că nu-i supărată de ceva. Nu vreau ca între noi să fie iarăşi un zid. Cuvintele îmi ies din gură înainte să-mi dau seama de ce.

– Spune-mi un secret.

– Serios?

Când încuviinţez din cap, ea inspiră adânc şi începe.

– Sunt tristă pentru că ai plecat fără să-mi spui. Nu că n-ai zis tuturor, ci că nu mi-ai spus mie. Cred – credeam – că s-ar putea să însemn un pic mai mult decât restul pentru tine. Că ai putea să ai încredere în mine, pentru că avem un trecut sau... mă rog!

– Avem.

– Aseară, m-am gândit să flirtez cu Clay doar ca să mă simt dorită, ceea ce e ciudat, nu? N-am făcut-o. Am sunat-o pe mama, m-am dus la culcare devreme şi mi-am petrecut toată ziua prin preajma Emiliei, încercând să nu intru în belele.

Ideea că dispariţia mea ar împinge-o pe Aurora spre Clay mă face să mă simt ca naiba.

– Nu eşti ciudată, Aurora. Îmi pare rău că ţi-am rănit sentimentele! Iarăşi.

– Nu-i vorba despre mine, tu eşti cel care are chestii de rezolvat. Eu doar încerc să nu fiu persoana care se preface din cauza altor oameni. Este ceva ce fac des, şi nu vreau. Probabil că-i singurul lucru pe care-l fac mai bine decât

că povestesc prea multe. Își strânge buzele, uitându-se la mine. Îmi doresc să scot totul la iveală, cum face ea, dar, chiar și după ultimele 24 de ore, ceva mă oprește. Ea ridică din umeri, cu brațele în jurul corpului, protejându-se. Vreau să-ți fiu alături, pentru că țin la tine. Simt că aș putea să fiu o prietenă mai bună dacă ai comunica cu mine.

– Iar avem o eroare de comunicare.

Încuviințează din cap.

– Cam da. Nu înseamnă că trebuie să-ți expui sufletul, Russ. Ne cunoaștem; ai voie să ai limite și lucruri pe care să le ții pentru tine. Unii oameni se pricep la a povesti despre ei, alții nu. Trebuie doar să găsim zona de mijloc.

– Îmi pare realmente rău că am ratat antrenamentul. Știu cât de important este pentru tine spectacolul de talente, și nu l-aș fi ratat dacă aș fi avut de ales.

Aurora își desface brațele; cu cât stăm mai mult unul lângă celălalt, cu atât postura ei se relaxează.

– Nu-i nimic. Vor mai fi zeci de antrenamente. Emilia și Xander au fost foarte intenși.

Observ ghiozdanul de pe umărul ei.

– Plecai undeva? Înainte să mă vezi?

– Voiam să merg într-o drumeție într-un loc care-mi place, dar nu eram sigură de vreme, așa că voiam să-mi iau pelerina. Nici măcar nu-s sigură că o să plouă. Cred că Xander a venit cu scuza asta pentru că nu voia să înoate.

– Pot să vin și eu? Nu mă voi putea relaxa, așa că n-are sens să încerc. Nu mă deranjează să mă prindă ploaia.

Ea zâmbește, și mă simt ușurat.

– Dacă ne prinde ploaia, ne bucurăm de curcubeu.

CAPITOLUL 17

AURORA

În dimineața asta, m-am trezit și mi-am zis să uit de Russ Callaghan. Că era doar un alt bărbat pentru a cărui atenție am făcut o fixație și că nu era tipul pe care mi-l imaginam eu în mintea mea. Emilia zice că mă atașez prea repede sau deloc și că nu știu să fiu moderat fericită, ca majoritatea oamenilor.

Trebuie să mă întreb realmente dacă cineva merită când acțiunile sale mă fac să o sun pe mama doar ca să o aud spunându-mi ce dor îi e de mine.

Am făcut o alegere și mi-o respectam, lucru care a funcționat până a revenit în tabără și s-a oprit în fața mea. Este greu să fii supărat pe cineva când arată ca naiba. Nu îmi dau seama dacă aș fi avut aceeași reacție dacă ar fi venit zâmbind și arătând ca de obicei, așa frumos cum e.

Mă îndreptam să-mi iau lucrurile pentru drumeție când mi-am exprimat toate sentimentele în fața unui bărbat asupra căruia revărs constant toate prostiile mele. Nu știu ce – blândețea feței lui, sau felul în care ochii lui mă fac să mă topesc când îmi acordă toată atenția lui, sau gropițele alea – mă face să-mi vină să vărs toate nesiguranțele mele asupra lui.

Probabil că-i complet epuizat să mă tot aibă în preajmă.

Dar nu suficient de epuizat cât să mă lase să-mi car ghiozdanul.

Proaspăt ieșit de la duș, Russ merge în pas cu mine pe cărarea abruptă și face să pară ușor.

– Pot să-mi car singură rucsacul, repet pentru a milioana oară, respirând întretăiat. Chiar trebuie să fac mai mult sport. Parcă ai fi unul dintre măgărușii ăia din Grecia.

– Îmi place să ajut, zice el, fără să gâfâie măcar. Și sunt obișnuit să car chestii. Dar nu-s obișnuit să mi se spună măgar; mersi pentru asta.

– Cum de nu transpiri nici un pic? Poți să mă duci și pe mine dacă vrei, mă dor picioarele.

Nici măcar n-am timp să spun că glumesc, pentru că am fundul în aer și nasul îngropat în rucsac. Mâna lui Russ mă prinde de partea din spate a coapsei, menținându-mă ferm peste umărul lui, în vreme ce el continuă, fără ca măcar să rupă ritmul.

Nu asta ceream.

– Aurora, de fiecare dată când te foiești, îți freci fundul de fața mea, zice el la întâmplare.

Dă-mi forță!

– Eu n-am vrut să mă cari. Dramatizam pentru compasiune!

Înfige degetele în coapsa mea, și o parte din mine care a fost sever neglijată începe să pulseze. N-ar trebui să mă obsedeze acum cât de groasă e coapsa mea în comparație cu cât poate să acopere mâna lui.

– Asta-i versiunea mea de compasiune, mă tachinează. Oricum, aproape am ajuns în vârf. Dar acum chiar mă simt ca un măgar.

– Îmi retrag cuvintele. Ești Shrek și eu sunt prințesa Fiona.

Îi simt umerii scuturându-se de la râs, iar eu chicotesc.

– Păi, verdele e culoarea mea preferată.

– Ce fel de verde? Verde căpcăun?

– Verde ca ochii tăi. Începe să mă coboare din nou pe pământ, dar picioarele mele sunt moi. La naiba, chiar este frumos!

Sunt prea ocupată să-mi revin de la ce a zis despre ochii mei ca să-mi dau seama că am ajuns în locul meu preferat. Nu sunt sigură care-i numele oficial al sursei de apă, dar apa este cristalină şi caldă, şi suntem suficient de departe de ceilalţi cât să nu fim vreodată deranjaţi. Când veneam aici în copilărie, preferatele mele erau stâncile de pe margine, dar acum apreciez liniştea. Russ mă ajută să întind pătura de picnic pe iarbă lângă apă, şi scot sticlele de apă şi batoanele energetice.

– Asta-i prima dată când suntem complet singuri de când am venit aici. Nu este nimeni să ne deranjeze, zic eu, descălţându-mă.

Mă priveşte, ochii lui dansând pe pielea mea, în timp ce încep să-mi dau jos pantalonii scurţi.

Mă copiază, dezbrăcându-se lent, privind cum trag tricoul peste cap, în timp ce şi el face la fel. Sunt zăpăcită de nerăbdare, ritmul inimii mi se înteţeşte şi nu-mi pot reţine zâmbetul.

Aruncă şosetele în grămada crescândă de haine.

– Deci facem asta?

Încuviinţez din cap, numărând până la trei.

Energia nervoasă mă zguduie, și, când dau startul, corpul meu capătă propria minte, şi fug de Russ spre stânci.

Să alerg în chiloţi este probabil cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată – și am avut multe idei proaste. Dacă mă trezesc cu o vânătaie că m-am lovit peste față cu propriii sâni, nu o să-mi revin niciodată după o asemenea rușine.

Simt stâncile fierbinți sub picioare când mă urc în vârf. Nu-i mult de urcat şi nici greu, dar sunt foarte conștientă

de bărbatul din urma mea, cel care bănuiesc că a încetinit ca să mă lase să câştig şi care sigur are fundul meu în faţa lui pentru a doua oară astăzi.

Cursa noastră a fost pentru cine ajunge primul în apă, dar acum, că sunt aici, sus, mi se pare mai înalt decât atunci când eram mai mică. Russ nu-mi oferă ocazia să sar când ajunge sus, ci mă ia în braţe şi sărim amândoi în apă.

Apa rece este o uşurare după soarele fierbinte, dar nu-l face pe Russ mai puţin atrăgător. Îşi dă părul ud pe spate, bicepşii ieşindu-i din apă, şi pluteşte absorbind soarele. Arată cumva mai luminos decât era mai devreme; mă bucur că l-am adus aici. Este cel mai liniştit loc pe care-l ştiu, şi simt că are nevoie de el.

Poate ar fi trebuit să-l trimit singur, cu indicaţii, pentru că mă irită tăcerea, dar fac tot ce pot să nu o umplu, ca de obicei.

– Cum ai descoperit locul ăsta? mă întreabă Russ cu ochii închişi, încă întins pe spate, şi, Doamne, ce uşurare să pot vorbi din nou.

Plutesc mai aproape de el, de parcă, dacă vorbesc prea tare, o să stric lucrurile.

– Într-un an, am avut un supervizor căruia nu-i plăceau sporturile de echipă, aşa că organiza drumeţiile astea peste tot terenul deţinut de Orla şi de familia ei. Ăsta era locul meu preferat.

– Este frumos.

– Este.

– Vreo şansă de rechini?

– Slabe.

Deschide ochii şi-mi zâmbeşte, făcându-mi inima să-mi bată puternic.

– Ce uşurare!

– Deja arăţi mai bine, zic eu cu precauţie.

Vreau să-mi spună de ce a trebuit să plece așa subit, dar încerc să nu intru ca tancul în viața lui și să-l fac să se simtă jenat, după ce mi-a zis că nu vrea să vorbească despre asta.

Doamne, este epuizant să mă gândesc la ce să fac înainte de a acționa.

– Mă simt mai bine. Mulțumesc că m-ai adus aici!

– Dacă... Tu... Grozav, Rory! Dacă te răzgândești și vrei să vorbim despre orice are legătură cu locul unde ai fost, cu mine este în regulă. Am putea încerca să găsim acea zonă de mijloc.

– Nu vreau să te împovărez cu problemele mele.

– Nu mă deranjează. Nu-i o povară. Tu mi-ai cărat bagajele și pe mine în susul dealului. Pot să rezist la orice ai arunca spre mine, Callaghan.

– Ba este. Le ai și tu pe ale tale, n-ai nevoie de problemele altora.

Mă urăsc pentru gura mea mare. Am zis asta în urmă cu câteva săptămâni, când am început să lucrăm aici, când cineva m-a întrebat de ce nu am prieten. N-am știu cum să le zic într-o manieră drăguță oamenilor pe care abia îi cunoșteam, inclusiv lui Russ, că „n-am deloc încredere în bărbați, mai ales când eu sunt o epavă". Așa că am zis primul lucru care mi-a trecut prin cap, care din păcate s-a întâmplat să fie că nu vreau bagajele altora.

– Vreau bagajele tale.

– Aurora, îmi zice el, mai ferm de data asta. Îți garantez că nu le vrei.

Nu mă ascultă, și devin tot mai frustrată, dar știu că am de-a face cu rezultatul propriilor mele cuvinte. Simt cum mă înroșesc în timp ce mă chinuiesc să-mi exprim gândurile.

– Le vreau. Vreau totul. Prefă-te că sunt un aeroport! Dă-mi totul!

Ar trebui să mi se pună căluș, serios!

Sprâncenele lui Russ sunt unite, arătând că-i la fel de confuz ca mine.

– Despre ce vorbeşti?

– Aeroporturi? Bagaje? N-am idee. N-am idee ce fac sau ce spun mare parte din timp, dar am vorbit serios mai devreme, Russ. Pot să duc.

Sunt pe un teren aşa necunoscut şi urăsc asta. Întinde mâna şi-mi dă părul ud după ureche; mâna îi zăboveşte un pic mai mult decât este necesar, şi întregul meu corp vibrează fericit.

– Probabil ar trebui să ieşim de aici înainte să ne stafidim.

Urlu pe interior.

El nu spune nimic în vreme ce mă ajută să ies din apă şi ne întoarcem la pătură. Mă trântesc pe materialul moale, simţindu-mă un pic înfrântă, şi mă întind pe spate ca să mă usuc.

Blochez soarele cu mâna, privindu-l pe Russ cum se foieşte jenat, încercând să se aşeze confortabil.

– Pune capul pe abdomenul meu.

– O să fiu bine, trebuie doar să gă…

– O să fie confortabil, promit!

Se aşază cu reticenţă, lăsându-se pe spate şi sprijinindu-se delicat pe abdomenul meu.

– Dacă te deranjea…

– Emilia mă foloseşte ca pernă tot timpul. Tu eşti mai blând decât ea. Sunt bine, pe cuvânt.

Nu sunt sigură când, in sfârşit, tăcerea dintre noi devine confortabilă. Dar, fără zgomotul făcut de mine bătând câmpii, apuc să ascult cum îi bate inima. Trec cincisprezece minute de linişte inainte ca el să vorbească.

– Tatăl meu a fost lovit de un şofer beat.

Încremenesc când mă lovesc uşurarea şi panica din cauză că în sfârşit îmi povesteşte.

– Eu nu-i văd și nu vorbesc cu ai mei prea des, pentru că... Se oprește, și aștept, mângâindu-l cu blândețe pe creștetul capului, ca să știe că-l ascult. Mă rog, pentru că tata nu mă face să mă simt foarte bine. Când eram mic, era eroul meu. Nu rata un meci de hochei, un târg la școală, o ședință cu părinții. Când am terminat liceul, abia mai vorbeam.

– Ce s-a schimbat? îl întreb eu încet.

– El. N-a fost peste noapte. Au fost chestii mărunte, devenind tot mai frecvente cu trecerea timpului, făcând să-mi fie tot mai dificil să discut cu el. A devenit tot mai rău și mai rău, și acum nu suport să vorbesc cu el.

– Asta-i chiar naspa. Și-mi pare rău și de accident. Sunt multe lucruri de analizat de unul singur. Tatăl tău era bine când ai ajuns acolo?

– O să-și revină complet. A ajuns la spital de câteva ori, și de fiecare dată a fost vina lui. De data asta, tehnic vorbind, n-a fost vinovat, dar tot simt că-i vina lui, știi?

Mâna mea încă se mișcă prin părul lui și mi-e teamă că, dacă mă opresc, și el se oprește.

– Ca și cum, dacă nu ar fi făcut ce făcea, n-ar fi fost unde se afla, și atunci mașina nu l-ar fi lovit, continuă el.

– Da, înțeleg.

– N-am vrut să merg, dar fratele meu mi-a zis că va veni aici și că o să mă târască înapoi în Maple Hills dacă nu mă duc de bunăvoie. N-am vrut să aduc aici drama de acasă; am venit în locul ăsta ca să evadez. S-a dovedit că Ethan a mințit și el nu-i nici măcar in partea asta a țării. Inteligent, ce să mai! Știe că i-aș fi ignorat amenințarea dacă aș fi crezut că era departe.

– Voi nu sunteți apropiați?

– Ethan este supărat pe lume, și nu înțeleg de ce. Furia mea e dată de senzația că nu pot să scap. El a scăpat acum mulți ani, deci, de ce se plânge? Mi-e greu să mă apropii, când mi se pare că urlă constant la mine dintr-un motiv

sau altul. Uneori, îmi amintește de tata. Ar trebui să-i spun asta data viitoare când țipă la mine. Bănuiesc că tratăm lucrurile diferit. El crede că sunt egoist, și eu cred că el este egoist și, ei bine, nu-i o fundație grozavă pentru o bună relație.

– Nici eu nu sunt apropiată de sora mea. Noi tratăm lucrurile destul de similar, nu că ar fi vreun compliment pentru vreuna din noi, dar trăim vieți diferite. Deci, oarecum înțeleg.

– Ieri am fost pentru prima dată onest în legătură cu ce simt. M-am simțit bine să spun, în sfârșit, ce trebuia să spun. Mă simt bine că-ți zic chestiile astea, așa că mulțumesc că ai răbdare cu mine.

– Ești chiar curajos, Russ.

– Sunt opusul unui curajos. Mi-a spus-o de destule ori cât să mi se imprime în creier.

Cu fiecare cuvânt, pentru mine devine tot mai clar cine este Russ, și mă simt onorată că omul care împărtășește așa puține o face cu mine.

– Ești curajos. Trăim într-o societate care ne spune că părinții noștri sunt cel mai grozav lucru pe care-l vom avea vreodată și pe care îl vom pierde, și tu... nici măcar nu știu. Oricum, tu te pui pe primul loc. Asta-i curajos.

– Am învățat cu mult timp în urmă că, dacă nu mă pun eu pe primul loc, nimeni altcineva nu o va face. Să ierți oameni care te dezamăgesc constant este ca și cum ai tot băga mâna în foc și ai spera să nu te tot arzi.

– Parcă am fi eu și tata. Doar că eu sunt arsă bine.

– Care-i treaba cu voi doi?

– Elsa crede că ne urăște pentru că amândouă conducem prost, dar eu cred că mă urăște pentru că semăn cu mama, și pe mama chiar o urăște.

Se sprijină în coate și se uită la mine peste umăr.

– Stai un pic, pe sora ta o cheamă Elsa? Părinții tăi sunt adulți fani Disney?

Nu mai știu de câte ori am fost întrebată ceva similar.

– Taci din gură! Eu am primit numele după aurora boreală. Aș fi putut să cred toată viața că am primit numele după o prințesă, dar mama s-a hotărât să mă traumatizeze spunându-mi unde am fost concepută.

Râde când se lasă la loc pe abdomenul meu.

– Și Elsa?

– Este înainte de *Frozen*. Este un nume foarte popular în anumite părți din Europa. Tatei îi place să pretindă că a umblat cu rucsacul în spate prin Scandinavia când era mai tânăr, dar, de fapt, a stat în hoteluri de lux și a mâncat la restaurante și mai luxoase în fiecare seară – nici urmă de hostel sau de rucsac. Mamei îi place să râdă de asta. Deține o echipă de Formula 1 pe nume Fenrir, care-i din mitologia nordică, deci există o tematică. Elsa obișnuia să le spună oamenilor că avem un frate pe nume Thor.

– Te-ar ajuta să știi că pe mine m-au botezat după un câine pe care l-a avut mama când era copil?

– Da. Mă simt prost să-ți spun despre tatăl meu, când tatăl tău a fost așa crud cu tine. Tata nu este crud. Nu-mi spune lucruri oribile în față; doar mă face să mă simt ca și cum viața lui ar fi mai ușoară dacă eu n-aș fi prin preajmă. Mereu a pus munca pe primul loc; ceea ce înțeleg, pentru că are multe responsabilități pe umerii lui, și de asta am avut parte de oportunități și am fost în locuri în care mulți își doresc să ajungă.

– Dar lucrurile frumoase nu fac acceptabile chestiile nasoale, zice Russ.

– Aș renunța la tot doar ca să simt că mă iubește. Suntem blocați într-un cerc în care el mă ignoră, așa că eu fac o prostie să-i atrag atenția. Când aveam zece ani, am furat din magazin, știind că voi fi prinsă. Am făcut rost de un act de identitate fals și am fost în locuri în care nu aș fi avut ce căuta. Mi-am enervat profesorii. Am

postat o poză cu mine într-o zi de cursă îmbrăcată în hainele principalului lui rival, Elysium. Paginile de Formula 1 au tot bătut apa în piuă cu asta.

– Doamne, Rory!

– Și funcționează, dar doar pentru perioade scurte, pentru că se enervează; dar măcar mă sună și mă vede. Nu se întâmplă niciodată nimic. Nu sunt pedepsită, nu încearcă să înțeleagă. Mama susține că sunt așa din cauza lui. Apoi, furia lui se duce, și el se preface iarăși că nu exist. Și de fiecare dată îmi spun că de data asta îmi va dovedi că-i pasă – dar nu se întâmplă decât să-mi fie iar rânite sentimentele. Știu că bat câmpii. Știu că spun prea multe, dar, când mă gândesc să mă opresc, el îmi strânge mâna care stă pe părul lui, îndemnându-mă să continui. Repet ciclul. Are o iubită pe nume Norah, și ea are o fată, care-i de vârsta noastră; o cheamă Isobel. Norah postează despre tata de parcă sunt cea mai fericită familie. Dar eu nu voi fi niciodată inclusă, și mă întristează și mă determină să fac lucruri, ca băutul de tequila în cantități excesive și să-ți cer să facem baie goi.

– Parcă a fost acum un milion de ani.

– De asta mi-a plăcut locul ăsta așa mult pe când eram copil. Erau câteva luni în care mă simțeam dorită și valoroasă. Nu trebuia să-mi fac griji pentru ce se întâmpla acasă. Știam că singurul lucru care ar întrerupe ciclul era să mă întorc aici. Așa că asta-i trauma mea cu abandonul. Ce amuzant! Ce mai pereche suntem, nu-i așa?

– O reclamă vie pentru problemele cu tații.

– Îi urăști? Eu nu-mi urăsc părinții, chiar dacă ei sunt clar rădăcina problemelor mele. El nu spune nimic, așa că tac și eu. Probabil am insistat prea mult, așa că continui să-i răsucesc vârfurile părului în jurul degetelor și să le presez delicat pe scalpul lui. Îmi pare rău, nu

trebuie să împărtășești ceva ce nu vrei. N-am vrut să merg așa departe.

– N-ai mers. Ieri i-am spus tatei că-l urăsc, dar eram rănit. Însă nu sunt sigur că-l urăsc. Cred că urăsc felul în care mă face să mă simt. Dacă n-ar mai face lucrurile pe care știe că n-ar trebui să le facă și ar începe să se poarte ca omul care era când eram copil, atunci l-aș putea primi în viața mea.

– Și mama ta?

Murmură prelung și încet.

– Pe mama o iubesc. Doar că mereu am fost furios pe ea fiindcă i-a permis tatei să se comporte așa. Ieri, după ce am vorbit cu ea, cred că și-a dat seama că nu știe totul. Așa că, da, asta-i trauma mea cu abandonul.

Faptul că vorbește despre relațiile dificile cu care se confruntă mă face să-l înțeleg mult mai bine, și sunt uimită că a avut încredere în mine cu ceva atât de personal.

– Mulțumesc că ai împărtășit asta cu mine!

– Mulțumesc că te-ai comparat cu un aeroport!

Încerc să mă opresc din râs ca să nu i se facă rău de la mișcare, dar nu mă pot abține. Îmi acopăr fața cu mâinile, de parcă asta ar bloca jena.

– Jur că, în mod normal, nu sunt așa un dezastru. Cred că tu mă emoționezi. Lucrurile ies, și nu mă pot opri. Uneori, stau noaptea trează în pat și mă înfior. De când am ajuns aici, Emilia n-a făcut decât să mă terorizeze cu asta.

– Mie imi place, Aurora. Se întoarce pe burtă, sprijinindu-și bărbia în palmă. Mă uit la el printre degete. Mi-e mai ușor să fiu eu insumi pentru că tu ești... tu. Despic firul în paisprezece cu orice zic și fac, și tu doar...

– Nu gândesc înainte să vorbesc?

– ... Spui ce-ți trece prin cap. Îmi dă mâna laoparte de pe față, așa că nu mai am unde să mă ascund. Este

grozav. Tu eşti grozavă.

– Tu chiar ştii cum să faci o fată să se simtă specială, Callaghan. Cred că sunt pe cale să explodez. Data viitoare când o să încep să bat câmpii, ţine minte că tu m-ai activat.

El râde, clătinând din cap şi lăsându-se la loc, aşezând de data asta obrazul pe abdomenul meu gol.

– Este bine aşa? mă întreabă precaut.

– Da. Pun mâna pe ceafa lui, făcând desene şi urcând şi coborând pe muşchii tari ai umerilor lui. Este bine aşa?

– Da.

Nu sunt sigură ce animal mâzgăleam pe pielea lui când se întâmplă, dar, undeva între un hipopotam şi un pinguin, adoarme. Aşa că eu continui să mâzgălesc, până când mâna mea încetineşte, şi adorm şi eu.

CAPITOLUL 18

AURORA

– Rory, mirosul. Nu pot să o fac.

Emilia și-a acoperit gura cu mâna și încearcă să-și înăbușe senzația de vomă. Nu mă pot abține și dau ochii peste cap în timp ce face cu precauție un pas în spate din cauza așternuturilor pline de vomă pe care le adun în sacul de rufe murdare.

– Ești așa un copil! Nu-i așa rău.

– Nu poți să mă obligi să fac asta în luna Pride. Este o crimă din ură, Aurora.

Am început să luăm alcool pe furiș de la părinții noștri când eram în primul an de liceu. I-am ținut părul Emiliei pe spate cât vomita de mai multe ori decât vreau să-mi amintesc, dar ideea de a avea de-a face cu voma altcuiva pare să fie dezgustătoare pentru ea.

Leg bine sacul de spălătorie și i-l dau.

– Poți, te rog, să scapi de ăsta și să trimiți asistenta?

Îmi smulge sacul din mâini, încuviințează din cap și iese în fugă din cabană, strigând peste umăr:

– Te iubesc.

– *Auroraaaaa!*

Numele meu răsună din baia atașată de zona de dormit a copiilor, dar urmează imediat un sunet de vomitat.

Așa am fost alertată de problemă, cu numele meu strigat fix așa.

Petrecusem ziua sărbătorind Pride. Am sclipici în locuri în care nici o femeie n-ar trebui să aibă sclipici, ceea ce nu-i o surpriză, după ce Xander a fost pus la comandă și l-a împrăștiat pe toate suprafețele. Când am făcut instructajul de diversitate și incluziune, Orla ne-a explicat că vom organiza evenimentul pentru Pride după 4 Iulie. Una dintre mamele copiilor este manager pentru cântăreți în devenire, și stabiliseră să țină un spectacol pentru copii, dar erau disponibili abia astăzi.

Oricum, în locul ăsta, pierzi șirul zilelor, așa că ar fi putut să-mi spună că încă era iunie și i-aș fi crezut.

Când Jasmine mi-a zis că nu se simte bine și că vrea să se ducă direct la culcare după cină, am crezut că urmează o noapte ușoară. Maya și Clay sunt în tura de noapte, dar am zis că nu mă deranjează să petrec timp cu Jasmine până îi bagă ei în pat pe ceilalți copii.

Când i-am verificat temperatura, era în regulă, așa că i-am zis să stea în pat până aduc niște demachiant să-i dau jos de pe obraji sclipiciul și curcubeul, și atunci am auzit-o strigându-mi numele.

Nu știu cum a reușit să se murdărească și pe ea, și patul, dar a reușit. Am trimis-o la duș cât eu strângeam așternuturile, și chiar atunci a trecut Emilia să vadă dacă vreau un suc.

Bag capul în separeu și o găsesc pe Jasmine pe podea, arătând groaznic. De cum mă vede, ochii i se umplu cu lacrimi, și buza de jos începe să-i tremure.

– Îmi pare rău!

– N-are de ce să-ți pară rău, scumpo. Mă las pe vine în spatele ei și îi adun părul ud de pe față când își apleacă iarăși capul peste toaletă. O să te simți mai bine după ce termini.

– Cred că am mâncat prea multe bomboane, mormăie ea.

– Și eu cred la fel.

– Vreau la mama.

– Știu, puișor. Dar hai să te cureți, și apoi o sunăm pe mama ta.

Până la urmă, corpul ei termină, și o ajut să se ridice de pe podea chiar când apare Jelly, asistenta taberei, să o consulte. Așa cum bănuiam, Jasmine nu pare să fi făcut altceva decât să fi exagerat cu mâncarea și cu emoțiile. Când rămânem iar doar noi două, o așez pe Jasmine pe tejghea și mă duc după geanta ei de cosmetice.

Nu-mi ia mult să-l văd, ținând cont de cât de greu este să-l ratezi, dar tot sunt surprinsă.

– Acum, furi ursuleți de pluș, Callaghan?

Russ se uită la mine din poziția în care stă aplecat peste patul lui Jasmine, cu cearșaful în mână.

– Da. Arată spre un sac de rufe din spatele lui. Îmi plac în mod deosebităia care miros a putrefacție.

– Nu știu cum o fetiță poate să provoace așa multă mizerie. Mulțumesc, nu trebuia să-i faci tu patul. Puteam să o fac eu.

– Ai destule pe cap. Emilia nu ne-a putut povesti ce s-a întâmplat fără să-i vină să vomite, așa că m-am gândit că-i mai bine să investighez.

Iau geanta de cosmetice și încă o pijama din sertarul de sub patul lui Jasmine și mă întorc repede la ea. Are aceeași expresie de greață de mai devreme, dar culoarea îi revine un pic în obraji. Coboară și se schimbă în pijamaua curată; o pieptăn și îi împletesc părul în timp ce se spală pe dinți.

La ușa băii se aude un ciocănit, și, când răspund, Russ este de partea cealaltă, cu sticla de apă a lui Jasmine.

– Probabil e deshidratată.

De ce ești așa al naibii de drăguț?

– Ai dreptate, mulțumesc.

– Am făcut patul și duc ursul la spălătorie. Mai aveți nevoie de ceva? Când clatin din cap, adaugă: Bine, mă

dau laoparte atunci.

– Mulțumesc!

Mă uit la el cum pleacă, înainte de a închide ușa, apoi revin la Jasmine și-i dau sticla de apă.

– Te porți ciudat.

– Ba nu.

– Ba da. Pari sfioasă. Tu nu ești niciodată sfioasă, tu mereu vorbești și vorbești. Pentru un copil care tocmai a vomitat peste tot, este surprinzător de perspicace. Leon a zis că Russ este iubitul tău, adaugă.

Ignor imediat panica și mă concentrez, în schimb, la a-i șterge sclipiciul de pe față, pentru că se pare că nici cu un duș n-a scăpat de el.

– Leon se înșală.

– Leon zice că voi doi vă uitați toată ziua unul la altul și că stați mereu unul lângă celălalt.

Leon va fi împins în noroi mâine.

– Suntem prieteni. Sunt prietenă cu toți supervizorii. Dacă tu stai lângă Leon, atunci el este iubitul tău? Nu.

– Leon a zis că o să negi.

Din ce naiba este făcută vopseaua asta pentru față?

– Cred că poate-i cazul ca Leon să petreacă mai puțin timp bârfind și mai mult jucându-se cu prietenii lui.

– Știe totul despre toată lumea. Ne-a zis că sora mai mare a Monei este la Ratoni și a plâns pentru că îi place de Russ.

Curcubeul se șterge, în sfârșit, și aproape că simt gustul eliberării din această conversație. Tatăl lui Leon deține un tabloid, în care, din păcate, am apărut, așa că nu mă surprinde că Leon nu știe să-și vadă de treburile lui.

Oftez, simțindu-mă brusc vinovată pentru toți anii în care am terorizat-o pe Jenna.

– Sora mai mare a Monei are 14 ani și este mult prea mică pentru oricare dintre supervizori. Ar trebui să-i placă cineva de vârsta ei.

– Ești geloasă? Pari geloasă.

Dă-mi forță!

– Draga mea, adulții nu sunt geloși pe copii. Dar bănuiesc că toate aceste întrebări inseamnă că te simți suficient de bine cât să fii la mai mult de doi metri distanță de toaletă. Cred că-i momentul să te întorci în pat. Mai vrei să o suni pe mama ta?

– Nu, sunt bine.

Jasmine se urcă în patul ei acum curat când Jenna intră în cameră.

– Hei, scumpete!

– Hei, răspund eu.

– Nu tu, mormăie ea la mine, lăsându-se pe vine lângă pat. Am auzit că nu te simți grozav.

Jasmine face o recapitulare pentru Jenna, complimentând cu amabilitate abilitățile mele de a ține părul, și Jenna încuviințează din cap până Jasmine termină, declarând într-un final că va sta cu ea și o va verifica cu regularitate, dar să doarmă.

Când plec, Jenna spune pe muteşte:

– Cu plâcere.

Când ies, petrecerea este încă în desfășurare, sunetul inconfundabil de karaoke răsună cu putere, dar știu că miros dezgustător, așa că mă duc la cabana mea să fac un duș. Am fost la evenimente Pride în fiecare an de când Emilia mi-a spus despre orientarea ei sexuală, pe când aveam 15 ani, și asta-i prima oară când a trebuit să plec ca să scap de mirosul de vomă.

Oricât aș vrea eu să mă bag în pat, mă întorc la activitatea de seară, să-mi ajut echipa cu copiii noștri. Sunt la jumătatea drumului, când Clay strigă spre mine din partea cealaltă a aleii:

– Cum se simte Jas?

– E bine, prea multe bomboane și prea mult entuziasm.

Își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor și face semn din cap spre direcția clădirii principale.

– Poți să mă ajuți să găsesc bezelele? Le-am terminat pe cele fără gelatină.

Mă lupt cu impulsul de a ofta, pentru că nu-i vina lui, e vorba despre mine și despre dorința mea de a sta în fața focului cu un câine sau trei, înconjurată de biscuiți. Dar, dacă nu le găsește, nu voi mânca, așa că încuviințez din cap și traversez iarba ca să ajung lângă el.

– Cum te simți în tabără? Nu-mi vine să cred că suntem la jumătate.

Zâmbesc la încercarea lui de a face conversație, lucru de care profită imediat.

– A fost o întrebare plictisitoare. Scuze, nu te prind niciodată singură.

Am evitat în mod constant să rămân singură cu Clay de când am avut împreună tura de noapte, pentru că nu sunt deloc interesată de el, nici măcar ca prieten. Nu-s naivă; știu că încerca să mi-o tragă. În mod normal, aș fi fost atrasă de atenția lui, dar privirile lui insistente mă fac să mă simt inconfortabil. Cred că mă ajută și că petrec timp cu oameni care vor să fie cu mine pentru că mă plac. Clay se uită la mine de parcă mă dezbracă. Russ se uită la mine de parcă-i povestesc cea mai interesantă chestie din lume.

Este bine să simt că pot oferi ceva mai mult. Poate că perioada mea de dezvoltare personală a început cam prost, dar sunt pe drumul cel bun.

Am observat că Clay s-a apropiat de unul dintre salvamari seara, după ce toți copiii sunt în pat, deci sper că a găsit pe cineva nou după care să alerge.

– Îmi place aici. O să mă întristez când se termină vara. Dar tu?

Mă detașez imediat când începe să vorbească despre toate lucrurile pe care le-ar fi putut face în vara asta în loc

să vină aici. Când ajunge pentru a treia oară la cariera lui promițătoare de model, parcă ar vorbi o limbă străină. Când intru în cămară, vine după mine, povestindu-mi despre excursia la Cabo pe care o va face cu amicii lui înainte să înceapă școala.

– Ai putea să vii dacă vrei, zice el, sprijinindu-se de rafturi, fără să mă ajute vreun pic în vreme ce mă uit după cutia de bezele.

– Ce drăguț ești, dar mi-a expirat pașaportul. „Nu-i adevărat." Mulțumesc, oricum.

Fasole, roșii la conservă, fasole... De ce avem așa multă fasole?

– Mă rog, nu suntem fixați pe Cabo. Am putea merge în Las Vegas.

Porumb, sos iute, mai multă fasole...

– Sunt sigură că te vei distra cu prietenii tăi, oriunde vă duceți. Oh! Uite-le!

Mă ridic pe vârfuri și mă întind să ajung la cutia de bezele ca să ies dracului de aici.

– Dă-mi voie să te ajut!

Clay își apropie foarte mult corpul de al meu, dar nu mă atinge. Se întinde, ia cutia la care n-ajung și o bagă la subraț. Nu dă înapoi când mă întorc, și, când ridic privirea, el se uită în jos. Continuă să privească în jos, coborând capul și închizând ochii.

Simt furnicături pe ceafă, și îmi transpiră palmele.

– Nu vreau să mă săruți!

Intenția mea este să o spun cu calm. Chiar rece. Un „Nu, mulțumesc, nu sunt interesată" lejer, ca un adult. Dar, de fapt, urlu cuvintele cu atâta vehemență, că se sperie, îndreptându-se imediat și deschizând ochii. Reacția lui instantanee este de confuzie, pentru că bănuiesc că rareori este refuzat, dar trece repede peste asta.

– Nu încercam să te sărut, Aurora.

Îmi suprim impulsul de a-l contrazice, căci, cu cât trecem mai repede peste asta, cu atât mai bine, dar nu pot să ignor oportunitatea de a fi meschină.

– Scuze, greșeala mea! Ești un prieten grozav, Clay.

Fața pe care o face când zic *prieten* ar putea fi folosită pentru a speria ciorile de pe un câmp.

– Sigur, mormăie el, făcând stânga împrejur cu bezelele și ieșind cu coada între picioare din cămară.

Nu mă grăbesc să mă întorc la focul de tabără, nedorind să dau de grozavul meu prieten Clay pe drum, și, când ajung la restul, copiii beau cu toții ciocolată caldă și par epuizați, relaxându-se după ziua de distracție.

– De ce pari așa mulțumită de tine? mă întreabă Emilia când mă așez pe scaunul de tabără dintre ea și Xander.

Russ vorbește cu May de partea cealaltă a focului, așa că mă simt în siguranță să-i spun.

– Clay a încercat să mă sărute în cămară și, când l-am oprit, mi-a zis că nu asta încerca.

Râsetul lui Xander este mai sonor decât al copiilor împreună, și își dă una peste gură când toți copiii întorc privirea spre el.

– Scuze, zice el. Ce ai spus?

– I-am zis că-i un prieten grozav. Asta-l stârnește iarăși pe Xander, și trebuie să aștept ca el să se oprească. Jur că n-am interpretat greșit. Era foarte aproape, cu ochii închiși, aplecându-se spre mine. Tocmai mă invitase la Cabo.

– Ce norocoasă ești, rânjește Emilia. Îți place la nebunie la Cabo.

– I-am zis că am pașaportul expirat.

Copiii sunt prea epuizați să mai vrea ceva, așa că restul serii mi-l petrec râzând cu Xander și cu Emilia, în mare parte pe seama mea. Când copiii se duc la culcare și noi o luăm spre cabana noastră, cred că Emilia și Xander au discutat despre toate prostiile făcute de mine.

– Nu știu, Rory. Oftează și întinde mâna să-mi dea părul laoparte de pe față. Voiam să te văd.

Mă aplec spre el; în aer plutește mirosul vag de lemn de santal și vanilie. Văd cum peste fața lui trece o licărire de nesiguranță înainte să facă un pas mai aproape spre mine. Cobor vocea.

– Ești gelos?

– Normal că sunt. O spune așa candid, că mă ia un pic prin surprindere. Îmi cam vine să-l pocnesc și nu înțeleg de ce.

Am nevoie de tot autocontrolul să nu mă arunc spre el. Mi-ar plăcea să insist pe asta, să-l tachinez, să văd ce face. Dar gelozia este amuzantă doar când poți face ceva în privința ei.

– N-ai de ce să fii gelos și nu-i nevoie să-l pocnești. În mare, pentru că-i o prostie, dar și pentru că ai nevoie de locul ăsta de muncă, mai ții minte?

– Am nevoie de locul ăsta de muncă. Încuviințează o dată din cap, apoi de două ori, de parcă poartă o dezbatere în mintea lui, și, la al treilea încuviințat din cap, face un pas în spate de la verandă. Mâine vrei să mergem într-o drumeție?

– Trebuie să muncesc.

– Xander a zis că face schimb de tură cu tine, ca să avem amândoi ziua liberă.

– Când zici drumeție, chiar e drumeție pe bune? Sau te referi la mine plângându-mă cât urcăm panta spre locul nostru și apoi stând amândoi la soare?

Îi apar gropițele când zâmbește, topindu-mă pe interior.

– Locul nostru.

– Ar fi bine, dar numai dacă nu-l deranjează.

– Nu-l deranjează. Mai face un pas în spate, și eu chiar îmi doresc să mă sărute de noapte bună. Noapte bună, Rory! Ne vedem mâine!

– Noapte bună, Russ!

Așteaptă ca eu să mă întorc în cabană, ca să nu-l văd plecând, cum face de fiecare dată.

Când mă întorc înăuntru, Emilia își usucă părul cu un prosop. Arată spre ușă.

– Ce am pierdut?

– Cred că tocmai am avut parte de un moment sublim.

– În sfârșit, zice ea, pornind föhnul.

CAPITOLUL 19

RUSS

– Ai luat-o pe drumul tău, omule, zice J.J. cu mândrie. Te sprijin.

Nu intenționasem să-mi încep ziua cu un apel video cu J.J., dar, în acest moment, nu pot să înrăutățesc și mai mult lucrurile. Corect? N-am vrut să-i spun totul, dar măcar o dată m-am simțit bine povestind cu entuziasm despre ceva.

– Nu știu ce fac, J.J., gem eu. Nu pot să mă prefac la infinit că am încredere în mine. Ar trebui să nu intru în belele; am făcut tam-tam despre cât de mult am nevoie de acest loc de muncă și acum mă simt ca un ipocrit.

– Femeia asta te place, corect…

Îmi masez ceafa ca să scap de tensiunea acumulată.

– Așa cred. S-ar putea să mă înșel.

– Nu, nu era o întrebare. Femeia asta te place, și mie nu mi se pare că tu te prefaci cu ceva. I-ai cerut să petreceți timp împreună astăzi, pentru că și ție îți place de ea. Joci teatru când sunteți doar voi doi?

Dacă mă gândesc, răspunsul este ușor.

– Nu. Cu ea pot să fiu eu însumi.

– Ascultă, amice, zice J.J., dregându-și vocea. Știu că duci în spate viața de acasă sau ce se întâmplă acolo și știu că-ți place să te ții la distanță de belele. Dar nu rata o oportunitate de a te distra și de a fi realmente fericit pentru că ești prea ocupat să te holbezi la podea,

încercând să nu te remarci. Știi că poți să stai aici până începe școala dacă vrei să eviți dramele de acasă.

– Mulțumesc, J.J.!

– Mă enervează că a trebuit să termin facultatea ca oamenii să-și dea seama de cât de înțelept sunt, mormăie el. Gândește-te cât s-ar fi îmbunătățit viața tuturor dacă m-ar fi ascultat.

– Eu mereu te-am ascultat, îl contrazic. De săptămâni întregi fac pe încrezătorul.

– Păi, ține minte, acum nu te mai prefaci. Ești încrezător. Ești un jucător de hochei înalt, atrăgător și educat. Femeile trec peste orice semnale de pericol pentru un bărbat mai înalt de 1,80. Așa că nu mai aștepta să se întâmple ceva rău și distrează-te!

– Nu cred că am semnale de pericol...

– Oh, dragul meu copil naiv. Râde. Ești un bărbat alb hetero. Ăsta-i pericolul.

– De fapt, mi se pare corect. Mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine, omule. Apreciez.

– Te iubesc, frate! Vorbim.

Într-o zi, Aurora se va dezbrăca în fața mea și eu nu mă voi mai simți nevoit să recit președinții în minte.

Își aruncă pantalonii peste tricoul pe care l-a dat deja jos, își aruncă șosetele, adăugându-le în grămadă, și se întinde pe pătura de picnic. Suntem mai pregătiți decât data trecută, cu prosoape și un prânz pe bune, ca să rezistăm până după-amiază.

– Este așa cald astăzi, zice ea, ajustându-și costumul de baie.

Am văzut ce este sub material, așa că nu știu de ce mă simt intimidat.

– Mai târziu, va fi furtună cu tunete. Mâine se răcorește.

– Uf, urăsc fulgerele și tunetele! Și Emilia lucrează la noapte.

despre el. Glumesc pe jumătate, dar ea zâmbește. Așa funcționează, corect? Un secret pentru un secret.

– Îmi place că tu crezi că eu împărtășesc ca să facem lucrurile egale și nu pentru că sunt complet incapabilă să-mi țin gândurile în cap când sunt în preajma ta. Ce vrei să știi? Sunt o carte deschisă, Callaghan.

– Tot pomenești despre faptul că vrei să te schimbi. Care-i treaba? Mie îmi pari perfectă, așa că nu înțeleg de ce ai vrea să te schimbi.

Ridicând capul, se uită la mine pentru ceea ce pare o eternitate. La mine se uită niște lacuri din cel mai frumos smarald, dar măcar o dată este complet tăcută.

– Ani în șir, mi-am spus cât de conștientă sunt de propria persoană și că sunt independentă, dar nu sunt, zice într-un final. Este foarte greu să recunoști că ești persoana care stă în calea propriei fericiri, dar de ceva vreme mi-am dat seama că eu sunt problema. Doar că nu știam de unde să încep. Ai simțit vreodată că ai făcut ca personalitatea ta să fie doar un lucru? Așa mult, că nu știi cum să te desprinzi de acel lucru?

– La ce te referi?

Își sprijină capul pe genunchi, micșorându-se lent în fața mea.

– Știu că-s dată peste cap, bine? Și este ca și cum, dacă eu o spun prima, atunci oamenii nu se pot folosi de asta ca să mă rănească. Dacă sunt prima care spune ce bagaj emoțional greu am, atunci oamenii nu se pot folosi de asta ca să mă îndepărteze, pentru că eu știu că acest bagaj exista. Are sens?

– Da.

– Și știu că am probleme cu respingerea, așa că nu le dau oamenilor ocazia să mă respingă. Sunt în căutarea conexiunii fizice cu oamenii, ca să mă simt validată, pentru că am nevoie ca altcineva să-mi dovedească faptul că sunt dorită. Așa că eu zic despre mine că-s conștientă

pentru că știu lucrurile astea despre mine, dar, în realitate, nu știu nimic. Zic că sunt independentă, dar fiecare alegere pe care o fac este în urma a ceva ce a făcut altcineva. Asta nu înseamnă că sunt independentă.

– Ești dorită, Aurora. Ești incredibilă și poți fi independentă.

– Honey Acres are ceva ce mă face să mă simt bine, zice încet. Acum, pare așa de fragil, dar încep să-mi amintesc ce-mi place la mine. Vreau să fac alegeri care mă fac fericită. Și mi-e teamă că, atunci când mă voi întoarce în Maple Hills, nu-mi voi dori să încerc așa mult. Că voi fi înconjurată de atâta zgomot toxic, că voi uita această senzație.

– N-am să te las să uiți, nu-ți face griji!

Cuvintele mele plutesc în aer între noi ca niște semne de întrebare, pentru că nici unul din noi n-a menționat că, atunci când vara se va termina, ne vom întoarce în același loc. Am petrecut doi ani la colegiu înainte să o cunosc, așa că nu-i absurd să mă gândesc că mai pot să fac doi ani fără să o văd, căci colegiul este așa mare.

Aurora se întoarce pe burtă, cu brațele sub cap, șoldul lipit de al meu. Atingerea ei mă face să mă simt liniștit, o senzație cu care nu pot să spun că-s obișnuit. Este un sentiment de familiaritate și siguranță, de parcă, în timp ce pielea ei este lipită de a mea, între noi există o înțelegere nerostită. Continuăm într-o tăcere naturală, ceva devenit comun între noi, în care eu nu pun întrebări și ea nu umple tăcerea și, pentru a doua oară, adorm lângă ea.

Când mă trezesc singur, ceva mai târziu, constat că a ajuns la mine umbra copacilor.

Sunt singur.

Mi se strânge inima, și sîmt niște înțepături incomode când mă uit la locul gol de lângă mîne. Vreau să fiu surprins, dar, în adâncul meu, m-am pregătit pentru

acest moment de săptămâni. Momentul în care merg prea departe, spun prea multe și sunt prea multe de gestionat. Nu pot să mă supăr pe ea că a fugit, când știam că se va întâmpla dacă mă voi deschide față de cineva.

Mă ridic de pe pătură și, în clipa în care înalț capul, o văd, plutind pe spate în apă, și inima mea nu știe ce să facă. Cred că va plesni la cât de repede trec de la disperare la fericire.

Sunt un dobitoc.

Sunt la doi metri distanță când unduirea apei îi dă de veste că sunt acolo, și nu mai plutește.

– Hei, somnorosule, zice ea încet, privindu-mă.

O apuc delicat de talie, o trag mai aproape, simțindu-mă mai bine când ea își petrece imediat brațele și picioarele în jurul meu, așa cum vreau eu să o facă.

– Pari trist. Ce s-a întâmplat?

Îmi îngrop fața în gâtul ei, cuprinzând-o în brațe, inspirând mirosul de piersică și de cremă de protecție.

– Am crezut că ai plecat.

Ea mă strânge mai tare.

– Îmi pare rău, trebuia să mă răcoresc. Ești bine?

Încuviințez din cap, slăbind strânsoarea, ca ea să se poată da înapoi și să se uite la mine. Mâna ei îmi dă laoparte părul de pe față și privirea mea cade pe buzele ei.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze. Am crezut că, în sfârșit, te-am speriat. Am exagerat; sunt bine.

– Poate că nu avem aceleași circumstanțe, dar mă regăsesc în sentimentele tale, Russ, zice ea cu precauție, trecând cu degetele peste tâmpla mea și coborând pe maxilar. Știu cum e să te aștepți la mai mult din partea cuiva care te dezamăgește. Nu o să mă sperii cu sentimentele sau experiențele tale, promit! Știu că nu va repara celelalte chestii, dar aleg să fiu aici, și nimic din ce-mi vei spune nu mă va face să mă răzgândesc.

Înghit când degetele ei alunecă pe gâtul meu și de-a lungul claviculei.

– Mulțumesc!

Momentul de panică și ușurare a trecut, dar tot nu vreau să-i dau drumul. Lucrăm așa, doar noi doi departe de restul. Unde ea vrea să fie dorită și eu vreau să fiu pus pe primul loc. Unde amândoi ignorăm realitatea că apropierea ei de mine este datorată proximității obligatorii și că, în circumstanțe normale, asta nu s-ar întâmpla.

Abdomenul ei îl atinge pe al meu când oftează profund, înfigând dinții în buză în timp ce se gândește la ce să spună.

– Este înspăimântător să fii vulnerabil. Este înspăimântător să povestești lucrurile pe care nu crezi că altcineva le va înțelege. Dar, dacă mă pricep la ceva, acela este să ignor toate semnalele de a nu mai vorbi. Pot să te învăț, dar, trebuie să fiu sinceră, este mult mai ușor când ești beat.

– Nu cred că-i o idee bună să fim amândoi beți. Mie, de fapt, nu-mi place să beau. Petrecerea a fost o excepție. Încercam să fiu încrezător și am crezut că mă va ajuta.

Ea se cutremură când degetele mele îi ating șira spinării; strânge coapsele în jurul meu. Strânge buzele, și aștept să izbucnească în râsul pe care-l reprimă.

– N-am părut prea încrezător, nu-i așa?

Ea clatină din cap în timp ce chicotește.

– Știai că-ți freci ceafa când ai emoții? O faci tot timpul. Și ți se înroșesc și vârfurile urechilor; este adorabil.

Încerc să mă îndepărtez plutind, simțind valul de rușine pe față; dar ea nu-mi dă drumul și râde, trăgându-mă mai aproape.

– Scuze, scuze, scuze!

– Adorabil, repet eu, iar fața ei este la câțiva centimetri de mine. Ca un cățel.

Ochii ei coboară, apoi revin rapid la ai mei.

– Adorabil ca un tip care nu-i un dobitoc ca să și-o tragă cu cineva la o petrecere.

Fața mea se apropie mai mult.

– Nimeni n-a mai rostit vreodată cuvintele astea într-o frază.

– Sunt fericită că sunt prima, șoptește ea. Le susțin.

Nici unul din noi nu observă că cerul s-a înnegurat sau că norii au acoperit soarele, și, din nou, am senzația că universul intervine când ploaia începe să cadă peste apa din jurul nostru – și, cumva, nici unul din noi nu anulează acei câțiva ultimi centimetri.

CAPITOLUL 20

AURORA

– Ce trebuie să facă o fată ca să fie sărutată aici? mormăi eu, ajutând-o pe Emilia să pună ciocolată fierbinte pe o tavă.

De când a început, în după-amiaza asta, ploaia a tot căzut cu întreruperi, lucru neobișnuit pentru perioada asta a anului în California și un real inconvenient pentru mine, pentru că ne-a obligat pe mine și pe Russ să ne întoarcem în tabără. După spusele lui Alexander Știu-Tot Smith, are de-a face cu rămășițele unei furtuni tropicale dinspre nord, și vom avea o vreme groaznică în următoarele 12 ore. Urăsc tunetele și fulgerele, așa că sunt îngrozită știind că Emilia va supraveghea copiii în noaptea asta și că eu voi fi singură în cabana noastră. Prin urmare, mi-am petrecut ultimele 24 de minute plângându-mă prietenei mele complet nederanjate.

– Ce s-a întâmplat cu respectatul regulilor, ca să poți dormi liniștit noaptea știind că n-ai contribuit la concedierea cuiva?

– Nu cred că am zis asta.

Mijește ochii incercând să mă intimideze să fac o confesiune.

– Știu sigur că nu-ți amintești toate chestiile despre care bați câmpii, dar eu, da. În mod clar ai zis-o de cel puțin cinci ori. Cred că te preferam când erai sălbatică. Auzeam mai rar despre asta.

Îi dau una peste frunte cu o mână și cu cealaltă îmi arunc o bezea în gură. Emilia n-are decât să se plângă cât vrea. Pe durata întregii noastre prietenii, mi-a plăcut de un singur tip; ea a fost necuplată cam patru zile adunat în tot atâția ani, și am trecut prin toate etapele fiecărei relații.

Îmi este datoare după ce am avut de a face cu o fată obsedată care s-a dovedit a fi traficantă de droguri, cu prieteni înspăimântători.

– Nu știu cum să-mi trăiesc sentimentele. Este ca opusul senzației de teamă. Ce fac?

– Îți place de el pe bune? Nu-ți place doar că-ți oferă atenție? Și pentru că știi că și el te place și așa nu te va respinge?

– Chiar îmi place de el. Cred că-i un tip de treabă, și mă face să râd. Mă face să mă simt văzută. Și nu vreau să o dau în bară pentru că nu știu cum să fiu un adult funcțional. De ce nu m-ai obligat să merg la terapie? Nu ești o prietenă bună.

– Ce s-a întâmplat cu „n-am nevoie să plătesc un terapeut ca să știu că am probleme cu tata"? zice ea, dându-și ochii peste cap. Bine, vrei sfatul meu? Nu o să-ți placă...

– Sunt pregătită. Spune-mi-l!

– Trebuie să aștepți până ne întoarcem în Maple Hills. Să vezi ce simți când îți recapeți libertatea și nu mai ai ochelarii de tabără.

– Uf, gem eu. Ce sfat prost! De ce nu mă ajuți?

– Pentru că te iubesc. Acum, dă-te, îmi ordonă ea, ridicând tava cu ciocolata fierbinte și arătând spre cealaltă. Dacă tot ești enervantă, fii și utilă!

Încerc să fiu de ajutor, dar mintea mea lucrează suplimentar în seara asta. Între furtună și Russ, am prea multă energie nervoasă. Jur că timpul curge mai lent

decât normal, așa că decid să fac singurul lucru care mă secătuiește de energie ca nimic altceva.

Mă sprijin de perete, lângă telefonul public din clădirea principală, ca să nu trebuiască să ies în ploaie și să-mi iau telefonul din cabană, numărând de câte ori sună cât aștept ca mama să răspundă. Am încercat să-mi amintesc să o sun săptămânal, dar zilele sunt așa pline aici și o săptămână trece cât ai bate din palme, așa că nu prea mi-am amintit.

Este supărată din cauza asta. Îmi arată clar că-i supărată că nu reprezintă o prioritate pentru mine de fiecare dată când îmi amintesc să o sun. Știu că va intra imediat mesageria vocală, pentru că așa face ea. Crede că așa demonstrează ceva, dar în realitate, nu-mi pasă dacă nu-mi răspunde, pentru că pot măcar să spun că am încercat.

– Alo?

Răspunde pe un ton de parcă a salvat toate numerele acestei tabere în telefonul ei.

– Bună! Eu sunt. Mă forțez să am cât mai mult entuziasm în voce. Voiam să văd ce faci.

– Oh, zice ea nepăsătoare. Bună.

– Ce mai faci?

– Sunt bine. Acum, nu-i un moment potrivit, Aurora. Sunt foarte ocupată.

Este joi seară și e furtună. Cu ce să fie ocupată? Ea nu iese când plouă; nu-i place să riște să-și strice coafura.

– Ce faci?

– Oh, acum te interesează să vorbești cu mine, nu-i așa? Simt cum toată energia nervoasă de mai devreme se scurge. Ca și cum această interacțiune previzibilă m-a recalibrat. Nu pot să las totul baltă, pentru că, brusc, tu ai timp să vorbești cu mine.

– Înțeleg, mamă. Putem să stăm de vorbă altă dată. La capătul celălalt al liniei se aude un zgomot de foială și

ceva torcând. Stai, aia e o pisică?

Mai multă foială.

– Da, este o pisică.

Simt că mi se face o farsă. Mă uit prin camera goală, să văd dacă Emilia este undeva în umbră, așteptând să sară.

– A cui este?

– A mea.

– Tu nu ai pisică. Măcar îți plac pisicile?

– Îmi place pisica asta pentru că-i a mea. Am salvat-o.

Îmi vine în minte o imagine cu mama devenind o doamnă cu pisici și umplând casa ei imensă cu ele.

– De unde?

– Într-o zi, mi s-a alăturat la micul-dejun pe punte. I-am dat niște somon afumat, pentru că părea înfometată, și a tot venit, așa că am lăsat-o să intre în casă. Am hotărât s-o păstrez.

Îmi sprijin fruntea de perete, cu telefonul lipit de ureche.

– Avea zgardă?

– Da, dar nu era prea drăguță. I-am luat una nouă de la Louis Vuitton. Poți s-o cunoști dacă te hotărăști să faci drumul ăla lung și greu de care-ți place să te plângi.

Îmi rezerv dreptul de a mă plânge mereu de traficul din L.A., și nu poate să mă învinovățească pentru asta.

– Mamă! Ai furat animalul de companie al cuiva!

– L-am salvat, Aurora. Este perfect fericit aici, cu mine.

Torsul din partea cealaltă a telefonului se intensifică, și o parte din mine se gândește că mă păcălește ca să o vizitez, doar ca să văd dacă chiar a furat pisica altcuiva.

– Trebuie să te uiți la zgarda veche după un număr! Știu că nu asculți decât oceanul și calomniile lui Chuck Roberts, dar undeva, acolo, în Malibu, dacă asculți cu atenție, există un copil care plânge după animalul de companie iubit al familiei sale.

furtună. O să supraviețuiești. Știi la ce nu o să supraviețuiesc eu? Să împart patul ăla minuscul cu tine.

– Poți să dormi în cel mai mic pat din lume cu mine, Ror, mă tachinează Xander. Mă ofer voluntar, pentru că sunt un prieten așa bun.

Îmi dau ochii peste cap, știind că, dacă i-aș accepta oferta, ar lua-o la goană peste dealuri.

– Mi-e greu să refuz, dar nu, mersi.

Frica mea de furtuni a început aici, în timpul unei furtuni deosebit de puternice. Fulgerele pe uscat au provocat un incendiu nu departe de terenul Orlei, și aproape că a trebuit să fim evacuați. Din fericire, pompierii au controlat incendiul. Eram așa mică, și, de atunci, mereu m-au speriat.

O ajut pe Freya să-și ia pelerina de ploaie, însă se deschide ușa și Russ intră în pantaloni de trening și un hanorac cu Urșii Bruni. Își scutură ploaia din păr și cercetează camera, ochii lui aterizând într-un final asupra mea. Zâmbește de cum mă vede, și nu-mi pot opri zâmbetul larg de pe față. Doamne, trebuie să mă controlez. Freya tușește zgomotos, atrăgându-mi atenția la ea.

– Russ este iubitul tău?

Dacă astea-s tot tâmpeniile lui Leon, jur că îl încui pe dinafară data viitoare când sunt de serviciu noaptea.

– Nu. Este un băiat care mi-e prieten. Nu este iubitul meu.

– Atunci, de ce vă petreceți mereu zilele împreună?

– Ție îți place să-ți petreci timpul cu prietenii tăi? o întreb eu, trăgându-i gluga peste buclele brunete. Pentru că mie da și de aia îmi petrec zilele cu el.

– Nu sunt un bebeluș, să știi, zice ea. Pot să păstrez un secret.

– Nu există nici un secret aici, prostuțo. Acum, treci la rând, te rog!

– Bine, zice ea cu un iz de înfrângere în voce. Dar Russ se uită la tine cum se uită tata la tati când el nu e atent, deci cred că te iubește.

– Noapte bună, Freya! suspin.

Este o regulă nescrisă a taberei că vei fi terorizat de copii cu privire la potențialele interese amoroase. Știu asta pentru că, la un moment dat, am fost și eu cea care teroriza.

Lucrul inteligent de făcut este să uiți despre asta, pentru că cine ar avea încredere în părerea unui copil? Și, cu toate astea, iată-mă întrebându-mă cum, mai exact, se uită părinții Freyei unul la celălalt.

Din fericire, nici un alt copil nu și-a mai băgat nasul în viața mea, și Russ este suficient de departe de mine încât să nu-i ofere lui Leon și morii lui de zvonuri mai mult material. Nu l-am văzut pe Russ de când aproape ne-am sărutat, fugind apoi repede de ploaia de mai devreme.

Chiar credeam că de data asta avea să o facă. Eram așa aproape și-i simțeam mâinile pe mine, dar presupun că, spre deosebire de mine, el știe cum să se abțină. Nu mă așteptam să am o vară nebună, plină de combinații, din motivele evidente, dar sigur nimeni n-ar muri dacă ne-am săruta.

Dacă vrea să mi-o tragă fiind sprijiniți de un copac, aș putea fi convinsă să fiu de acord.

Doamne, îmi doresc să-mi fi adus vibratorul.

– Arăți de parcă te gândești intens la ceva, zice Russ amuzat, umplând locul gol din spatele meu. Ce s-a întâmplat?

– Mi-am uitat vibratorul. Încremenesc și fac alegerea inteligentă de a nu mă uita la el, riscând să văd efectul cuvintelor mele. Urechile lui sunt clar roz; nici măcar n-am nevoie să mă uit ca să verific. Pur și simplu, știu. N-am vrut să zic asta cu voce tare.

– Vrei să te conduc până la cabana ta? zice el, ignorând, din fericire, comentariul meu. Vremea e oribilă.

– Nu, sunt bine, mormăi eu, uitându-mă la cerul negru. O să stau aici până se duce toată lumea la culcare.

– Te deranjează dacă rămân și eu?

– Chiar mi-ar plăcea dacă ai rămâne.

Tunetul este mai puternic în cabană decât era în sala de film, și mă gândesc să accept oferta lui Xander. Trei oameni de serviciu noaptea se poate, corect?

Am încercat muzică la căști. Am încercat meditație relaxantă. Am încercat să-mi distrag atenția cu o carte, dar vremea este așa proastă, că nici măcar miliardari sexy cu un parc tematic nu sunt de ajuns să mă distreze. De fiecare dată când tună, jur că se zdruncină cabana. De trei ori m-am convins singură să nu mă duc la cabana lui Russ. Eram ca un personaj dintr-un film când se ridică, se duce la ușă și pune mâna pe clanță, înainte de a clătina dramatic din cap și de a pleca.

N-ar ieși nimic bun dacă m-aș duce să-l văd – și, cu toate astea, ideea rămâne. Nu poate să oprească furtuna, și eu nu pot să mă duc la cabana lui, așa că n-are sens să mă aventurez afară în întuneric.

Știind ce noroc am, o să ies și o să mă lovească fulgerul.

Mă cert cu mine pentru a paisprezecea oară, când la ușă se aude un ciocânit. Care sunt șansele ca Russ să aibă aceeași dezbatere cu el însuși? Ca, în sfârșit, să facă ultimii pași și să mă sărute?

Deschid ușa și-mi dau seama că răspunsul la intrebarea asta este zero.

Șanse zero.

– Vai, voi două chiar sunteți dezordonate, se plânge Jenna, băgând capul pe ușă. Se uită la hainele de pe podea și se încruntă. Cum vă mișcați pe aici?

– Pot să te ajut, domnișoară Murphy? mormăi eu, fără să încerc măcar să-mi ascund dezamăgirea că nu-i un jucător de hochei de 1,95 cu niște ochi albaștri frumoși și tendința de a se înroși.

– Uau, azi este țâfnoasă. Văd că încă nu ți-a trecut chestia cu furtuna. Bagă mâna în geantă și scoate o lanternă. În caz că va cădea curentul.

Curentul ar putea pica. Fantastic.

– Amintește-mi, de ce am ales să lucrez pentru tine, în loc să petrec timp pe un iaht sau ceva la fel de nesimțit, dar mișto?

– Pentru că mă iubești, zice ea cu mândrie. Și, da, iahturile sunt mișto, dar ai avut vreodată de-a face cu așa multă apă de la ploaie peste tot, că te inundă? Nu ai asemenea experiențe în Dubai.

– Trăiesc visul, Jen.

– Așa te vreau, zice ea zâmbind. Bine, ești ultima mea livrare. Mă duc la culcare, pentru că în seara asta nu trebuie să muncesc, și vremea asta este oribilă. Nu te stresa, bine? Se va termina până dimineață.

Când a ajutat vreodată pe cineva să nu se streseze faptul că i s-a spus să nu se streseze? Mă urc înapoi în pat, încerc din nou cu cartea înainte de a renunța, după cinci minute. Pentru prima dată în viața mea, nu am chef de romane de dragoste.

Fiind o persoană perpetuu singură, cred că-i mai șocant că-mi plac. Este ca o mică enigmă, acum, că mă gândesc la asta, cum de am atâta încredere în niște finaluri fericite fictive, dar nu m-am gândit niciodată la cum ar putea să arate finalul meu.

Se aude un alt ciocănit. Deschid iar ușa și o găsesc pe Orla la ușa mea. Acum, știu clar că universul își bate joc de mine. Recapitulez mental tot ce am făcut de când am ajuns aici ca să fi ajuns pe radarul Orlei, dar nu iese nimic în evidență. Am fost panaramă doar în capul meu,

nu în viața reală, și ea nu poate să-mi citească gândurile, așa că n-are idee că tânjesc cu disperare după ce am ajuns la prima bază, ca o ratată.

– Bună, puișor. Cred că am greșit locul. Scoate telefonul mobil să-și verifice mesajele. Aparent, există un acoperiș prin care curge apa, și trebuie să fac o poză, pentru dosarul de reparații. Jur că nu există nici un beneficiu la a fi o doamnă în vârstă în ziua de azi. Să te trimită așa prin ploaie și tot felul de prostii.

Îmi dă telefonul cât își scoate ochelarii, șterge aburul și apa cu gulerul hainei de sub pelerina de ploaie.

– Aici, zice 27, nu 22. 27 este lângă curtea principală. Cred că-i vizavi de cabana Aricilor. Orla își strânge gluga în jurul feței, acceptându-și telefonul înapoi și băgându-l în buzunar. Mulțumesc, puișor. Scuze că te-am deranjat, noapte bună!

Mă holbez la telefon, ascultând cum cade lent ploaia, încercând să adorm, când tunetul răsună, de parcă ar fi chiar deasupra cabanei mele.

– Bine, facem asta. Se întâmplă, mormăi eu către mine, rostogolindu-mă din pat și luându-mi adidașii.

Aprind lumina, caut printre lucrurile mele și ale Emiliei – Jenna are dreptate, suntem dezordonate. Unde naiba îmi este pelerina?

Recunoscând înfrângerea, îmi iau hanoracul cu Urșii Bruni, care, împreună cu pantalonii mei scurți, lasă impresia că-l imit pe Russ de mai devreme.

Probabil că-i o idee proastă.

– Ideile proaste construiesc caracterul, îmi zic eu cu voce tare, chiar când se stinge lumina în cabana mea. Fir-ar! Ăsta nu-i un semn.

Îmi tot repet în gând că nu-i un semn în timp ce cotrobăi după lanterna pe care mi-a dat-o mai devreme Jenna și-mi croiesc lent drum spre ușă, prin întuneric. De

cum ajung afară, văd că la alte clădiri sunt lumini. Doar șirul nostru de cabane nu are lumină.

Normal.

În timp ce alerg pe alee spre lac, mi se pare o greșeală că n-am căutat niciodată pe internet șansele de a fi lovit de fulger.

Există riscul real ca el să mă gonească înapoi.

Ce fac? Vechea Aurora m-ar huidui și ar fi îngrozită dacă m-ar vedea acum.

Sunt recunoscătoare pentru lanternă în timp ce mă apropii de șirul de cabane și număr până ajung la semnul pe care scrie 33. Am inima în gât când urc treptele verandei spre ușa lui Russ.

Cel mai rău lucru pe care mi-l poate spune este să mă întorc în patul meu. Cel puțin, ăsta cred eu că-i cel mai rău lucru. Știu că n-ar trebui să fiu aici, așa că n-am motive să fiu surprinsă dacă n-are chef de fundul meu disperat acum.

Fulgerul străbate cerul, uluitor, dar înspăimântător, și eu bat la ușa de lemn. Printr-o crăpătură de la draperii se vede lumina, dar el nu răspunde la ușă. Bat din nou și aștept, gândindu-mă că ar putea să fie la baie sau ceva, dar nu răspunde.

Abătută și un pic jenată, îmi recunosc înfrângerea și ies de sub protecția verandei înapoi în ploaie. A fost oricum o prostie, și chiar n-ar fi trebuit să o fac. Poate am interpretat greșit lucrurile. Sunt sigură că mă voi distra grozav despicând firul in paișpe cu noaptea asta tot restul vieții mele. Când voi fi bătrână și grizonantă, o să mă trezesc cu o transpirație rece, obsedată de cum am ieșit în ploaie într-un hanorac cu un urs pe el și am fost ignorată de bărbatul la care mă gândeam neîncetat.

Dau primul colț, indepărtându-mă de cabană, și mă opresc brusc când îl văd pe Russ venind spre mine. Are

capul plecat, dar, după câțiva pași, ridică privirea la mine și se oprește și el.

– Hei, strigă în întuneric!

Este la fel de ud ca mine, purtând același hanorac și aceiași pantaloni de mai devreme, acum mai închiși la culoare de la ploaie.

– Hei.

– Am fost la cabana ta, zice el încet. Am crezut că ai putea fi speriată; voiam să văd că ești bine.

Nu știu cum să răspund la ce a pus el în cuvinte, așa că o iau spre el, el spre mine, și sunt așa fascinată de el, că nici nu tresar când cerul este brăzdat de fulgere, pentru că în sfârșit parcurge cei câțiva centimetri și mă sărută.

CAPITOLUL 21

AURORA

Acum, înțeleg de ce sunt așa multe melodii despre sărutat în ploaie.

Russ mă lipește de peretele cabanei lui, cu picioarele în jurul lui cum au mai fost de așa multe ori, doar că de data asta degetele lui sunt în părul meu, trăgând pentru a-mi ține capul într-o parte, ca să mă sărute, să lingă și să sugă pe lungimea gâtului meu.

Este diferit față de data trecută; este mai încrezător, mai sigur pe ce să facă pentru a mă face să mă arcuiesc pe perete și să suspin. Trag de hanoracul lui, nerăbdătoare să-i văd iarăși corpul și să-l simt peste al meu. Mă ajută să trag materialul ud peste capul lui, trăgând imediat și de al meu. Stomacurile noastre ude se lipesc, căldura se întinde pe pielea mea ca un incendiu.

– Ești așa frumoasă! șoptește el în urechea mea. Nu-mi vine să cred că ne-a luat atâta să o facem din nou.

Predică. Merităm o medalie pentru autoreținerea demonstrată, când știm cât de bine puteam să ne simțim unul cu celălalt.

– Unora dintre noi le place să respecte regulile, Callaghan, îl tachinez eu.

Mâinile lui se infig în fundul meu, și simt că din minut în minut întregul meu corp o să explodeze în flăcări.

Ne mută pe patul lui, coborându-mă lent pe saltea. Materialul moale este un contrast binevenit față de

asprimea zidului. Își dă jos pantalonii și boxerii, și trebuie să mă opresc să nu rămân cu gura căscată. Timpul mi-a estompat amintirea a cât de impresionant este și, după câteva săptămâni de lucru manual doar la duș, mă tem că mi-am cam pierdut antrenamentul.

– Știi cum crește egoul meu când te uiți așa la mine? zice el, îngenunchind complet gol pe pat, între picioarele mele.

Sunt destul de sigură că există o regulă pe undeva că nu-i politicos să nu te uiți la cineva când vorbește cu tine, dar, ca să fiu corectă, n-au văzut ce penis frumușel are Russ.

– Analizez riscul posibilității ca tu să mă rupi în două.

El pufnește și se apleacă peste corpul meu, să mă sărute lent.

– Ești sigură că vrei să faci asta?

– De săptămâni doar la asta mă gândesc, recunosc eu. Nu mi-e frică de un pic de risc.

Descheindu-mi pantalonii, Russ îi dă jos, apoi îmi scoate și chiloții, desfăcându-mi larg picioarele în fața lui. Fără un pic de alcool în sistem, ăsta-i momentul în care în mod normal devin conștientă de mine. Nu de el.

– De ce ai nevoie? mă întreabă, masându-mi coapsele pe interior.

De tot.

– Vreau să te simt aproape.

Vine să se așeze lângă mine, rostogolindu-mă pe o parte, ca abdomenele noastre să se atingă. Îmi pune piciorul peste șoldul lui și un braț sub cap.

– Așa-i bine?

– Perfect.

Russ mă mângâie lent pe curbura taliei, pe spate, până îmi cuprinde fundul în palmă. Gura și limba i se mișcă peste a mea în timp ce mâna îi alunecă de pe fund între picioarele mele.

– La naiba, Aurora, suspină, lipindu-şi fruntea de a mea. Eşti aşa udă.

Penisul lui tresaltă pe abdomenul meu.

– Pot să te ating?

– Poţi să-mi faci ce vrei.

Geme când îl cuprind cu mâna, mângâindu-l în sus şi în jos. Mă penetrează cu un deget, apoi cu al doilea, întinzându-mă. Ritmul inimii mele creşte, respiraţia devine neregulată, în timp ce mişc mâna dintre noi într-un ritm care-i place.

– Eşti aşa bună, iubito!

Este răbdător, privindu-mi fiecare reacţie, să afle ce îmi place. Piciorul meu de pe şoldul lui începe să tremure, senzaţia care creşte în stomacul meu o simt de parcă-i în oasele mele.

– O să termin. Degetul lui mare îmi găseşte clitorisul, şi nu vreau decât să-l trag mai aproape. Nu ştiu cum mai aproape, dar îl prind de ceafă cu mâna liberă şi suspin în gura lui. Oh, la naiba, Russ! Oh, Doamne!

– Aşa. Lasă-mă să-ţi văd chipul ăla frumos când termini!

Corpul meu se cabrează şi se zvârcoleşte pe degetele lui, mâna mea este încă în jurul lui. Scoate degetele, mişcându-şi de câteva ori şoldurile în mâna mea, apoi se opreşte, cuprinzându-mi mâna cu a lui.

– Eu nu vreau să termin încă.

– Unde sunt prezervativele tale?

Mă uit cum expresia lui se transformă in groază.

– La dracu'!

– Spune-mi, te rog, că spui asta pentru că eşti supărat că trebuie să te desprinzi de mine două secunde cât durează să le iei.

– Nu am, recunoaşte el ruşinos. Nu te uita aşa la mine! Nu mă aşteptam să fac sex!

Se rostogolește pe spate, folosindu-se de piciorul meu ca să mă tragă peste el. Penisul lui este ca o piatră, așezat între picioarele mele. Îmi balansez ușor șoldurile, și el își dă ochii peste cap, prinzându-mă imediat de șolduri ca să mă țină pe loc, imitând acțiunile mele și împingând în sus.

Totul este umflat, doare și este ud, ceea ce-mi diminuează abilitățile de a rezolva probleme. Nu pot să dau vina pe el că n-a adus prezervative, când nici eu n-am adus.

– Am putea să nu folosim unul? Când te-ai testat ultima oară? întreb eu. Eu iau pastile anticoncepționale, și ultimele analize au ieșit bine. Unul din noi se poate duce în Meadow Springs săptămâna asta să cumpere.

– M-am testat acum câteva săptămâni, înainte să te cunosc, și au ieșit bine. Ești singura persoană cu care am fost de atunci, dar, hm, nu mă simt confortabil să nu folosesc un prezervativ. Nu o să mă simt bine gândindu-mă la statistica eficienței pastilelor tale anticoncepționale.

– Nu-i nici o problemă, respect asta. Probabil ar fi trebuit să purtăm discuția asta înainte sâ ne dezbrăcâm, dar măcar o purtăm. Pare un pic jenat, dar n-are motiv să fie. Îl trag sâ stea în fund, se sprijină pe mâini, și-mi petrec mâinile în jurul gâtului lui, ciugulindu-i buzele. Sunt o grămadă de alte feluri în care te pot satisface. Hai să le enumăr... Oh, Doamne, fac pariu că Xander are niște prezervative.

Nu cred că m-am mișcat vreodată mai repede, îndreptându-mă spre partea de cabană a lui Xander. Russ pune picioarele pe podea, ridicându-se pe marginea patului.

– Rory, nu cred că ar trebui să umblăm prin lucrurile lui Xander.

Are dreptate – nu îl bag în seamă, dar are dreptate.

– Crezi că, dacă Xander ar şti că ai nevoie de un prezervativ, s-ar supăra?

– Bună remarcă!

Verific în locurile evidente, cum ar fi noptiera, geanta lui de cosmetice, sertarul de şosete, dulapul, dar nu găsesc. Dacă aş fi Xander, unde aş ascunde prezervative? Mă las pe podea, verific sub pat şi, deşi există o şansă reală să dau de ceva cu blană şi gheare, zăresc imediat un rucsac.

– Doamne, Aurora, geme Russ şi chiar pare că simte o durere fizică.

Am fundul în aer, pieptul aproape de podea şi nu-i nevoie să fii geniu ca să-ţi dai seama ce-i trece acum prin cap. Trag sacul spre mine şi găsesc fix ce caut. Ridic pachetele din folie în aer ca pe un adevărat premiu, încerc să nu alerg înapoi la patul lui. Niciodată nu l-am văzut pe Russ aşa rapid când rupe folia şi şi-l pune.

Încă pe marginea patului, mă prinde de partea din spate a coapselor pentru a-mi pune picioarele de o parte şi de alta a şoldurilor lui. Am grijă când se aliniază şi mă las în jos pe el. Sunt aşa plină, că mă uimeşte, întinzându-mă, făcându-mă să încremenesc.

– Nu te grăbi, murmură el delicat, sărutându-mă pe piept. Mă ţine cu mâinile de talie, ghidându-mă în timp ce mă ridic şi cobor timid, primindu-l tot mai mult de fiecare dată. Eşti o fată grozavă. Ce bine este în tine, Aurora! Mă faci să-mi pierd minţile.

Laudele fac sexul mai bun, şi nu sunt jenată să recunosc asta.

Russ Callaghan poate să-mi spună oricând că-s fată cuminte.

Ajungem la acelaşi ritm. Mâinîle lui se mută pe fundul meu, ajutându-mă în timp ce salt pe el, în vreme ce gura lui explorează gâtul şi pieptul meu. Mă frec frenetic cu degetele între picioare şi-l strâng mai tare.

– Mai am puțin, gâfâi.

Continuă să mă ghideze cu mâinile, și gura mea se strivește de a lui, pielea noastră s-a înroșit în așa multe locuri, că simt că suntem o singură persoană. Simt ca și cum lumina explodează prin corpul meu și mă agăț strâns de el, călărind valul, pulsând în jurul lui.

– Ești bine? șoptește el.

– Mă ard coapsele. Merită.

Russ mă ridică de pe el, punându-mă pe pat din nou și întinzându-se în spatele meu. Brațul lui alunecă sub capul meu, pieptul lipit de spatele meu, până când îi simt erecția împingându-mă pe la spate.

– Ridică un pic piciorul, iubito!

– Nu poți să o bagi în fundul meu.

Mi se face pielea de găină pe corp când el râde pe gâtul meu.

– N-aveam de gând să fac asta, dar mersi că mi-ai zis.

Intră din nou în mine dintr-o mișcare, și totul se simte diferit din acel unghi. Cobor piciorul și brațul din jurul gâtului, îmi cuprinde pieptul, rotind degetul în jurul sfârcului meu. Cealaltă mână îi dansează peste abdomenul meu, apoi alunecă între picioarele mele.

Șoldurile lui se mișcă înainte și înapoi lent, în acord cu mâna lui, și el îmi șoptește dulcegării în ureche. Este peste tot dintr-odată, și știu că o să am iarăși orgasm în curând. Mă simt apreciată așa, venerată. Ca și cum singura lui misiune în viață este să mă facă să mă simt frumoasă și dorită. Îmi forțez șoldurile în spate, în timp ce el împinge înainte, și ajungem să avem un șablon nebunesc, fugărind val după val.

– Așa, arată-mi cât de mult o vrei, imi spune el pe gât. Meriți orice risc, Rory.

Sunetul corpurilor noastre lovindu-se unul de altul acoperă orice sunet al furtunii. La naiba, nici măcar nu mai știu dacă este furtună. Russ îmi preia toate simțurile.

Eu gem, el geme. Eu accelerez, și el la fel. Pulsul de la gâtul meu se lovește de gura lui, și mișcările lui încep să devină neglijente și dure. Îmi geme numele, și degetele lui mă freacă mai repede, iar eu ajung acolo odată cu el.

Sunt epuizată și complet satisfăcută.

Stăm acolo complet nemișcați, cu el încă în mine. Oftează.

– Cred că sunt obsedat de tine.

Este ca un alt orgasm.

– Acum, vorbește sexul.

– Ba nu.

Se retrage lent, sărutându-mă delicat cât eu tresar un pic. Se duce la baie să arunce prezervativul, și, pentru prima dată, nu mă aștept ca tipul cu care tocmai am făcut sex să închidă ușa și să aștepte să plec.

Se întinde înapoi lângă mine și se apleacă peste mine ca să-mi vadă fața, dându-mi părul laoparte și sărutându-mă pe frunte.

– Vrei ceva? Să bei? Un duș? Ceva confortabil?

– Sunt bine.

Trage cuvertura și se bagă alături de mine.

– Mulțumesc! adaug.

Russ mă sărută pe frunte din nou și-mi întoarce corpul spre el, punând un braț în jurul meu. N-am mai stat vreodată îmbrățișată după sex, dar mă simt așa în siguranță și fericită, că este aproape copleșitor. Ia o carte de pe noptieră și micșorează lumina. Vreau să-l întreb ce citește, dar mi se închid ochii deja. Sunt pe cale să adorm, când vocea lui mă oprește.

– O să fii aici când mă trezesc?

– Da, promit!

CAPITOLUL 22

RUSS

Nu-mi amintesc când am dormit ultima oară mai mult de câteva ore. Draperiile trase blochează orice indicație a orei, dar știu că azi-noapte am dormit buștean; o simt.

M-aș întinde după ceva, să aflu cât este ora, dar Aurora doarme pe brațul pe care mi l-am încolăcit de trupul ei, și celălalt braț este pe pielea moale a abdomenului ei. O sărut pe umăr, se mișcă ușor și se lipește de mine, fundul ei frecându-se de penisul meu, făcându-mă să gem.

O face din nou, de data asta clar în mod voit, deși se preface că doarme. Împing șoldurile deliberat, aplecându-mă pentru a-i șopti la ureche:

– Știu că ești trează, Rory.

Ea râde, și este al doilea sunet preferat al meu din întreaga lume. Primul fiind, evident, să-i suspin numele.

– Ce mai mod de a mă trezi, zice ea printr-un căscat.

Aș trezi-o oricum ar vrea dacă ar însemna că doarme lângă mine noaptea.

Întinde mâna în spate și-mi atinge genunchiul, apoi coapsa, urcând lent, oprindu-se ocazional să-mi măsoare reacția, până când brațul ei este îndoit la spate și îmi atinge ușor cu degetele testiculele și trece de-a lungul penisului.

– Este în regulă? mă întreabă ea, cuprinzându-mă cu mâna și făcând o mișcare de test.

– Da, reușesc să zic strangulat, mișcându-mi șoldurile în același timp cu mâna ei, ca să-i ușurez treaba. Ce bună ești la asta, iubito!

Se oprește brusc, și mă panichez imediat, gândindu-mă că am făcut ceva greșit, dar apoi se întoarce cu fața spre mine. Încă-i somnoroasă, părul ud i s-a uscat acum în valuri, și se uită la mine într-un fel care-mi face inima să tresalte. Mi-aș dori să pot salva momentul ăsta și să-l protejez de orice forțe exterioare vor încerca să-l distrugă.

Aurora se apropie și mă sărută, și imediat nu-mi mai pasă de nimic altceva decât de acum. Se desprinde, apoi, mă sărută pe claviculă, pe piept, coborând tot mai lent, până când îmi țin respirația de nerăbdare, și expresia aia somnoroasă de pe fața ei a fost înlocuită de una mult mai neastâmpărată.

Mă sărută pe interiorul coapselor, pe osul de la șold, oriunde mai puțin unde vreau eu. Îi dau părul după ureche, ridicându-i bărbia ca să se uite la mine.

– Vrei să mă faci să te implor, Aurora?

Ochii aceia verzi se uită la mine cu așa o inocență, de parcă nu are penisul meu lângă buze. Îl sărută la bază, cu ochii la mine.

– Nu. Încă un sărut un pic mai sus. Nu trebuie să mă implori să fac ceva ce sunt disperată de săptămâni să fac.

Îmi unesc degetele în creștetul capului, mă trag de păr când abdomenul meu se flexează și mă chinuiesc să respir controlat.

– O să fie cele mai mișto șapte secunde din viața mea.

– Nu mă face să râd când încerc să te seduc, geme ea printre râsete.

– Nu trebuie să încerci, ai reușit. Consideră-mă sedus. Obsedat. Consu... Îmi cuprinde capul penisului cu buzele, și uit să mai vorbesc. Glumeam despre faza cu

cele șapte secunde, dar acum nu sunt sigur că era o glumă. Ești ireală, la dracu'!

Părul îi cade în jurul feței în timp ce coboară și mă înghite mai mult; îl dau laoparte, strângându-l într-o coadă în pumn. Îi place asta; îmi dă de veste gemând fericită, înghițindu-mă până în gât.

Și mie îmi place.

Mi-e teamă să clipesc, ca să nu ratez nici un moment din asta. Cu unghiile de la mâna liberă mă zgârie ușor pe abdomen, în timp ce cu cealaltă mână lucrează coordonat cu gura să mă aducă la orgasm. Mâna mea îi strânge părul, mușchii se tensionează și senzația fierbinte începe să crească.

Mă privește din locul dintre picioarele mele, cu ochii verzi și umezi și așa concentrată la mine acum.

– Aproape termin.

Cuvintele mele o impulsionează; încă un pic și termin, și atunci se deschide ușa cabanei, și Xander intră după tura de noapte cu câinii, omorând orice șansă de a mai avea vreodată o erecție.

– La dracu'! strigăm amândoi, el acoperindu-și ochii, eu luând o pătură să o pun peste corpul gol al lui Rory.

– Scuze, scuze! strigă Xander, ieșind din cabană mai repede decât l-am văzut vreodată mișcându-se. Oamenii nu mai pun o șosetă la ușă în ziua de astăzi? Doamne!

Singurul mod de a descrie cum mă simt acum este „îngrozit".

Mă uit la Aurora și mă aștept să văd aceeași expresie jenată, dar normal că nu-i așa, pentru că-i Aurora. Are mâna la gură, încercând să nu izbucnească în râs.

– Îmi pare rău! șoptește ea. Jur că nu râd! Ești bine?

Pătura pe care am aruncat-o la întâmplare peste ea îi acoperă parțial capul, și ea este în genunchi, goală între picioarele mele, în timp ce penisul meu clar nu mai este erect. Trecând cu o mână peste față, mă bușește râsul,

ceea ce-i dă ei permisiunea de care avea nevoie. O trag spre mine, o sărut pe frunte, și ea se cuibărește mai aproape.

– N-am rezistat nici măcar șase ore fără a fi prinși.

– Data viitoare, o să fim mai inteligenți, zice ea, trecând cu degetele peste pielea mea. Trebuie să mă întorc la cabana mea înainte să-și dea cineva seama că nu sunt acolo. Îmi pare rău că n-ai apucat să termini.

Aurora spune „data viitoare" cu atâta lejeritate, că nu știu cum să-i răspund. Nu vreau să fiu nevoit să renunț la ea, dar nici nu vreau să fiu concediat dacă suntem prinși. Dar *chiar* nu vreau să renunț la ea. Este singurul lucru din viața mea care n-a fost distrus în vreun fel de celelalte lucruri. Mă face să am speranță, și nu sunt pregătit să renunț la acest sentiment.

– Vom fi mai atenți, zic eu, sărutând-o din nou pe frunte.

Trece peste mine, începe să se îmbrace, încruntându-se când își ridică de pe podea hainele încă umede.

– Nu mi-ai împăturit hainele, Callaghan, zice ea. Sunt așa mândră de tine!

Trag pe mine boxerii și pantalonii scurți, mă așez pe marginea patului și o privesc cum face o grimasă când își trage hanoracul încă ud peste cap. Se încalță când o trag spre mine, aducând-o între picioarele mele. Mâinile ei se așază pe obrajii mei, și-mi zâmbește în timp ce eu o mângâi pe dosul coapselor.

La ușă se aude un ciocănit, urmat imediat de deschiderea târâtă a ușii.

– Nu că aș vrea să stric această frumoasă uniune, dar eu sunt aici pentru că chiar am nevoie să mă cac. Așa că, dacă ați putea să încheiați, ca să nu trebuiască să mă duc în pădure ca un urs, ar fi minunat.

Aurora se uită peste umăr la deschizătură, fără să-și ia mâinile de pe fața mea.

– Știi că mai sunt și alte băi, da? Următoarea ta opțiune nu-i în pădure?

– N-are voie omul să aibă locul lui preferat unde să se cace în zilele noastre? Acolo am ajuns ca societate?

– Plec, regină a dramei, strigă ea înainte să mă sărute de rămas-bun.

Vreau să o trag la loc in pat și să încui ușa, dar probabil e bine că am fost deranjați; habar n-aveam ce oră este, și oricum mă îndoiesc că aș fi găsit motivația să-mi pese.

Câinii intră imediat cum Rory deschide ușa, și Xander încearcă să bată palma cu ea când trece pe lângă el, dar se oprește când ea îi dă jucăuș una în coaste.

– Am furat de la tine, scuze! Pa!

– Mereu fetele bogate! strigă el după ea. Rânjetul de pe fața lui este de neratat când intră și închide ușa, și nu mă pot abține să nu rânjesc și eu ca un prost. Mă duc să mă cac și apoi vorbim despre ce naiba s-a întâmplat.

Cât el este plecat, îmi ocup timpul cu câinii și, când revine, am același rânjet – fără îndoială tont – pe față. Nici eu, nici Xander nu muncim astăzi – a doua mea zi liberă și prima pentru el după ce a făcut schimb cu Aurora ieri – dar, fără să vorbim despre asta, știu că o ne petrecem toată ziua cu ceilalți, ajutând.

Nu mă înțelegeți greșit, copiii te epuizează, dar este o epuizare bună. Îmi țin mintea ocupată și îmi place să-i ajut să-și găsească increderea. Într-un mod ciudat, când eram mai mic, puneam copiii bogați pe un piedestal pentru că eu credeam că n-aș avea niciodată probleme dacă familia mea ar fi bogată. Asta nu s-a schimbat prea mult pe măsură ce am înaintat în vârstă, mai ales când am început să învăț la un colegiu în care am simțit că toată lumea din jur era privilegiată financiar.

Cred că slujba asta aici a început să vindece acel copil interior. Văd că acești copii au aceleași nesiguranțe și

– Îmi placi. Aurora. Mult. Sunt foarte fericit pentru noaptea trecută.

Ea deschide și închide gura, apoi o deschide din nou un pic, ca un peștișor auriu. Își drege vocea și încuviințează din cap.

– Și eu, zice ea răgușită. Își drege vocea. Și mie îmi place de tine.

– Deci…

– Deci… ar trebui să mergem la micul-dejun înainte să trimită potera după noi, zice ea, întrerupând tăcerea ciudată care plutește între noi. M-am dus să explic de ce o să ratez ridicarea steagului și o să întârzii la micul-dejun înainte să fac duș, și Orla era acolo. A trebuit să mint și să spun că nu mi-a mers alarma pentru că ieri a picat curentul și nu mi-am încărcat telefonul și că o să fiu cât de rapidă pot.

Pornim din nou spre sala de mese, și eu încuviințez din cap.

– Inteligent.

Ea se încruntă.

– N-a fost. De fapt, curentul a revenit la două minute după ce am plecat eu să te caut și n-avea nimic de-a face cu furtuna. A fost de la tipul care încerca să oprească scurgerea din acoperiș, care a apăsat pe butoanele greșite.

– Păi, nu pot dovedi că minți.

– Emilia poate, clar știe deja. S-a uitat într-un fel la mine. Oftează din greu când ne apropiem de uși, oprindu-se și întorcându-se spre mine. Îmi pare rău, n-am mai cunoscut pe cineva care să-mi spună că mă place și să însemne mai mult decât că îi place să facă sex cu mine. M-a luat un pic pe nepregătite. Nu vreau să mă întorc la colegiu și să nu te văd zilnic, Russ. Cea mai bună parte din zi este când te văd. Și, dacă ești mulțumit să aștepți și

– Secretul tău este în siguranță cu mine, omule.

După ce termin cu dușul și mă duc la micul-dejun, ploaia de azi-noapte a trecut. Sunt la jumătatea drumului spre sala de mese, când aud un „așteaptă" în urma mea.

Abia ieșită de la duș și cu tricoul cu Ursii Bruni, Aurora zâmbește alergând să mă prindă din urmă. Mâna ei o atinge ușor pe a mea, fără să zăbovească prea mult cât să devină suspect pentru oricine ne-ar zări, dar suficient cât să simt cum mi se face pielea de găină pe brat.

– Bună.

– Bună, repetă ea ciudat. Eu doar voiam să zic... Ei bine, m-am gândit și știu că te-am făcut să încalci regulile azi-noapte, și ți-am promis...

– Rory, zic eu încet, întrerupând-o. Mă opresc, mutându-mă din lateralul ei în fața ei. Nu sunt obișnuit cu expresia de îndoială de pe fața ei sau cu lipsa de încredere din voce. Chiar și când bate câmpii ca să umple tăcerea, are un aer de încredere, dar acum pare o femeie care se luptă cu nesiguranța. Nu m-ai obligat să fac nimic. Și eu am venit la cabana ta, ții minte?

– Știu, dar locul ăsta de muncă este important pentru tine și este important și pentru mine, îmi place aici, însă îmi și controlez impulsurile ca un raton înfometat. Nu vreau să crezi că ce este important pentru tine nu este pentru mine, când știu că sunt importante pentru tine. Are sens?

– Cred că da. Eu nu regret. La naiba, îmi vine să o sărut. Te asigur. Încerc să mă relaxez un pic, să nu-mi mai fac atâtea griji.

– Ar fi bine pentru tine dacă ai reuși asta. Cred că ai fi mai fericit.

– Deci...

Cum zic asta?

– Deci..., repetă ea.

ai răbdare cât descifrez ce înseamnă asta, atunci, poate putem avea ceva special.

Acum, eu sunt cel luat pe nepregătite. Mi se pare prea ușor, prea natural, să ai o viață reală, dar este viața mea reală.

– Te-aș aștepta pentru totdeauna, Aurora.

CAPITOLUL 23

AURORA

De zile întregi simt fluturaşi.

La început, am crezut că sunt bolnavă, dar nu era chiar greaţă, ci mai mult ca nişte furnicături în abdomen. Se calmau noaptea când eu şi Emilia eram în pat, aşa că am crezut că s-a terminat, dar începeau din nou în ziua următoare. M-am întrebat dacă nu-i o alergie, dar nu-mi era rău de fapt, ci era doar diferit.

Mi-a luat trei zile de întrebări să-mi dau seama, în sfârşit, că sunt fluturaşi.

– Deci nu mori? orăcăie Emilie, punând ultima vestă de salvare în cufărul de depozitare.

Şi-a pierdut iarăşi vocea după turneul deosebit de competitiv de ieri. Este normal să-ţi pierzi vocea după ce ai urlat toată ziua, dar nu este ceva ce eu am păţit. Coardele mele vocale refuză să fie reduse la tăcere, spre dezamăgirea Emiliei.

În după-amiaza asta am ieşit cu caiacele şi am fost un pic singure – mă rog, cât poţi să fii de singur în tabără –, şi m-a ajutat să-mi dau seama că am sentimente şi că sentimentele alea plutesc prin stomacul meu, făcându-mă să mă simt ciudat.

– Nu mor. Confirm.

– Doar funcţionezi defectuos din cauza unui bărbat, am înţeles. Nu se uită la mine, aşa că nu vede degetul mijlociu pe care i-l arăt, dar, ca orice cel mai bun prieten,

amândoi problema. Dar apoi, m-a tras într-un hol gol și m-a sărutat pasional, și știu că n-am de ce să-mi fac griji.

În principiu, nu-mi vine să cred că există un tip care-i realmente interesat să petreacă timp cu mine și să aibă o conexiune dincolo de ce se intâmplă când suntem goi. Știu că am ștacheta foarte jos când vine vorba despre bărbați, ceea ce mă face ca frecvent să nu am încredere în propria judecată, dar pot să am încredere în judecata mea în privința lui Russ.

Russ împinge cutia cu piciorul, privind cum se mișcă doi centimetri. O ridică, și bicepșii i se încordează cu greutatea.

– Pot să fac asta singur, nu-i nevoie să mă ajuți.

Oh, Doamne! Sunt o femeie slabă, slabă.

– Vreau să ajut.

Magazia nu este departe, magazie care-i mai puțin magazie și mai mult un depozit, și într-un minut sunt agitată mergând în urma lui, privind cum i se flexează mușchii spatelui și ținându-i ușa deschisă. Lasă cutia pe podea în camera întunecată, și din fericire nu mai este nevoie de noi să facem altceva. N-ar trebui să intru și eu și să las ușa să se închidă în urma mea – dar o fac.

Undeva pe aici este o lumină, dar n-am nici o dorință să o găsesc. Prin niște ferestre superioare intră mici raze de lumină, și nu spunem nimic când mâinile lui îmi găsesc umerii și urcă pe gâtul meu. Îmi așez mâinile pe talia lui și le ridic pentru a le împreuna în spatele gâtului lui. Gura lui o găsește pe a mea, dulce și lent, de parcă încearcă să memoreze momentul când limba lui se mișcă pe a mea. Mă apropii cu corpul de el, îmi cufund degetele în părul lui, ridicându-mă pe vârfuri ca să încerc să fiu și mai aproape.

Tocmai vreau să mă plâng de mâinile lui pe care le ia de pe gâtul meu, dar mă prinde de spatele coapselor, mutându-mi picioarele în jurul lui, așezându-mă pe cea

știe. Doamne, este așa ușor să te fac să-ți ieși din fire. Îmi place de această nouă tu; plutești ca o creatură animată a pădurii; este tare drăguț!

– Scuze, ziceai ceva? Nu te ud. Mă uit spre mal, la bărbatul în chestiune, cum ridică caiacele și le pune cu ușurință la loc pe suport. „Creatură a pădurii" nu-i cel mai urât apelativ, mai ales de la Emilia. Mi-e dor de Poppy. Ea echilibrează cât de enervantă ești.

– Oh, crede-mă, o să adore să audă despre asta, micul meu iepuraș de desene animate. Își drege vocea agresiv și începe să-și fluture brațele. Hei, Russ! Poți să ne ajuți, te rog?

Sună ciudat, dar vorbește suficient de tare cât să-i atragă atenția. Deși fac pariu că el habar n-are ce a zis ea. Pune ultimul caiac la loc, flutură dintr-o mână peste copii, în timp ce Clay îi conduce să se spele pentru cină.

– Ce faci? mormăi eu, ca el să nu audă când se apropie.

– Ce faceți? întreabă el, oprindu-se în fața noastră.

Doamne, ce frumușel este!

Emilia arată dramatic spre cutie.

– Eu chiar trebuie să merg la baie. Poți să o ajuți pe Rory să pună cutia la loc în magazie, te rog?

– Ești bine? mă întreabă el, clar în numele amândurora. Te porți ciudat.

– Nu știi niciodată cine ascultă. Cu plăcere!

– N-ar putea să te audă nici dacă ar încerca, zic eu.

Este rândul ei să-mi arate degetul mijlociu, apoi fuge după Clay, și acum, că a plecat, fluturașii sunt prezenți în forță.

Clar nu-i o alergie.

Ultimele zile au fost un amestec de priviri cu subînțeles și atingeri de mâini, voci șoptite și zâmbete cunoscătoare. Mi-am făcut griji că, după ce timp de săptămâni ne-am apropiat, entuziasmul se va duce după ce ne-am rezolvat

mai apropiată suprafață solidă. Fiecare atingere este perfectă, dar nu-i de ajuns, și vreau mai mult. Mă simt îmbătată de el; îmbătată de dorință, de secrete și de interdicție.

Gura lui alunecă de-a lungul maxilarului și în jos pe gât.

– Te doresc așa tare.

– Poți să mă ai.

Ezită să continue, pe bună dreptate, dar asta nu înseamnă că eu nu vreau să mi-o tragă pe orice o fi cocoțat fundul meu. Ăsta nu-i locul în care să vreau să fiu găsită cu chiloții în vine. Copiii nu au voie în clădirile astea, și i-am văzut pe toți luând-o spre cabana lor. Nici unul din noi n-ar risca asta.

Riscul, în cazul ăsta, îl reprezintă toți ceilalți angajați.

Ceea ce în mod enervant face să fie de zece ori mai fierbinte, pentru că am putea fi prinși, și încep să revină senzațiile alea familiare pe care sunt obișnuită să le urmăresc. Cele care îți inundă sistemul cu endorfine și te fac să-ți simți nervii ca niște cabluri vii. Creează dependență și este ceva problematic, dar, chiar și cu toate alarmele pornite în capul meu, tot vreau ca el să probeze stabilitatea a orice ar fi sub mine.

– N-ar trebui, șoptește el.

– Clar n-ar trebui, zic și eu. Dar, dacă vrei, să știi că pot să fiu supertăcută.

Râsul lui Russ este jos și gutural, mai pervers ca de obicei, și încep să pulsez. Acolo am ajuns: pulsez la râsete perverse.

– Ești așa inteligentă, mă tachinează el, și jur că omul ăsta încearcă să mă termine. Dar îmi place când ești zgomotoasă.

Gura lui revine peste a mea, și-mi folosesc picioarele să-l trag mai aproape de mine, gemând când erecția lui apasă între coapsele mele. Sunt gata să nu-mi mai pese și

să mă pun în genunchi, dar atunci cade ceva, speriindu-ne pe amândoi.

Mă sărută din nou, lent și blând de data asta, frecându-și palmele pe spatele coapselor mele, și apoi clar ceva se mișcă.

– Ce dracu' este asta? întreb eu, desprinzând cu reticență picioarele și punându-le înapoi pe podea.

Mă ajută să cobor, iar eu pipăi peretele pentru a găsi întrerupătorul. Aprind lumina, și întreaga încăpere se luminează, cu cutii și rafturi pline de echipament.

– Nu văd nimic..., zice el la fel de confuz ca mine.

– Nu cred...

Atunci, cel mai mare oposum pe care l-am văzut vreodată în viața mea iese în fața mea, și urlu așa tare, că sunt surprinsă că nu cade clădirea.

Russ este convins că universul a trimis un oposum pentru a ne opri din a ne purta ca niște panarame și pentru a ne face să revenim la muncă.

Este, de asemenea, jenat că sistemul școlar sau multiplele veri petrecute de mine în această tabără nu m-au învățat că oposumii nu sunt periculoși. Dacă nu sunt periculoși, de ce au niște dinți așa ascuțiți? Și nu, n-a folosit cuvântul *panarame*, dar, orice a zis mi-a intrat pe o ureche și a ieșit pe cealaltă, pentru că mâna lui se afla pe spatele meu, și eu încă eram inconfortabil de udă și de excitată.

Să-i ia dracu' de oposumi!

În seara asta mă țin ocupată fiind supervizoarea impecabilă a taberei; fără dansat excesiv, fără prea multe ciocolate calde. Orice să mă țină ocupată și departe de jucătorul de hochei care mă face să gândesc irațional. Gânditul irațional nu-i ceva nefamiliar pentru mine. Să fiu irațională din cauza unei pasiuni – asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

O ajut pe Jade să-şi facă buclele când Emilia se aşază lângă mine.

– Trebuie să mă duc la culcare. Îmi vine menstruaţia, şi simt că vreau să plâng, să vărs şi să mă bat în acelaşi timp. Băieţii au zis că îmi ţin ei locul în noaptea asta, este în regulă? Îmi pare rău!

– Normal că este. Ai nevoie să fac ceva pentru tine?

Jade se uită peste umăr la noi.

– Mama le pune pe toate surorile mele să bea ceai de mentă.

– Bună idee, puişor. Emilia, du-te la culcare! O să-ţi aduc nişte ceai când termin aici. Vrei ciocolată? Încuviinţează din cap. Nu întârzii mult.

După ce termin cu părul lui Jade, Clay promite să ajute cu culcarea tuturor, cât eu iau cele necesare pentru a o ajuta pe Emilia să se simtă mai bine. Ceva mai târziu, când mă apropii de cabana copiilor, este alarmant de linişte.

Deschid uşa, şi mă întâmpină Clay, Russ, Xander şi Maya, uitându-se toţi la mine, cu panică în ochi. Toţi copiii se aşază cuminţi, doar unul din ei încă învârtindu-se ca să se pregătească de somn. Mă uit la ei patru.

– Ce aţi făcut?

– Eu am plecat! exclamă Xander, cu capul plecat, dându-i una lui Russ peste braţ.

– Te iubesc, Aurora, dar nu sunt suficient de puternică pentru asta, adaugă Maya.

– Drum bun, frate! zice Clay, urmându-i pe ceilalţi doi afară pe uşă, fără să se uite în ochii mei.

Russ trece cu mâna peste faţă şi oftează încordat.

– Ce am ratat? întreb eu cu precauţie.

– Bună, Ror, zice el fericit, total forţat şi fals. Îi ţin locul Emiliei, şi am crezut că ar fi drăguţ pentru noi, ştii. Aveam un plan drăguţ. Cu gustări şi…

– Russ, ai pierdut vreun copil sau ceva? De ce te porți așa ciudat?

Oftează din nou și mă pregătesc sincer să-mi spună ceva îngrozitor – și o cam face.

– Astăzi arăți foarte drăguță.

– Ce nu-mi spui? întreb eu, pierzându-mi treptat răbdarea.

– Kevin a făcut cel mai mare rahat pe care l-am văzut în viața mea și a blocat tot sistemul sanitar. Glumește un pic. Și, când încerci să tragi apa, toate celelalte toalete se umplu și, îmi pare rău, dar este oribil. Știu că ar trebui să chemăm mentenanța pentru ceea ce nu putem repara, dar nu știu dacă cineva poate repara asta.

– Oh, Doamne! Nu mă pot abține și îmi dau ochii peste cap. Bine, haide, regina dramelor! Condu-mă! Sigur ești obișnuit cu asta? N-ai locuit într-o casă de frăție?

– Nu știu vreun adult în stare să facă așa ceva, zice el complet serios.

Nu-i așa că-i romantic? Nimic nu ajută oamenii să se cunoască mai bine decât să se aplece peste marginea toaletei. Miros problema înainte să ajungem în baia foarte mare. Pentru a caza atâția copii, băile atașate au mai multe toalete și cabine de duș private, și cumva Kevin a reușit să înfunde canalizarea.

Cu o mână în șold, fac semn din cap spre separeul ofensator, și pe fața lui Russ se vede panica atunci când își dă seama că-i cer să facă ceva.

– Tu ești inginerul, Callaghan. Scoate la înaintare o soluție.

– Baricadează ușa, și nu ne mai întoarcem vreodată. Asta-i soluția mea.

– O să trag apa și o să sper că va fi bine.

– Am încercat deja asta..., zice el, apucându-mă de șolduri pentru a mă opri din a intra în cabană. Mă trage până când corpul meu este lipit de pieptul lui, mâinile i

se opresc pe şoldurile mele şi stomacul meu tresaltă. Ai naibii fluturi! Poate ar trebui să-i chemăm pe cei de la mentenanţă acum.

Ies din strânsoarea lui, pentru că nu avem acest moment al naibii de drăguţ ca să rezolvăm o problemă de căcare.

– Să suni la mentenanţă înseamnă să recunoşti că eşti învins.

– Eu mă recunosc învins. Ridică mâinile în semn de predare şi se duce lângă tejghea. Am fost învins înainte să ajungi tu aici. Hai să sunăm la mentenanţă!

– O să trag apa o dată, să vedem ce se întâmplă.

– Aurora, nu…

– O să mă ajute să-mi dau seama care e problema, zic eu, acoperindu-mi nasul când intru în separeu.

– Ror, o să se inunde peste tot.

– Ba nu. Probabil o să se ducă.

Apăs maneta în jos, şi instalaţia scoate un sunet pe care nu l-am mai auzit vreodată.

Simt ochii lui Russ asupra mea din partea cealaltă a blatului din bucătărie, dar nu-i dau satisfacţia de a mă uita la el.

– Ţi-am spus, zice el îngâmfat.

– Taci din gură! Nu vreau să aud.

După ce am inundat baia şi a trebuit să evacuăm copiii, i-am adus într-un final în clădirea principală. Din fericire, pentru că aici facem serile de film, existau deja saltele, şi Cooper, seniorul care lucra în seara asta, a putut să ne ghideze la sacii de dormit.

Îmi place să cred că micuţii au simţit stresul care radia din mine, pentru că nici unul dintre ei nu m-a testat şi toţi s-au întins imediat în noile paturi. Lângă încăperea principală este o bucătărie unde pregătim băuturile şi gustările seara, şi acolo mi-am petrecut următoarele cincisprezece minute, mâncând frişcă direct din tub.

Russ ocolește masa până când ajunge lângă mine. Mă împunge cu șoldul lui, așa că-l împung și eu și, înainte să-mi dau seama, sunt pe blat cu un bărbat imens între picioarele mele.

– Ce pot face ca să te simți mai bine? mă întreabă el, dându-mi părul după ambele urechi.

– Construiește o mașină a timpului și du-ne înapoi înainte să fi tras apa la toaleta aia.

– Aș putea face asta. Dar e posibil să-mi ia ceva timp.

Îndrept tubul spre el, și deschide gura, lăsându-mă să-i pun frișcă pe limbă.

– Dacă te-ai putea întoarce în timp să schimbi ceva, ce ai schimba?

Este o întrebare la care mă gândesc mult, ceea ce-i o prostie, pentru că nu se va întâmpla niciodată, dar, din cine știe ce motiv, îmi place să mă chinuiesc gândindu-mă la cum aș fi făcut lucrurile diferit.

Mâinile lui urcă și coboară delicat pe coapsele mele, și el se concentrează să se uite la asta în loc să se uite la mine, până când ridică din umeri.

– Nimic.

– Nimic? N-ai schimba greșeli pe care le-ai făcut sau chiar examene la care ai fi putut să te descurci mai bine sau ceva? Clatină din cap. Serios, nimic?

– Ai auzit de efectul fluturelui?

– Sunt familiarizată cu fluturii, da. „În acest moment, în abdomenul meu trăiesc o sută și toți prind viață când tu ești lângă mine." Dar cred că se referă la film. Ce efect au ei asupra mașinii timpului?

– Nu fluturii, ci efectul fluturelui. Dacă aș schimba un lucru în trecut, ar provoca o reacție în lanț, și n-aș vrea să risc să nu te cunosc.

Acum, sunt două sute de fluturi, fâlfâie toți deodată.

Mi s-a uscat gâtul, dar scot cuvintele cu forța oricum.

– Știi că nu trebuie să mă iei cu dulcegării ca să intri între picioarele mele, da? Ai făcut deja asta.

– Nu te iau cu dulcegării, dar nu o să mă satur niciodată să văd cum te înroșești în obraji.

Este o senzație copleșitoare să-l văd pe Russ devenind tipul care clar este ascuns în adâncul lui atunci când scapă de nesiguranță. Mă simt așa al naibii de norocoasă că eu sunt cea care vede asta.

Sărutul meu îl ia prin surprindere, dar se adaptează repede, și eu sper că nimeni nu va călca pe vreun fluture.

CAPITOLUL 24

RUSS

Aurora îmi dă a treia cafea din această zi în timp ce ne uităm la Xander și la Emilia cum se ceartă.

În urmă cu câteva săptămâni, au fost menționate în aceeași propoziție cuvintele *talent* și *spectacol* în ceea ce speram să fie o glumă. Apoi, Aurora mi-a spus cât de important este pentru ea – șantaj emoțional ar spune unii –, și, pentru că nu mă pot abține și fac ce vrea ea fiindcă sunt obsedat, acum aștept să fiu învățat să dansez.

Știam că, dacă o voi dezamăgi după ce am ratat primul antrenament, nu va mai învăța niciodată să aibă încredere în mine, așa că am ajuns la locul nostru desemnat de repetiție înaintea tuturor, gata de antrenament.

Ce nu mi-a zis Aurora când ne-a anunțat că trebuie să fim suficient de pregătiți ca să facem o treabă bună este că va trebui să decidem talentul ca grup.

Eu știu care-i talentul meu și al Aurorei, dar n-ar fi potrivit să facem asta pe o scenă și cu public.

Ea stă lângă mine, împungându-mă ocazional cu șoldul, în timp ce Maya și Clay stau de partea cealaltă, și toți patru ne uităm la ceilalți doi supervizori cum se ceartă. Din nou.

– Este un concurs de talente, Xan! se răstește Emilia.

– Și eu mustesc de talent natural, răspunde el.

– Sunt o dansatoare profesionistă.

– Nu poți să mă înveți ce știu.

Maya își încrucișează brațele peste piept, înclinând capul.

– Ar trebui să intervenim?

– Nu, zic eu, luând o gură de cafea. O să obosească el până la urmă.

– Emilia nu va obosi, zice Aurora, luându-mi cana din mână și sorbind o gură. Niciodată nu o să bată în retragere în fața unui bărbat.

Copiii începeau să fie neliniștiți că nu au suficient timp să exerseze pentru că-i ținem ocupați toată ziua, așa că am schimbat un pic programul, ca să avem toți dimineața liberă înainte de a reveni la programul obișnuit.

Am crezut că Aurora exagera când a zis că-i important, dar nu. Toată lumea o ia foarte în serios, ceea ce mă face să mă îngrijorez și mai mult.

Rory vine mai aproape de mine, părând absentă; brațul ei se sprijină de al meu în timp ce ea continuă să se uite cum prietenii noștri se ceartă ca niște frați. Doamne, sunt patetic că mă bucur de ceva așa simplu cu ea gravitând spre mine.

– Hei! strigă ea la Xander și Emilia, făcându-i pe ambii să se uite la noi toți. Ce ziceți să veniți cu ceva și să ne învățați când știți? Dacă voiam să văd doi oameni certându-se fără sens, mi-aș fi petrecut timpul cu părinții mei.

– Bine! se răstesc amândoi, reluându-și imediat cearta.

– Duceți-vă să vă bucurați de ziua liberă, le zice Aurora lui Clay și Mayei. N-au cum să cadă de acord în următoarele două ore.

– Ești super, Roberts, zice Maya, căscând și fluturând din mână în timp ce dispare în direcția cabanelor.

– Pe mine nu mă deranjează să mai stau pe aici un pic să ajut, zice Clay, băgându-și mâinile în buzunare și

ridicând leneș din umeri.

Zâmbetul lui e straniu astăzi. Este forțat și ciudat și mă face să vreau să stau în fața Aurorei și să-l gonesc. Evident că nu pot, pentru că aș fi bădăran, ca să nu mai zic un pic dezaxat.

– N-ai cu ce să ajuți, zice ea pe un ton mai tăios decât l-am auzit vreodată. Meriți o pauză, așa că bucură-te de ea.

Clay se uită la mine, și îmi dau seama instantaneu că-mi lipsește o piesă din puzzle. Îmi dreg vocea și afișez cel mai fals zâmbet, să-l egaleze pe al lui.

– Bucură-te de ziua liberă, omule! Nu se întâmplă nimic interesant aici.

Până la urmă cedează, părând jenat în timp ce o ia spre cabane, după Maya.

– De ce se poartă ciudat? o întreb încet pe Aurora în timp ce el se îndepărtează de noi.

– Nu știu. Poți să te asiguri că nu-i nimeni mâncat de o pumă timp de cinci minute? Ia cana goală din mâna mea și sticlele de apă de pe masa de picnic. Mă duc după apă și niște șezlonguri, ca să stăm și să ne uităm la toată lumea, bine? Să aduc și niște hârtie pentru origami? Da, ar trebui. Găsește un loc strategic!

Dispare spre clădirea principală înainte să am ocazia să-i răspund. Mă uit cum pleacă, apoi mă îndrept spre Emilia și Xander, care, deloc surprinzător, se uită unul la celălalt.

– De ce se poartă Clay ciudat astăzi?

Emilia ridică imediat din sprâncene.

– De ce zici „astăzi" de parcă nu-i așa în fiecare zi?

– Rory s-a răstit la el, și el a părut jenat.

– Așa se poartă de când a încercat să o sărute, zice nepăsător Xander. Tu n-ai observat, pentru că nu mai ești atent la noi fiindcă n-avem păr blond și nu-ți sugem scula.

– Pari gelos, pufnește Emilia.

– Sunt. Aș arăta grozav blond, zice el. Dar nu-mi place scula, scuze, omule! Am încercat o dată, nu-i de mine.

– Stai așa! Degetele mele îmi ating tâmplele, în încercarea de a procesa ultimele zece secunde. A încercat să o sărute?

– Da, ți-am zis! susține Xander. Tu te-ai dus la cabana ei să vezi că-i bine și m-ai oferit pe mine voluntar pentru muncă.

– Mi-ai zis că o enerva și că a invitat-o într-o vacanță, dar n-ai zis că a încercat să o sărute!

– Oh, greșeala mea, zice lejer Xander, de parcă mintea mea nu-i plină acum de imaginea cu Clay sărutând-o pe Aurora.

– Cine încearcă să sărute pe cine? întreabă Jenna, apărând din spatele meu, prinzând finalul din ce am spus.

Ultimele zile au fost excepțional de fierbinți, așa că Jenna a ținut câinii la ea, ca să se asigure că stau la răcoare. Pește îmi dă roată, entuziasmată, în timp ce Păstrăv încearcă imediat să-mi roadă șireturile și Somon se urcă cu labele pe mine, ca să fie luat în brațe.

– Domnilor, nu mai tratați cățeii ca pe copii. Încetați cu căratul!

– Mi se pare absurd, dar fie, mormăie Xander, bosumflându-se.

– Este pentru spectacolul de talente, Jen, zice imediat Emilia, minținд, în timp ce eu mă las pe mine la nivelul câinilor, să mă joc cu ei. Punem la punct planul.

Jenna se uită la noi trei.

– Unde-i beleaua?

– S-a dus după niște șezlonguri să stăm și să-i supraveghem pe toți, zic eu, concentrat la câini.

Sunt foarte agitat când sunt în preajma Jennei, fiindcă știu că fac ceva ce n-ar trebui. Nu înțeleg adrenalina

despre care vorbește toată lumea când pomenește despre a se ascunde. Eu nu o simt deloc; nu simt decât vinovăție. Dar nu-i suficientă vinovăție încât să mă opresc.

– Mă îndoiesc sincer că va putea să ajungă la ele, sunt pe raftul de sus în dulapul cu echipament. Mă duc să o aj…

– Mă duc eu, zic repede.

Jenna se uită la mine de parcă vrea să mă mustre, dar, înainte să apuce, Emilia intervine:

– Jen, ne ajuți să încheiem o ceartă, te rog? Nu putem să cădem de acord.

Începe să turuie opțiunile, ceea ce-mi oferă ocazia să o tulesc. Aproape cad, pentru că Păstrăv nu-mi dă drumul la șireturi, dar mă eliberez într-un final și alerg spre clădirea principală. Locul ăsta este plin de spații de depozitare, așa că le verific pe primele două înainte de a o găsi pe Rory în a treia, ținându-și echilibrul pe vârfuri pe un scăunel, întinzându-se după șezlonguri.

– Doamne, Rory! Mă grăbesc spre ea, prinzând-o de șolduri ca să nu cadă și să-și rupă ceva. De ce n-ai venit să mă iei să te ajut?

– N-am vrut să fiu enervantă. Pot să le iau, dacă ajuuu…

O prind bine de șolduri și o ridic până când poate să ia confortabil cele două scaune, apoi o pun la loc pe scăunel, în siguranță. Țin o mână pe ea când îmi pasează scaunele să le pun pe jos. Se întoarce cu grijă, îmi zâmbește dulce, dar poznaș, punându-și mâinile pe umerii mei, și eu mă uit la ea.

– Ți-am zis că pot să ajung.

– Te rog, nu face lucruri care te-ar putea răni.

Ea sare, aterizând lângă mine.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Supraviețuiesc alegerilor mele îndoielnice de douăzeci de ani.

Modul în care mă complimentează are ceva ce mă face să mă simt de neatins. Nu-i timidă, spunându-mi cât sunt de atrăgător chiar și când fac cele mai banale sarcini. Îmi oferă încrederea că-i atrasă de mine cum eu sunt de ea și mă face să vreau să risc orice ca să o văd rostindu-mi numele în timp ce își dă ochii peste cap.

Nu-i greu de mulțumit așa. Sărutări, presiune, consecvență și, cel mai important lucru, să-i spun că este incredibilă. Sunt dependent de modul în care se agață de mine când corpul ei se freacă de mâna mea și când o simt cum se încordează și pulsează în jurul degetelor mele, îi strivesc gura cu a mea, sorbind sunetul numelui meu pe buzele ei.

Asta-i partea mea preferată, când este satisfăcută și lipicioasă, când încearcă să aibă cât mai mult posibil din pielea ei pe mine. Îmi retrag cu grijă mâna, trăgând-o mai aproape, în timp ce ea se lasă pe corpul meu.

– O să mă pun în pericol mai des, râde ea.

– Nu pot să mint, am fost motivat de gelozie, nu de cavalerism. De ce nu mi-ai spus despre Clay că a încercat să te sărute?

– Pentru că am crezut că ți-a zis Xander. Ai venit la cabana mea zicând că erai gelos, spune ea încruntată.

– Da... aia a fost pe ceva mult mai neînsemnat decât un sărut.

– Nu te-am văzut niciodată ca fiind genul posesiv. Tonul ei nu are nimic trist sau rânit. Sunt mereu cei pe care-i bănuiești mai puțin.

– Devii așa când știi cât de special este cineva. Cum naiba să nu aibă habar că îți face totul mai luminos? Ești ca lumina soarelui, Rory. Vreau să mă scald în tot ce ai. Și nu vreau sub nici o formă să împart asta cu Clay. Nici măcar un minut.

Corpul ei devine rigid când se dă înapoi, punând distanță între noi.

– Eu nu sunt așa.

Urăsc că nu vede asta.

– Ba ești.

– Nu vreau să fiu lumina soarelui, Russ. Clatină din cap cu hotărâre. Dacă stai prea mult în soare, te arzi. Nu vreau să fiu încă o persoană care te arde. Lasă-mă să fiu lumina lunii!

Mi se taie respirația când văd expresia de vulnerabilitate de pe fața ei.

– Și dacă ne prinde ploaia? Noaptea nu vezi curcubeie.

– N-ai nevoie de curcubeie când ai aurora, zice ea moale. Și, ultima dată când ne-a prins ploaia, ne-am descurcat. Ba chiar a fost incredibil.

Vreau să spun ceva drăguț și amuzant, dar mi se amestecă toate gândurile în cap când mă uit la ea. Nimic nu pare suficient de bun. Nimic nu exprimă cât de fascinat sunt de ea.

– Dacă tu ești lumina lunii, atunci eu sunt marea?

Mă înfior când ea se apropie și mă sărută. Lent, delicat, cu sens. Nu râde la încercarea mea teribilă de a fi dulce.

– Tu vrei să vorbesc iarăși despre rechini, nu-i așa?

Și așa momentul tandru se duce când începem amândoi să râdem, dar nu mă deranjează.

– Probabil ar trebui să ne întoarcem înainte să vină să ne caute cineva.

Iau scaunele sub braț și ne îndreptăm ținându-ne de mână spre ușă. Rory stinge lumina când eu deschid ușa, și atunci apare Jenna.

N-am mai avut vocea spartă de când aveam 15 ani, dar acum așa sună.

– Jenna, bună! Îmi dreg vocea de câteva ori. Scuze, e praf aici.

– Voiam să văd că nu v-ați pierdut, v-a luat enorm. Unde-i, Aurora?

Este o fracțiune de secundă în care trebuie să decidem telepatic în ce direcție o luăm.

Sau, mai precis, ce minciună să spunem.

Din fericire, Aurora iese de după ușă și pufnește.

– Poate dacă depozitarea din locul ăsta ar fi etichetată și ar avea vreun sens, n-ar trebui să verificăm peste tot pentru niște scaune.

– Bine, atitudine! se răstește Jenna, amintindu-mi ce mult seamănă ele cu două surori. Scuze că-mi pasă de tine! Ce șefă îngrozitoare sunt!

Dacă Jenna bănuiește ceva, nu o arată în vreme ce o luăm cu toții spre copii. După ce mai iau un scaun pentru ea și niște hârtie pentru Rory, le așez în linie într-un loc umbrit, unde putem să urmărim diferitele grupuri exersând.

N-ar trebui să mă simt așa nervos, ținând cont că n-am fost prinși făcând nimic și nu-i ilegal să stăm împreună. Dar mi se pare cam ilegal, pentru că simt mirosul Aurorei pe mâna pe care mă sprijin cât Jenna mă întreabă despre colegiu.

CAPITOLUL 25

RUSS

Știi când ai senzația că toată lumea se holbează la tine cât faci ceva, dar îți spui că e în capul tău?

Așa. Doar că eu ridic privirea din farfuria cu micul-dejun, și toată lumea se uită la mine.

– Ce? mormăi eu cu gura plină de omletă.

Aurora pare gata să înceapă o ceartă, dar era perfect mulțumită acum o oră, când am reușit să găsesc un loc intim pentru noi pentru două minute și am lipit-o de un copac foarte mare și discret pentru a ne săruta.

Emilia este, ca de obicei, perfect normală, dar Xander pare la fel de supărat ca Aurora.

– Ai ceva să spui acestui grup? întreabă dramatic Aurora, sprijinindu-se de scaunul ei și încrucișându-și brațele peste piept.

Toată viața mea am detestat să intru în belele, dar modul în care se uită ea la mine este oarecum sexy.

– Nu? Ar trebui să am ceva de spus grupului?

Locul ăsta are așa multe tradiții, că-i perfect plauzibil să fi uitat ceva ridicol.

– Russ, mâine este ziua ta! se răstește Aurora.

Mă concentrez la omleta mea, dar Aurora mă lovește pe sub masă, așa că ridic privirea. Dacă mă uit prea mult la ea, se va bosumfla sau va zâmbi și eu voi fi de acord cu ceva ce mă va face să fiu în centrul atenției, când eu nu vreau asta.

– Este?

– L-ai întrebat? întreabă Jenna pe nimeni în mod deosebit, venind la masa noastră.

– Oh, Doamne, ce să mă întrebe? gem eu.

– Ce fel de tort vrei pentru ziua ta, zice Jenna.

– N-am nevoie de tort. Mie nu-mi plac zilele de naștere, așa că vă rog să nu vă simțiți obligați să faceți ceva.

Jenna stă lângă Aurora și fură o bucată din pâinea prăjită de pe farfuria ei. Aurora este prea ocupată să se uite urât la mine ca să observe. Jenna ia o gură și își îndreaptă atenția înapoi la mine.

– Hai, nu fi așa când împlinești 21 de ani!

– 21? strigă Aurora. Și vrei să-ți petreci ziua aici fără tort și fără petrecere? Iubesc locul ăsta, dar este naşpa, Russ.

Jenna se încruntă la ea.

– Uh, moștenire de familie? Nepoliticos.

– Ești echivalentul agricol al nepotismului, calmează-te! mormăie Aurora. Ne dai liber tuturor să mergem la Las Vegas?

– N-ai vârsta să te bucuri de Las Vegas, îi zice Emilia Aurorei, doar ca să fie întâmpinată de o privire neimpresionată.

– Eu nu vreau să merg la Las Vegas, adaug, deși nu cred că îi pasă cuiva din conversația asta de ce vreau eu.

Aurora pare oripilată.

– De ce nu? Putem să luăm banii supervizorilor din tabără și să-i punem toți pe roșu.

Mă întorc la studiatul omletei, întrebându-mă cum pot să spun că eu nu joc fără să provoc mai multe întrebări la care aș prefera să nu răspund.

Din fericire, mă salvează Jenna.

– Poate să-mi spună cineva ce fel de tort cumpăr? Ideal ar fi chiar sărbătoritul.

Xander răspunde primul:

– Cu ciocolată.

Urmează Emilia.

– Cu lămâie.

Și, în sfârșit, Aurora.

– Cu înghețată.

Se uită cu toții din nou la mine.

– Fără tort.

– Ești imposibil, suspină Jenna și se ridică de la masa noastră. În douăzeci de minute, vin la cabană în inspecție. Cine nu lucrează astăzi?

– Eu și Russ, zice nepăsătoare Aurora.

– Așa mă bucur că lucrez din greu la programele voastre, ca voi să faceți schimburi când aveți voi chef, zice Jenna, dându-și ochii peste cap.

Jenna a fost amabilă cu schimbările, chiar dacă asta-i strică tabelul și trebuie să-l printeze din nou. Aurora i-a zis că suntem singurii cărora le place să meargă în drumeții și de aia petrecem așa mult timp împreună.

– O să vă pun să aveți aceleași zile libere de acum înainte. Irosesc așa multă hârtie.

Nu știu cum reușesc să se ascundă oamenii din alte tabere, ținând cont că multe tabere nu prea oferă timp liber. Eu și Aurora ne chinuim să avem intimitate, dar avem noroc că Emilia și Xander sunt flexibili și se plac suficient cât să facă schimb cu noi ca să fim singuri.

Simt că transpir din cauza presiunii de a fi lângă Jenna, dar Aurora arată perfect calmă când schimbă subiectul.

– Vrei ceva de la magazinul cu înghețată din Meadow Springs?

– Credeam că plecați în drumeție, zice Jenna, și eu clar transpir.

– Jen, ce zici dacă în seara asta avem o bătaie imensă cu mâncare, în loc de o petrecere in pijamale? întreabă Xander, schimbând repede subiectul.

– Nu-mi place, răspunde ea, îndreptându-şi imediat atenţia asupra colegului meu de cameră.

Profit de atenţia îndreptată în altă parte ca să-mi înghit restul de mic-dejun, în timp ce Aurora s-a extras rapid, spunând că trebuie să facă ceva.

– Sunt supărată pe tine, zice ea când ne apropiem de camioneta mea.

– Ştiu, draga mea.

Îi deschid portiera, ţinând-o de mână cât urcă. Rochia de vară pe care o poartă se ridică, iar dantela chiloţilor abia se vede când se apleacă să urce. Când se uită la mine, îmi dau seama că ar trebui să fie o pedeapsă.

– Foarte supărată pe tine.

– Accept şi te încurajez să continui să-mi aminteşti cât de supărată eşti, zic eu, închizând portiera.

Meadow Springs este un orăşel nu departe de Honey Acres care-i frecventat de angajaţi.

De când am ajuns, tot zic că-l vizitez, dar ziua are doar un anumit număr de ore, şi prefer să mi le petrec umblând după Aurora.

Multora dintre supervizori le place singurul bar de acolo şi merg să bea când nu lucrează, dar umblatul prin baruri – adică, prin unul, în cazul ăsta – nu-i pe agenda noastră.

În ciuda declaraţiilor ei repetate că este supărată pe mine cu ziua mea, în clipa în care deschid portiera să o ajut să coboare, Aurora îşi petrece braţele în jurul gâtului meu şi mă sărută. Este ridicol efortul de autocontrol şi concentrare pe care trebuie să îl fac pentru a nu o atinge în faţa altor oameni. Se afundă în mine cu corpul ei neted, moale şi cald.

– Eşti entuziasmat? mă întreabă ea, strângându-mă de mâini când coboară din camionetă.

Îşi îndreaptă rochia şi bretelele şi arată aşa bine, că mă întreb dacă să ne mai întoarcem la Honey Acres.

– Depinde, mergem la faimosul muzeu intim de ceai? Singurul de acest fel și premiat ca atracția turistică a anului 1973 de către *Meadow Springs Gazette?*

Ea lasă capul pe spate când râde și eu absorb totul.

– Nu cred că te vei descurca cu toată agitația.

Îmi petrec degetele printre ale ei și-mi dau seama că aici nu trebuie să ne prefacem, pot să o țin de mână și să o sărut fără să-mi fac griji. Își dă seama de asta în același moment ca mine, strângându-mă bine de mână și uitându-se la mine cu o expresie blândă pe față.

Nici măcar n-am ieșit din parcare, că deja o trag spre mine. Îi cuprind fața cu mâna, înclinând-o în sus ca să o pot săruta din nou.

– Ești așa frumoasă astăzi!

Pufăie jucăuș, punându-și mâinile pe tricoul meu, ținându-mi corpul aproape de al ei.

– Ai zis asta în fiecare zi.

– Pentru că am vorbit serios în fiecare zi.

Îmi dă drumul, luându-mă iar de mână și trăgându-mă spre magazine.

– Ție doar îți place de mine în rochia asta.

Vedem unitatea de pompieri, și e cât casa mea.

– Îmi place de tine în orice, zic eu sincer. Și goală.

Ea icnește dramatic, oprindu-se brusc chiar înainte să dăm colțul.

– Nu poți să spui asta aici, Russ! O să scandalizezi orășenii.

Scoate un țâțâit, și îmi dau seama că glumește.

– Acum, nu-i nimeni să mă audă.

– Oamenii vor ști. Undeva există o bătrânică băgăcioasă cu simțurile ei de păianjen activate pentru că știe că vrei să rupi rochia asta și să-mi faci lucruri dezgustătoare și deviante.

– Fix asta vreau să-ți fac.

– Și o vei face, mai târziu. Dar acum – dăm colțul –, bine ai venit în zona de magazine din Meadow Springs!

La prima vedere, pare că zona de magazine este formată din două rânduri de magazine deținute de familii, paralele cu unitatea de pompieri și secția de poliție. Știu că sunt deținute de familii pentru că în fiecare magazin sunt măcar câte trei afișe care spun asta.

– Uau, este exact ca și cum ai fi pe Rodeo Drive, zic eu, uitându-mă la trei magazine diferite de bile de bowling. Cum de au trei locuri diferite de unde să cumperi bile de bowling, dar nu au o farmacie? Și cum poate să fie asta viabil economic?

– Ooh, strigă ea. Dramă mare. Deci a fost afacerea unei familii…

– Surprinzător.

– … Și, când tatăl a murit, cei trei băieți nu au căzut de acord cum să o conducă, așa că au făcut trei magazine și își fac concurență. Este o mare sursă de stres pentru oamenii care vor doar să respecte sanctitatea bowlingului și nu vor să se implice în certurile de familie.

– Sanctitatea bowlingului? Sunt uimit și confuz – și nefiresc de implicat. De unde știi toate astea?

Se oprește în fața unei librării, și-mi dau seama că am parcurs jumătate de stradă în două minute.

– Jenna mă ține la curent. Ea participă la întrunirile Comitetului Meadow Springs pentru Angajamente de Îmbunătățire a Orașului și Alte Anunțuri Importante. Noi îi spunem CMSAIOAAI pe scurt.

Îl rostește pe litere, dar zici că se aude un strănut.

– Sincer, am impresia că te joci cu mine.

Afișează cel mai luminos zâmbet și mă trage în librărie.

– Chestia mea preferată este că chiar nu e doar o joacă.

tenteze“ merită să fie aruncat de pe cal într-o baltă, nu să obțină fata.

Aurora se intoarce să se uite la mine, și chiar și în lumina asta groaznică este fascinantă.

– Eu n-aș putea să spun niciodată asta despre tine, draga mea.

Niciodată nu o să mă satur să mă pot apleca și să o sărut liber. Această senzație de ușurare instantanee îmi aduce aminte de cât de repede va începe facultatea și de faptul că ne vom întoarce în același loc când se va termina tabăra. O mângâi pe obraz cu degetul mare și savurez senzația pulsului ei pe palma mea aflată pe gâtul ei.

– De ce? Pentru că sunt așa frumoasă?

Clatin din cap, trecând cu degetul mare peste buza de jos, în timp ce ea se bosumflă la mine.

– Nu, pentru că niciodată n-aș putea să te descriu ca tolerabilă.

Rămâne imediat cu gura căscată, întinde mâna spre cea mai apropiată carte, să-mi dea una în timp ce eu râd, luptându-mă să o trag mai aproape de mine.

– Nu, dă-te laoparte! se răstește ea în timp ce-mi îngrop capul în părul ei și o sărut pe gât. Iar sunt supărată.

Am uitat complet că cineva gestionează acest magazin – până când aud cum un bărbat își drege vocea. Eu și Aurora ne întoarcem, ea cu părul ciufulit și îmbujorată de la lupta noastră în joacă.

– Scuze că vă intrerup, zice el, pot să vă ajut cu ceva?

Tocmai vreau să spun că nu, când Aurora mi-o ia inainte.

– Bună, da, desigur. Eu și soțul meu vrem să deschidem un club de striptease aici, în Meadow Springs. Găsim vreo carte despre afaceri?

– Nu doresc să fiu faimos și nu iubesc hocheiul atât de mult cât să renunț la intimitatea mea.

– Dar de ce? mă întreabă ea cu o față mai serioasă.

Nu pot să-i spun că motivul este că-mi voi face mereu griji că cineva va afla despre familia mea sau că banii pe care-i voi avea îl vor face pe tata mai neobosit. Ridic din umeri, dar îmi dau seama că așteaptă un răspuns de la mine.

– Nu știu, Ror. Bănuiesc că-mi place viața discretă. Îmi iubesc coechipierii și iubesc hocheiul, dar nu sunt sigur că aș fi încercat să joc la nivel de colegiu dacă n-ar fi fost bursa. Ea învârte lingurița în bolul cu înghețată, și imediat îmi dau seama că am zis ceva greșit. Ce? De ce te uiți așa?

– Familia mea este foarte cunoscută, Russ. Adică, faimoasă de-a dreptul. Elsa este o celebritate, apare tot timpul în tabloide, și tatăl meu este cunoscut în toată lumea datorită asocierii cu Fenrir, așa că sunt destui oameni care știu cine sunt. În plus, părinții mei au avut un divorț foarte urât și public.

Când am cunoscut-o pe Aurora, nu mi-am dat seama că avea vreo legătură cu ea, dar îmi amintesc vag că mama urmărea procesul în urmă cu mulți ani.

– Oh. Niciodată nu m-am gândit din perspectiva asta.

– Da... oh. Nu zic că am paparazzi în calea mea tot timpul. În mare, mă lasă în pace, doar dacă nu cumva atrag eu atenția cu intenție, dar niciodată n-aș putea garanta intimitate persoanei cu care mă văd. Nici măcar prietenilor mei nu le-o pot garanta.

La cât despic firul în paișpe, nu-mi vine să cred că nu m-am gândit niciodată la asta. Mintea mea caută un răspuns și nu găsește unul, dar, din fericire, sunt salvat când proprietarul magazinului de înghețată care ne-a servit mai devreme se apropie de masa noastră.

– Voi deschideți un club de striptease?

– Cred că mi-ar plăcea să am o librărie cândva, zice Aurora în timp ce ia o altă gură mare de înghețată cu fulgi de ciocolată. Poate asta o să fac după ce termin colegiul.

După ce l-am îngrozit pe proprietarul librăriei cu planurile elaborate pentru un club de striptease ale Aurorei, planuri așa bine gândite, că nu-s convins că au fost improvizate, ne-am aventurat de partea cealaltă a străzii, la Little Moo, un magazin drăguț cu înghețată.

– Mută-te aici, deschide o librărie rivală, alătură-te comitetului de angajamente și prostii sau cum i se zice, vinde romane de dragoste porcoase și scandalizează orășenii.

– Ador să scandalizez oamenii, zice ea cu mândrie. Și tu ce o să faci cât eu am o librărie și corup masele?

– Eu voi deschide un magazin rival pentru bile de bowling, să rivalizeze cu magazinele de bowling, evident.

Aurora pufnește zgomotos, ducându-și o mână peste gură și nas.

– O să ne dea pe amândoi afară din CMSAIOAAI.

– Pornim un comitet rival.

Ridic din umeri.

– Ne-a înnebunit puterea. Așa mă bucur că te-ai gândit serios la asta, pentru că nu cred că Meadow Springs este pe lista NHL.

Iau ultima linguriță de înghețată, uitându-mă imediat la a ei.

– Oricum nu vreau să trec la profesioniști.

Sprâncenele îi sar practic în păr.

– Poftim, de ce? Credeam că-i visul oricărui sportiv să joace la profesioniști.

Răspunsul Aurorei nu mă deranjează, pentru că este răspunsul pe care-l primesc de fiecare dată când subiectul apare în conversația cu cineva.

CAPITOLUL 26

RUSS

– Niciodată n-am cunoscut pe cineva care urmează să aibă parte de sex oral și să arate așa trist.

Nu-mi dau seama că m-am izolat până când îl aud pe Xander rostind cuvintele *sex oral* și *așa trist*.

– Clar n-am parte de sex oral mai târziu, dar o să încerc să mă înveselesc. Scuze, omule!

După ce toată sala mi-a cântat „La mulți ani" în dimineața asta, Xander a anunțat că ne vom petrece ziua liberă văzând ce are de oferit Meadow Springs. I-am spus că știu deja răspunsul și că nu sunt multe, dar el a insistat, spunând că, acum că el și Rory au custodie comună asupra mea, nu puteam să nu merg cu el, când ieri am fost cu ea.

Este un sentiment plăcut, dar cât minigolf pot să joace doi tipi?

În mod normal, mi-aș fi petrecut ziua prin preajmă urmărind să o văd pe Rory, dar, după conversația noastră despre faimă și intimitate de ieri, un pic de distanță vreme de câteva ore îmi permite să gândesc limpede. Când sunt în preajma ei, nu pot să gândesc ca lumea, și trebuie să încep să-mi folosesc creierul din nou, ceea ce nu s-a întâmplat în ultima vreme.

Eu și Xander ne-am oprit la Drunk Duck, singurul bar disponibil, și am hotărât să mâncăm niște burgeri înainte de a ne întoarce în tabără. Mi-am petrecut timpul

ascultând pe jumătate și pe jumătate captiv în mintea mea.

– Sunt destul de sigur că sexul oral de ziua de naștere este trecut în Constituție, glumește el, făcându-mă să mă înec cu sucul. Ha, te-am făcut să râzi, tristule. Ce se întâmplă? Spune-i unchiului Xan.

– Tu tocmai te-ai numit „unchiul Xan"?

– Nu pot să-mi spun „tati Xan", nu-i așa? Știu să citesc printre rânduri. Așa că dă-i drumul, ce ai pățit?

Reacția mea inițială este să îndrept conversația în altă direcție și să fie despre Xander, dar cred că ar fi bine să știu și părerea lui. De săptămâni împărțim același spațiu, și chiar este un tip de treabă, așa că mă hotărăsc să risc.

– Mă întreb dacă ar trebui să o termin cu Aurora.

– Minți, zice el, privindu-mi reacția. Spune-mi că glumești acum!

– Săptămâna asta, aproape că am fost prinși. Am deschis ușa chiar când venea Jenna. Dacă ar fi ajuns cu două minute mai devreme, m-ar fi prins... Mă rog, nu contează, dar m-ar fi prins făcând ceva pentru care m-ar trimite acasă.

– Doi oameni care se ascund sunt aproape prinși. Da, cam așa merg lucrurile, frate. E parte din distracție. Și îți pasă măcar dacă ești trimis acasă? Oricum, aproape am terminat, și prietenul tău a zis că poți oricând să stai la el dacă ai nevoie. Ești prea inteligent să crezi că aș înghiți gălușca asta cu prinsul. Care-i adevăratul motiv?

Trebuie să recunosc că Xander are dreptate. Clar am fost mai relaxat după ce prietenii mei m-au încurajat să risc să fiu concediat și J.J. mi-a oferit un loc unde să stau dacă am nevoie până când voi deveni indisponibil folosind scuza cu temele de la colegiu și cu hocheiul.

– Ți-am spus vreodată că nu vreau să trec la profesioniști?

Lasă burgerul jos, își șterge mâinile și gura cu șervețelul și se sprijină de separeu, concentrându-se asupra mea.

– Nu, nu mi-ai spus. De ce nu? Ce legătură are asta cu Rory?

– Nu vreau să fiu faimos. Nu vreau ca niște străini să-și bage nasul în viața mea sau să ajung în atenția publicului. Este cel mai mare coșmar al meu, și nu iubesc hocheiul suficient de mult încât să renunț așa la intimitatea mea.

– Bine și…

– Și ea este deja faimoasă. Aseară, am căutat-o pe internet, și sunt așa multe informații despre familia ei, ba chiar și poze cu Emilia. Sunt prea multe. Știam despre tatăl ei, dar nu simt că știam totul, dacă are sens. Pentru că ea este Rory și este cum este, și uit că dincolo de tabără are o cu totul altă viață.

– O cu totul altă viață de care a vrut să scape venind aici. Xander ia o înghițitură prelungă de bere, și nu l-am mai văzut așa serios. Trebuie să știu dacă pricepi că ce spui este o nebunie și doar ai nevoie de asigurarea mea sau dacă chiar crezi asta. Pentru că pot să fac față la un pic dintr-o criză de genul „devine prea real", dar, dacă tu chiar crezi că trebuie să te desparți de ea, nu știu cum să te ajute, frate.

– Crezi că sunt un idiot, nu-i așa?

Xander ridică din umeri, și este „da"-ul pe care vrea să-l spună, dar nu o face, pentru că-i un bun prieten. Probabil sunt un idiot, dar știu și că pentru mine lucrurile nu merg bine în viață. Este greu să nu te lași prins de lucrurile bune, pentru că se petrec așa rar.

Xander oftează, și îi simt oftatul în oasele mele.

– Cred că ai găsit o problemă acolo unde nu este nevoie să existe una. Gândește-te la orice persoană faimoasă cu o iubită, iubit, cel mai bun prieten nefaimos, mă rog! Spune-mi ceva scandalos despre acea persoană!

Gândește-te la cel mai profund și întunecat secret al lor, singurul lucru din lume pe care n-ar vrea să-l știe lumea, dar oricum s-a aflat! Nu poți, pentru că pe oameni îi doare în cur. Te-ai gândit să renunți la prietenii tăi care tocmai au trecut la profesioniști? Prietenii tăi care-s faimoși acum?

N-aș renunța niciodată la Nate sau la J.J.

– Nu mi-a trecut niciodată prin cap.

– Fratele tău nu-i și el într-o trupă? Ce se întâmplă dacă devine foarte faimos? Vei fi fără Aurora și în aceeași situație. Este clar că o placi, și ea se uită la tine de parcă-i dai luna de pe cer. Așa că fiți împreună și nu te mai agita!

Parcă am făcut un duș cu apă rece. Niciodată n-aș vrea să renunț la cum se uită ea la mine.

– Ai dreptate, omule. Nu știu. Cred că astea sunt sentimentele mele.

– Asta-i bine. Sentimentele sunt bune. Scoate telefonul mobil, uitându-se scurt la ecran și punându-l imediat la loc în buzunar. Nu iese nimic bun din a reprima rahatul. Apropo, cred că ești un prost, pentru că chimia dintre voi este incredibilă. Este grozavă. Tu ești grozav. Fac pariu că se...

– Ai grijă...

– Ce protector, Doamne! Dar părerea mea rămâne. Ce ai putea face sau să fi făcut așa rău cât să renunți la cineva care te face fericit? Nu este ca și cum vă căsătoriți, dar, înțeleg, nu-i ceva ce va dispărea în viitor. Însă când a încetat să nu mai merite riscul?

– N-am zis niciodată că nu merită riscul. O vreau. Îmi place așa mult de ea și nu-mi dau seama cum naiba s-a întâmplat asta. Dar faptul că o vreau nu înseamnă că merit să o am. Eu sunt doar... Nu știu. Nu știu ce să zic.

Xander dă pe gât restul de bere, și eu îmi beau sucul, simțindu-mă iritat pe mine.

– Te crezi suficient de bun pentru ea?

– Poftim?

– M-ai auzit, zice el, punând cotul pe masă și sprijinindu-se în mână. Ceva te-a adus în starea asta, pentru că tocmai ai zis *merit*. De asta îți faci griji? Că voi doi veți avea o relație serioasă și că va exista o dezbatere internațională pentru a decide dacă o meriți?

– Păi, nici măcar nu mă gândeam la asta până acum, Hristoase!

Încă un lucru de care să-mi fac griji.

Xander își dă ochii peste cap.

– Răspunde-mi la întrebare, frate! Crezi că nu ești suficient de bun pentru Aurora?

Să o doresc, să o am și să simt că o merit sunt trei lucruri complet diferite.

– Nu, nu sunt. Sunt un ratat.

– Asta-i problema ta; ești așa un pesimist. Ți-o spun de acum, Callaghan, fără prostii, fără să-ți menajez sentimentele – ești suficient de bun. Cu cât începi mai repede să crezi asta, cu atât mai repede putem începe să ne prefacem că această mică criză prin care treci n-a existat vreodată. Trebuie să ai încredere că universul vrea să fii fericit, omule. Dar, dacă nu crezi și o vei dezamăgi pe Aurora când lucrurile vor deveni prea înspăimântătoare pentru tine, atunci, da, ar trebui să te retragi acum, cât sunteți la început. Nu merită să i se întâmple asta.

– Și dacă o dau de gard înainte?

Iar își dă ochii peste cap.

– Jur că ție îți face plăcere să te pedepsești, frate. Nu ești un ratat. Ai 21 de ani și ești unul dintre cei mai de treabă și cu capul pe umeri tipi pe care-i cunosc. Suntem prieteni, așa că n-ai decât să despici firul în paișpe acum și nu mă supăr pe tine, dar ea se va supăra dacă pui capăt și te răzgândești când îți dai seama că ai dat cu bâta în baltă.

La dracu'! Îmi frec nervos maxilarul, simțindu-mă mai mult ca un idiot decât mă simțeam înainte să înceapă conversația.

– În Constituție au pus și o predică pentru zilele de naștere?

– Nu te mai purta ca un dobitoc, și nu te mai lovesc cu înțelepciunea mea. Haide, sărbătoritule, bea! Femeia care-i obsedată de tine mi-a trimis un mesaj să-mi spună să ne întoarcem în tabără.

Dau pe gât restul de băutură.

– Nu cred că Pește știe să trimită mesaje.

Pe drum înapoi spre Honey Acres, cuget la cuvintele lui Xander. Radioul este suficient de tare cât să nu trebuiască să stăm de vorbă.

După ce semnăm la recepție, Xander începe să-mi povestească despre unul dintre salvamari – despre care este 75% sigur că se uită după el când scoatem copiii pe lac –, în timp ce ne îndreptăm spre zona de distracție unde au loc activitățile de seară. O ține într-un ritm constant de anecdote, ceea ce nu-i neapărat neobișnuit pentru Xander, dar de data asta este diferit și mă face să mă opresc brusc.

– O să fie tort, nu-i așa?

Xander se oprește și el, cu o expresie timidă pe față, și ridică din umeri.

– De ce ar fi tort? Poate este tort, poate nu. Nu știu! Eu sunt aici doar ca să fie copiii în siguranță; nu știu ce se întâmplă la bucătărie. Oftează, punând mâinile în șolduri. S-ar putea să fie un tort. Aproape am ajuns, când pune un braț peste umerii mei. Se uită la tine cu ochi de cățel. Nu știi cât de înspăimântătoare poate să fie cu noi, restul, când vrea.

Pot să suport un tort de ziua mea dacă asta o face fericită pe Aurora. Faptul că am ziua de naștere în timpul verii a însemnat mereu că oamenii erau ocupați și

incercările mamei de a-mi serba ziua se transformau mereu într-un fel de dramă, așa că am incetat să mai depun vreun efort.

N-am verificat dacă cineva a încercat astăzi să-mi ureze „La mulți ani", dar azi-noapte, când am folosit telefonul să caut informații despre familia Roberts – lucru pe care mi-e jenă să-l recunosc acum –, n-am avut apeluri pierdute sau mesaje de la familia mea. N-am mai primit vești de la nici unul dintre ei de când tata a fost în spital și, chiar dacă am zis clar că nu vreau să mă contacteze, sunt surprins că m-au ascultat. Nici măcar solicitări de bani de la tata nu am, ceea ce este mai mult suspect decât surprinzător.

Xander își drege vocea, scoțându-mă din gândurile mele.

– Ascultă, trebuie să te leg la ochi și chiar am nevoie să nu mă pocnești.

– Te rog, spune-mi că glumești! De ce ar trebui să fiu legat la ochi?

– Ți se pare genul de chestie cu care aș glumi? Poate o să iasă Clay din tortul tău și o să facă striptease, nu știu. Scoate din buzunar o eșarfă pe care o folosim în jocurile cu copiii. Nu sunt suficient de puternic să mă bat cu tine, uriașule. Nu-mi îngreuna lucrurile. A fost foarte clară că trebuie să fii legat la ochi.

Îmi pune materialul peste ochi în timp ce eu pufnesc.

– Știai că urmează asta și tot m-ai lăsat să vorbesc despre sentimentele mele?

– Ți-am zis, ești un prost.

Noul meu iad personal este să mă las condus de Xander cât sunt legat la ochi. Este o tăcere totală când ne oprim, și o parte din mine își face griji că mă va împinge in lac sau ceva de genul.

– Îți scot legătura de la ochi. Ține minte să faci pe surprinsul cu privire la tortul tău, șoptește el când

dezleagă materialul în spatele capului meu.

Mijesc ochii în lumina soarelui în vreme ce privirea mea se obișnuiește și toată lumea strigă „La mulți ani" în același timp. Mai multe corpuri se îngrămădesc pe mine, și, abia când mă eliberează din ghearele lor și fac un pas în spate, observ cine este în fața mea.

Henry îl împinge pe Nate laoparte din spațiul meu personal, în vreme ce Robbie se dă din calea lui Kris și a lui Bobby. Brațul lui J.J. aterizează pe umărul meu, și simt că am rămas cu gura căscată.

– La mulți ani, copile!

– Fetele și Joe îți transmit iubirea lor, zice Robbie. Am vrut să facem un apel video cu ei, dar n-ai glumit cu semnalul aici.

– Ce dracu' se întâmplă acum?

Doi dintre copiii mei, Sadia și Leon, își fac loc printre prietenii mei și îmi întind o felicitare imensă cu „La mulți ani". Sadia se încruntă.

– Nu poți să înjuri de față cu noi.

Mă las pe vine și încerc să-mi iau atitudinea de muncă în timp ce accept cu recunoștință felicitarea.

– Ai dreptate. Îmi pare rău, doar că sunt foarte, foarte surprins. Pe prima foaie este un desen, dar nu-mi dau seama ce reprezintă. Pare o luptă pierdută cu un pistol de vopsea. Dați-mi un indiciu, băieți, cer eu.

Leon arată spre petele albastre.

– Ești tu plângând de rahatul lui Kevin.

– Prietenii tăi sunt foarte zgomotoși, zice Sadia, privind în jur la ei.

Sunt zgomotoși, aclamă și țipă în timp ce încearcă să-și controleze entuziasmul. Fiecare dintre ei are un șnur galben în jurul gâtului cu cuvântul „Vizitator" pe el.

– Calomniat de un copil de opt ani, îi zice încet Mattie lui Robbie.

– Eu te calomniez tot timpul, Liu, pufnește Nate.

Nu sunt suficient de silenţioşi, pentru că Sadia aude tot.

– Nu-i calomnie dacă-i adevărat – mama mea este avocat.

– Bine, vulturul legii, zice Jenna, făcându-şi loc printre oamenii adunaţi în jurul meu. L-am avut pe Russ pentru noi multe săptămâni. Să-l mai lăsăm un minut cu prietenii lui de la colegiu, apoi putem să începem petrecerea pentru el.

– Petrecere? repet eu, înghiţind în sec.

– Tu chiar ai crezut că o să te lase să scapi fără să sărbătoreşti? zice Jenna. Tonul ei are ceva. Ceva ce-mi spune că poate ştie ceea ce eu nu vreau ca ea să ştie, şi, în mod ciudat, mă simt mai bine, pentru că nu m-a dat afară. Slabe şanse la asta, adaugă. Aurora i-a adus pe toţi aici în mai puţin de 24 de ore. Se dă peste cap pentru oamenii la care ţine.

Privind peste umerii prietenilor mei, o zăresc vorbind cu Emilia lângă scenă. Nu ştiu de ce stă acolo, în spate, când tot ce vreau este să o iau în braţe.

– Mă întorc într-un minut, le zic băieţilor, luând-o imediat spre ea.

Chipul ei se luminează când mă apropii, şi am nevoie de toată reţinerea să o îmbrăţişez pe Emilia întâi, ca să nu pară suspect. Îi dau drumul Emiliei şi întind braţele spre Rory, până când ea îşi petrece braţele în jurul taliei mele şi-mi îngrop capul în părul ei.

Când se lasă pe spate şi-mi zâmbeşte, Aurora străluceşte.

– La mulţi ani, Callaghan!

– Eşti incredibilă.

– La mulţi ani, Russ! zice Emilia, bătându-mă pe braţ in timp ce ne lasă singuri.

Nu vreau să-i dau drumul, dar ştiu că trebuie. Şi ea ştie, de asta face un pas în spate.

– Nu mi-ai oferit deloc timp să-ți iau un cadou de ziua ta. Ia o punguță din spatele ei! Așa că nu-i cine știe ce, dar te rog să știi că mi-a provocat mult stres și mi-a luat enorm de mult să-l fac, pentru că nu mai am antrenament.

Bag mâna în pungă și-mi scot cadoul: un origami reprezentând un câine galben.

– Oh, Doamne, este Pește?

Ea se apleacă și se uită în pungă, băgând mâna și scoțând doi câini galbeni mai mici, punându-i și pe ei în palma mea.

– Sunt incredibili, adaug.

– Am încercat să fac oposumi, dar nu s-a prins nimeni ce sunt. Îi dau câinii cât scot altceva din pungă. Bine, nu pot să mint, pe asta am furat-o din biblioteca veche pe care nu o folosește nimeni – și este mai veche decât noi doi adunați.

Citesc de pe copertă.

– „Învață toți cei 37 de președinți: de la șase la zece ani."

– Știu cât îți place să numești președinții. Se uită la mine cu o expresie care mă face să dau naibii petrecerea. Mai este un cadou, probabil e la fund.

Caut în pungă și scot ultimul cadou. Este un carton roz de mărimea unui bilet de hochei. Când îl învârt, deloc surprinzător, nu are nimic de-a face cu hocheiul.

Un cupon pentru o dorință aniversară
Eligibil pentru a fi oricând revendicat de Russ Callaghan
De la Aurora Roberts

– Nu trebuie să hotărăști acum ce vrei, zice ea moale. Sunt sigură că ești copleșit. Știu că am exagerat un pic…

Mă uit la steagurile, baloanele, fanioanele pe care nici nu le observasem înainte.

– Dar meriți să ai parte de lucruri drăguțe, completează ea.

– Îmi doresc să te pot săruta.

– Dă-mi cuponul, și putem îndeplini dorința asta. Adică, vor fi cu toții scandalizați, ceea ce nu-i prea bine pentru o petrecere de zi de naștere, dar înțelegerea este înțelegere.

Îmi doresc să mă întorc un pic în timp și să-i dau o palmă acelui Russ. Nu mi-aș fi petrecut ziua făcându-mi griji dacă noi suntem o idee bună.

Aurora Roberts va fi mereu o idee bună.

Îi întind cuponul și văd cum mărește ochii surprinsă.

– Vreau să ieșim la o întâlnire. Asta-i dorința de ziua mea.

– O întâlnire? zice ea.

– Da. O întâlnire reală.

– Cu mine?

– Cu tine.

– Chiar dacă ți-am dat origami în formă de câini și o carte veche mâncată de molii cu președinți de ziua ta de naștere?

– Mai ales pentru lucrurile astea.

Cel mai greu lucru când ești pe radarul tuturor este că în seara asta nu vom avea nici o șansă să ne strecurăm. Ia cuponul din mâna mea, cu ochii verzi scânteind, și încuviințează din cap.

– Consideră-ți dorința îndeplinită!

Este epuizant să fii centrul atenției, și sunt pregătit să se termine.

Iau glazura de pe a doua felie de tort, absorbind liniștea, acum că toți copiii au fost duși la culcare. Mă rog, cât se poate de liniște poate să fie cu prietenii mei prin preajmă. De cum s-a tăiat tortul, au fost înmânate cadourile și s-a cântat „La mulți ani", mi s-a făcut

rezumatul felului cum s-a materializat petrecerea pentru ziua mea de naștere.

Înainte să mergem ieri în Meadow Springs, Aurora a făcut rost de numărul lui J.J. de la Emilia, și între ei au coordonat această surpriză de ultim minut. Au plecat în această dimineață, ajungând la timp pentru a realiza brățările de prietenie pe care le port acum.

Henry a zis că la Honey Acres este mai rău decât credea el că va fi și Bobby este foarte supărat că Jenna este neinteresată și nu-și amintește de el, în timp ce J.J. este doar fericit că ne-am reunit.

Orla a fost de acord ca băieții să ne viziteze, cu condiția să poarte șnururile de vizitatori și să nu fie lăsați nesupravegheați nicăieri prin tabără.

– Ar trebui să mă aștept să se mute cu tine? zice Robbie, stând lângă foc cu mine și Nate. Camera aia alterează chimia creierului, clar.

– De ce te porți ca și cum Lola nu ar dormi în patul tău cinci nopți pe săptămână? zice Nate.

– Încearcă tu să-i spui Lolei ce să facă, răspunde Robbie. Să vezi ce se întâmplă.

În seara asta, Aurora s-a făcut nevăzută, făcându-și de lucru și asigurându-se că toată lumea se distrează. Îmi doresc să stea lângă mine și să-i lase pe băieți să o cunoască, dar ar arăta suspect, și cred că, dacă ar fi vrut să facă asta, ar fi făcut-o. Câțiva dintre ei au stat de vorbă individual cu ea, dar n-am idee ce i-au spus.

– Nu se mută, nu-ți face griji! N-am pus o etichetă, deci bănuiesc că, tehnic vorbind, suntem prieteni care se plac. Cuvintele sună ciudat ieșind din gura mea, dar cum ar trebui să mă refer la ea? Însă este grozavă. Chiar îmi place de ea.

Amândoi încep să râdă în același timp. Nate zâmbește când se lasă pe spate în scaun.

– Îmi aduc aminte când o credeam și eu pe Stas prietena mea.

– Ei nu-i plăcea clar de tine, și apoi a avut sindromul Stockholm, pufnește Robbie. N-a fost niciodată prietena ta.

– Dar tot am pus mâna pe fată, nu-i așa? Nate ridică din umeri. Știi, Aurora s-a oferit să ne plătească tuturor biletele dacă veneam cu avionul. Era gata să angajeze un șofer privat. Ori va fi cel mai bun prieten pe care-l vei avea vreodată, ori veți avea relația de care să se plângă Henry fiindcă stă lângă voi.

Alungând toate sentimentele nesigure de mai devreme, răspund cu sinceritate:

– Eu vreau ambele.

Ambii râd, și niciodată n-am observat cât de similari sunt, ca un cuplu în vârstă în care unul reflectă gesturile celuilalt. Robbie soarbe din ciocolata lui fierbinte și Nate face la fel și amândoi îmi zâmbesc la fel de îngâmfat.

– Iubire tânără.

*

CAPITOLUL 27

AURORA

– Ți-am zis că-i un tip de treabă.

Henry nu mai zice altceva, așezându-se pe locul de lângă mine cu mic-dejunul lui. Prietenii lui Russ au stat la o pensiune în Meadow Springs azi-noapte, dar Orla a zis că ne pot vizita înainte să plece, atât timp când încă au șnururile de vizitatori și vin pe durata inspecției matinale a cabanelor, astfel încât copiii să fie ocupați.

Mă concentrez la pâinea mea prăjită, simțindu-mă brusc emoționată că am timp personal cu cel mai bun prieten al lui Russ. Adică, tehnic vorbind, am mai fost față în față, dar asta pe când renunțam fără să știu la Russ după sex.

– Știu că mi-ai zis. N-am crezut niciodată că nu ar fi.

Ne uităm amândoi la Russ, aflat la masa de vizavi de a noastră, cât mâncăm în tăcere. Râde cu Robbie și cu Mattie, doi dintre băieții care și-au asumat misiunea de a mă cunoaște mai bine azi-noapte. Am încercat să păstrez o distanță sigură, pentru că nu voiam să-l copleșesc sau să-l asfixiez când prietenii lui erau aici, dar este greu când instinctiv vreau să fiu în preajma lui.

Tăcerea este umplută de zumzăiala sonoră a mai multor conversații, până când Henry întrerupe tăcerea, luându-mă pe nepregătite.

– Camera mea este lângă camera lui Russ în casa noastră. Nu este izolată fonic, așa că te rog să nu o tratezi

ca și cum ar fi.

Aproape că mă înec cu șunca mea vegetală.

– Poftim?

– Îmi imaginez că ne vei vizita destul de mult. Aș prefera să nu te aud când termini, scuze!

Mă aștept să înceapă să râdă sau să-mi dea un indiciu că glumește, dar el este foarte serios.

– Eu, um... Nu-s o fată care să se bâlbâie. Eu bat câmpii. Eu povestesc prea multe. Dar acum, mi-am pierdut cuvintele. Promit să încerc cât pot de mult să nu te fac să treci prin asta!

– Mi-a zis că știi cât de urât se poartă tatăl lui cu el.

– Da.

– Ai aflat mai multe în șase săptămâni decât au aflat unii dintre prietenii noștri în doi ani.

Când o zice așa, mă face să prețuiesc și mai mult câtă încredere a avut Russ în mine.

– Nu știe cât de mult îl iubește lumea, continuă el. Crede mereu ce-i mai rău și sare la cele mai proaste concluzii. Uneori, va fi nevoie să-i explici lucrurile.

Nu i-o spun lui Henry, dar știu exact la ce se referă. Eu și Russ am fi pornit într-o notă mai prietenoasă dacă el n-ar fi crezut că eu mă simt inconfortabil în preajma lui.

– Ești un prieten de nădejde, Henry.

– Russ merită astfel de prieteni.

Ne-am petrecut restul micului-dejun discutând despre niște poze cu pensiunea și peisajul înconjurător, pe care Henry le-a făcut pentru a încerca niște tehnici noi de pictură când ajunge acasă. Când toată lumea pleacă, simt că Henry își va aminti de mine ca de fata care-l place pe prietenul lui și nu ca de fata de care s-a ciocnit într-o noapte.

Chiar și la ore bune după ce băieții au plecat, ordinea normală a lucrurilor a fost tulburată de efectele prezenței a șapte străini dureros de atrăgători. Toți angajații sunt

stârniți și un pic haotici după ce au văzut atâtea fețe noi. Eu însă sunt bine, pentru că sunt stârnită și haotică zilnic din cauza unui bărbat dureros de atrăgător, așa că sunt obișnuită.

Eu și Maya muncim din greu să ținem copiii ocupați și să-și consume tot excesul de energie. Am schimbat programul de dimineață, înlocuind ora de lucru manual cu o vânătoare de comori – dar Russ și Clay au pierdut harta cu locațiile comorilor, și toată chestia ne ia de trei ori mai mult.

Vânătoarea ne rezolvă problema cu energia și, când ajungem la pauza de odihnă de după prânz, toată lumea este mult mai relaxată decât cu câteva ore în urmă. Maya și-a pierdut vocea de la cât a urlat toată dimineața. Vocea mea rămâne neînfrântă.

Îmi petrec timpul cu alți supervizori la umbră, pe bancheta de picnic, lângă cabana Ursilor Bruni, când Xander își drege vocea.

– Am de făcut un anunț. Cred că se aștepta la o reacție dramatică, dar nimeni nu zice nimic. Eu și Emilia am hotărât să ne despărțim din cauza diferențelor creatoare dintre noi.

– Dă-mi un indiciu, zice Maya, mijind ochii, pe care și-i protejează cu o mână de soare.

– Ești așa dramatic, suspină Emilia. Spectacolul de talente. Xander o să facă ce vrea el, pentru că nu putem cădea de acord.

– Asta-i pentru că ea a zis că nu poți să câștigi *American Idol?* întreabă Clay. Nimeni nu cântă bine cântece de tabără, frate. Nu o lua personal.

Rămân cu gura căscată.

– Nu. Sub nici o formă. Suntem o echipă.

Toți ceilalți supervizori din grup au zis că vor lucra la reprezentație cu o zi înainte, pentru că nu-i așa grav. La naiba cu asta, vreau ca grupul meu să fie cel mai bun.

Nu-i vina mea că nu sunt suficient de creativă cât să vin cu o idee.

– Nu poți să mergi pe cont propriu, Xan. Asta-i foarte trist și singuratic. Ai nevoie de noi.

– Ba nu. Îl am pe Russ.

Îl bate pe Russ pe spate, și Russ ridică privirea, brusc alertat.

– Scuze, despre ce-i vorba?

– Diferențe creatoare. Spectacolul de talente. Trucuri cu câinii. Haide, omule, am vorbit despre asta acum o oră, zice Xander, blocând-o pe Emilia cu mâna când ea începe să râdă de trucurile cu câinii.

– Nu mi-am dat seama că voiai să fac numărul cu tine! Dacă Xander poate să iasă din grup, eu pot să nu particip?

– Nu! ne răstim eu și Xander în același timp.

El își dă ochii peste cap.

– A meritat să încerc.

Din cabana copiilor se aud câteva țipete stridente, iar Maya și Clay sar în picioare.

– Jur pe Dumnezeu, dacă Michael a adus altă broască, îl pun să doarmă lângă lac, mormăie Maya.

De cum pleacă, Russ vine mai aproape de mine, sprijinindu-se într-un braț astfel încât să îi țină deoparte de conversația noastră pe Emilia și Xander.

– Nu mă duc cu Xander dacă nu vrei. Știu cât de important este asta pentru tine.

Vreau să-l sărut. Mereu vreau să-l sărut. Oftez melodramatic și-mi pun mâna pe masă lângă cotul lui, ca să-i pot atinge ușor brațul cu degetele.

– Nu-i o problemă. Nu vreau ca Xander să fie singur și nu vreau ca tu să fii nefericit. Nu-i mare chestie. Acum, că Emilia n-are nici o obiecție, clar vom dansa.

– Aș fi fericit dacă aș dansa cu tine, zice el încet. Ai face să merite.

Fluturașii din corpul meu tresaltă toți deodată.

– Du-te cu Xander!

– Ești cea mai bună, zice el, înghiontindu-mă cu genunchiul. După ce terminăm în seara asta, faci ceva?

Clatin din cap, dar prin minte îmi trec imediat mii de posibilități.

– Să nu-ți faci planuri, adaugă. Ieșim la o întâlnire.

Seara trece dureros de lent în comparație cu după-amiaza, și-mi petrec întreaga seară uitându-mă la ceas, așteptând să văd cum va decurge prima mea întâlnire.

La scurt timp după ce copiii sunt trimiși la culcare, Russ apare îngrijorat, ceea ce mă neliniștește imediat. Sunt în haine comode, cum mi-a zis când a plecat mai devreme, dar să nu știu ce se întâmplă nu-i distractiv pentru mine.

– Avem o mică problemă, zice el apropiindu-se, dar oprindu-se suficient de departe cât să nu părem prea apropiați.

– Ce anume?

– Trebuie să semnăm la recepție, și va părea suspect dacă semnăm amândoi.

– Am mai făcut-o, zic eu.

– Nu noaptea. Trebuie să recunoști că pare suspect.

Are dreptate, oricât nu aș vrea eu să recunosc. Nici măcar nu știu ce a pus la cale, dar sunt emoționată și excitată și nu vreau să spună că nu putem să mergem.

– În spatele bucătăriei este o cărare care duce la un drum de țară lung de câteva minute cu mașina. Aș putea să mă strecor, dar trebuie să promiți că nu mă torni, pentru că, spre deosebire de tine, care încalci regulile la tot pasul, eu încerc să-mi repar imaginea.

El își dă ochii peste cap, și-i apar gropițele cât se chinuie să nu zâmbească.

– Este sigur?

– Da, este un drum de evacuare făcut acum zeci de ani. O să am nevoie de o lanternă.

Îmi aruncă cheile de la camioneta lui.

– Nu vreau să mergi pe întuneric. Nu deschide portbagajul, pentru că vei strica surpriza.

Entuziasmul și emoțiile mă rod cât semnez cu o față inexpresivă la recepție. Când sunt în siguranță în camioneta lui Russ, renunț la luptă. Țin farurile aprinse cât aștept cele cinci minute până mă găsește și încerc să nu salivez în vreme ce el aleargă spre gard și sare cu ușurință peste.

Tot ce face el este sexy sau sunt eu ușor de impresionat? Una dintre întrebările grele ale vieții.

Deschid portiera șoferului, iar el alunecă lângă mine și se așază la volan.

– Nici măcar nu vreau să știu de unde știi că drumul ăla duce aici, belea ce ești!

– Eu sunt o belea sau o exploratoare?

Pune un braț pe speteaza scaunului cât se uită peste umăr, să dea cu spatele pe drumul de țară, spre drumul normal. Din nou, sexy sau sunt eu ușor de impresionat? Mâna lui îmi răsucește vârfurile părului, și răspunsul este clar sexy. Clar, clar sexy.

– Belea. Sută la sută.

Nu este nimeni pe drum așa târziu noaptea, dar Russ se concentrează în timp ce conduce, cu o mână pe coapsa mea, bătând în ritmul melodiei de la radio. Următoarea melodie este a unei formații in plină ascensiune care-i place lui Poppy și care începe să fie difuzată la radio. Am cumpărat bilete pentru Emilia și Poppy la spectacolul lor din L.A. peste câteva luni, dar, înainte să apuc să-i spun lui Russ, el schimbă postul.

– Nu-ți plac cei de la Take Back December?

– Nu prea. Ridică mâna de pe coapsa mea și își freacă maxilarul. Este formația fratelui meu.

Oh, Doamne!

– Fratele tău este Ethan, adică Ethan Callaghan? Cum de n-am făcut legătura până acum? Iubita Emiliei adoră TBD.

– Mda.

Nu pare prea încântat de acest lucru, şi nu sunt surprinsă după ce am aflat despre relaţia pe care o are cu familia lui.

Face dreapta pe un vechi drum de ţară, uitându-se la mine pentru o fracţiune de secundă, înainte de a pune mâna pe coapsa mea.

– Fratele tău este faimos, dar tu nu vrei să treci la profesionişti pentru că nu vrei să fii faimos? Ca om cu o familie care apare mereu în presă, ştiu că uneori n-ai de ales.

– În mod straniu, nu eşti singura persoană care-mi spune despre asta în ultima vreme. Dar Ethan nu este chiar faimos. Mă strânge de coapsă, ceea ce bănuiesc că ar trebui să fie o alinare, dar eu o simt peste tot. Ar trebui să le spunem tuturor că noi suntem doar copii?

– Clar, dar îmi fac un pic griji că nu va conta, din moment ce pare că mă duci undeva să mă omori şi să-mi îngropi cadavrul într-un cămp... Maşina ne zgâlţâie un pic când trecem peste un teren denivelat, înspre o clădire veche, abandonată. Unde naiba suntem? Eu nu fac sex cu tine în casa aia bântuită, dacă asta aveai de gând.

El pufneşte în timp ce parchează.

– Credeam că ştii fiecare centimetru din Honey Acres, Domnişoara Explorator, mă tachinează el, scoţând cheile din contact.

Coborâm amândoi, şi vin lângă el, încă total confuză în legătură cu motivul pentru care ne aflăm aici. De cum sunt suficient de aproape, se apleacă şi mă sărută, reînviind fluturaşii care acum sunt o adiţie permanentă la corpul meu.

– Am crezut că va fi entuziasmant pentru tine să încălcăm proprietatea.

– Să încalci proprietatea pătrunzând într-un hotel pentru a deveni o gustare la miezul nopții, da. Să încalci proprietatea luând-o pe un câmp, așa te trezești împușcat.

– Suntem pe pământul Orlei, pe cuvânt! Am descoperit locul ăsta înainte și am verificat atunci când m-am întors în tabără. Nu suntem așa departe, doar ne ia mai mult să ajungem aici cu mașina pentru că nu pot să trec prin garduri. Râde și mă ia de mână, mergând spre spatele mașinii lui. Mi-am dat seama că oamenii nu se sărută la începutul unei prime întâlniri.

– Poți să treci prin garduri... dar oamenii țipă la tine când te duci să-ți ceri scuze și-ți pun părinții să plătească daunele. Ridică din sprâncene, pe bună dreptate. Oricum... eu n-am mai avut o primă întâlnire, așa că nu știu regulile. Ceea ce probabil pentru tine este un semnal de alarmă, pentru că de ce aș fi rămas neîntâlnită până la 20 de ani, doar dacă nu cumva sunt chiar enervantă, și sunt, și, ei bine, am putea fi atacați de vaci noaptea sau mâncați de lupi sau ceva, așa că prefer să mă sărut la început decât deloc. Trebuie să mă opresc din vorbit. Fac chestia asta pe care tu mă faci să o fac când...

Se oprește în spatele mașinii și îmi ridică bărbia cu degetele ca să-mi închidă gura.

– Știu că studiezi engleza, dar „neîntâlnită" sună aiurea în contextul ăla, iubito.

– Mie mi se pare în regulă.

Mă ignoră și deschide portbagajul, scoțând un cearceaf alb, perne și pături, un coș cu gheață și un proiector pe baterii pe care-l folosim uneori pentru serile de filme afară.

– Oh, Doamne!

Mă ridică pe hayon, se apleacă și mă sărută din nou. Lent, delicat, perfect.

– Nici eu n-am mai avut o primă întâlnire.

Sunt uluită și tac în vreme ce Russ mă ajută să mă așez comod pe patul improvizat, dându-mi un termos cu eticheta de ciocolată caldă și o pungă cu floricele. Pune proiectorul pe mașină, îndreptat spre peretele lateral al casei sinistre, și atunci îmi dau seama de cât efort a depus pentru asta.

Nu sunt o plângăcioasă, dar s-ar putea ca acest bărbat să-mi stoarcă vreo câteva lacrimi. Mai pune o pătură pe mine și se așază în sfârșit, băgându-se și el sub pături.

– Stai bine? Ți-e suficient de cald? mă întreabă.

– Totul este perfect. Peretele se face albastru, și apare castelul Disney, urmat de lampa de la Pixar, și, de cum apare restaurantul lui Gusteau pe micul televizor, inima mea stă să explodeze. S-a gândit la tot. *Ratatouille!* Russ, ești perfect! Ca prințul din poveste. Ești prea bun să fii adevărat!

Onestitatea mea îl ia pe nepregătite, și văd în lumina lunii toate emoțiile care-i trec pe față. Mereu am știut că am nevoie de validare ca de aer și, deși nu cred că el este la fel, suntem foarte asemănători.

Oamenii ne-au făcut să simțim că nu suntem suficient de buni, și opiniile alea sunt adânc îngropate în noi amândoi, ca buruienile. Fiecare picătură de îndoială udă terenul, și, odată ce încep să crească, ți se pare greu de crezut că se vor opri. Dar nu-i imposibil, ci doar este nevoie de cineva care să le tot smulgă din rădăcină, de câte ori e nevoie.

Suntem așa diferiți și totuși așa similari, și o parte din mine începe să creadă că suntem amestecul perfect.

Se întinde spre mine, dându-mi o șuviță de păr laoparte de pe față.

– Spune-mi un secret!

– Luna viitoare nu vreau să mă întorc la realitate. Vreau să stau aici cu tine și cu câinii și să ne aruncăm telefoanele mobile în foc. În timp ce eu bat câmpii, el râde încet, masându-mi ceafa. O să deschid o librărie, și tu poți să-ți deschizi magazinul de bowling sau să construiești roboți sau ce fac inginerii – bănuiesc că ne pot proteja de oposumi și de lupi. Dar mă vei alege pe mine și eu te voi alege pe tine și vom fi fericiți fără ca altcineva să strice asta.

– Ești cel mai luminos lucru din viața mea, Aurora, zice el. Și ești un memento viu al lucrurilor bune care se pot întâmpla când îmi permit să fiu fericit.

O parte din mine se întreabă dacă, în cazul când aș fi primit pe cineva în viața mea înainte, oare aș fi putut evita mare parte din nefericirea cu care am avut de-a face, dar cred că răspunsul este nu. Aș fi făcut aceleași lucruri nesăbuite, sărind de la o încărcătură emoțională la următoarea, căutând cu disperare ceva mai mult. N-aș fi făcut niciodată pe cineva fericit, și erau șanse ca, după ce s-ar fi dus de la început pentru ei, să fi fost iarăși pierdută.

Russ mă face să mă simt mulțumită, singurul lucru de care nu am știut că aveam nevoie.

Ne așezăm mai aproape, cuibărindu-ne mai bine în pături, unul cu fața la celălalt, ignorând complet șobolanul din desene proiectat pe perete.

– Spune-mi un secret, șoptesc eu.

– Nu-i un secret, pentru că mulți știu despre asta, dar pot să-ți spun despre ceva rău ce mi s-a întâmplat? Ceva despre care urăsc să vorbesc?

– Sigur.

Am răbdare cât el își rontăie interiorul obrazului, întârziind lucrurile. Piciorul lui alunecă între ale mele, mâna i se odihnește pe curbura taliei și, chiar când cred

că va începe să vorbească, se apleacă și mă sărută. Mă desprind și-mi lipesc fruntea de a lui.

– Tot aici voi fi, să te sărut, când vei termîna de povestit, zic eu încet.

– Ai auzit când patinoarul de hochei a fost distrus, la începutul anului?

– Cred că da, poate? N-ați împărțit celălalt patinoar sau ceva de genul?

– Da. Păi, a fost vina mea.

Aproape-mi cade fața.

– Ai distrus un patinoar pentru hochei?

– Nu! Normal că nu. Eu, hmm, am cunoscut o fată, Leah, la o petrecere, și s-a purtat frumos cu mine. M-am dus cu niște băieți cu care stăteam. Leah m-a sărutat, ne-am distrat un pic, nu până la capăt.

Să-mi spună cineva de ce sunt geloasă.

– Apoi, la fiecare petrecere la care mă duceam, Leah era acolo, și am ajuns să facem sex de câteva ori. Îmi plăcea de ea și am crezut că poate, doar poate, primul an nu va fi mizerabil și că voi avea parte de ceva fericire. Și m-am trezit că iubitul ei îmi trimite mesaje în privat cu amenințări. Se certaseră sau, mă rog, ea se folosise de mine ca să-l recucerească.

– Îmi pare așa rău că ți-a făcut asta.

– Oh, lucrurile devin mai rele. Râde, dar fără urmă de amuzament. Chestia asta dintre ea și iubitul ei era foarte toxică, o relație din aia pe care toată lumea o condamnă. Așa că, atunci când a aflat că este însărcinată, i-a spus fratelui ei mai mare, care e jucător de hochei la UCLA, că a fost părăsită. Eu am blocat-o când am aflat despre iubitul ei. Ea n-a vrut să le spună numele meu, doar că a fost cineva din echipa mea, crezând că așa se va termina totul. Dar n-a fost așa. Au făcut praf patinoarul.

– Oh, Russ.

iubesc. Eu doar la asta mă gândesc când te am în minte. Cât de uşor este să fii iu... plăcut.

– Nu ştiu de ce deschid subiectul acum. Îmi pare rău, am distrus deja prima noastră întâlnire?

Închide ochii şi oftează, afundându-se mai mult în perne.

Uneori, îmi vine să-l scutur pe omul ăsta, pentru că nu-şi dă seama de cât de fericită mă face când îmi oferă părţi din el pe care altfel le ţine aşa ascunse.

– Este cea mai bună întâlnire, pentru că împărtăşeşti de bunăvoie ceva personal, Russ, pe cuvânt! Mulţumesc că ai avut încredere să-mi povesteşti totul!

Deschide ochii lent.

– Acum, pot să primesc acel sărut de după împărtăşit pe care mi l-ai promis, te rog?

Nu mă pot abţine şi zâmbesc când mă apropii.

– Sigur.

CAPITOLUL 28

RUSS

Când am ajuns aici, nu avusesem de gând să-i povestesc Aurorei despre Leah şi, dacă mă gândesc, probabil nu-i cel mai potrivit subiect de discuţie la o primă întâlnire, chiar dacă ea a zis că este.

Dar cu Aurora totul este mai uşor.

Câteva fraze despre ceva ce mă sâcâie de aproape un an, şi mă simt mai bine. N-a făcut decât să mă asculte şi să-mi spună că, dacă toată lumea ar fi vorbit despre asta, ea ar fi ştiut şi un pic mai dramaticul „nu e ca şi cum a murit cineva".

Nu ştiu de ce am decis să-i spun chiar acum. Poate pentru că mi-a zis că sunt prea bun pentru a fi real, şi ştiu că nu sunt. Asta-i una dintre poveştile care dovedeşte că nu sunt şi, pentru că i-am povestit, nu o induc în eroare despre cine sunt.

Este epuizant să împărtăşeşti lucruri pe care le-ai ţinut doar pentru tine.

– Acum, pot să primesc acel sărut de după împărtăşit pe care mi l-ai promis, te rog?

– Sigur, zice ea încet, apropimdu-se.

Îi cuprind obrazul cu mâna, atingându-i delicat cu degetul mare pielea, în timp ce buzele noastre se întâlnesc. Are gust de ciocolată caldă, şi, când îi trag corpul mai aproape de al meu, ea se supune imediat.

– Îmi place asta, şoptesc pe gura ei.

– Să ne sărutăm?

Îi ghidez piciorul peste al meu până ajunge călare peste șoldurile mele. Trage pătura în jurul umerilor ei, apoi își petrece mâinile în jurul gâtului meu, acoperindu-ne pe amândoi. Mâinile mele alunecă sub hanoracul ei, trecând cu degetele de-a lungul coloanei și trăgând-o mai aproape cu cealaltă mână.

– Să te am pentru mine.

Aurora își freacă nasul de al meu, sărutându-mă ușor în diferite zone ale feței: pe colțul gurii, pe tâmplă, pe vârful nasului.

– Având în vedere de câte ori pe zi le amintești copiilor să împartă lucruri, este destul de amuzant cât de nepriceput ești tu.

Își sprijină fruntea de a mea, și o cuprind de talie, ținând-o strâns.

– Împart fericit totul, dar cu tine.

Sunt forțat să-i dau drumul când ea se trage mai în spate și-mi așez, în schimb, mâinile pe șoldurile ei. Se uită la mine cu o incertitudine pe care nu sunt obișnuit să o văd la ea.

– Sunt cuvinte frumoase, dar vorbești serios?

Oricât de disperat sună, urăsc mica distanță dintre corpurile noastre acum, dar urăsc mai mult cât de nesigură pare în acest moment. De obicei, sunt anxios când sunt așa candid cu cineva. Tocmai i-am povestit ceva important, de bunăvoie aș adăuga, așa că pentru mine este mult să continui să-mi expun gândurile și sentimentele. Nu-i un secret că nu mă pricep cu femeile și, în circumstanțe normale, sunt destul de sigur că aș sta speriat, așteptând să fiu călcat în picioare de către ele.

Cu ea nu mă simt așa; vreau să fiu aproape de ea.

– Atenția ta este un dar, Aurora. N-am de gând să nu apreciez timpul petrecut cu tine.

– Doamne, Callaghan! De ce trebuie să fii așa al naibii de dulce? mormâie ea, privindu-și mâinile care se joacă cu tivul hanoracului meu.

– Sunt așa doar cu tine. Ești sîngura persoană care m-a făcut să vreau să fiu așa, Aurora. Nu va trebui niciodată să te întrebi dacă ești dorită. Nu va trebui niciodată să te întrebi dacă ești prima mea opțiune. Inima-mi bubuie în piept în timp ce cuvintele ies din mine. Pătura este încă în jurul umerilor ei, făcându-mi să-mi fie mai ușor să trag de fiecare parte, trăgând astfel din nou corpul ei în jos peste al meu. Ești.

Orice altceva mai voiam să spun nu o mai fac, pentru că gura ei o strivește pe a mea, mâinile ei se așază de o parte și de alta a feței mele și șoldurile ei se unduiesc spre mine, transmițând o undă electrică prin coloana mea în timp ce gem și-mi flexez șoldurile în ea. Ard sub atingerea ei și, cum tot sângele din corpul meu se grăbește la sud, sunt fericit că i-am spus ce simt cât încă mă puteam concentra la vorbit.

– Nici eu nu vreau să te împart, zice ea, călătorind cu gura pe maxilarul meu.

Mă ciupește cu dinții de lobul urechii, în timp ce îmi gâdilă gâtul cu respirația ei caldă. Mă rostogolesc cu ea până ajunge sub mine, cu picioarele încrucișate la baza spatelui meu.

Mă frec de ea, savurând modul în care își dă ochii peste cap și cum respiră cu dificultate. Amândoi suntem complet îmbrăcați, dar bumbacul subțire care ne separă nu face decât să demonstreze cât de perfect mă potrivesc între coapsele ei. Limba ei se mișcă peste a mea, ea își arcuiește spatele și își împinge sânii în mine.

– Fata mea perfectă, gem eu, coborând cu sărutările pe gâtul ei.

Aurora coboară cu mâinile, trăgând neîndemânatic cu o mână de betelia pantalonilor mei și făcând aceeași

acțiune cu colanții ei.

– Vreau să te simt, șoptește ea.

Am nevoie de toată forța mentală ca să mă ridic de pe ea suficient cât să-i dau jos colanții și mica bucată de dantelă despre care pretinde că sunt chiloți, dar merită. Îmi cobor pantalonii și boxerii pe șolduri, dându-i jos într-un mod care să nu zgâlțâie camioneta. Frecându-mi penisul întărit, o las pe Aurora să mă tragă peste ea, amândoi goi acum de la talie în jos. O sărut, suspinând în gura ei când mâna ei intră între noi și mă apucă delicat. Șoldurile mele au propria minte când încep să se miște lent în mâna ei.

– Nu o bag, bine?

– Bine.

Mă ghidează mai aproape, și planez la distanța potrivită, așteptând, ținându-mi respirația să văd ce va face. Își desface picioarele un pic mai mult și îmi alunecă delicat cu vârful penisului peste clitorisul ei. Este perfect. Este delicată, dar hotărâtă, avansează, schimbă presiunea și, când începe să piardă ritmul, preiau controlul, făcând ce făcea ea.

Mie mi-e mai ușor să mă frec de ea, iar asta-mi permite să o și sărut. Înfige degetele în umerii mei în timp ce limba ei se ondulează peste a mea.

– Ce bine este, geme ea, arcuindu-și spatele. Șoldurile ei se freacă de ale mele, sunetul umed fiind ca o muzică pentru urechile mele. Prezervativ?

– Nu încă. Asta-i atrage atenția, dar ignor expresia ei confuză și-i dau jos hanoracul, scoțând la iveală ceea ce ar trebui să fie un sutien, dar este tot o bucată de dantelă. Pe ăsta l-ai luat pentru mine?

Dau jos materialul cu atenție, cuprinzând unul din sfârcuri, deja tare. Ea devine instant mai zgomotoasă în timp ce încerc să fiu atent la fiecare centimetru din ea.

Penisul meu pulsează; sunt disperat să fiu în ea, dar merită așteptarea, ca să o văd că termină așa.

– Te-am întrebat ceva, Aurora.

– Am nevoie de tine în mine, miaună ea, încordându-și picioarele în jurul meu.

Trec la celălalt sân.

– Ai luat sutienul pentru mine? Când ea încuviințează frenetic din cap, închizând ochii și relaxând maxilarul, continui: De ce?

Unghiile i se înfig în pielea mea și respirația i se schimbă.

– Pentru că vreau să mi-o tragi. O să ter...

Aurora își îngroapă capul în gâtul meu în timp ce suspină un sunet pe care-l voi putea auzi tot restul vieții mele. Corpul ei lucrează perfect cu al meu; creează dependență. Scotocesc în răcitorul de lângă patul nostru improvizat și scot cutia de prezervative cumpărată mai devreme.

Am cumpărat prezervativele înainte să procur orice altceva pentru această întâlnire. Ceea ce în mod normal n-ar fi un semn grozav, dar nu voiam să am parte de aceeași privire dezamăgită pe care am primit-o de câteva ori când am fost nepregătit.

Rup folia cu dinții, mă las pe călcâie și mi-l pun repede.

– Ai un penis chiar frumușel, știi, zice ea, împingându-se în antebrațe. Vizual este perfect.

Tocmai m-am frecat de femeia asta până a terminat și simt că mă înroșesc pentru că a zis că am un penis frumușel. Chiar trebuie să mă debarasez de asta la un moment dat.

– Nu știu cum să răspund la asta. Mulțumesc?

– Cu plăcere! O să fii delicat cu mine, te rog? Se rostogolește pe abdomen, cu picioarele doar un pic desfăcute. Și te întinzi peste mine?

– Sigur. Mă așez în spatele ei, cu picioarele peste ale ei, ghidându-mă între coapsele ei desfăcute până simt că intru în ea. Nu există senzație mai plăcută ca asta. Nici una. Ești cea mai bună senzație din lume, iubito.

Pătrund cu adevărat adânc așa. Sunt întins, cu fața pe spatele ei, încercând să-i ofer apropierea de care clar are nevoie fără a o strivi. O sărut pe umeri, în sus pe gât; ajung și la fața ei din poziția asta. Acopăr fiecare parte din ea la care pot să ajung cu sărutări, în tot acest timp mișcându-mă într-un ritm constant în ea.

Îmi împletesc degetele cu ale ei și le țintuiesc pe pat de o parte și de alta a capului ei.

– Mai tare, șoptește ea, și mă străduiesc să nu termin, mai ales când îi aud micile gemete.

Mâinile ei se strâng peste ale mele, și fac ce-mi cere.

Sunetul șoldurilor mele lovindu-se de fundul ei mă fac să-mi pierd mințile, și, când ea începe să se împingă spre mine, știu că amândoi ne apropiem.

– Ai pătruns așa adânc. Te simt peste tot.

– Intră așa bine, iubito. Ești o fată așa bună.

Laudele sunt cheia ca femeia asta să termine, și, după ce ies pe gura mea *bună* și *fată*, e doar o chestiune de timp. Sunt aproape, simt ca o senzație de tragere și încerc cu disperare ca ea să ajungă prima acolo. Dau drumul mâinii ei drepte și alunec cu a mea în fața corpului ei până găsesc locul dintre picioarele ei care o face să dea capul pe spate.

– Oh, Doamne!

– Așa, iubito. Arată-mi ce frumoasă ești când termini pentru mine!

Corpul ei începe să se zbată, dar are puține opțiuni, pentru că trupul meu îl acoperă pe al ei.

– Russ, geme ea în timp ce mă strânge așa tare, încât termin chiar atunci cu ea.

Durează așa mult că, atunci când ies lent din ea, încă continui.

Mă prăbușesc lângă ea, sunt rupt. Ea se cuibărește aproape, sărutându-mă din nou lent.

– O să mă judeci că am făcut sex de la prima întâlnire?

Pufnesc, încă o dată neștiind ce va ieși din gura ei.

– Tehnic vorbind, ai făcut sex înainte de prima întâlnire. O chichiță.

– Slavă Domnului, virtutea mea nu va fi compromisă, în acest caz.

Mă întorc pe spate, scap de prezervativ în cel mai practic mod și mă întind la loc, trăgând-o sub brațul meu ca să ne putem uita la stele. Filmul s-a terminat de mult, dar eu prefer să o ascult cum respiră încet.

– Slavă Domnului! Ce ai face fără virtutea ta?

CAPITOLUL 29

AURORA

– Aurora, stai jos, te rog!

Mă încrunt confuză în timp ce mă uit pieziș la Emilia, care n-a primit instrucțiuni stricte să ia loc de la Xander. Mă așez pe bancheta de picnic din fața lui, sprijinindu-mă în mâini, în timp ce el se plimbă dramatic prin fața mea.

– Gata!

– Mulțumesc, Aurora.

– Cu plăcere, Alexander. Dorința ta este ordin pentru mine, clar.

Se oprește din mers.

– Asta-i o glumă pentru tine?

– Asta? Ce se întâmplă chiar acum? El încuviințează din cap. Da, este o glumă pentru mine. N-am idee ce se petrece. Poți să te dai câțiva centimetri mai la dreapta, apoi câțiva centimetri înainte, te rog? Îmi intră soarele în ochi.

Noi trei ar fi trebuit să umplem sticlele de apă pentru copii înainte de escaladarea stâncii, și eu cumva am ajuns cu un Xander cu cea mai serioasă expresie pe chip. Mi s-a părut ciudat când el a insistat să ajute și ar fi trebuit să-mi dau seama că punea ceva la cale.

Trage aer printre dinți și își pune mâinile în șolduri cât se uită la mine.

– E ceva serios.

– Sunt sigură că orice se întâmplă acum este foarte serios pentru tine, Xan. Dar eu tot nu știu ce se petrece.

Mă uit la Emilia, care ridică din umeri, privindu-l cu interes pe prietenul nostru.

– Mă bucur că nu ies cu bărbați, la cum te porți uneori, zice Emilia.

– O să mă prefac că nu mi-ai spus asta. Am două cuvinte…

– *Atenție* și *cerșetor?* zice Emilia în același timp în care eu zic.

– *Drama* și *tizezi?*

– Turneu de baschet. Mă săgetează cu privirea. *Dramatizezi* este un singur cuvânt. Concentrează-te, Roberts! Ești studentă la engleză.

Chiar mă chinui să nu râd. Mi-a atras atenția acum, și sunt entuziasmată să văd unde o să ajungă cu toată treaba asta.

– Jocul este de pronunție sau de baschet? Pentru că sunt confuză.

– Turneu de baschet, repetă el, un pic mai tare de data asta. N-avem cum să pierdem.

Mă uit iar la Emilia, căutând în principal confirmarea că amândouă trăim același lucru și nu am niște halucinații ciudate. Sprâncenele ei perfect sculptate aproape că se ating, la cât de încruntată este.

Hotărăsc să fiu purtătoare de cuvânt pentru amândouă. Îmi dreg vocea și mă uit la Xander.

– Uh, bine?

– Nu știu ce vrăjitorie sexuală sordidă și creativă ți-a promis Callaghan ca să renunți, dar am nevoie să uiți de asta. În joc este reputația mea, și trebuie să fii un jucător cu spirit de echipă.

– Xan, Rory este foarte populară în echipa de baschet a Titanilor. N-ai de ce să-ți faci griji, zice Emilia,

îndepărtându-se de mine când încerc să-i dau una în braț. Adoră să fie parte din echipă.

– Taci din gură! mă răstesc eu la ea. Xander, nu pot să mint. Habar nu am despre ce vorbești. Nu renunț la nimic, nu există promisiuni de vrăji sau vrăjitorii de care să știu și, dragule, chiar nu cred că-i așa serios. Concursul ar trebui să fie pentru distracție.

Cumva, în seara asta ne-am trezit implicați într-un turneu de baschet între angajați – și cred că de la Xander a pornit, cel mai probabil. Echipele au fost alese la întâmplare folosind bucăți de hârtie colorată puse într-o pălărie, și, spre încântarea lui absolută, Russ este în echipă cu Clay, în timp ce eu și Emilia suntem cu Xander și niște salvamari. Biata Maya n-a jucat în viața ei baschet, dar spune că nu-i pasă, pentru că toți oamenii din echipa ei sunt înalți, și în capul ei asta îi face automat pricepuți.

– Russ mi-a zis că ai fost de acord să-i ajuți să trișeze.

Ce șarpe!

– Russ îți intră pe sub piele, amice. Asta faceți voi când jucați, corect? Vă vorbiți de rău unul pe celălalt. Nici măcar n-am vorbit cu el de azi-dimineață.

Chestia mea preferată este când Russ se oprește pe la cabana mea în drumul înapoi după alergarea de dimineață, înainte ca lumea să se trezească. Stau pe genunchiul lui sau lângă el, în funcție de cât de transpirat și de scârbos este, și ne uităm la răsărit. Mereu sunt pe jumătate adormită, dar clar mi-aș aminti dacă am face un plan diabolic să-l trădăm pe Xander.

– Știi că ai fi putut să spui doar „Nu trișați", da? zice Emilia, uitându-se la ceas. Ne-ai fi scutit o grămadă de timp.

– Dacă se oferă vrăjitorii sexuale, eu s-ar putea să trișez, Xander. Sunt onestă cu tine; este foarte probabil să fiu influențată. Nici măcar nu știu ce înseamnă, dar știu

El nu-i răspunde, alegând, în schimb, să ne explice regulile baschetului în timp ce ne îndreptăm spre dozatoarele de apă și înapoi. Când ne întoarcem la grupul nostru, sunt surprinsă că dragii de copii n-au leșinat din cauza deshidratării.

Îi dau sticla lui Russ în timp ce el ridică din sprâncene.

– Ce v-a luat atâta?

Duce sticla la buze, luând o înghițitură mare. Când are gura plină, îi spun noile mele cuvinte preferate: *vrăjitorie sexuală*. Împroașcă cu niște apă, iar cu restul se îneacă. Se lovește cu palma peste piept, acoperindu-și gura cu antebrațul până nu mai tușește.

– Ai nevoie să te pun în poziția de siguranță, Callaghan?

Are ochii înlăcrimați și fața roz, dar asta nu-l oprește din a râde.

– Nu m-am putut abține.

– Eu cred că evident te puteai abține.

– Draga mea, nu înțelegi, zice el încet. Era așa enervant. M-a întrebat dacă eram entuziasmat să joc un sport adevărat. De obicei, este așa relaxat, dar competiția îl face feroce, și eu trebuie să trăiesc cu el.

– Oh, nu! Mă bosumflu în glumă. Bărbatul răutăcios care urmărește bărbați pentru o minge te-a insultat? Pe tine, un bărbat care urmărești bărbați pentru o minge, dar pe gheață?

– Știu că acum mă iei peste picior, dar dă-mi voie să-ți spun că ești chiar drăguță când te bosumfli așa la mine. Dar am nevoie să-mi confirmi că știi că în hochei nu există o minge. Adică, sunt portarul, deci tehnic nu urmăresc pe nimeni, dar ar fi grozav dacă am putea să începem cu chestia despre minge.

Se uită fix la mine, și este destul de intens, pentru că fața lui nu și-a revenit după ce s-a înecat. În spatele lui

văd cum unii dintre băieți au început să-și ia hamurile pentru cățărare, și clar nu sunt cele corecte.

– Băieți, strig eu, privind peste Russ. Nu alea! Stați să vă ajut!

Ocolind un Russ încă perplex, mă îndrept spre copii, ajungând doar la jumătate înainte să-l aud pe Russ strigând la mine:

– Ror! Am nevoie să te aud zicând că știi că nu-i o minge! Doar o dată!

– Îmi pare rău, Callaghan! Eu nu-mi negociez competițiile! strig peste umăr, zâmbindu-mi când îl văd pe Xander pornind imediat spre Russ.

Există un motiv pentru care mereu mi-au plăcut jucătorii de baschet, dar rareori am participat la meciurile de baschet: sunt plictisitoare.

Cineva – probabil Xander – a organizat orarul turneului, și în acest moment nu-mi amintesc câte meciuri am jucat. Habar nu am dacă suntem în avantaj sau nu și, deși mă dor picioarele, mă dor în mare parte de la alergat în sus și în jos pe teren în timp ce Xander joacă singur și marchează toate punctele noastre.

Copiii se distrează, scandând și țipând cu entuziasm la fiecare meci, dar eu clar mi-am pierdut interesul. Vreau o ciocolată caldă. Vreau să văd un film. Vreau să țin un câine, în vreme ce mâna lui Russ stă pe coapsa mea, sub o pătură.

Adică, sunt pregătită să revin la programul meu regulat de seară.

– Dacă am refuza să jucăm? întreabă Emilia, intinzându-se lângă mine.

– Nu are, de fapt, nevoie de noi, deci nu cred că ar funcționa.

– Protest?

– N-are sens.

– Incendiu?

– Prea extrem, oftez eu. M-am gândit deja la asta.

– Știi, dacă plecam în vacanță, cum am sugerat eu, am fi putut evita asta, zice ea.

– Știu, spun, oftând și mai dramatic decât ultima dată. M-am gândit și eu la asta.

Singurul avantaj în tot acest circ este că Russ se pricepe destul de bine la baschet, și, de fiecare dată când demonstrează asta, Clay și Xander sunt cu adevărat confuzi, și este foarte satisfăcător să-i văd. Când jucăm baschet cu Urșii Bruni – normal că spun cu ușurință *noi*, din moment ce eu nu fac nimic –, Russ se concentrează la a se asigura că toți copiii se distrează.

Acum, că joacă pentru el, nu mai trebuie să se rețină, și eu nu trebuie să mă prefac că nu mă holbez la el, pentru că și ceilalți o fac.

Xander stă în locul gol de lângă mine, și o aud pe Emilia gemând înainte ca el să deschidă gura. Se uită pe după mine la prietena mea cea mai bună, încruntat.

– Data viitoare când ai nevoie să iei ceva de pe un raft de sus, nu te deranja să-mi ceri ajutorul. Încearcă să crești.

Emilia râde.

– Oh, cineva se simte arțăgos.

El o ignoră, întorcându-se, în schimb, iar spre mine.

– Roberts, ce părere ai despre expunerea indecentă?

– Să văd eu? În mare nu. Nu sunt deloc fan. Să o fac eu? În mod normal, n-aș fi împotrivă, dacă-i pentru ceva important, cum ar fi un turneu de baschet între amatori într-o tabără de vară, unde nu-i nici un premiu sau vreo motivație reală, dar nu-i posibil cu minori în jur. Îmi pare rău!

Oftează.

– Adevărat. Ai naibii copii! Dacă ar fi avut Clay o mascotă pe care să o poți fura...

– Fur un porc la un milion de ani și brusc sunt un risc pentru mascote. Îmi dau ochii peste cap. În ceea ce privește diversele mele reputații de-a lungul anilor, asta probabil că-i cea mai enervantă. Te-ar ajuta dacă ți-aș spune că nu contează să câștigi, ci să participi?

Xander mă țintuiește cu o privire așa glacială, că-mi amintește de mama uitându-se la tata.

– Maturizează-te, Aurora!

După vreo douăsprezece meciuri, ne vine, în sfârșit, rândul să jucăm contra lui Russ. L-am evitat intenționat din această după-amiază, trimițându-i, în schimb, priviri intimidante, trăgând cu degetul peste gât când îl surprindeam privindu-mă.

Se apropie de mine imediat cum intrăm pe teren, întinzând mâna ca să o strângă pe a mea.

– Nu acum este momentul când îmi propui ceva depravat și scandalos ca să te ajut să trișezi? zic eu încet, încercând să par dezinvoltă, ținând cont de publicul imens.

– Îmi pare rău, Roberts! Nu-mi negociez competițiile.

Îmi dă drumul la mână, trecând să strângă mâinile tuturor celorlalți, ca să nu pară ciudat.

Xander este imediat lângă mine.

– Ce a zis?

– A zis că va organiza o partidă în trei cu cineva din echipa de hochei dacă-l ajut să trișeze. Am refuzat. I-am spus că sunt devotată echipei mele.

– Bine, ai fi putut să alegi ceva credibil, dacă tot voiai să mă minți. Xander pufnește, și este cel mai mult Xander din toată ziua, ceea ce-mi oferă speranța că această versiune foarte intensă a lui va dispărea. Băiatul ăla nu te împarte cu nimeni, niciodată. Mintea ta este la meci?

– Mereu la meci.

Începe meciul și, într-un mod cu totul predictibil, este un spectacol Xander *versus* Clay. Eu și Emilia alergăm în sus și în jos pe teren încercând să ținem pasul, dar au toți niște picioare lungi și totul se mișcă așa repede. Se luptă pentru puncte, ceea ce-i bine, până când Clay și Russ își găsesc ritmul, îngreunând lucrurile pentru Xander și ceilalți oameni din echipa noastră care țin pasul. Mai greu, dar nu imposibil.

Suntem la egalitate, și, sincer, sunt mai mult decât pregătită să se termine.

– Roberts, șuieră Xander, alergând pe lângă mine. Distrage-l!

N-am nevoie să-mi explice la cine se referă. Dându-mi ochii peste cap, trec de partea cealaltă a terenului, partea pe care Russ pare să o prefere. Singurele metode bune de distragere pe care le am implică nuditatea și, cum am stabilit deja, nu pot să fac asta aici. Se uită peste umăr la mine în timp ce mă apropii, și mă simt chiar prostesc, pentru că n-am cum să fac ce vrea Xander.

Mă uit la Clay cum se luptă cu Xander, apoi mă întorc, privindu-l pe Russ, și-mi dau seama că acum este șansa mea. Mingea vine direct spre el, și mă apropii cât de mult pot.

– Putem să facem un sex în trei?

Russ întoarce capul instantaneu spre mine, și mingea de baschet îl lovește direct în stomac. Geme, făcându-mă să mă simt cam prost.

Chiar și în starea asta, plonjează spre minge, dar eu sunt mai rapidă și, de cum am mingea în mâini, încremenesc.

La dracu', nu m-am gândit mai departe de distragerea atenției.

– *Haide!* urlă vreo cincizeci de oameni la mine în același timp.

Să bat mingea și să-mi mișc picioarele în același timp nu este la fel de ușor cum pare, și undeva la distanță îl aud pe Xander cum urlă să-i pasez mîngea, dar este prea târziu, pentru că peste corpul meu este un alt corp. Mi se pare scandalos ca Russ să fie așa aproape de mine de față cu atâția oameni, dar, chiar și cu respirația lui grea pe gâtul meu întărindu-mi sfârcurile, el este foarte hotărât să ia mingea.

– Amândoi putem să jucăm murdar, iubito, pufăie el.

Sunt surprinsă că pot să-l aud, la cât de zgomotoși sunt copiii de pe margine. Se aude fluierul, însă Russ nu se grăbește să se desprindă de mine. Plescăi la el, bătând mingea cât coechipierii mei se ceartă Dumnezeu știe pe ce în fundal. Pot doar să presupun că ceea ce am făcut încalcă vreo regulă, dar aș minți dacă aș zice că mă interesează să aflu care regulă.

– Am o propunere pentru tine.

– Dacă-i o altă ofertă de sex în trei, refuz cu respect.

Nu mă pot abține și pufnesc.

– Dacă mă prefac că mă accidentez, vrei să mergem să găsim câinii și să bem ciocolată caldă?

– Normal că vreau. Baschetul este nașpa.

– Nu toate mingile sunt create egale. Xander gesticulează să-i pasez mingea cât continuă să se ciorovăiască cu Clay. Ai voie să-i favorizezi pe ai tăi.

Russ se uită la mine cu mâinile în șolduri. Are părul ciufulit, dat pe spate, în felul în care-mi place mie. Este o adevărată luptă să nu-i spun in fiecare minut al zilei ce frumos este.

– Eu știu că noi am cam râs despre asta, dar am nevoie să te aud că știi cum arată un puc și că știi că nu-i o minge.

– Normal că știu, zic, iar el oftează ușurat. Ca un mic cauciuc.

– Poftim? Nu…

Mă întorc să mă îndepărtez de el, prefăcându-mă că mă împiedic în propriile picioare și cad la pământ înainte ca el să mai spună ceva.

– *Au!* urlu din toți rărunchii.

Russ se lasă pe vine lângă mine, prefăcându-se că-mi verifică genunchiul, să nu fie rănit.

– Să știi că ai fi o actriță îngrozitoare.

– Mă doare așa tare, zic eu nepăsătoare. Du-mă, te rog, la infirmerie, eroul meu!

Restul echipei aleargă spre noi, uitându-se la mine.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a împiedicat în propriile picioare, zice Russ, întinzând mâinile ca să mă ajute să mă ridic. Ar trebui să o duc la infirmerie, ca să fim siguri. Continuați fără noi!

Clay dă imediat să protesteze, dar Xander i-o ia înainte:

– Da, așa-i corect, așa ambele echipe au un om în minus. Să te simți mai bine, Roberts! Bravo pentru efort etc.

Îmi zice pe mutește „Bine jucat!" cât eu mă aplec șchiopătând cu Russ, și îmi place că Xander crede că am făcut asta pentru el, nu pentru mine.

Când suntem suficient de departe de terenul de baschet încât copiii care scandează sunt doar un zumzăit slab, Russ mă scoate de pe alee și mă lipește de un copac. Ritmul inimii mele se intețește imediat, excitarea crește când el se lipește de mine, cuprinzându-mă în brațe. Știu că toată lumea este pe terenul de baschet, dar asta-i curajos, mai ales de la el.

– Dacă aș fi știut că voiai să mă ai lipită de un copac, aș fi căzut mai devreme.

– Să te am? repetă el. Nu, am nevoie de atenția ta deplină cât vorbim despre pucurile de hochei.

– Te iubesc și o iubesc pe Pops, dar nu mă dezbrac după un copac nici pentru tine, nici pentru ea. Este o uniformă și are un urs pe ea; de ce am vrea să purtăm vreodată altceva?

Nu zic că aș fi expertă în fotografii instantanee, dar sunt. Ne instalăm tabăra la masa de picnic, nu prea departe de cabana noastră, și îmi dau silința pentru Emilia schimbându-mi stilul părului, ca pozele să pară din zile diferite. Cât mă prefac eu că râd la Xander, care, din fericire, este cu spatele, ne dăm seama că nu o să fie ușor.

Câinii sunt mai fotogenici decât băieții, ceea ce nu-i o exagerare.

– Russ, nu te mai strâmba! strigă Emilia la el.

Emilia vine tropăind, arătându-mi aparatul foto, și el arată de parcă ar sta pe un cuib de viespi.

– Ești prea frumos ca să fii așa stingher când ești fotografiat, zic eu uitându-mă la poze.

Îi dau aparatul înapoi Emiliei și îi cer să se întoarcă unde era, ca să încerc ceva.

– Și eu? mă întreabă Xander, ridicând-o pe Somon în brațe.

– Lasă jos câinele! zicem toți în același timp, lucru întâmpinat cu un mormăit și cu ochi dați peste cap.

– Ești drăguț, Xan, zice Russ, tresărind când eu încerc cu mâinile să-i forțez fața într-o poziție mai relaxată. Ce faci?

– Te relaxez.

– Asta nu este relaxare, Aurora.

Privind în jur, verific să nu fie nimeni prin apropiere înainte de a mă apleca și de a-l săruta pe Russ. Nu mă așteptam să răspundă atât de entuziasmat, dar mă apucă de ceafă, ținându-mă pe loc.

Xander oftează zgomotos, și atunci Russ îmi dă drumul.

CAPITOLUL 30

AURORA

Care-i cuvântul pentru când te afli exact unde trebuie să fii?

Mă simt pentru prima dată împăcată cu mine și cu viața mea, și nu există nimic care să deturneze asta. Astăzi, este, în sfârșit, zi de vizită. Multe familii pleacă din tabără pe timpul zilei și se întorc doar pentru grătarul de seară și jocuri; unele familii nu vin deloc în vizită.

Când eram copil, detestam ziua de vizită. În unii ani, părinții mei nu veneau pentru că Elsa voia să îi viziteze pe bunici, așa că se foloseau de faptul că rămâneau fără copii pentru a pleca într-o vacanță și a încerca să-și salveze căsnicia de nesalvat. În alți ani, venea doar mama. Cel mai rău an a fost când au venit mama, tata și Elsa și m-au întristat așa tare, că Jenna mi-a dat un castron în plus de înghețată când au plecat cu toții.

Astăzi, toți copiii noștri urmează să fie luați din tabără, ceea ce înseamnă că avem cea mai ușoară zi. Emilia a uitat de aparatul foto cumpărat de Poppy pentru a documenta vara, așa că n-a documentat nimic, deci astăzi avem a doua șansă.

– Crezi că trebuie să ne schimbăm de haine? mă întreabă Emilia în timp ce eu arunc tot felul de accesorii de păr într-o geantă cu telefonul meu mobil, căști și o carte despre o prințesă și bodyguardul ei sexy.

– Este cam egoist din partea voastră să faceți asta când eu n-am făcut sex de două luni. Zic și eu.

Mi-aș dori să pot îmbutelia modul cum mă simt după ce mă sărută Russ. Îmi iau ochii de la Russ cu reticență, ca să mă încrunt la prietenul nostru.

– L-ai văzut gol pe Clay, sigur contează și asta, nu?

– Sunteți dezgustători, zice Emilia apropiindu-se și dându-mi din nou aparatul. Mi-e dor de iubita mea.

Mă aplec ca să vadă și Russ pozele, începând cu cele în care el apare strâmbându-se, trecând peste cele în care ne sărutăm la cele de acum câteva secunde. Niciodată n-am înțeles expresia „Inima mea o ia razna" până acum, când văd cum se uită Russ la mine când crede că eu nu mă uit.

Russ mă sărută pe umăr, și mi se face pielea de găină pe braț.

– Ești așa frumoasă, șoptește el.

Asta înseamnă să fii dorită și prețuită.

Asta-i senzația pe care o vreau pentru totdeauna.

Emilia le face poze băieților jucându-se cu mingea de fotbal, lucru la care amândoi au protestat, dar a fost spre încântarea câinilor. Emilia s-a răstit că ea n-are cum să combine baschetul și hocheiul într-un sport pe care să-l poată fotografia și să treacă peste.

Frunzăresc cartea, când începe să-mi vibreze telefonul în geantă. La început, nu știu de unde vine zgomotul. L-am adus ca recuzită pentru poze și am cam uitat că există după atâtea săptămâni în care abia l-am atins.

Îl caut în geantă și aproape îl scap când văd că mă sună Omul care Plătește Chiria.

– Bună, tată, zic eu, anticipând că m-a apelat din greșeală.

– De mai bine de 24 de ore încerc să dau de tine.

Iată acel farmec Roberts care-mi place nespus.

– Scuze, tată! Sunt în tabără, semnalul este groaznic aici.

Pufnește, de parcă îl deranjează incapacitatea mea de a controla treaba asta cu semnalul.

– Trebuie să-ți spun ceva. Am cerut-o pe Norah în acest weekend și a acceptat.

– Asta-i... „Nu este o surpriză." E incredibil, tată! Felicitări amândurora!

Poate de asta este așa frustrat că n-a reușit să dea de mine. Își făcea griji că aș putea să aflu din altă parte. Tata a avut o grămadă de iubite de-a lungul anilor, dar, de cum i-a permis lui Norah să posteze online despre el, mi-am dat seama că nu va mai dura mult până la o nuntă.

Nu sunt cel mai mare fan al lui Norah, din principiu. Dar, dacă el tot se însoară cu cineva, măcar mă bucur că ales pe cineva mai aproape de vârsta lui și nu iese cu femei de vârsta mea și a Elsei, cum a făcut o vreme.

Mama a zis că-i criza vârstei mijlocii.

– Pentru că ești în tabără, a fost cam greu cu organizarea pentru rochia de domnișoară de onoare. Mama ta mi-a zis că te întorci acasă pe cincisprezece, corect?

Nu știu la ce să fiu mai întâi atentă. La faptul că sunt dorită ca domnișoară de onoare sau la faptul că mama și tata au vorbit. Norah are propriii copii, așa că nu mă așteptam să fiu inclusă în petrecerea de nuntă și nu-mi pot imagina că tata a insistat ca eu să fiu implicată.

– Da, tată, pe cincisprezece.

– O să-i cer Brendei să-ți schimbe zborul de întoarcere; trimite-i detaliile pe e-mail împreună cu măsurile tale. Va trebui să zbori direct la Palm Springs ca să iasă lucrurile.

Palm Springs?

– Ce să iasă?

Îl aud cum oftează.

– Nunta, Aurora. Tu mă asculți? Ne dorim o lună de miere scurtă inainte să se termine vacanța de vară, și eu

trebuie să merg în Europa pentru Grand Prix-ul din Olanda.

Îmi rămân cuvintele în gât.

– Așa repede te însori?

– Da, Aurora. Și am nevoie de tine în Palm Springs. Înțelegi?

Tonul lui răstit ar trebui să mă rănească mai mult decât o face, dar creierul meu se agită când îmi dau seama că a așteptat ca eu să fiu disponibilă, în loc să o facă fără mine. Dumnezeule, ștacheta chiar este pe podea.

– Înțeleg, tată. Abia aștept să văd ce rochie alege Norah pentru mine. Mersi, hmm, mulțumesc că mă lași să iau parte la asta.

– Normal că iei parte din asta, Aurora. Ești fiica mea.

Tac uimită. Este o afirmație așa banală de la un părinte. Nici măcar nu-i ceva deosebit de amabil, dar venind de la tata este mare lucru. În mod ciudat, simt că fericirea mea recentă a cauzat asta. Oferi energie pozitivă universului și o primești înapoi. Prostesc, dar liniștitor în același timp.

Vreau să-i spun ce mult înseamnă pentru mine acea mică afirmație. Că este tot ce am avut vreodată nevoie și că vreau cu disperare să am o relație bună cu el, dar nu apuc, pentru că începe să vorbească din nou:

– Și ar arăta ciudat în poze dacă n-ai fi acolo. Nu vreau ca momentul lui Norah să fie furat de obsesia presei de a vă acorda ție și surorii tale atenție.

Inima mi se strânge.

– Deci vrei să fiu acolo doar pentru fotografi?

– Ai pățit ceva astăzi? Ce nu pricepi? se răstește el nerăbdător. Norah a aranjat un interviu în exclusivitate cu o revistă. Da, trebuie să fii acolo pentru fotografii. Nu vreau ca ziua noastră să fie umbrită de zvonuri că familia este divizată din cauza ta.

Mă simt amorțită.

– Bine. Pot să aduc pe cineva?

– Ai nevoie să aduci pe cineva? Cine-i? Emily?

– Emilia, îl corectez. Dar nu, nu pe ea. Am cunoscut pe cineva. Îl cheam…

– Ai cunoscut pe cineva unde, mai exact?

Nu știu de ce-mi transpiră mâinile, dar transpiră.

– În tabără. Îl chea…

– Nu fi ridicolă, Aurora! Nu te las să aduci un străin la un eveniment privat de familie. Mă întrerupe din nou, și simt cum îmi bate puternic inima în timp ce-mi crește frustrarea. Nici măcar n-o să-ți amintești cine este după ce termini joaca la ferma aia. Măcar o dată fii realistă, pentru Dumnezeu! Este nunta mea, nu o petrecere de copii.

Am gâtul complet uscat, dar scot oricum cu forța cuvintele:

– Este important pentru mine, tată. Mi-ar plăcea să-l aduc. Mergem la același colegiu, e ceva real, ne plăcem.

Oftează, și îi simt oftatul până în oase. Este ca un acid.

– Sunt sigur că idila ta este importantă și specială, dar am zis nu. Pot să am încredere că vei veni singură, Aurora? Da sau nu?

Idilă.

– Da.

– Bun. Ne vedem în câteva săptămâni! Pa.

Apelul se întrerupe înainte că-i spun și eu pa, și stau încremenită în același loc, încercând să procesez cum ziua mea a fost spulberată de un apel de trei minute.

Nu știu ce credeam că se va întâmpla când am răspuns. Aș fi putut să mă opresc la „ești fata mea" și aș fi rămas fericită în neștiință. Mi-aș fi petrecut restul zilei plutind, simțindu-mă de neatins. Dar am mers prea departe, am cerut prea mult.

Dacă nu aș fi așa disperată după ceva ce clar nu voi primi vreodată sau dacă m-aș maturiza și n-aș mai fi așa

patetică în legătură cu faptul că lui nu-i pasă, poate nu m-aș simți călcată in picioare când vorbesc cu el.

Trebuie să plec de aici, și-mi tot repet asta, în vreme ce merg de la masa de picnic spre cabana mea. Mă așez pe patul meu și mă sprijin de perete în timp ce rememorez conversația.

Mă gândesc la ce am spus și la cum a răspuns el, apoi la ce altceva aș fi putut să spun și cum ar fi putut să răspundă la asta. Continui și continui, până când un vârtej interminabil de dialog mi se învârte prin cap și nu pot să fac nimic să ajung la rezultatul dorit de mine.

Rezultatul în care el se schimbă și eu simt că mă vrea în viața lui pentru mai mult decât interese mediatice.

Îmi tremură mâinile în timp ce scot valiza din dulap și o deschid pe patul meu. Iubesc Honey Acres, dar este o prostie să mă prefac că-i casa mea, când nu este. Tata are dreptate, este o iluzie. Sunt doar oameni care au fost plătiți să aibă grijă de mine și cărora probabil le-a fost milă de mine.

Nu știu de ce am adus așa multe lucruri cu mine, știind că nu voi purta multe dintre ele. Doar îmi îngreunează plecarea cât mai rapidă de aici. Nu știu de ce am crezut că voi rezista o vară. Pantalonii mei scurți nu se împachetează. Jenna a știut în adâncul ei că nu voi rezista. Indiferent de unghiul în care îmi îndoi hainele, par aruncate haotic în valiză. Mă întreb dacă și Emilia s-a gândit ca voi eșua. Russ se pricepe să îmi împacheteze hainele.

Aș putea să mă duc în Bora Bora și să-mi închid telefonul.

Nici măcar n-am nevoie de un telefon mobil. La dracu', aș putea să-l arunc la gunoi.

De ce naiba nu pot să împachetez pantalonii ăștia?

Trebuie să spun cuiva să se asigure că Freya își amintește să se dea cu spray-ul pentru țânțari și că

Michael nu mănâncă nimic cu zahăr după ora 18.00. O să ratez spectacolul de talente, dar Emilia se descurcă și fără mine. Toată lumea o să fie bine. Deschid sertarul de la noptieră ca să-l golesc și văd porumbelul din origami pe care Russ l-a făcut pentru mine lângă colecția de brățări ale prieteniei de la copii.

Mă las pe podea lângă patul meu în vreme ce mi se strânge pieptul și anii de suferință pe care i-am îngropat sub acțiunile mele nesăbuite, iar glumele autocritice ies, în sfârșit, la suprafață sub forma unui suspin. Las lacrimile să cadă, pentru că n-am nimic altceva de făcut și nimeni altcineva nu poate să îndrepte asta.

Nu sunt sigură cât stau așa până să aud pașii lui.

– Ror?

Ușa de la cabană se deschide, și pot doar să-mi imaginez haosul de aici. Dar bănuiesc că mi se potrivește. Russ se lasă pe podea în fața mea, întinzându-se imediat spre fața mea pentru a-mi șterge lacrimile.

– Pleci undeva, Roberts? mă întreabă el delicat.

– Trebuie să plec. Am nevoie să plec.

– Bine, lasă-mă să împachetez și eu. Vin cu tine.

Respirația mea este inegală, și ochii încep să mă usture.

– Nu poți. Tu trebuie să stai aici. Ai nevoie de locul ăsta de muncă. Și trebuie să te asiguri că trec la inspecția cabanei și că verifici patul Sadiei de păianjeni. Xander nu o face cum trebuie. Nu m-am schimbat; doar o să te dezamăgesc, Russ. Nu vreau să te dezamăgesc.

Își încrucișează picioarele și mă ridică, cuibărindu-mă în poala lui. Când simt că mă atinge, mă simt mai bine. După ce-mi sărută ambele pleoape, apoi fiecare obraz, îmi sărută ambele urechi, încep să respir în ritm cu el.

– Aurora, n-ai putea niciodată să mă dezamăgești și nu trebuie decât să fii tu însăți. Știu că suferi și vreau să te fac să te simți mai bine, dar, dacă vrei să rămân și să mă

uit după păianjeni, și tu trebuie să rămâi, pentru că, dacă pleci, plec și eu. Cu toții avem nevoie de tine și cu toții te dorim aici.

– Tata se căsătorește, șoptesc eu, aproape înecându-mă cu cuvintele. Și vrea să fiu acolo doar pentru un articol de revistă în exclusivitate, ca să nu pară că familia este în război.

– Să-l ia dracu' pe tatăl tău! Îmi cuprinde fața și se dă în spate ca să se uite la mine. Nu trebuie să-i permiți să te tot ardă, iubito.

Îmi tremură buza de jos.

– Eu vreau doar să fiu dorită.

– Ești. Hai să rămânem amândoi! Să-ți arăt cât de dorită ești!

– Îmi place cine sunt când sunt cu tine, dar dacă pleci și tu? Atunci, cine voi fi?

– Ai încredere în mine? mă întreabă el, încă ținându-mi delicat fața.

Chiar și cu lacrimile alunecându-mi pe obraji, încuviințez din cap. Am încredere în el. Dar îmi este și teamă.

– Eu nu plec nicăieri, dar nu ai nevoie de mine, Aurora. Ești puternică, și dulce, și amuzantă. Ești inteligentă, și afectuoasă, și ești în toate felurile astea fără mine. N-ai nevoie decât de tine, dar poți să mă ai oricum. Și eu îmi fac griji că o s-o dau în bară cu asta, dar trebuie să avem încredere în noi înșine la fel de mult cum avem încredere unul în celălalt.

– Nu pot să-mi împachetez pantalonii scurți cum poți tu.

– Exact, zice el, sprijinindu-și fruntea de a mea. Așa că nu pleca! Nu fugi din locul unde te simți acasă. De familia pe care tu ai ales-o.

Buzele lui Russ se întâlnesc cu ale mele. Este moale și delicat, de parcă m-aș putea sparge dacă ar fi prea dur cu

mine. Degetele lui dansează pe coloana mea, și, bucată cu bucată, corpul meu se detensionează. Îmi petrec brațele în jurul lui, cufundându-mă în el, unduindu-mi șoldurile unde suntem uniți.

– Te rog, arată-mi cât de mult mă dorești! șoptesc eu. Am nevoie să înlocuiesc toate sentimentele alea urâte. Tu mă faci să mă simt bine.

Dacă n-aș fi așa distrasă de viața mea în ruine, aș avea mai mult timp să fiu impresionată de cât de ușor se ridică Russ de pe podea cu mine încolăcită în jurul lui. Valiza mea cade pe podea când el o dă laoparte de pe pat, lăsându-mă cu grijă pe saltea și venind deasupra mea.

Greutatea corpului lui pe mine reușește să ucidă anxietatea ce trece prin mine în valuri mai bine decât orice altceva. Își dă jos tricoul și așteaptă cât eu cobor cu mâna pe pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii sub palme. Urmează tricoul meu, apoi pantalonii mei și ai lui. Între noi sunt straturi de material, dar mi se face pielea de găină pe tot corpul de la apăsarea lui între picioarele mele.

Mă sărută pe frunte.

– Vreau tot ce are legătură cu tine, Aurora. Urmează nasul meu. Îți vreau zâmbetele. Apoi, maxilarul. Râsetele. Clavicula. Vreau felul în care bați câmpii când ești nervoasă. Vârful sânului. Îți vreau reacțiile mari și pe cele mici. Centrul abdomenului. Vreau să văd cum te frustrezi la origami, dar cum continui, pentru că te face așa fericită. Buricul. Vreau să te protejez de oposumi și de rechini și uneori, când ai nevoie, de tine însăți. Șoldul, într-un final. Și te vreau pentru că meriți, iubito. Și mă faci să mă simt bîne.

Se ridică odată cu mine, dându-mi voie să-mi zdrobesc gura de a lui, investind la fel de mult cât pot eu. Mâinile lui mi-au cuprins gâtul, ținându-mă pe loc.

Și atunci, de afară se aude Jenna strigându-mi numele.

CAPITOLUL 31

AURORA

De multe ori în viața mea am fost prinsă făcând ceva ce nu trebuia.

Când aveam șapte ani, eram la bunici și am împins-o pe Elsa în piscină pentru că mi-a spus că am fost uitată de extratereștri.

Când aveam 12 ani și trebuia să stau pedepsită în camera mea pentru că l-am lovit pe copilul care-i bătea pe alții, dar m-am dus la mall, fiindcă mi s-a părut o pedeapsă nedreaptă. Aia a fost dublă, pentru că nici la mall nu aveam încă voie.

Când aveam 15 ani și m-am drogat pentru prima dată în casa de la piscină, o alegere foarte proastă ca locație, mai ales că mama era acasă și m-a găsit imediat.

Când aveam 17 ani, și paparazzi mi-au făcut poze ieșind împleticindu-mă dintr-un club pentru care nu aveam vârsta legală, complet beată, cu Connor James, fiul rivalului de la muncă al tatei.

Practic, orice am făcut cu Connor James n-ar fi trebuit să fac. Cu excepția accidentului de iaht, pentru că încă susțin că acolo n-a fost vina mea.

Oricât de rele au fost acele momente, nu s-a întâmplat, de fapt, nimic. S-au dat ochi peste cap, s-au aruncat priviri dezaprobatoare și poate s-a ținut o mică predică despre siguranța personală, dar știam că nu urma să se

întâmple nimic și de aia o făceam și am continuat să o fac.

Jenna mărește ochii în timp ce rămâne în cadrul ușii.

– Oh, la dracu', este tot ce reușește să spună Russ, întinzându-se după ceva să mă acopere.

Când, de fapt, el ar trebui să fie mai preocupat de erecția imensă din boxerii lui.

Jenna încă ține clanța, ceea ce-i ușurează acțiunea de a închide ușa. Sunt așa multe de luat în calcul în timp ce mintea mea gonește între panică și confuzie.

– La dracu', la dracu', la dracu'! repetă Russ căutând hainele noastre. O să fie bine. Nu te panica!

– Nu mă panichez, îl liniștesc eu, trăgându-mi pantalonii pe mine.

– Vorbeam cu mine.

Îi tremură mâinile cât încearcă să se încalțe, și-l conduc să se așeze pe pat. Eu ar trebui să mă grăbesc; momentan, am reușit să-mi iau doar pantalonii pe mine, dar Jenna n-are decât să fiarbă în furia ei afară dacă pot să-l liniștesc pe Russ.

Știu că detestă să aibă probleme din cauza tatălui lui și că a încercat să evite situația asta din prima zi. Ținând cont că acum cinci minute eu aveam o cădere nervoasă, mi se pare că tot ce era nevoie ca să-mi revin era să-l văd pe Russ uitându-se la mine de parcă vine sfârșitul lumii.

– Nu-i chiar așa rău. Suntem doi adulți care au consimțit, nu sunt copii în grija noastră acum și noi am făcut sex înainte să ajungem în tabără, lucru de care Jenna știe. Russ, ascultă-mă! În cel mai rău caz, plecăm cu câteva zile mai devreme. Împreună. Nu se întâmplă nimic, nici măcar nu spunem cuiva, putem să ne ascundem oriunde în lume. Nu ești un ratat că faci ceva greșit. Tatăl tău este un mincînos; nu ești cum zice el.

Mi se pare ciudat să fiu cea care dă sfaturi despre tați, dar asta-l face pe Russ așa important pentru mine.

Amândoi suntem un pic frânți, amândoi încercăm să devenim mai buni și amândoi căutăm cu disperare să ne vrea cineva pentru cine suntem.

– De ce-i aici?

– Sincer, nu știu.

O să mă stresez cu această problemă când voi fi complet îmbrăcată.

Când, în sfârșit, ieșim din cabană, Jenna stă pe verandă, mângâind-o pe Peşte. Nu zice nimic când se ridică, scuturând părul de câine de pe pantaloni. Este ca o înfruntare, să vedem cine începe primul, și tocmai vreau să spun ceva, când Jenna mă întrece.

– Părinții sunt aici, zice ea.

Eu și Russ ne uităm unul la celălalt, confuzi. El își drege vocea.

– Ai cui părinți?

Jenna își încrucișează brațele, și, frate, ce supărată este!

– Ai ambilor. Russ, tatăl tău este aici și la fel și mama ta, Aurora. Vă așteaptă amândoi la recepție.

Confuzia nu este suficientă pentru a exprima cum mă simt eu acum, în timp ce noi trei ne îndreptăm în tăcere spre părinții noștri. Russ s-a albit la față, și-mi doresc să-l liniștesc, dar nu-mi vine să înrăutățesc lucrurile cu Jenna.

Când ajungem acolo, mama este deja afară din clădire. Nu apuc să-l văd pe tatăl lui Russ. Jenna și Russ își continuă drumul, și simt că sunt trasă între ei.

– Russ! strig eu, făcându-l să se oprească și să se întoarcă.

Alerg la el, îl iau în brațe și-l strâng puternic.

– Dacă se poartă oribil chiar și o secundă, pleacă! O să te aștept când te întorci.

Mă sărută pe creștet și nu zice nimic. Își continuă drumul după Jenna, iar eu mă întorc spre mama mea.

– Discutăm despre motivul pentru care ai venit neanunțată?

Mama urăște să fie în aer liber și este îmbrăcată ca pentru a se duce la cumpărături în Saint-Tropez, nu pentru ce o plănui să facă aici.

– Este zi de vizitare. M-am gândit că am putea să mergem la o plimbare, zice ea nepăsătoare.

Devin imediat bănuitoare.

– Ai venit până aici din Malibu neanunțată pentru că ai vrut să ieși la o plimbare cu mine?

– Asta am spus, Aurora.

Ce se poate întâmpla cel mai rău?

– Bine, atunci.

Posibilitățile de plimbare sunt limitate, pentru că mama a decis să se încalțe cu pantofi Louboutin în loc de adidași, așa că o duc la lac, unde putem să ne plimbăm desculțe prin nisip. În primele 25 de minute, mama conversează despre nimicuri cu mine, și încep să fiu tot mai obosită și mai frustrată. Mama nu-i genul de mamă care să se plimbe prin pădure; este genul de mamă „hai să-ți cumpărăm prima poșetă Birkin". Trece minutul treizeci, și am ajuns la capacitate maximă cu bănuiala și confuzia. Mă opresc la două șezlonguri lăsate afară și mă așez.

– Trebuie să știu de ce ești aici, pentru că mă stresează să văd cum te prefaci că te plimbi.

– Îmi place să mă plimb pe plajă. Este unul dintre lucrurile mele preferate, zice ea defensivă.

– Da, acasă. Sau poate în Caraibe. Nu când te ferești de bețe și Dumnezeu mai știe ce.

– Tu mereu ești așa bănuitoare cu intențiile oamenilor. Clar ai moștenit asta de la tatăl tău. El era mereu așa.

Becul se aprinde practic deasupra capului meu.

– Știi, nu-i așa? zic eu când ea se așază lângă mine, uitându-se la lac. De aia ești aici. Când a întrebat când

mă întorc acasă, ţi-a zis că s-a logodit, nu-i aşa?

În vârtejul dîn ultima oră, am uitat de ce mă supărasem aşa tare. Ea îşi petrece degetele printre ale mele.

– M-am gândit că s-ar putea să te superi. Am vrut să fiu aici pentru tine. N-am vrut să las lucrurile în seama Emiliei.

– Ştiai ce urma să-mi spună?

– Nu, dar am presupus că va fi ceva. Îmi freacă delicat mâna cu degetul mare. Aurora, tatăl tău este un tâmpit – şi este un titlu bine meritat. Şansele ca el să-ţi spună ceva crud erau mai mari decât cele ca eu să te găsesc cu capul în nori când ajungeam.

Tata mereu a fost un ghimpe în relaţia noastră. Mă întreb dacă pentru mama nu este frustrant să mă vadă cum mă lupt pentru atenţia cuiva pe care ea îl antipatizează aşa mult. N-am vorbit niciodată pe îndelete despre el, şi, spre meritul ei, încearcă să fie oribilă doar în faţa lui.

– De ce nu mă place, mamă? Nu mă tratează ca pe fiica lui.

– Tatăl tău este... nu ştiu, draga mea. Când te căsătoreşti cu cineva, crezi că ştii totul despre acea persoană, dar oamenii se schimbă. Tatăl tău s-a schimbat. La început, lucruri mărunte – cum vorbea despre anumite subiecte, cum vorbea cu alţi oameni. Apoi, am născut-o pe Elsa, şi a redevenit omul cu care m-am căsătorit. Se purta minunat cu ea, şi ea îl idolatriza pentru asta.

Iar îmi vine să-mi fac valiza.

– Probabil era frumos.

– Nu a durat mult şi a redevenit omul care era bădăran cu toată lumea, certându-se din nimicuri şi venind seara târziu acasă fără vreun motiv. Căsnicia noastră era

sens pentru mine, ceva cu care să pot lucra, când realitatea era că tot timpul problema a fost el. Ne-am tot certat pe tema asta. Nu puteam să suport că am întemeiat o familie cu un bărbat care-și putea trata copiii de parcă erau un inconvenient pentru el. Simțeam ca și cum jeleam pierderea soțului meu, dar el nu murise. Doar că nu mai era bărbatul pe care-l știam. Tu ai observat; chiar și când erai foarte mică, știai că lucrurile nu mergeau bine. Elsa a început să se dea în stambă ca să-i atragă atenția, ceea ce funcționa, așa că tu ai copiat-o. Am crezut că lucrurile se vor îmbunătăți când am călătorit împreună, dar parcă pentru amândouă a fost mai rău.

Stau în tăcere, speriată să zic ceva și să întrerup toate răspunsurile pe care, în sfârșit, le primesc.

– La început, era ceva inofensiv. „Tati, uită-te la mine cum fac asta", și tu așteptai cu speranță, dar, cu cât funcționa mai puțin, cu atât tu făceai mai multe. Și nu puteam nici măcar să vă cert, să vă sperii ca să vă purtați frumos, pentru că nu era vina voastră. Erați niște fetițe care nu știau ce făceau greșit. Care nu înțelegeau... Vocea i se frânge. Îmi pare așa rău, Aurora! Îmi pare așa rău că ai impresia pe care o ai despre tine pentru că n-am fost părinți mai buni. L-am părăsit când mi-am dat seama că nu se va schimba niciodată, dar era prea târziu. Răul era făcut.

– Deci răspunsul la întrebările mele este ceva ce știam deja? Că nu-i un om bun.

– Eu n-am pretins niciodată că sunt o mamă perfectă. Știu că avem diferendele noastre, dar te iubesc cât pentru mine și Chuck. Se ridică, scuturând praful invizibil de pe pantaloni, cu pantofii în mână și părând stânjenită. Aurora, ești un adult. Nu-ți pot spune ce să faci, și nu m-ai asculta dacă aș face-o, dar, legal, tatăl tău trebuie să-ți plătească educația și traiul până când ai acces la fondul

tensionată, și eu obosisem să simt că sunt mereu la război.

Se foiește pe șezlongul ei, și o strâng de mână pentru a o îndemna să continue. Niciodată n-a fost așa sinceră despre relația ei cu tata, și sunt disperată să aud totul.

– Știi partea asta, dar am lăsat-o pe Elsa cu bunica ta și am plecat în călătoria noastră să vedem aurora, deconectându-ne, în sfârșit, de lumea exterioară, și am fost iarăși fericiți. Câteva săptămâni mai târziu, am aflat că eram însărcinată cu tine, și a fost așa fericit.

– Oh, deci a existat o vreme când a fost fericit că exist. Înainte să mă nasc.

– Când te-am născut, erai ca o păpușică. Erai perfectă. Nu plângeai niciodată, dormeai constant și iubeai să fii ținută în brațe. Eram obsedată de tine. Dar Fenrir îi ocupa tot timpul tatălui tău, și eu nu voiam să călătoresc când erai atât de mică, așa că stăteam mult timp despărțiți. Pe măsură ce creșteai, nu semănai cu nimeni din familia Roberts, și tatăl tău a devenit tot mai distant.

– Distant? De ce?

– La început, era subtil. Comenta despre cât de blond era părul tău, când al Elsei era brunet-închis, ochii tăi începeau să devină verzi. În familia aia, toată lumea seamănă, și tu erai excepția. Arătai exact ca mine.

Mi se face rău, și totul începe să aibă sens.

– Crede că nu sunt copilul lui.

– N-a zis-o direct, dar, o vreme, am fost convinsă că asta era explicația. La început, n-am băgat în seamă, pentru că am crezut că, atunci când vei fi mai mare, veți putea avea o relație și veți trece peste golul creat de el. Mama își șterge obrazul cu dosul palmei. Îmi doresc ca asta să fi fost problema. Aș fi putut rezolva totul cu un test de ADN și câteva ședințe de consiliere pentru cupluri. Dar apoi, a început să o trateze și pe sora ta la fel, și mi-am dat seama că eu căutam explicații care să aibă

tău. Nu înseamnă că trebuie să-l vezi. Fă ce vrei cu această informație!

Simt că am primit informații cât pentru o viață într-un timp așa scurt și sunt epuizată.

La fel ca mama, căutam un motiv. Căutam cu disperare răspunsuri care ar putea să explice lucrurile, să-mi ofere ceva de care să mă agăț și să repar. Nu cred că pot să repar un defect de caracter.

Mă ridic și eu, urmând-o pe mama spre aleea principală, ajutând-o să se încalțe când ajungem la pietriș.

– Mai stai un pic? Emilia este pe undeva pe aici.

– Nu pot, draga mea. Trebuie să mă întorc acasă pentru Pisic. S-o întreba pe unde sunt.

Am uitat de blestematul de motan.

– Pisica asta este reală? Sau este un complot ca să mă faci să vin?

Ea își dă ochii peste cap cât caută în geantă și scoate telefonul mobil. Și acolo, pe fundalul telefonului, este o poză cu un motan negru neîngrijit întins pe o mare de perne.

– De ce-i în patul meu?

– Aurora, ai locul tău. Nu poți să pretinzi ca fiind al tău pentru totdeauna orice pat în care dormi.

– Glumești? Acum două minute îmi cereai să vin înapoi!

Pufăie cât bagă telefonul la loc în geantă.

– Sunt sigură că, dacă aduci niște somon afumat la următoarea vizită, va lua în calcul să împartă patul cu tine.

Am lăsat-o pe mama cu Emilia, și Xander are instrucțiuni precise că n-are voie să se dea la ea. Xander a glumit că vrea să devină tatăl meu vitreg imediat cum și-a dat seama că mama este doar o versiune mai în vârstă a

mea, și nu-mi asum nici un risc. I-am dat Emiliei voie să-l bată pe Clay și dacă doar se uită spre mama.

Pe măsură ce mă apropii de biroul Jennei, știu că voi detesta fiecare secundă din conversația asta.

Honey Acres a făcut parte din viața mea mai mult timp decât nu a făcut, și știu că, dacă sunt concediată, nu voi mai fi primită niciodată aici. Serios, ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să încep povestea cu Russ. Nu pot să mint, n-am crezut niciodată că regula aia cu combinatul chiar era aplicată, dar, după ce mai devreme m-a tratat distant, nu mai sunt așa încrezătoare.

Dar unele riscuri merită, și, dacă ar fi să o iau de la capăt, nu aș schimba. Russ mi-a zis că nu ar schimba nimic în trecut pentru că n-ar putea risca să nu mă mai cunoască, așa că, dacă o să fiu concediată din locul pe care-l iubesc cel mai mult din lume, măcar pot să păstrez fluturașii.

Bat la ușă și-mi dau seama după muzica din *Mamma mia* că Jenna este înăuntru. Niciodată n-am mai bătut la ușa biroului Jennei înainte să intru, așa că nu știu de ce încep astăzi. Poate pentru că știu că, dacă nu o enervez și mai mult, mă va ajuta. Mai bat o dată mai puternic, și îmi strigă în sfârșit să intru.

Expresia ei când își dă seama că sunt eu mă sfâșie. Observ că nu-i supărată, ci dezamăgită.

– Jenna, îmi pare rău!

– Nu-mi spune că-ți pare rău când nu-i așa, Rory. Știai exact ce făceai când ai încălcat regulile și m-ai pus cu bună știință într-o situație dificilă.

– Jen, te rog nu-l concedia, zic eu cu disperare, așezându-mă de partea cealaltă a biroului. Nu merită să piardă locul de muncă doar pentru că eu l-am convins să încalce regulile.

– Amândoi sunteți adulți și amândoi sunteți răspunzători pentru acțiunile voastre. La dracu'! Când a

început?

Vreau să mint. Ca și cum, dacă-i spun că a fost astăzi, pentru că eram tristă, ei îi va fi mai ușor să proceseze și nu va mai fi așa dură. Dar Jenna înseamnă mult pentru mine, și nu vreau să o trădez mai mult decât am făcut-o.

– Când a fost furtună.

Clatină din cap, sprijinindu-se în mâini.

– Voi așa-zișii adulți în călduri mă înnebuniți. Abia aștept să vă întoarceți la colegiu și să fiți problema altcuiva. Așa m-ai enervat, Aurora.

– Îmi pare rău, Jenna. O să plec fără drame, jur! Dar te rog nu-l concedia pe Russ! O să fie distrus dacă-și pierde locul ăsta de muncă. Nu merită, pe cuvânt.

– Poți să încetezi cu milogeala, te rog? Mă doare capul, și mă doare încă de când am văzut un bărbat pe jumătate gol urcat pe tine astăzi și apoi a trebuit să mă uit în ochii mamei tale.

– Îmi pa…

– Încetează cu scuzele și du-te să-ți faci treaba, te rog! Nu, adu-mi o limonadă! Apoi, du-te la treabă!

Ridic surprinsă din sprâncene. Pufnește, încrucișându-și brațele peste piept și sprijinindu-se de scaunul ei.

– Ce? Te crezi specială? Dacă ar trebui să concediez toți angajații care și-au tras-o, n-aș mai avea angajați.

– Dar credeam…

– L-am văzut în noaptea cu furtuna, Aurora. Știam că vei fi speriată, așa că m-am întors la cabana ta. L-am văzut umblând în jurul treptelor cabanei tale în ploaie, probabil discutând cu el însuși, până când, în sfârșit, a bătut la ușă. Atunci, mi-am dat seama.

– Ți-ai dat seama de ce?

– Că ține la tine. Oftează. Și mi-am dat seama că nu o făceai doar ca să-mi arăți că încalci regulile.

– Și eu țin la el.

– Rory, noi suntem familia ta. Mereu vei avea o casă aici, chiar dacă faci lucruri de-mi vine să te strâng de gât. Nu voi raporta așa cum ar trebui, dar asta nu-ți dă voie să faci ce vrei până pleci, bine? Continuați să vă ascundeți până plecați de aici. Nu vreau să aud nici un piuit de la nici unul.

Familie.

– Te iubesc, Jen!

– Și eu te iubesc! Oamenii nu te lasă mereu să scapi nepedepsită doar pentru că nu le pasă. Eu îți permit multe pentru că meriți să fii fericită. Meriți să simți și să crezi că ești dorită și să te bucuri că ești iubită, pentru că te iubesc așa mulți oameni, Ror.

– Astăzi am avut o discuție grozav de sinceră cu mama. Acum, multe lucruri au sens, mai ales despre tata.

Ea se ridică și vine la mine, luându-mă în brațe.

– *Tata* este doar un cuvânt. Nu înseamnă nimic decât dacă sunt și acțiuni și intenții în spatele cuvântului. Este doar un nesimțit cu care ai același ADN. Atât. N-avem nevoie de el. Nu te descurci bine fără el, te descurci mai bine.

Jenna mă sărută pe creștet, întorcându-se la locul ei de la birou.

– Bine, discuția sinceră s-a terminat. Du-te! Și, ca să știi, faci curat la cai tot restul săptămânii. Ia-l și pe amorez! Amândoi sunteți un ghimpe în coastele mele.

Nu așa anticipasem eu că vor decurge lucrurile, și ies de aici simțindu-mă complet confuză, dar nici eu, nici Russ nu plecăm. Clar fac față dacă trebuie să am de-a face cu un pic de balegă de cal, dar Jenna nu-i realmente supărată pe mine. Deschizând ușa biroului, mai am o întrebare înainte să ies și să mă pregătesc pentru finalul zilei de vizită.

– Stai, cine și-o mai trage?

Ea trece cu degetele peste buze, semn că a tras fermoarul.

– Ți-ai pierdut privilegiul la bârfe. Trebuia să-ți fi ținut chiloții pe tine.

Oricâtă dreptate are, mă bucur că n-am făcut-o.

CAPITOLUL 32

RUSS

Stăm pe banca mesei de picnic de cinci minute, şi nici unul din noi nu a vorbit încă.

Arată mai bine decât ultima dată când l-am văzut, dar aşa arăţi când nu eşti într-un pat de spital plin de fire. Ştiam că era prea bine ca să fie adevărat. Ştiam că tăcerea nu avea să dureze mult, dar, trebuie să recunosc, nu mă aşteptam niciodată să vină aici.

– Nu ştiu de unde să încep, Russ, zice el.

Nu-mi amintesc ultima dată când am stat împreună într-un cadru normal. Îmi doresc să ştiu câte minute mai are până pleacă, pentru a le putea număra.

– De ce nu începi spunându-mi de ce eşti aici? zic eu tăios.

Nu mă supăr des, dar devin nervos când sunt în preajma tatălui meu. Este ca şi cum trebuie să devin o altă persoană ca să rezist să fiu pe lângă el.

– De când ne-am văzut ultima dată, s-au întâmplat multe. Mama ta mi-a verificat telefonul şi a văzut ce multe ascundeam de ea. Acum, înţelege cât de rău stau lucrurile, cât de urât m-am purtat cu oamenii, cu tine. M-a dat afară.

Sunt uluit.

– Eu de ce nu ştiu despre asta?

– Pentru că a zis că ar trebui să te lăsăm să te bucuri de vară fără să ţi-o stricăm. Fără să ţi-o stric eu. Am vrut să

te sun de ziua ta, să-mi cer scuze pentru tot ce am făcut, dar mi-a zis să nu o fac. Mi-a zis că meriți timp și spațiu ca să te vindeci de răul pe care eu l-am provocat familiei noastre.

La început, nu spun nimic. Nu știu dacă este pentru că m-a luat așa rău prin surprindere, că nu știu ce să zic, sau pentru că instinctul îmi spune să aștept până la capăt, ca el să-și dezvăluie adevăratele intenții.

– Deci de ce ești aici acum? N-am bani pentru tine și nu poți să stai cu mine. N-am ce să-ți dau.

– Nu vreau nimic, Russ, zice el. Sunt aici doar ca să vorbim. Cred că putem să fim de acord că am luat destul de la tine deja. Am făcut multe greșeli în viața mea, am ars multe punți. Regret multe lucruri, dar nimic nu regret mai mult decât suferința provocată ție, mamei tale și fratelui tău.

Știu că toți oamenii au defecte, și tatăl meu trăiește fiecare zi știind că și-a arătat toate defectele.

Știu că experiența mea nu-i un model. Nu-i versiunea-șablon a felului cum evoluează lucrurile. Am ascultat persoanele ai căror părinți erau așa atenți, iubitori și afectați de vinovăția acțiunilor lor, că nu știau că era ceva în neregulă. Furia mea nu este împotriva oamenilor cu dependențe. Am analizat statisticile, am citit studii de caz, am ascultat povești personale dureroase și sfâșietoare și am simțit empatie. Vedeți, e logic, nu?

Inima mi-a zis mereu să nu iau logica în seamă. Tata n-ar fi trebuit să-i dea voie să-l învingă; ar fi trebuit să lupte mai mult. Nu pentru că-i mai bun decât oricine altcineva în lupta cu demonii ăștia invizibili, ci pentru că-i tatăl meu. Al meu, și eu aveam nevoie de el, și el n-a încercat și nici măcar nu i-a păsat. S-a servit pe el, dorințele lui și impulsurile lui și a continuat să se servească până când furia, regretul, resentimentele au

venit ca un tsunami – și, când s-a lăsat înghițit de valuri, ne-a târât pe toți cu el.

Îmi dreg vocea, uitându-mă direct în ochii lui. Nu mai sunt un copil speriat. Nu mai trebuie să mă fac mic în fața lui.

– Eu tot nu înțeleg de ce ești aici, tată.

– Ultima dată când m-ai văzut, mi-ai zis să-mi fac ordine în viață. Voiam să te văd personal și să-ți spun că asta voi face. Știu că probabil nu mă crezi sau că poate lucrurile s-au deteriorat așa mult, că nu-ți pasă. Dar voi îndrepta situația. Nu mai vreau să trăiesc așa. Îmi vreau familia înapoi. Îmi vreau viața înapoi. Vreau să fiu un om pe care să îl admiri iarăși.

Ar trebui să fiu entuziasmat că în sfârșit spune lucrurile pe care am vrut să le aud de atâta vreme. Că vrea să se schimbe. Că știe că lucrurile stau prost. Că știe că a rănit oameni. Dar nu mă pot gândi decât că sunt multe cuvinte, spuse în ordinea corectă, într-un fel care le face să pară reale, dar că mereu s-a priceput la asta. De asta mamei i-a luat atâta să vadă adevărul.

Uneori, este un balans foarte fin între dedicare și disperare, și de asta știu că tata este pe fundul prăpastiei, cum se zice în cărți. Dependența este o boală, un meci pierdut. Toată lumea știe că mereu casa e cea care câștigă. Poate nu mâna asta și nici următoarea. S-ar putea să fie nevoie de o cursă de cai sau de douăzeci. S-ar putea să fie acea ultimă aruncare de zaruri, dar, într-un final, casa va veni să colecteze și, când va retrage banii, nu va mai rămâne nimic.

Nu cred că tata mai are ceva, și această conștientizare îmi mai potolește un pic furia.

– Sper să o recapeți, tată. Sincer, sper. Dar nu poți doar să declari că te vei schimba; trebuie să acționezi. Trebuie să faci un efort conștient să cauți ajutor și să elimini tentațiile din viața ta.

– Așa voi face, zice el hotărât.

– Cum?

– Nu știu.

Îmi frec tâmplele și încerc să nu oftez, pentru că nu vreau să creadă că-l resping.

– Există programe pentru oameni ca tine; am citit despre ele. Sunt anonime și gratuite. Ar trebui să cauți; există mereu anunțuri prin oraș.

– Așa o să fac. Verific imediat ce mă întorc. Uite, Russ, știu că n-am fost persoana pe care o meriți. A trebuit să muncești mai mult, să sacrifici mai mult, să te lupți singur doar pentru că eu n-am putut lupta cu demonii mei. Nu pot schimba trecutul, dar pot să mă asigur că nu se va repeta. Dacă există ajutor, îl voi găsi.

Cred că așteaptă ca eu să fac o mare declarație despre cum totul va fi bine și că am încredere și cred că el se va face bine, dar nu pot crede până când nu văd cu ochii mei. Sper din tot sufletul că vorbește serios, dar acum mi se pare prea frumos ca să fie adevărat. O parte din mine își face griji că m-am înstrăinat prea mult cât să-l pot ierta, că toată lumea își va vedea de viață, și eu voi rămâne blocat în trecut, încă suferind dincolo de suprafață.

Oare o persoană chiar poate să treacă peste orice vrea? Am petrecut ani buni luptând singur și m-am schimbat așa mult într-o perioadă atât de scurtă.

În vara asta, a mers când mi-am împărtășit sentimentele, ceea ce mă încurajează să fiu sincer cu tata.

– Ar fi frumos să fim iarăși o familie. Dacă te-ai face bine, n-ar fi așa dificil să fiu în preajma ta. Stările tale imprevizibile mă fac anxios.

Încuviințează din cap, cu ochii umezi. Pare că vrea să mai spună ceva, dar, în schimb, bate de două ori cu pumnul în masă și se ridică.

– Te las acum. Locul ăsta-i frumos. Îți place să lucrezi aici?

Încuviințez din cap.

– Foarte mult.

– Sunt mândru de tine, Russ! Îți construiești o viață grozavă, în ciuda situațiilor prin care ai trecut din cauza mea. Pare că vrea să se apropie și să mă îmbrățișeze, dar nu o face; îmi întinde, în schimb, mâna să i-o strâng. Ne vedem în curând, fiule!

– Pa, tată!

Mai stau singur la masa de picnic douăzeci de minute. Gândind, procesând, întrebându-mă dacă ăsta chiar poate fi începutul schimbării după care am fost disperat.

Până la urmă, îmi revin și mă duc să o caut pe Jenna. Astăzi, am impresia că a fost mai multă dramă decât întreaga varâ la un loc.

Știu că am dat-o în bară și știu că Jenna are tot dreptul să mă dea afară pentru ce a văzut, dar sper că nu o va face. Mai devreme, credeam că să fiu prins era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla în tabără. Dar apoi, tata a făcut o vizită neplanificată și, brusc, ăsta a devenit cel mai rău lucru ce mi se putea întâmpla în tabără. Să dau ochii cu Jenna mi se pare mult mai puțin înspăimântător acum.

În timp ce bat la ușa biroului ei, îmi dau seama că un om inteligent ar fi rămas la distanță și ar fi sperat să treacă. Nu prea mai pare că sunt o persoană inteligentă. Dar nu voi putea funcționa dacă aștept, întrebându-mă dacă mi se va spune să-mi strâng lucrurile și să plec.

– Mă bucur să te văd cu hainele pe tine, zice ea când intru în biroul ei.

Obrajii și urechile mi se încing imediat.

– Am tot încercat să găsesc ceva care să explice de ce am ignorat cu bună știință regulile, dar n-am o scuză suficient de bună și nu vreau să-ți irosesc timpul.

Ea își încrucișează brațele peste piept și se lasă pe speteaza scaunului, uitându-se sfidător la mine.

– Nu m-am așteptat niciodată ca o fată ca Aurora să se uite la mine, dar a făcut-o, și o să mă agăț de asta cu ambele mâini. Știu că o iubești, Jenna. Nu vreau decât să o fac fericită.

– Nu poți să o faci fericită și să-ți ții pantalonii pe tine? mă întreabă ea. Aici, suntem la serviciu.

– Mi-am petrecut viața încercând să respect regulile. Am ținut capul plecat, mi-am ascuns poveștile și secretele și am făcut tot ce am putut să-mi car singur poverile. Ea mă face să nu mai vreau să fiu singur. Îmi pare rău că am încălcat regulile, dar nu regret şi aş face-o din nou dacă înseamnă că aş fi cu ea. Sunt recunoscător pentru oportunitatea primită de la familia ta, dar sunt mai recunoscător pentru ea.

– Așa mă stresați toți, jur! Jenna își freacă tâmplele și geme zgomotos. Vreau să te gândești în fiecare zi la lucrurile pentru care ești recunoscător în viață. În fiecare zi. Dacă vreodată ea nu este pe lista ta, vreau să te gândești de ce și să repari asta. Dacă nu o tratezi de parcă-i cel mai bun lucru din viața ta vreodată, nu o meriți. Înțelegi?

– Da.

– Are o inimă mare, dar este rănită. Când îți petreci mult timp autodistrugându-te, uneori, bucățile nu se mai potrivesc așa bine la loc. O să aibă nevoie de timp și de răbdare.

– Înțeleg.

– Bîne. Acum, ieși de aici! Du-te să-ți faci treaba, ca să pot să uit de asta!

– Nu sunt concediat?

– Momentan, nu. Mă expediază fluturând o mână. Și, Russ, am un milion de locuri unde pot îngropa un

cadavru dacă-i frângi inima. Avem hectare întregi de care nici nu știi. Nu te vor găsi niciodată.

Jenna este cam înspăimântătoare, și o cred fără rezerve.

– Am priceput.

CAPITOLUL 33

RUSS

În fiecare zi, mă gândesc la lucrurile pentru care sunt recunoscător, cum mi-a zis Jenna.

În majoritatea zilelor, sunt chestii mărunte, cum ar fi copiii care se distrează sau că am dormit bine. Sunt recunoscător când verific grupul de chat cu prietenii mei și constat că se bucură că ne vom vedea în curând sau când văd că mai trece o zi și nu primesc o solicitare de bani de la tata.

În fiecare zi, sunt recunoscător pentru Aurora, pentru că o văd ce fericită este în vreme ce îi lasă pe copii să o împingă în lac pentru a milioana oară sau fiindcă aud de motanul pe care mama ei se poate sau nu să-l fi furat de la un vecin. Sunt recunoscător pentru zâmbetul pe care îl afișează când mă vede dimineața când trec pe la ea, la finalul alergării mele, sau pentru sărutul pe care reușim să-l avem departe de grup.

Îi sunt recunoscător Jennei că nu ne-a trimis acasă și le sunt recunoscător lui Xander și Emiliei că fac tot ce pot să ne ajute să continuăm să ne ascundem cu succes.

Faptul că-mi acord timp să-mi analizez ziua și să apreciez ce am și cu ce voi pleca de aici mă ajută să nu fiu trist că se apropie momentul plecării.

Dar astăzi, pe scenă, în fața tuturor din Honey Acres, sunt recunoscător că spectacolul de talente aproape s-a terminat.

Sunt obișnuit să aud oamenii că aclamă și aplaudă, dar, de obicei, sunt pe gheață, înconjurat de coechipierii mei, și este ușor să ignori zgomotul. Dar nu-i așa simplu când suntem doar eu, Xander și câinii pe o scenă de unde Xander nu dă semne că are de gând să se dea mai repede jos.

Știu că am fața roșie când sar jos, fluierând câinii să mă urmeze, sperând că asta-l va obliga și pe Xander să coboare. Fără determinarea Aurorei de a face o treabă bună, eu și Xander abia ieri am gândit un plan. Acum, că am terminat și pot să nu-mi mai fac griji, sunt recunoscător că Pește, Somon și Păstrăv ar face orice pentru bacon.

Spre meritul lor, au executat perfect toate trucurile, și sunt convins că nimeni nu va ști cât de lipsită de organizare și de haotică a fost chestia asta toată vara.

– Ne-a ieșit, zice Xander când ne așezăm pe locurile noastre din ultimul rând. Ți-am zis că ne va ieși. Spune-mi că am avut dreptate.

– Ai avut dreptate, mormăi eu cu reticență.

Toții copiii din grupa Urșilor Bruni au fost grozavi, și acum, că nu mai sunt eu artistul, pot să apreciez cât este de amuzant și că e un mod bun de a încheia vara.

Uralele încep iarăși când restul grupului nostru ocupă scena, să-și facă reprezentația. Aurora poartă rochia de vară care-mi place mie: cea galbenă cu flori mici și bretele înguste ușor de dat jos. Are părul ondulat și prins la spate cu o fundă și este frumoasă.

Maya se așază în spatele Emiliei și-și pune mâinile în talie și, când Clay se plasează în spatele Aurorei și-și pune mâinile pe talia ei, muzica începe, dar eu nu-l pot auzi decât pe Xander râzând.

– Mi-aș dori să-ți pot poza mutra acum.

Încearcă să se oprească, acoperindu-și gura, dar, când îi arunc cea mai criminală privire pe care o reușesc,

lucrurile se înrăutățesc. Îi încurajăm, dar, de fiecare dată când mâinile lui Clay sunt pe ea, Xander începe să râdă, enervându-mă și mai mult.

– Îmi pare rău, frate! Dar este prea amuzant. Nu ți-a zis?

– Tu mi-ai fi spus dacă ai fi fost în locul ei?

Am întrebat-o de câteva ori cum merge antrenamentul, dar ea doar mi-a zis „Încetează să mai încerci să copiezi, Callaghan!" și am trecut peste. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Clay, n-aș fi fost gelos. Păstrăv se urcă în poala mea și în sus pe corpul meu, așezându-se pe pieptul meu ca să doarmă. Întins este așa mare și greu acum, că-mi acoperă o mare parte din trunchi. Un alt lucru pentru care sunt recunoscător, pentru că mă oprește din a o târî pe Aurora de pe scenă, ca un om al cavernelor.

Pare că se distrează, și pot să mă concentrez la asta și la cât de frumușică este încercând să țină pasul cu Emilia, care clar este singura persoană de pe scena aia cu un minim de antrenament profesionist sau de ritm.

Melodia se termină, și restul publicului aplaudă și scandează, dar Xander se apropie de mine, cu un rânjet îngâmfat.

– Pentru noi uralele au fost mai tari.

Știu că nu există un motiv real să fiu gelos – pentru atingeri, nu pentru aplauze –, dar dansul se termină cu Aurora în brațele lui Clay, și eu oficial sunt țâfnos. Ea zâmbește larg, coborând de pe scenă și îndreptându-se direct spre mine. Mă forțez să zâmbesc când se apropie, dar ea încearcă imediat să-și înăbușe un râs când mă vede.

– Ești bine?

– Ăla-i cel mai fals zâmbet pe care l-am văzut vreodată, Callaghan, zice Emilia, luându-ne sticlele de apă.

Maya și Clay vin în spatele ei. Clay pare mulțumit de el însuși. Emilia încearcă să nu râdă.

– Mergem să luăm ceva de băut. Vrea cineva ceva?

– Nu, mulțumesc, zic eu, iar ei dispar spre clădirea principală.

Aurora se așază pe locul gol de lângă mine.

– Ești gelos?

– Nu, zic eu, concentrându-mă la următorul număr de pe scenă. Dar să știi că ți-o iei data viitoare când suntem singuri.

– Mă duc la baie, zice Aurora pe un ton ciudat, ridicându-se și ajungând direct în fața mea.

– Bine, zic, dar ea nu se mișcă.

– Chiar trebuie să merg la baie, spune ea din nou, în același mod nefiresc.

Oficial, sunt confuz. Repet ce am zis mai devreme.

– Ohh… bine?

– Sunt disperată, zice ea cu ochii mari.

– Oh…

– Dumnezeule, omule! izbucnește Xander, coborându-și vocea, ca oamenii din jur să nu ne audă. Încearcă să-ți spună să o urmezi la baie. Probabil pentru sex, nu știu. Se uită la ea. Sex?

Ea încuviințează din cap.

– Probabil.

– Fantastic, geme el. Așa fericit sunt că fac parte din conversația asta. O să stau aici și o să mor singur.

Ea își strânge buzele, clătinând din cap la mine și încercând să nu râdă. Xander mă săgetează cu privirea în timp ce ea o ia spre lac, unde este cabana noastră.

– Nu te mai holba la mine! Tu crezi că eu nu știu ce faci aici?

– Incredibil! Du-te atunci, pleacă la relația ta de iubire. Iubirea mea de vară unde este?

Încerc să fiu discret când mă ridic și o iau nepăsător în aceeași direcție ca Aurora. Vreau să o iau la goană, dar nu doar că ar fi jenant, ci e vorba și că încerc să nu fiu iarăși prins.

Când intru, ea stă pe patul meu, frunzărind o carte de pe noptiera mea. Chipul i se luminează când mă vede, și într-o secundă este în picioare și pe vârfuri, ca să mă sărute. O ridic, și picioarele ei îmi cuprind talia, ceva ce am exersat bine de fiecare dată când am rămas singuri. O lipesc de peretele de lângă patul meu, îmi mut mâinile sub rochia ei de vară și pe șolduri, pocnind elasticul chiloților ei pe piele înainte de a urca spre talia ei.

Ea întrerupe sărutul și își sprijină capul de perete, cu un zâmbet îngâmfat pe față.

– Ai bot de țâfnos.

O ignor, sărutând-o în jos pe gât, în timp ce mâinile mele urcă spre curbura sânilor ei. Mi-e ușor să dau materialul sutienului laoparte și răsucesc sfârcurile ei tari între degete. Corpul ei reacționează cum o face mereu când o ating, frecându-se de mine.

– O să mi-o tragi aici, pe peretele ăsta, pentru că ești gelos?

– Nu. O să ți-o trag pe peretele ăsta pentru că a fi în tine este cel mai aproape de a fi în rai, murmur eu în timp ce respirația ei devine lentă și superficială.

Dinții ei se înfig în buza mea de jos și trag.

– Și ești gelos.

– Ba nu. Îmi strecor degetele sub banda chiloților ei, dându-i laoparte, și deja este udă. Ador cât de rapid răspunzi.

– Pentru că-mi place când mă atingi. Mai ales când ești gelos.

Zâmbește triumfătoare, pentru că știe că m-a prins. Așa că îi frec clitorisul cu degetul mare și o văd cum își

dă ochii peste cap. Nu o fac din nou, și ea se freacă de palma mea.

– Nu fi meschin pentru că ești gelos!

Penisul meu pulsează în pantaloni, și abia de am făcut ceva. Nu pot să neg că strecuratul a fost excitant. Sărutările furate, atingerile secrete, pe care doar noi le înțelegem. Dar, când tot ce vreau să fac este să încui ușa și să o țin până când singurul nume pe care și-l amintește este al meu, a fi înapoi în casa mea începe să pară chiar bine.

– N-am nevoie să fiu gelos când sunt singurul care te udă așa.

– Ești singurul, zice ea. Nimeni altcineva nu contează pentru mine. Pune-mă jos și lasă-mă să-ți arăt!

Mă îndrept spre pat și o cobor. Se pune în genunchi și se așază în fața mea, uitându-se în sus la mine în timp ce-mi desface cureaua și-mi dă jos pantalonii. Urmează boxerii, și mă cuprinde imediat la baza penisului cu una din mâini și scoate limba ca să lingă vârful.

Mâna ei liberă se strecoară între picioarele ei, pe sub rochie, în timp ce buzele ei alunecă peste vârf.

– La dracu', Aurora, gem eu, cufundându-mi o mână în părul ei. Este așa bine.

Ochii verzi se uită în sus la mine prin gene dese. O memorez, pentru că nu-i nimic mai frumos decât să o văd în genunchi în fața mea. Dându-i părul laoparte de pe față, îl adun în pumn, ținându-l strâns, cum îi place ei. Mă străduiesc așa mult să nu termin pe loc, dar ea geme în timp ce mâna ei lucrează laolaltă cu gura să-mi satisfacă fiecare centimetru, și-i văd mâna cum se mișcă frenetic între coapse.

Limba ei se învârte în jurul meu înainte ca ea să mă înghită până în gât din nou, și îmi dau ochii peste cap. Mâna mea se încordează cu cât mă apropii mai mult, abdomenul mi se încordează odată cu testiculele și, chiar

când sunt aproape gata, mă scoate din gură și-mi zâmbește larg.

Disperarea e cel mai bun mod de a descrie cum mă simt până când, fără a spune nimic, se întoarce și își coboară pieptul pe pat, ca fundul ei să fie în aer în fața mea.

Nu cred că am apreciat vreodată până acum ce magnifice sunt rochiile de vară. Iau repede un prezervativ din sertar, îl pun și îi ridic rochia peste fund. Mă privește peste umăr cât îi dau din nou chiloții laoparte.

– Sunt obsedat de tine, gem, intrând lent în ea. Obsedat.

– Arată-mi!

Este rapid și tare. Intru în ea, și ea se împinge înapoi. Mâinile mele sunt pe partea de jos a spatelui ei, materialul galben al rochiei care-mi place așa mult este și el prins în strânsoarea mea. Mă uit cum i se citește plăcerea pe față în timp ce-mi geme numele tare.

– Mai tare.

– Rezișți?

– Da, te rog, Russ! Mai tare.

O strâng mai tare, și ea își înfige unghiile în palma mea și își arcuiește spatele și mai mult ca să mă primească. Are gura deschisă, închide ochii și o simt cum începe să se strângă.

– Nu te opri, te rog! imploră ea.

– La dracu', Rory! Câștigătorii Cupei Stanley. Numește niște câștigători ai Cupei Stanley. O să…

Țipătul Aurorei mă întrerupe, și intregul ei corp se strânge și tremură, ceea ce mă face să termin și eu. Termin așa intens, incât mă chinuiesc să rămân în picioare, dar ea e prea ocupată să se zvârcolească sub mâinile mele ca să observe.

Îi dau drumul la mâini, mă aplec ușor să o sărut între umeri, apoi sub ureche și în final pe obraz. Deschide din

nou ochii.

– Ți-am zis că rezist.

Este ireală.

– Bravo, campioano!

O tachînez, dar întinde o mână tremurândă, dându-mi de înțeles să batem palma.

– Chiar ne pricepem la asta, nu-i așa?

– Aș zice că suntem cei mai buni, spun eu, ieșind încet.

Ea fredonează gânditoare.

– Și eu aș zice asta.

Când mă întorc la locul meu, știu că am un zâmbet arogant pe față. S-ar putea să fie o prezență permanentă, pentru că nu-mi pot imagina să nu fiu vreodată la fel de mulțumit de mine.

– Simt că nu-ți spun suficient că te urăsc, îmi zice Xander când mă așez.

– Și mie o să-mi fie dor de tine, amice.

Este ultima noastră noapte împreună, și nu-mi vine să cred cât de repede a trecut timpul. Mâine vom ajuta copiii să plece, apoi ne vom petrece restul zilei punând tot echipamentul și mobilierul la loc, înainte ca noi, restul, să plecăm duminică.

După îndelungi deliberări, Aurora se va duce totuși la nunta tatălui ei când pleacă de aici. Am ascultat-o oscilând în mod repetat, dar zice că s-a hotărât, în sfârșit.

Când mi-a povestit tot ce i-a spus mama ei, totul era încă așa crud pentru ea, și-mi spunea cât de ușoară se simte că în sfârșit înțelege că nu-i ceva ce a făcut ea greșit. Era așa sentimentală, ușurarea și anii de suferință adunați laolaltă, că n-am reușit să-i răspund complet la întrebări când m-a întrebat despre tata.

Încă mă simt vinovat pentru că am minimalizat de ce a venit tata în tabără. Ea este mereu ca o carte deschisă

despre toate gândurile și sentimentele ei, și eu nu i-am spus tot adevărul. I-am spus că s-a certat cu mama și că încerca să mă convingă să-l ajut, ceea ce-i doar vârful unui aisberg foarte mare.

Mi-a cerut în repetate rânduri să-i spun totul. Mereu în același fel, agitată, cu promisiunea răbdării și a înțelegerii. Când m-a întrebat în ziua vizitei tatei, adevărul mi-a stat pe vârful limbii, dar, după ce am auzit tot ce a avut ea de suportat, de la telefonul tatălui ei la vizita inopinată a mamei ei, n-am putut să-i pun în cârcă și problemele mele.

Știam că, dacă i-aș fi spus totul, și-ar fi consumat toată energia încercând să mă ajute să-mi gestionez sentimentele, în loc să se concentreze să aibă de-a face cu ale ei. Îi voi spune până la urmă, dar, cu cât trece mai mult timp de la vizita tatei, cu atât disponibilitatea mea de a povesti scade. Cu fiecare zi în care nu primesc o solicitare de bani, mi se pare mai puțin urgent și, când sunt sincer cu mine însumi, tot nu cred că sunt complet pregătit.

Aurorei îi place când povestesc. Mie îmi place să o fac fericită pe Aurora. Dar a vrea să-i ofer tot ce își dorește pentru că i-aș oferi totul dacă aș putea nu-i același lucru cu a fi pregătit.

Știu că într-o zi mă voi simți suficient de confortabil să vorbesc cu ea despre toate problemele tatălui meu. Acum, că am avut timp să-i procesez vizita, există o fărâmă de speranță care crește în mine, că el ar putea să îndrepte lucrurile. Sunt multe de înfruntat, mai ales ca străin, și prefer să vorbesc cu ea când voi ști ce se va întâmpla. Dacă nu se va schimba nimic, vreau să știu asta în loc să fiu jenat fiindcă îi spun despre speranța mea și el mă dezamăgește.

Familia mea este o povară emoțională imensă, și vreau doar să o scutesc de asta, mai ales după ce a muncit așa

mult în ultimele luni.

Ea spune că pentru ea vara asta a fost despre a lua decizii pentru motivele corecte și că a alege să meargă la nuntă pentru că vrea să ia parte la un eveniment de familie important este motivul corect. Nu este o reacție din impuls, nu derivă dintr-un sentiment de suferință sau dintr-o alegere proastă – vrea să meargă.

Dacă hotărăște că nu vrea să meargă, nu trebuie să se ducă, pentru că ea deține controlul.

Nu îmi vine să îi aduc aminte că o singură conversație cu el a făcut-o să-și piardă controlul, fiind gata să împacheteze și să plece. Vreau să facă ce o face fericită, și este un adult care-și poate lua propriile decizii. Dar cred că se duce fiindcă se teme să închidă ușa în nasul relației lor și nu pentru că chiar crede că relația lor se poate salva.

Dar aș fi un ipocrit dacă aș spune toate lucrurile astea, așa că-i spun că sunt mândru de ea și că îi voi fi alături, orice va face.

O să fie ciudat să fiu așa departe de ea cât va fi la nuntă. Mă duc la J.J. în San Jose pentru petrecerea lui oficială de casă nouă și, oricât aș vrea eu ca ea să vină cu mine, sunt entuziasmat să petrec timp cu toată lumea.

Aurora a aflat mai multe despre mine în aceste câteva luni decât au aflat prietenii mei în ani și, cu fiecare zi, mă simt mai bine doar pentru că o am pe ea. Chiar dacă tata va fi mai bine și nu va mai juca – și sper să nici nu mai bea –, o să am nevoie de timp să trec peste anii de rușine.

Și sunt recunoscător că nu voi fi singur când încep acea călătorie.

CAPITOLUL 34

AURORA

În aer este o atmosferă tristă când copiii trec de fereastră înspre autobuzul taberei.

Orla se ocupă de ziua plecării ca o maşinărie bine unsă, cu plecări programate, ca să se asigure că totul este cât se poate de organizat. Este emoţionant să-ţi iei rămas-bun de la oamenii cu care ai stat mai bine de două luni. Când veneam aici copil fiind, ultima zi o petreceam în lacrimi, agăţată, de obicei, de Jenna.

Din fericire, copiii noştri par un pic mai maturi decât eram eu şi, deşi sunt trişti, majoritatea dintre ei se bucură să-şi vadă familiile. În dimineaţa asta a fost un circ cât ne-am asigurat că totul a fost împachetat în genţile potrivite şi că valizele erau gata. Mă bucur să fiu ocupată, pentru că, poate că ei sunt gata să plece, dar eu nu sunt gata să-mi iau rămas-bun de la gaşca mea, pe care am ţinut-o cu succes în viaţă şi în mare parte fără răni.

Dacă mă gândesc că în seara asta nu vor mai fi pe aici, s-ar putea să încep să plâng.

Freya şi Sadia îmi fac picioarele să îmi amorţească, amândouă căţărate pe coapsele mele, foindu-se ca să vadă bine ecranul telefonului Emiliei cât aşteptăm să le vină rândul Urşilor Bruni să fie luaţi.

Poppy ne arată Big Benul şi Palatul Parlamentului, şi fetele sunt fascinate. Ambele ştiu că iubita Emiliei are o surpriză pentru ea, dar nu ştiu ce şi sunt foarte

entuziasmate. Să ai încredere în doi copii mici cu un secret este ca și cum ai avea încredere în băieți să fie prin preajmă când îi este rău cuiva sau când o toaletă este înfundată – o idee proastă.

Restul copiilor sunt afară și se joacă fotbal cu steguleț cu băieții, dar eu și Emilia suntem obosite după tura de noapte cu douăzeci de copii suprastimulați.

De săptămâni sunt entuziasmată de această dezvăluire, pentru că eu am organizat-o. Știu cât de dor i-a fost Emiliei de Poppy în vara asta și sunt sigură că au fost momente când s-a jucat a milioana oară *tetherball*, având grijă de copii cărora le era dor de casă și încercând să-și dea seama dacă-i vreun animal în cabana copiilor, când și-ar fi dorit și ea să fi mers în Europa.

M-a sprijinit așa mult în povestea cu Russ, ceea ce ne-a ușurat mult strecuratul. Din fericire, chiar îi place să petreacă timp cu Xander. Are de gând să-l invite să ne viziteze când ne întoarcem la colegiu.

La Londra cerul este complet gri, în ciuda faptului că este august, ceea ce înseamnă că nu-i cel mai grozav fundal pentru veștile lui Poppy. Zâmbetul îi acoperă toată fața când își anunță surpriza.

– Vii la Londra!

– Ce? strigă Emilia. Când?

– Mâine! strigă și Poppy.

Emilia pare gata să izbucnească în lacrimi, așa că pun fetele pe picioarele lor, luându-le afară, ca să le oferim Emiliei și lui Poppy niște intimitate.

Fetele se așază lângă mine pe banchetă cât ne uităm la meciul de fotbal. Russ îl încurajează pe Billy, un băiat mai introvertit care acum nouă săptămâni detesta sporturile de echipă, în timp ce înscrie un eseu. Bate palma cu el, lăudându-l în timp ce copiii, care presupun că-s din echipa lui Billy, sar pe el.

Cineva să-mi facă ovarele să tacă.

– Tu și Russ mergeți la Londra? mă întreabă Freya, împletindu-mi vârfurile părului.

– Nu, drăguțo. Russ se duce să-l viziteze pe J.J., prietenul lui, în noua lui casă, iar eu mă duc într-un loc numit Palm Springs, pentru că tatăl meu se căsătorește.

– Deci când o să vă vedeți din nou?

Sadia este următoarea care începe să se joace cu mine.

Fetițele sunt ca niște maimuțe când vine vorba despre păr.

– Mergem la același colegiu, așa că o să ne vedem când începem școala.

Nu-i o minciună. Eu și Russ n-am discutat încă despre ce se va întâmpla când ne întoarcem amândoi la UCMH. N-am discutat încă despre ce suntem, ceea ce-i patetic, ținând cont că zece săptămâni am petrecut 16 ore pe zi împreună. Știm amândoi că vom fi acolo și că nu suntem pregătiți să ne luăm rămas-bun de la toată povestea asta.

– De ce nu vă duceți să-l întrebați un secret?

Fetițele aleargă spre Russ, agățându-se de el în timp ce încearcă el să arbitreze meciul. Russ se lasă pe vine la nivelul lor, și ele se apropie și-i șoptesc mesajul. El se uită direct la mine prin spațiul dintre ele, zâmbind, și, chiar dacă nu văd mult din fața lui, știu că i-aș putea vedea gropițele dacă aș fi suficient de aproape.

Doamne, n-ar fi trebuit să fiu atât de obsedată.

Mă uit la el cum le șoptește răspunsul și ele chicotesc înainte de a veni fuga la mine. Sadia ajunge prima.

– A zis că abia așteaptă să te vadă la colegiu și să te întrebăm și pe tine un secret.

– Hmm. Bat cu un deget peste buze și mă prefac a mă gândi. Secretul meu este că sunt îndrăgostită de Russ.

Mă aștept ca amândouă să țipe, să râdă și să se entuziasmeze, cum fac de obicei cam pentru orice. Freya își pune mâinile în șolduri.

– Ăsta nu-i un secret. Toată lumea știe asta.

– Da, zice și Sadia. Îl iubești. Spune-ne un secret real!

Nu mă așteptam ca astăzi să fiu pusă la punct de copii.

– Bine, bine. Secretul meu este că vreau să fac asta din nou la anul.

Ele aleargă înapoi, și mă uit cum aproape se lovesc de el. El zâmbește, uitându-se scurt la mine, apoi spune ceva. Fetele vin fuga înapoi, gâfâind după toată alergătura. Freya se așază lângă mine.

– A zis că „unde te duci tu vin și eu". Astea nu sunt secrete, voi doi ar trebui să stați de vorbă.

Are dreptate.

– Urșii Bruni, strigă Jenna, apărând cu mapa ei. Voi urmați!

Cât aș putea să o lungesc, refuzând să le dau drumul?

– Luați-vă jachetele și rucsacul, fetelor, zice Emilia ieșind din clădirea principală. Le privim cum aleargă spre restul grupului; Emilia pune un braț în jurul meu. Ești bine?

– Ce ar fi dacă i-am păstra pe toți?

– Cred că părinții lor ar avea o problemă cu asta, zice ea cu blândețe. Trei dintre ei m-au întrebat dacă ai să te întorci la anul. Chiar te iubesc, Ror. Le-a fost frică să te întrebe, ca nu cumva să zici nu.

– Și eu îi iubesc. Până și pe Leon. Chiar dacă-i un măgar.

Supervizorii de aici au avut un imens impact asupra copilăriei mele, așa că și asupra mea are un impact imens să aud că mă plac copiii și că vor să mă întorc. Aveam nevoie să mă întorc pentru a vindeca o parte din mine care era doar un pic frântă. Mă întorc în L.A. simțindu-mă o persoană nouă și chiar nu cred că aș fi realizat asta în altă parte.

– Poppy mi-a zis ce ai făcut.

Nu mă pot abține să nu îmi dau ochii peste cap. Am avut o discuție foarte serioasă cu Poppy, în care am

avertizat-o că, dacă-i spune Emiliei că eu am plătit și am aranjat călătoria ei în Europa, o să-i pun păianjeni în pat până terminăm școala.

– Te rog, spune-i lui Poppy că și-a făcut-o cu mâna ei.

– Nu trebuia să faci asta, Ror.

Cadourile sunt o chestie ciudată în jurul căreia dansăm eu și Emilia. De obicei, eu merg prea departe, și ea trebuie să-mi țină o predică cum că nu e nevoie să-i cumpăr iubirea și că nu îmi e permis să fac ce vreau doar pentru că susțin că așa îmi arăt eu iubirea.

– Dar mulțumesc foarte mult.

– Vara asta ai fost foarte înțelegătoare cât eu am fost... preocupată.

– Mă scuzi, trebuie să trecem în revistă toate situațiile în care tu mi-ai fost alături? Faptul că ai venit după mine în miez de noapte? Că nu m-ai judecat când m-am împăcat cu Sawyer – pentru a treia oară?

– Nu avem suficient timp să le trecem în revistă; tu ai de prins un zbor spre Londra mâine-dimineață.

Mă lovește jucăuș în braț.

– Meriți pe cineva care să se uite la tine de parcă ești singurul lucru de pe toată planeta asta. Aveai nevoie de cineva să-ți demonstreze că meriți și, dacă are vreo importanță, mă bucur că este Russ. Chiar dacă-i bărbat.

– Doamne, Emilia. Știi că tristețea mă excită.

– Uneori, ești așa ciudată. Haide, buburuza mea! Este momentul să ne luăm rămas-bun de la Honey Acres pentru un an.

Lucrurile sunt straniu de tăcute în timp ce stăm cu toții în jurul focului de lângă lac, sătui după pizza pe care Orla a cumpărat-o pentru noi ca să ne mulțumească pentru toată munca depusă. Bucătarii din tabără sunt excelenți, dar pizza vegetariană de la Pizzeria lui Dom din Meadow Springs are ceva ce nu poate fi depășit.

După ce ne-am luat rămas-bun de la copii, ne-am apucat să punem la loc diferitele echipamente de prin tabără, pentru vara următoare. Eu și Emilia a trebuit să muncim dublu, pentru că Russ și Xander și-au petrecut o oră de rămas-bun emoțional cu Pește, Somon și Păstrăv. Cred că s-a ajuns la punctul în care până și câinii au trecut peste moment înaintea băieților.

După ședința de închidere a Orlei de mai devreme, oficial nu mai suntem angajați, și ea a încheiat spunând că nu vrea ca mâine-dimineață să găsească vreo sticlă de bere. Am ridicat din sprâncene, și Jenna și-a dat ochii peste cap imediat, înainte de a rosti pe muteşte „cale liberă".

Drumul la bere se face în timp-record, și, deși în mod normal aș fi prima care să ia o băutură și să înceapă un joc de băut, sunt perfect fericită cuibărită în poala lui Russ în scaunul nostru de camping, încercând să mâncăm ultimele bezele fără gelatină fără să ne umplem de biscuiți graham.

– Acum, ești plictisitoare? mă întreabă Emilia, bând din berea ei, pe scaunul de lângă noi.

Știu că glumeşte, dar asta nu mă opreşte să-i arăt degetul mijlociu.

– Iartă-mă că nu vreau să fiu mahmură când dau ochii cu tata mâine, mormăi eu dându-mi ochii peste cap. Și ce s-a întâmplat cu „nu te lăsa presată de prietenii tăi"? Nu mă mai presa să fiu iresponsabilă cu tine!

Russ mă sărută pe umăr și continuă să-mi mângâie tibia cu palma. Nu trebuie să spună ceva, dar știu că-i mândru de mine, pentru că astăzi erau șanse cincizeci la sută să deraiez.

Nimeni n-a clipit când eu m-am urcat mai devreme în poala lui Russ și el m-a sărutat pe frunte. M-am simțit un pic ofensată de lipsa de surprindere din partea lor, înainte ca Emilia să sublinieze că eu sunt la fel de discretă

precum o alarmă de incendiu pornită. Dar apoi, l-am văzut pe Clay – cineva care timp de săptămâni și-a petrecut majoritatea zilelor cu noi – cum rămâne cu gura căscată, și orgoliul meu s-a simțit mai bine.

Alarmă de incendiu pe dracu'.

În seara asta a stat departe de noi, alegând să se îmbete cu Maya și prietenii din orașul ei. Nu pot să zic că mă supără asta, pentru că eu îmi iubesc micul trio și înseamnă că nu trebuie să mai refuz vreo invitație la Cabo.

– Ar trebui să mă transfer la Maple Hills pentru distracție? zice Xander, bându-și berea. Nu mi se pare corect să plec din echipa de vis. Cum o să vă descurcați?

– A cui echipă de vis? îl tachinează Emilia.

– Noi suntem echipa de vis, Emilia. Știi asta, las-o baltă! O să rămân la Stanford.

Ling ciocolata și bezeaua de pe degete, și Russ își îngroapă capul în gâtul meu, șoptind un „încetează". Îl ignor, foindu-mă un pic și prefăcându-mă că mă așez mai bine, doar ca să-i simt degetele înfigându-se în coastele mele, făcându-mă să mă agit și să chicotesc. Xander se încruntă la noi.

– Voi doi ascultați măcar? Dezgustător! Slavă Domnului pentru regula care interzice combinările. M-aș fi aruncat într-o fosă septică dacă ar fi trebuit să văd asta în fiecare seară.

– Ascult, zice Russ, dregându-și vocea și cuprinzându-mă în brațe. Tatăl tău nu lucrează la UCMH? Nu mi-ai zis asta când ne-am cunoscut? Nu vrei să joci baschet cu fratele tău, corect?

– Oh, deci mă asculți. Mai întâi, este tatăl meu vitreg – să nu-l jignim pe Marele Phil făcându-l să aibă același statut cu cretinul ăla. Dave are o titulatură insuportabilă; nu-mi amintesc cum îi zice. Xander pocnește din degete

de câteva ori cât încearcă să-și amintească. Este șeful departamentului de sport, dar nu-i spun așa.

Russ se îndreaptă așa repede, că aproape mă aruncă în foc.

– Tatăl tău vitreg este Skinner? Tu glumești? Noi doi am împărțit o cameră timp de zece săptămâni, și tu abia acum îmi spui că tatăl tău…

– Tatăl vitreg.

– ... Controlează întreaga mea carieră la colegiu?

– Skinner? zic și eu. De ce-mi sună cuno… Oh, Doamne! Sunt moartă. Să nu mă învie nimeni. S-a terminat. Aproape cad de pe genunchiul lui Russ. Ești fratele lui Mason Wright?

– Fratele vitreg. Bea din bere fără vreo grijă pe lume. Voi doi v-ați animat brusc. Vă spun și eu o mică informație, și din senin vă interesează și altceva în afară de a vă pipăi reciproc. Interesant!

– Ești înrudit cu dușmanii mei de moarte! exclam eu, incapabilă să procesez asta. Mă simt violată!

– Prin alianță, zice Xander.

Russ mă trage mai aproape, cuprinzându-mi talia cu brațele lui. Xander ridică din umeri la amândoi.

– Nu avem același ADN, așa că nu sunt răspunzător de greșelile lor.

Emilia nu se poate opri din râs lângă noi, pentru că știe cât îl detest pe Mason.

– Nu-mi vine să cred că asta a fost marea dezvăluire a serii și nu voi doi revoltător de fericiți împreună.

– Ce mai răsturnare de situație, mormăi eu, sprijinindu-mă de Russ, care-mi pune capul sub bărbia lui.

N-am mai făcut niciodată chestia asta cu cuibăritul înainte de Russ. Niciodată n-am rămas suficient de mult timp pentru așa ceva, dar am aflat în vara asta că sunt mare fan.

Mă arunc pe pat, dându-mi jos adidașii și întinzându-mă.

– Da.

Mă ridică și-mi trage tricoul peste cap.

– Mai devreme, mi-ai zis să te trimit la duș înainte de culcare, pentru că dimineață nu vei avea timp să-ți speli părul. Nici măcar nu știu ce înseamnă asta, dar știu că ar trebui să faci duș.

Încă un căscat imens.

– Ignoră-mă! Versiunea mea de mai devreme nu știa ce obosiți suntem. Era optimistă și proastă.

– Haide, Roberts! La duș!

Îmi încrucișez sfidătoare brațele peste piept, bosumflându-mă, până casc din nou.

– Obligă-mă! Căscatul meu se transformă într-un sughiț de surprizâ când mă aruncă peste umăr și o ia spre baie. Ești crud.

Îmi dă una peste fund, și asta mă trezește un pic.

– Șșșttt!

Russ ne dezbracă metodic pe amândoi, și acum cinci minute aș fi zis că sunt prea obosită pentru sex, dar palma peste fund și atitudinea de șef s-ar putea să-mi fi schimbat părerea. Dușul începe să umple baia cu abur, și Russ verifică temperatura înainte de a intra amândoi.

Stă în spatele meu; nu mi-e rușine să zic că aștept să fiu aplecată. Dar nu o face, doar îmi ia șamponul și toarnă în palmă, întinzându-l apoi între palmele lui.

N-am nevoie să fiu aplecată. Clar pot să am orgasm doar fiindcă mă spală pe păr.

– Ești perfect, suspin eu în timp ce degetele lui îmi masează scalpul. De ce nu m-ai spălat pe păr tot timpul ăsta?

El chicotește, începând să clătească spuma.

– Promit că o voi face de fiecare dată când vei avea nevoie când suntem acasă.

Acasă. Încă n-am discutat despre ce înseamnă asta pentru noi. Am așteptat ocazia să deschid subiectul într-un mod firesc și detașat. Într-un mod care să nu exercite presiune, în cazul în care dulcegăriile pe care mi le-a spus au fost doar de moment.

– Russ, spune-mi un secret!

– Este un efort fizic și emoțional să nu mă holbez toată ziua la fundul tău.

Mă întorc să mă uit la el; pieptul lui ud este lipit de al meu în timp ce el continuă să mă spele delicat pe păr.

– Un secret adevărat.

Se oprește și se gândește, frecându-și ceafa. Mă bucur că are emoții, pentru că și eu am.

– Cred că-mi cunoști aproape toate secretele.

– Pot să te întreb ceva? Când el încuviințează din cap, îmi dreg vocea în timp ce caut un mod ușor de a întreba ce vreau să aflu. Ce se va întâmpla când ne întoarcem la școală? Ce suntem?

El îmi cuprinde fața în palme și, când ridic ochii la el, pare la fel de emoționat cum mă simt eu.

– Suntem ce vrei tu să fim, Aurora. Eu sunt un pic îngrijorat că o să te sperii, dar cred că am fost destul de clar că nu vreau să te las să pleci.

Ce vreau eu este următoarea mare întrebare. De cum sunt cu el, uit orice am zis despre bagajele altora, relații, bărbați. Dar gândurile încă sunt acolo când rămân singură; nu mă pot abține. Emilia are dreptate când zice că am o ștachetă așa coborâtă, că sunt impresionată de mediocritate și mă atașez ușor de cineva care-mi oferă atenția și validarea după care tânjesc.

Russ nu are nimic mediocru.

– Vreau să fim împreună, zic eu încet, simțindu-mă brusc de zece ori mai expusă decât am fost când m-a dezbrăcat. Eu n-am avut nici o relație înainte, dar vreau să văd unde poate duce asta. Vreau să fiu iubita ta.

Se apleacă să mă sărute și, chiar și sub dușul fierbînte, mi se face pielea de găină pe tot corpul.

– Bun, murmură el pe buzele mele. Pentru că eu vreau să fiu iubitul tău.

Până ne uscăin și mă urc în pat, sunt epuizată.

– De ce nu dormi aici în noaptea asta?

– N-am terminat cu împachetatul, draga mea. Am fost distras cât mi-am luat rămas-bun de la câini.

– Dar tu ești grozav la a împacheta chestii. O vei face imediat.

– Du-te la culcare, Ror! zice el încet. Plec după ce adormi.

Îl trag să se întindă lângă mine peste cuvertură și, cu greutatea brațului lui în jurul meu, adorm imediat.

Așa mă bucur că Russ m-a convins să fac duș azi-noapte, pentru că și eu, și Emilia am dormit prea mult în dimineața asta.

Nu știu la ce oră a venit ea la culcare, pentru că dormeam deja, dar se pare că nici una din noi nu s-a gândit să verifice dacă cealaltă a pus o alarmă.

Mi-am luat râmas-bun de la Jenna, chiar dacă nu-i chiar un rămas-bun, pentru că ne va vizita în septembrie, și acum îi așteptăm pe băieți lângă bagaje. Xander apare primul cu lucrurile lui, și mă simt nerăbdătoare.

– Unde-i Russ?

Xander lasă bagajele la picioarele noastre.

– Nici măcar două minute nu te prefaci că te bucuri că mă vezi, Roberts? Mă iei imediat cu „Unde-i Russ"? Mă simt neapreciat în prietenia asta.

Îl iau în brațe.

– Mi-e deja dor de tîne, Xan!

– Așa mai merge. Bărbatul tău făcea duș când am plecat eu.

Eu și Emilia trebuie să plecăin pentru a nu rata avionul.

– Mă duc să-l grăbesc.

Alerg – lucru cu care nu sunt deloc de acord – la cabana lui și intru. Lucrurile lui sunt toate aliniate ordonat pe pat, cheile și telefonul mobil în vârful valizei. Încă aud dușul curgând și, când vreau să mă duc să-l zoresc, telefonul mobil îi e luminat de un apel de la un număr necunoscut. Apelul se termină după ce telefonul sună de câteva ori, și văd că are douăzeci de apeluri pierdute în ultimele câteva minute.

Telefonul se aprinde din nou în mâna mea, același număr ca mai înainte. Apăs pe butonul de acceptare și ridic telefonul la ureche.

– Alo?

CAPITOLUL 35

RUSS

Aproape că îmi sare inima din piept când deschid uşa de la baie, şi Aurora stă în dormitor.

Când aude uşa deschizându-se, se întoarce spre mine, şi atunci îmi văd telefonul în mâna ei. Mi se strânge stomacul, pentru că expresia de pe faţa ei îmi spune tot ce trebuie să ştiu despre cine a sunat.

Ar trebui să-i iau telefonul din mână, să închid apelul, ceva. Dar, în schimb, rămân încremenit în uşă, uitându-mă la el.

– Îi spun, zice ea încet persoanei de la capătul celălalt. La revedere!

Trebuie să spun ceva, dar prin cap îmi trec toate posibilităţile groaznice în acelaşi timp.

– N-ar fi trebuit să răspund la telefonul tău, zice ea. Îmi pare rău! Nu m-am gândit. Era fratele tău. A zis că a încercat să dea de tine pentru că tatăl tău a intrat într-un program pentru persoanele cu dependenţe. Vor să te întorci acasă, pentru a îndrepta lucrurile.

Mă simt lovit de câteva emoţii în acelaşi timp: surpriză, suferinţă, optimism, furie. Ştiam că trebuia să-i spun la un moment dat, dar nu eram pregătit să-i povestesc acum.

Se uită la mine cu milă, cum ştiam că avea să facă, şi frustrarea creşte.

– N-ar fi trebuit să răspunzi la telefonul meu.

– Ai dreptul să te superi pe mine, dar nu să mă alungi, zice ea. Îi tremură vocea cu fiecare cuvânt și, când ridic privirea la ea, pare devastată. Eu am provocat asta. Eu sunt cea care strică asta. Am să aștept să-ți suni fratele, adaugă ea. Să o auzi de la el. Pot să te țin de mână și nu voi asculta dacă nu vrei să fac asta, dar voi fi aici pentru tine.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-l sun pe Ethan. O parte din mine se întreabă dacă-i adevărat sau dacă-i doar una dintre tacticile lui ca să mă păcălească să mă întorc acasă și el să nu fie acolo. Încă o zi în care sunt lăsat să adun bucățile din familia noastră și să rup câteva din mine în acest proces.

– Nu vreau să faci asta.

Credeam că voi fi mai fericit să aud că tata a făcut pași să obțină ajutor real, dar acum, nu mă pot gândi decât la asta: Ce o crede ea despre mine?

– Russ, te rog, nu mă alunga! Eu ți-am spus totul despre familia mea, și știi că înțeleg.

– Nu înțelegi! mă răstesc. Nu-i același lucru.

Capul îmi cade în mâini; stomacul îmi e agitat, în timp ce gândurile îmi scapă de sub control.

Nu așa trebuia să se termine vara asta.

Este incredibil cum rușinea umple crăpăturile create de alți oameni. Pentru fiecare fractură provocată de acțiunile tatei, umilința a lipit totul la loc.

Telefonul de la Ethan a lovit ca un târnăcop în tot.

– Cred că ești mai supărat pe mine decât merit, zice ea, lăsându-se pe vine în fața mea. Urlă la mine, Russ! Hai să ne certăm pe cât de supărat ești pe mine, și eu pot să țip la tine că mi-ai ascuns lucrul ăsta imens timp de luni întregi, și putem să țipăm unul la celălalt până îți dai seama că nu mă sperie ideea de a te ajuta să îți duci poverile. Și ne vom împăca. Și te pot sprijini așa cum și tu mă sprijini.

– Știu, îmi pare rău! Nu m-am gândit! A tot sunat, și numărul nu era salvat în agendă... Știi cum este semnalul aici, poate, dacă n-aș fi răspuns, s-ar fi pierdut din nou. Nu știu, Russ. Am crezut că s-a întâmplat ceva, dar n-ar fi trebuit să răspund. Chiar îmi pare rău.

Trec cu mâna peste față și oftez. Îmi vine să urlu.

– Baia este chiar aici. Ai fi putut să mă chemi, să strigi după mine, ai fi putut să faci orice.

– Îmi pare rău, Russ, zice ea cu voce tensionată. Am crezut că era urgent. Nu m-am gândit.

– Ți-am mai spus, o face ca să mă oblige să răspund. Sună de nenumărate ori, până mă enervez suficient și răspund.

– Am uitat. Numărul nu era salvat, și nu m-am gândit. A fost o greșeală, și îmi pare rău.

Sunt prea multe de procesat deodată. Nu pot să gândesc corect când sunt în preajma ei.

– Ar trebui să pleci.

– Am zis că-mi pare rău, subliniază ea, venind spre mine. Chiar îmi pare foarte rău. Știu că probabil e mult pentru tine. De ce nu mi-ai spus că tatăl tău are probleme cu dependența? Am crezut că ne-am spus toate secretele...

– Pentru că nu voiam să te uiți la mine cum o faci acum, Aurora, zic eu direct. Rușinea ustură. Pentru că nu eram pregătit să-ți spun, și acum n-am de ales în privința asta.

Cuvintele sunt așa tăioase, că abia mă recunosc eu însumi când le aud. Îl aud pe el în felul în care vorbesc cu ea; cel mai mare coșmar în fața ochilor mei. A găsit o cale să o distrugă și nici măcar nu știe că ea există. Mă așez pe patul lui Xander, suficient de departe de ea încât să simt că încă pot să gândesc, chiar dacă în capul meu înoată gânduri și nici unul nu are sens.

Nu vreau să țip la ea. Nu vreau ca ea să poarte povara asta, mai ales știind că astăzi trebuie să-și înfrunte familia.

– Doar du-te, zic. Nu vrei să-ți pierzi zborul.

– Nu voi putea să nu mă gândesc la asta până o să știu că suntem bine. Îi tremură mâinile în timp ce le sprijină pe genunchii mei. Te rog nu mă alunga! zice ea cu voce abia șoptită.

Mă sărută pe frunte când se ridică, și-i simt lacrimile cum îi cad pe pielea mea. Vreau să o prind și să o țin lângă mine, dar nu merit asta. Inspiră adânc, însă nu mă pot uita la ea.

– Ca să știi, chiar sper că tatăl tău va fi bine și că tu te vei vindeca de asta. Îmi pare rău că am aflat înainte ca tu să fii pregătit să-mi spui.

Simt ca și cum ia jumătate din mine cu ea când, în sfârșit, înalț capul să o văd cum pleacă și primesc răspunsul la întrebarea care m-a sâcâit toată vara.

Este mai greu să o văd cum pleacă decât să mă trezesc și să nu o mai găsesc acolo.

Știu că am dat-o în bară înainte să ies din cabană cu valizele mele și mă urăsc.

În camera mea n-am avut semnal cât să-l sun înapoi pe Ethan, așa că am hotărât să o fac de pe drum. O să-l sun și pe J.J., să-i spun că nu mai vin. Deși nu vreau, știu că trebuie să mă duc acasă și să înfrunt orice mă așteaptă. Mi-e dor de Aurora, și asta n-are sens, pentru că eu sunt motivul pentru care ea nu-i aici, și mă urăsc și pentru asta. O voi suna de pe drum, o să-i cer iertare, o să mă rog să nu o fi rânit prea tare.

Am trimis-o să-și vadă tatăl crezând că sunt supărat pe ea și că a făcut ceva greșit, când e vina mea, pentru că nu știu cum să procesez situația fără să mă închid ca un dobitoc. Nu pot nici măcar să mă bucur de drumul prin

tabără spre camioneta mea, în ciuda faptul că în ultimele zece săptămâni am fost mai fericit decât în toată viața.

Mă tot gândesc la același lucru: normal că a răspuns la telefon. Este iubita mea, și n-ar fi o problemă pentru o persoană normală. Dar eu nu sunt normal. Am permis rușinii și umilinței să mă roadă ani întregi, speriat că, dacă las pe cineva înăuntru, lucrurile vor merge rău. Nu am lăsat-o să intre, nu complet, și am reușit oricum să stric ce era între noi.

Țin capul plecat când trec pe lângă oamenii cu care am lucrat, sperând că nu mă observă sau că nu vor să-și ia rămas-bun. Din fericire, nu mă oprește nimeni; am cheile în mână și sunt gata să plec de aici cât de repede pot.

Mă uit la picioarele mele, care scrâșnesc în parcarea prăfuită, când o aud cum își drege vocea, obligându-mă să ridic privirea. Este înconjurată de valizele ei și-și roade unghiile, bătând nervos din picior.

– Eu n-am implorat niciodată un bărbat, zice ea, și, deși vocea îi pare încrezătoare, nu arată așa.

Știu ce important este asta pentru ea. Știu de ce fel de curaj este nevoie.

– Dar ești primul pentru mine din multe puncte de vedere, adaugă.

– Rory.

– Nu vreau să fii prima mea inimă frântă. O altă parte din mine se rupe. Ori urcăm amândoi în camionetă și în următoarele patru ore stăm de vorbă, ori nu zicem nimic și, când ajungem la Maple Hills, ne vedem de drumurile noastre. Poți să-mi spui cât de puțin sau de mult vrei despre tatăl tău. Tu controlezi cât ești pregătit să-mi zici. Își ridică bagajele. Dar poți să-mi spui totul legat de cum te simți. Vrei să fim împreună? Așa o facem. Fără erori de comunicare, Russ. Ne spunem secretele.

– Îmi pare așa rău, Ror. Ea își lasă bagajele în timp ce eu mă grăbesc spre ea, strivind-o într-o îmbrățișare. Mă

simt mai bine când o am în brațele mele din nou. Voiam să te sun și să îmi cer scuze de cum porneam la drum. Nu te merit.

– Ba da, zice ea tăios. Ba mă meriți. N-am nevoie să îți ceri scuze. Nu-i nevoie să te pedepsești că ai fost copleșit. Am nevoie doar să nu mă alungi.

Simt cum mă lipește la loc cu fiecare cuvânt.

– Și nunta?

– Tu eşti prima mea opțiune, Russ, şopteşte, îngropându-şi capul în gâtul meu. Unde mergi tu merg și eu. Nu trebuie să înfrunți asta singur.

– Dar tatăl tău…

– … Va supraviețui. Cred că știm amândoi deja că oricum nu-i pasă de fapt. Pot să încerc să întorc lucrurile în diverse moduri cât să simt că dețin controlul, dar hai să fim sinceri, probabil nu aș fi invitată dacă n-ar fi presa acolo. Ridică din umeri. Dacă voia să-i ascult solicitările, poate ar fi trebuit să mă tragă la răspundere în toate dățile în care am încălcat regulile.

– Îmi pare așa rău pentru cum m-am purtat mai devreme. Sunt tare norocos să te am.

Gura ei o striveşte pe a mea, cu frenezie și disperare, și nu egalez tot ce-mi oferă ea. Încă mă sperie spre ce ne îndreptăm, dar știu că-mi va fi alături.

Nu-mi ia mult să-i pun lucrurile în portbagaj și să pornim la drum. Știu că trebuie să încep să vorbesc. Să o luăm pe căi separate nu este o opțiune pentru mine, și, dacă ea pleacă, singurul vinovat sunt eu. Eu voi fi cel care a îndepărtat-o, când ea încerca să ne apropiem.

Stă tăcută lângă mine cât il sun pe J.J. să-i spun că nu-l voi vizita. Bineînțeles că este dezamăgit, dar, de cum rostesc „dramă de familie", îmi zice să nu-mi fac griji și că ne vedem data viitoare când vine în L.A.

– Este un pic ca un frate, nu-i așa? zice Rory încet când închei apelul.

– Da, este ca fratele mai mare pe care l-am vrut, dar nu l-am avut.

Încuviințează din cap.

– Cum este Jenna pentru mine.

În viețile noastre avem așa multe lucruri care se oglindesc, și trebuie să am încredere că, dacă cineva mă va înțelege și mă va ajuta, ea va fi aceea. Mi-a întors lumea cu fundul în sus, și nu există motiv să nu o facă acum.

– Tata are o dependență de jocurile de noroc, zic eu, fără să-mi iau ochii de la drum. În mare parte, curse de cai, pentru că-i ușor, dar îi plac și cazinourile și pokerul. Când eram mai mic, o dată m-a lăsat cu orele în mașină în fața unui cazinou. Atunci și-a dat mama seama că el avea o problemă. Consumă și alcool, dar mereu a fost din cauza pariurilor. Că sărbătorea sau își plângea de milă, știi?

– Da.

– Mi-e rușine, și de asta nu am vrut să-ți spun. Ce fel de părinte ar alege o bucată de hârtie în locul copilului său? Ce spune asta despre mine dacă nu valorez mai mult decât niște cote de doi lei și un cal? Nu-mi pot reține râsul. Ți-am spus despre lucrurile oribile pe care mi le-a zis. Asta se întâmpla în momentele când era beat sau când eu nu-i trimiteam bani. Când auzi ceva de suficient de multe ori, începi să crezi, Ror. Nu voiam să crezi despre mine ce crede el.

– N-aș putea niciodată, zice ea imediat, frecându-mi ceafa cu paîma. Pentru că nu sunt adevărate acele lucruri.

– Nu mi-am dorit decât să se facă bine. Când a venit aici în ziua aia când am fost prinși și ți-am zis că s-a certat cu mama, el mi-a mărturisit că mama l-a dat afară. A zis că se va face bine, dar n-am vrut să-mi fac speranțe că așa va fi. Când mi-ai spus ce a zis Ethan, ai dreptate,

m-am simțit copleșit. Copleșit pentru că în sfârșit știai. Pentru că este ce mi-am dori de ani buni. Pentru că nu pare real. Este ca atunci când îți dorești ceva extrem de mult, dar, când obții acel lucru, pare prea bun să fie adevărat. M-a dezamăgit așa frecvent, că mi-e teamă să cred că, de data asta, lucrurile se vor schimba.

– Mi-ai spus că a aștepta schimbarea este ca și cum ți-ai vârî mâna în foc în mod repetat și te-ai aștepta să nu te arzi, zice Aurora. Vreau să te țin de mână ca să nu fii nevoit să o bagi în foc, Russ. Recuperarea e grea pentru toți, nu doar pentru dependenți; și pentru tine. Se pare că tatăl tău a făcut pași să fie mai bine, dar nu te va forța nimeni să-l ierți. O să mă lupt fizic cu fratele tău dacă încearcă.

– Și dacă te arzi și tu? Familia mea este un dezastru.

Ea râde, și jur că zâmbetul ei ar putea să repare orice.

– Focul nu poate să ardă foc. Fac Maple Hills una cu pământul înainte să aibă șansa să te mai facă să te simți prost. Și familie dezastru? Alo! Copilul-model pentru problemele cu tatăl este chiar aici.

Îi iau mâna și o duc la gură.

– Cu mine nu trebuie să-ți fie niciodată rușine, Russ. Poate că universul nu încerca să-și bată joc de noi. Poate știa că avem nevoie unul de celălalt, căci eu am nevoie de tine. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat și, mai important, vreau să-ți fiu alături în orice mod vrei tu să-ți fiu.

– Nici măcar nu știu ce presupune recuperarea. Nu știu ce înseamnă să îndrepte lucrurile. Cum dracului o să facă asta? A trecut atât timp.

– De ce nu-l suni pe fratele tău ca să auzi de la el, și orice nu înțelegem caut pe internet? Nici măcar nu o să-i spun că este un măgar.

– Mulțumesc, Aurora!

Ea se apropie și mă sărută pe obraz.

– Mulțumesc că nu m-ai ținut aici în tăcere vreme de patru ore.

Intru în dormitorul meu de mână cu Rory și am imediat un déjà-vu.

Acel Russ, cel care se prefăcea încrezător, n-ar fi crezut că asta-i situația în care suntem câteva luni mai târziu. Nefiind genul care să închidă ochii când nu e cazul, Aurora mă ocolește și se așază pe biroul meu.

– Vrei să jucăm roluri?

Îmi dau ochii peste cap și mă duc între picioarele ei, prinzând-o sub coapse și aruncând-o pe patul meu, făcând-o să țipe.

– Hei, n-ai fost așa dur cu mine!

– Da, pentru că eram speriat, zic eu, aruncându-mă lângă ea. Eu nu am fete ca tine, și-mi făceam griji că o să te văd cum termini și pentru mine o să se termine jocul. În pantalonii mei.

– Încrezător că puteai, zice ea, tachinându-mă și rostogolindu-se ca să vină deasupra mea. De unde știi că nu mă prefăceam?

– M-aș fi sufocat între picioarele tale înainte să te las să te prefaci.

Băieții sunt la J.J. pentru petrecerea de casă nouă, și, după ziua pe care am avut-o, cred că-i o idee bună să scap de stres într-un mod sănătos. Îi deschid picioarele peste șoldurile mele și urc cu mâinile pe coapsele ei până ajung sub rochia subțire de vară, apoi îi sună telefonul mobil.

– Suntem destinați să fim întrerupți mereu? gem eu. Credeam că s-a terminat cu asta când am plecat de la Honey Acres.

– Știi cine este, zice ea, dându-se jos de pe mine și luându-și telefonul.

Îndreaptă ecranul către mine, și numele apelantului este „Omul care Plătește Chiria".

N-am vorbit despre faptul că Aurora ar trebui să fie acum în Palm Spring. Am fost prea distras de propria problemă, și bănuiesc că ea n-a vrut să vorbească despre asta. N-am avut nimic de adăugat când ea a zis că el n-a pedepsit-o niciodată.

Apasă pe buton pentru a accepta apelul și-l pune pe speaker, dar, chiar și înainte să spună „salut", face ceva ce n-am văzut-o făcând de săptămâni: zâmbește forțat.

– Bună!

Vocea ei nu-i naturală, nu-i vocea iubitei mele, și urăsc asta.

– Unde dracului ești, Aurora?

Câteva cuvinte, și-mi fierbe sângele.

– Nu vin, tată. Își mestecă interiorul obrazului, și eu o trag pe pat, lăsând-o să stea între picioarele mele desfăcute, cu capul sprijinit pe umărul meu. A intervenit ceva, scuze!

– Asta nu răspunde la întrebarea mea. Te-am întrebat unde dracului ești?

– Sunt în Maple Hills.

– Puneți imediat fundul în mașină. Vorbesc serios, Aurora! De data asta, nu mă mai joc cu tine, nu strica asta pentru toată lumea.

O strâng un pic mai tare.

– Am zis că nu vin.

– Vin să te iau.

– Nu sunt acasă.

Mă aplec pe lângă ea și apăs pe butonul de mut, ca tatăl ei să nu ne audă, în timp ce el se lansează într-o predică despre cât de egoistă și imatură este.

– Sunt așa mândru de tine. Ești atât de puternică, Rory. Să nu-l lași să te intimideze să faci ceva ce nu vrei. Valorezi mai mult decât niște poze într-o revistă. Dacă trebuie să zâmbești forțat, meriți mai bine.

Ea îl scoate de pe mut când el termină de urlat.

– Nu-mi pasă că eşti supărat pe mine, tată. Nu-mi place cine sunt când te las să-mi dictezi cum să mă port. O strâng şi mai mult. Am petrecut mult timp fiind nesăbuită ca să-ţi atrag atenţia, pentru că măcar atunci îţi aminteai că exist. Mă faci să mă simt ca şi cum nu merit să rămâi pe lângă mîne. Nu te mai las să mă rânești, pentru că am oameni în viaţa mea care mă plac pentru mine însămi.

– Dacă ajungi în următoarele două ore, o să ne prefacem că această conversaţie n-a avut loc niciodată, zice el, fără vreun dram de emoţie în voce.

– Sper să fii fericit în căsnicie, dar eu nu voi fi acolo. Nu mai zâmbesc fals pentru tine. La revedere, tată!

Închide, şi mă aştept să izbucnească în lacrimi, dar nu o face; se afundă în mine, şi eu o strâng şi mai mult în braţe.

– O să te strivesc dacă te strâng mai tare.

– Nu mă deranjează.

– Cum te simţi?

– Sprijinită, zice ea.

– Nu asta am întrebat, iubito.

O sărut pe gât, şi, pentru un moment, este tăcută, lucru cu care încă nu sunt obişnuit.

– Mă simt mai uşoară, de parcă am luat, în sfârşit, decizia corectă şi ştiu că mă va ajuta să merg mai departe, acum că i-am spus. Poate, dacă asta il face să se schimbe, putem să lucrăm la relaţia noastră. Poate îl va trezi.

– Sper.

Stăm în tăcere cinci minute, şi nu mă lasă să-i dau drumul până când îi sună iarăşi telefonul. O simt cum încremeneşte in braţele mele, doar ca să se relaxeze când il ridică şi vede că nu-i tatăl ei. Acceptă apelul, şi ecranul se umple cu imaginea unei brunete cu un zâmbet imens. Între ea şi femeia din braţele mele nu există nici o asemănare până când aceasta ridică ochelarii de soare,

punându-i pe creștetul capului, și văd aceiași ochi cu care sunt obișnuit.

– Oh, deci faza cu iubitul este adevărată, este primul lucru pe care-l zice Elsa.

Aurora coboară camera, ca din mine să rămână mai puțin pe ecran.

– Mama a zis că ea are un motan și tu un iubit. Am crezut că iar a amestecat medicamentele cu vinul.

Nu pot să mint, accentul britanic mă ia pe nepregătite în primă fază.

– Bună și ție! Aurora se foiește în brațele mele. Ce faci? De ce mă suni? Ești liberă să răspunzi la orice alte întrebări pe care poate le-am ratat.

– I te opui și tu dragului de tata o dată, și brusc ai atitudine, zice ea. Stai așa, am ajuns la o probă de rochie.

O auzim pe Elsa vorbind rapid cu cineva într-o limbă pe care nu o recunosc, și Aurora se așază un pic mai dreaptă.

– Ei, cu cine vorbești în italiană?

– Sunt la Milano la o probă de rochie pentru Săptămâna Modei de luna viitoare.

Aurora rămâne cu gura căscată.

– Nu te duci la nuntă?

Elsa încrețește nasul, și este aceeași expresie pe care o are Aurora când este îngrozită.

– Cu femeia de la meteo? Doamne, nu! Nu mă las fotografiată în ceva ce poate fi făcut în trei săptămâni.

– Credeam că mă suni ca să mă convingi să mă duc.

Elsa râde, și Aurora respiră, relaxându-se un pic în brațele mele.

– Te sun să te felicit că, în sfârșit, ai coloană vertebrală. Sunt mândră de tine, surioară!

– Uh, mulțumesc, cred, mormăie ea. El știe că nu mergi în Palm Springs? O să fie realmente supărat pe noi. Știu că pe mine este deja supărat.

– N-am idee și nici nu-mi pasă. Și nici ție n-ar trebui să-ți pese. Eu i-am redirecționat apelurile către cabinetul unui terapeut din Londra. Îți sugerez să faci la fel. Dumnezeu mi-e martor că omul are nevoie.

Nu mă pot abține și pufnesc, dar încerc să înăbuș sunetul, ascunzându-mi fața în părul Aurorei.

– N-am uitat de tine, iubitul misterios și fără față, zice ea, făcându-mă să încremenesc. Ai noroc că sunt înțepată de ace, dar la un moment dat te voi interoga.

– Ba nu, zice Aurora. Va uita.

– Rămâi supărată pe patriarhie, Ror. *Ciao!*

Aurora aruncă telefonul pe pat lângă noi și se întoarce, urcându-se peste picioarele mele, cu capul lipit de pieptul meu și cu brațele în jurul taliei mele. O mângâi pe păr, fără să spun altceva. Mai trec cinci minute de tăcere, și nu-mi amintesc un moment în care ea să fi fost așa tăcută.

Într-un final, se ridică de pe trunchiul meu, așezându-se cu fața spre mine.

– Deci aceasta a fost Elsa.

– Aceasta a fost Elsa, repet. Este…

– Este foarte Elsa.

– Cum te simți? o întreb din nou.

Coboară cu mâna pe lateralul feței mele, atingându-mi ușor maxilarul.

– Încă sprijinită.

CAPITOLUL 36

RUSS

– Chiar eşti enervantă când se doarme lângă tine, ştii asta? zic eu, trăgând un tricou peste cap.

Aurora ridică ochii la mine în timp ce se întinde în mijlocul patului meu, cu părul ei blond în toate direcţiile.

– Ai mai dormit lângă mine.

– Cred că în tabără nu ai sărit calul pentru că n-ai avut camera ta. Acum, că ai spaţiu, eşti un junghi. La un moment dat, m-ai lovit îngrozitor; m-am simţit ca o minge de fotbal.

– Îmi pare rău, zice ea sarcastică. Preferai să plec în timp ce dormeai?

– Când dormeam sau când eram la baie?

– Auci, prea proaspătă amintirea pentru a glumi, zice ea jucăuş. Ştii ceva, Callaghan, mă duc la Cabo să-l văd pe prietenul meu Clay. Fac pariu că el nu va fi un tiran.

– Încerci să mă faci gelos? Mă încalţ şi-mi iau cheile din sertar. Pentru că funcţionează.

– Încerc să te fac să mi-o tragi.

Se ridică în fund, şi părul îi cade peste umeri. Chiar este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Nu-mi vine să cred că-i a mea.

– Glumesc. Încerc doar să te fac să râzi, ca să fii binedispus astăzi.

Aplecându-mă să o sărut de la revedere, mă forțez să nu mă bag la loc în pat cu ea.

– Putem să facem asta mai târziu. Trebuie să plec înainte să mă răzgândesc.

– Ești sigur că nu vrei să vin? Pot să rămân în mașină.

– Sunt sigur. Vreau să te păstrez pentru mine cât de mult pot.

– Nu-i nevoie să zici mai mult, spune ea, aruncându-se pe perne. Voi fi chiar aici, așteptându-te când ajungi acasă. Ține minte că poți să pleci oricând, și, dacă ești prea copleșit să conduci, spune-mă și-ți comand un Uber.

Niciodată până acum nu mi-am dat seama de cât de important este să ai pe cineva cu care să-ți împarți îngrijorările. Am crezut că cea mai mare ușurare a fost că am putut să-i povestesc despre chestiile care s-au petrecut deja, dar cel mai important este să le trăim împreună. Să știu că va fi aici, așteptându-mă, indiferent de starea în care mă întorc, este o alinare mai mare decât ca ea să mă aștepte în fața casei părinților mei.

– Ce planuri ai cât sunt plecat?

– Le sun pe Emilia și Poppy și apoi mă gândeam să o întreb pe mama dacă vrea să mergem la cafeneaua Kiley să bem o cafea.

Mama Aurorei i-a trimis un mesaj azi-noapte cu „mândră de tine, puișor", așa că Aurora presupune că tatăl ei a sunat la scurt timp după ce ea i-a spus că s-a săturat.

– Și s-ar putea să-mi ascund lucrurile în camera ta, ca să nu poți aduce fete care să-ți danseze în poală aici când începe școala.

– Stai, ce?

– O să ascund bilete în fețele de pernă. Chiar și numai fețele de pernă și sunt suspecte; stai să vezi când le arunci pe pat și ceva foșnește sub capul lor.

– Ești dezaxată, zic eu chicotind, aplecându-mă să o mai sărut o dată. Mulțumesc că încerci să mă distragi!

– Da. Rânjește. Clar era o distragere…

Oftez, pentru că trebuie să plec, dar aș putea juca jocul ăsta cu ea toată ziua. Este ciudat că nu sunt copii care să ne întrerupă și că nu trebuie să ne mai facem constant griji că părem prea apropiați. Este excitant că suntem deja așa fericiți împreună și că adevărata parte a relației noastre abia începe. O sărut din nou, spunându-mi iar că va fi ultima oară, pentru că plec.

– Poți să fii cuminte cât sunt plecat?

– De obicei, cu motivația potrivită.

– Și ce te-ar motiva? Eu să cred că ești cuminte?

Ea clatină din cap.

– Tu deja crezi că sunt un înger.

– Nu-i adevărat. De cele mai multe ori, ești opusul angelicului.

– Vreau o jachetă Callaghan. Dacă devin iubită de hocheist, am nevoie ca toate admiratoarele să știe că ești al meu.

Al meu.

– S-a făcut.

– Succes! Sunt mândră de tine și te rog ține minte să mă suni dacă ai nevoie de mine.

– Așa fac, promit! Pa!

După ce ieri pe drumul spre casă am vorbit cu Ethan, mă simt un pic mai bine pregătit pentru situația care mă așteaptă. Mi-a promis că va fi o discuție de familie informală, pentru a vorbi despre lucruri într-un mod sănătos, și a zis că tata are ocazia să-și ceară scuze pentru acțiunile lui din trecut. Este o ocazie ca noi să reconstruim și să ne vindecăm, exact cum am vrut.

Când parchez lângă casa părinților mei, pe alee este o mașină închiriată, deci știu că el este deja acolo. Formația lui are o mică pauză între spectacole, de asta a insistat să

ne întâlnim acum. Scot cheia din contact și-mi cam doresc ca Rory să fie aici, dar în același timp mă bucur că nu este.

Scot telefonul, îi trimit un mesaj, rânjind din nou la cum s-a salvat în telefonul meu. A zis că vrea să știu care este ea, ținând cont de toate fetele pe care le voi atrage cu noua mea încredere.

Rory (blonda sexy): *Este ciudat că mi-e dor de tine?*

Cine-i?
Ce amuzant!
Și mie mi-e dor de tine.
Succes x

Ethan bate în geamul de lângă mine, încruntându-se la mine, și simt că mă uit într-o oglindă care mă îmbătrânește.

– Grăbește-te! zice el nerăbdător. Te așteptăm.

Primul gând este că ar trebui să pornesc motorul și să plec. Mi-am dorit de atâta vreme ca tata să se schimbe, că mi-e teamă să fac pasul ăsta. Anxietatea bubuie prin mine ca o furtună, dar încerc să-mi spun că lucrurile nu pot merge mai rău. Am vrut o schimbare, și acum s-ar putea întâmpla.

Ethan nu mă așteaptă să-i răspund înainte de a intra înapoi în casă, și cobor lent și-l urmez. Nu mi-a plăcut niciodată casa asta și niciodată nu m-am simțit acasă. Părinții mei au vândut casa copilăriei mele ca să o cumpere pe asta mai mică într-o zonă mai proastă, spunând tuturor că au trecut la o casă mai mică după ce Ethan s-a mutat și eu mă pregăteam pentru colegiu.

În realitate, au folosit diferența pentru a plăti datoriile de la jocuri ale tatei, ceea ce l-a făcut să o ia de la capăt cu împrumuturile. Când intru, mă simt ca un străin, chiar dacă pe pereți este fața mea.

Toată lumea stă în camera de zi, și în aer plutește tensiunea, care nu-i ceva neobișnuit pentru familia mea. Mama e prima care acționează, ridicându-se și îmbrățișându-mă strâns.

– Bună, mamă!

– Mi-a fost așa dor de tine, zice ea, părând că se rupe. Ia loc! Așa mă bucur că ești aici!

– Vă lăsăm să stați de vorbă, zice Ethan, trecând să o scoată pe mama din cameră cu el.

– Stai, ce? Inima începe să-mi bubuie. Mi s-a zis că vom avea o discuție în familie, nu că eu și tata vom discuta separat. Nu asta ai zis, Ethan.

Mă ignoră, și primul meu instinct este să mă ridic și să plec. Tata arată mai bine decât în urmă cu câteva săptămâni, când l-am văzut ultima oară. Pungile de sub ochii lui nu mai sunt negre, fața îi este mai puțin sfrijită, îi văd lucrurile împrăștiate prin camera de zi.

– Te-ai mutat înapoi?

El încuviințează din cap.

– Dorm în camera de oaspeți. Stăteam într-un motel, vorbeam zilnic cu mama ta. Am vorbit mult. Simt că, pe moment, nu fac decât să vorbesc, dar este bine. Mă bucur că lămuresc lucrurile și că lucrez la a fi mai bine.

– Nu știu ce înseamnă *să îndrepți greșelile*, tată. Am citit despre asta și am auzit, dar nu știu ce înseamnă pentru noi.

– Vreau să încep prin a spune că-mi pare rău, Russ.

Nu spun nimic. Nu pot să spun nimic pentru că mi-e teamă să deschid gura.

– Și vreau să-ți mulțumesc, adaugă el.

Nu pot să o ascund, faza cu mulțumitul m-a luat pe nepregătite. Nu sunt obișnuit ca tata să-și asume vinovăția în loc să o arunce pe toată lumea. Mereu exista un motiv pentru care era prostdispus sau avea o zi

proastă și se învârtea în jurul faptului că nu făceam ceva suficient de bine.

– În ziua aia la spital, când mi-ai spus cum te făceam să te simți, am crezut că ăla-i fundul prăpastiei, dar nu a fost, pentru că nu m-am schimbat. Am fost umilit de faptul că mi-am făcut propriul fiu să creadă lucruri josnice despre el însuși – și de ce să nu crezi asta? Eu trăiesc cu mine de ani buni fără să-mi pese de nimeni sau de nimic. Dar eu tot nu m-am schimbat.

– Dar de ce? De ce n-a fost suficient?

– Pentru că trebuia să cad mai mult. Și am căzut, până când mama ta m-a dat afară și chiar am atins fundul prăpastiei. Nu voiam să admit că aveam o problemă. Este ușor să ascunzi dependența de jocurile de noroc, pentru că nu există semne fizice. Nu-i ca drogurile sau ca alcoolul, nu vede nimeni ce se petrece. Te convingi că nu afectează pe nimeni altcineva în afară de tine. Se sprijină pe genunchi, mâinile tremurându-i în timp ce le ține unite. Dar ăla a fost momentul meu de cotitură. De acolo lucrurile au început să se îmbunătățească. Nu vreau să fiu cineva pe care tu îl urăști, Russ. Nu vreau să fiu cineva care te rănește.

– Ești expert în minciună, tată. De ce ar trebui să te cred că nu ne târăști după tine fără să te schimbi?

– Pentru că mândria m-a împiedicat să cer ajutor înainte. Când jucam, nu știam să pierd, dar am rămas optimist că următorul pariu va fi cel corect. Iau acel optimism și-l aplic în recuperarea mea.

– Când jucai?

Încuviințează din cap, frecându-și ceafa, un obicei pe care nu l-am observat vreodată înainte.

– N-am mai jucat de când te-am văzut în tabără. Știu că nu-i mult, dar este cea mai lungă perioadă în cincisprezece ani. Am mers la întâlnirile Jucătorilor

Anonimi și o să încep consilierea, să încerc să procesez o parte dintre lucrurile pe care trebuie să le procesez.

Sunt copleșit de informații și totul încă mi se pare prea bun ca să fie adevărat. Știu cât de important este asta și știu că ar trebui să fiu fericit, dar am în creier un mic sentiment sâcâitor care-mi spune să nu-mi fac speranțe și să continui să-l țin la distanță.

– Ai vreo întrebare pentru mine? zice el.

Am milioane de întrebări, dar nu-mi vine nici una în minte.

– Nu.

– Trebuie să ai câteva.

Stăm tăcuți un întreg minut, și încerc să mă gândesc la ce vreau să-l întreb. Mi-am petrecut așa mulți ani încercând să nu interacționez cu el, încât nu-mi amintesc cum să fac asta acum. Este ca și cum încerci să folosești un mușchi pe care nu l-ai folosit de foarte mult timp.

– Nu am.

– Păi, dacă-ți vine vreo întrebare, poți să mă întrebi oricând. O parte din recuperarea mea presupune să îndrept lucrurile cu oamenii pe care i-am rănit prin dependența mea și știu că te-am rânit. La JA se spune că cea mai bună formă de a-ți cere scuze este schimbarea de comportament, și sper că, cu timpul, mă vei vedea devenind cineva în preajma căruia să vrei să fii.

– Și eu sper asta.

– Fratele tău mi-a făcut legătura cu o organizație care mă ajută cu datoriile și imi dau sfaturi despre cum să-mi gestionez banii. Am ascuns lucruri de mama ta foarte mult timp. Vreau să-ți dau înapoi banii pe care i-am luat de la tine.

– Nu-mi pasă de bani, zic eu instantaneu.

– Așa o fi, dar sunt ai tăi, și n-ar fi trebuit niciodată să-ți cer bani. A fost greșit din partea mea și faptul că ești generos arată ce om bun ești.

Mă întreb dacă m-am lovit la cap și am halucinații. Înainte, mă detașam de drama din familia mea când lucrurile mergeau rău, obișnuiam să am conversații imaginare cu tata în mîntea mea. Exersam ce să spun, cum ar reacționa el și apoi, la final, îmi închipuiam cum s-ar face bine.

– Vreau să fac iarăși parte din familia asta, Russ. Știu că nu fac parte din ea din vina mea și știu că tot din vina mea tu nu te simți binevenit pe aici, dar sper ca, în timp, să poți avea suficientă încredere în mine cât să vezi că îmi doresc cu adevărat să mă fac bine.

– Mă bucur că primești ajutor, tată. Chiar sper să funcționeze.

Am prea multe gânduri în minte.

După discuția noastră sinceră, mama a insistat să luăm cu toții prânzul. Nu-mi amintesc ultima dată când ne-am așezat ca o familie să luăm masa. Din fericire, conversația a fost acaparată în mare de Ethan, care a povestit despre noul contract al formației lui, așa că eu am fost liber să ascult și să observ.

Ethan nu spune că a vorbit cu Aurora la telefon, lucru pentru care îi sunt recunoscător. Este prea prețioasă să risc să o aduc în acest mediu. Știu că-i puternică și rezistentă, dar vreau să am grijă de ea, și, ținând cont de situația ei cu propriul tată, n-are nevoie să fie obligată să-l cunoască pe al meu.

Dacă tatăl ei ar face pași să îmbunătățească lucrurile, cum încearcă al meu, ar fi prima care i-ar mai oferi o șansă. Ieri a fost prima dată când i-a spus ce simte, ca mine în rezerva aceea de spital, acum câteva săptămâni. Sper să trezească același gen de reacție ca în cazul meu.

După prânz, Ethan mă conduce în tăcere la camioneta mea. Are ochii roșii și sticloși și este mai slab decât era ultima dată când l-am văzut, într-un mod nesănătos. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că-i drogat.

– Eşti bine?

– Fă-ţi griji de tine, frăţioare, zice el, deschizându-mi portiera camionetei.

– Pari drogat, Ethan. Nu l-am văzut niciodată fumând o ţigară, darămite droguri. Ce se întâmplă cu tine?

– Nimic, zice el, frecându-şi maxilarul cu mâna. N-ai înţelege oricum.

– Încearcă-mă!

Mă ignoră, deviind discuţia.

– Tu eşti bine? Ai tot ce-ţi trebuie pentru şcoală? Urmează să primesc nişte bani pentru contractul ăsta, deci pot să te ajut mai mult, să ştii.

– Am tot ce-mi trebuie, zic eu, închizând portiera şi coborând geamul. Dar mulţumesc!

– Pentru asta am muncit aşa din greu, pentru contractul ăsta. Toate spectacolele, toate drumurile. O să reparăm totul. Banii cumpără resurse, Russ. Lucrurile o să fie iarăşi bine în curând, zice el.

– Pa, Ethan!

Mângâie camioneta pe lateral, apoi o ia înapoi spre casă, şi eu îmi notez în minte să-l sun curând să văd ce face.

Intru în casă şi o găsesc pe Aurora în curtea din spate, pufăind peste nişte pânză întinsă pe jos.

– Ce faci?

Ţipă şi se uită la mine peste umăr.

– Oh, Doamne, anunţă-te înainte de a te strecura pe la spatele unei fete. Aproape am făcut înfarct.

Continuă să tragă de pânză în timp ce eu vin spre ea.

– Ce faci?

– Am găsit un cort în dulapul tău! zice ea fericită, ridicând privirea la mine. Dar nu ştiu cum funcţionează şi nu are instrucţiuni. M-am gândit că am putea să campăm afară, lângă groapa de foc.

– Nu ți-au ajuns zece săptămâni în sălbăticie? o întreb eu, zâmbind. Mă așez cu picioarele încrucișate pe iarbă și trag materialul de cort de la ea. Dacă-l pui așa aproape de foc, se va topi.

– De ce știi totul? geme ea, mutând toate piesele pe locul nou.

– Tu de ce nu știi că nu trebuie să pui plastic lângă foc?

Târându-se spre mine, se urcă în poala mea și îmi dă părul pe spate, sărutându-mă pe frunte.

– Asta-i invitația mea formală să vorbim despre cum a mers ziua ta.

– Încă am nevoie de un pic de timp să mă liniștesc înainte să discut despre asta. Este în regulă?

Ea mă îmbrățișează mai strâns.

– Pot să fac ceva pentru a te simți mai bine?

– Poți să-mi explici cum crezi tu că fundul meu de 1,95 intră în cortul ăsta cu tine.

Ochii i se luminează când îmi zâmbește.

– Noi mereu avem loc.

CAPITOLUL 37

AURORA

Cortul n-a fost una dintre ideile mele bune și cândva pe la 2.00 dimineața așa m-am enervat din cauza zgomotului pe care-l făcea când mă mișcam, că ne-am târât pe amândoi înapoi în casă.

Am crezut că dormitul în cort va fi romantic, dar, pentru prima dată, chiar ne-am chinuit să începem. A fost înghesuit și enervant, și am apreciat complet greșit cât de drăguț va fi. A mai fost și un păianjen imens pe care Russ a zis că l-a dat afară, ceea ce nu cred că a făcut, și acum mă tem că l-am înghițit în somn.

Cât Russ e la duș, aud ușa de la intrare deschizându-se și știu că am puțin timp să mă alătur lor, pentru că apa de la duș se oprește. Trag niște pantaloni scurți pe sub tricoul Callaghan pe care l-am furat din dulapul lui Russ și mă duc jos spre ceea ce sper că va fi surpriza lui preferată.

Mi se pare ciudat să umblu prin casa lui Russ de parcă locuiesc aici, când oamenii care chiar locuiesc aici abia au ajuns. Bobby și J.J. se ceartă pe afișul cu „Petrecere de casă nouă" care pare să fi fost editat cu un marker ca să scrie „Petrecere de revenit în casă".

– Revenit în casă? întreb eu când ajung la ultima treaptă.

– Atâta ne-a venit în minte așa din scurt, râde J.J.

Bobby ridică afișul.

Ieri, când Russ era acasă la părinții lui, am fost sunată de pe un număr necunoscut, și s-a dovedit a fi Stassie. Nu vorbise cu Russ, dar știa că, dacă a trebuit să rateze petrecerea de casă nouă a lui J.J. din cauza necazurilor în familie, cel mai probabil era ceva de rău. Voia să știe dacă ar fi în regulă ca ei să vină aici și să organizeze o petrecere de bun-venit acasă pentru Russ.

Și așa a apărut petrecerea „de revenit în casă".

– Mă simt ca și cum toți copiii mei sunt acasă, șoptește mândru J.J., chiar când auzim cum se deschide ușa dormitorului lui Russ.

– Tu nu locuiești aici, șoptește Robbie.

Inima mea este la fel de zgomotoasă ca pașii lui Russ și, cu cât coboară mai mult, cu atât vedem mai mult din el prin afiș: glezne, gambe, genunchi, coapse...

– Este gol? șoptește panicat Mattie.

– Eu nu m-am înscris să văd penisul nimănui astăzi în afară de al meu, mormăie Kris.

Partea de sus a coapselor... boxeri. Slavă Domnului! Se aude un oftat colectiv și, când Russ coboară suficient cât să vadă camera de zi, încremenește.

– Surpriză, zice Henry în cel mai neanimat mod posibil.

Russ rămâne cu gura căscată.

– Ce dracului?

Am auzit așa multe despre excursia băieților la Miami, că simt că am fost cu ei.

– Ar trebui să mergem toți la anul! spune entuziasmat Mattie.

– Nu, zic Henry și Russ în același timp.

– Eu cred că anul viitor mă întorc la Honey Acres, așa că vă refuz politicos, spune Russ.

– Dacă te primesc, comentează Henry, mușcând dintr-o aripioară de pui. Ai fost prins încălcând regula numărul unu, și nu este ca și cum anul viitor voi doi o să

vă pipăiți mai puțin. Am aflat dîn experiența lui Nate și Robbie.

Russ, care acum își sprijînă capul pe al meu și are brațele în jurul umerilor mei, asigurând cât mai mult contact fizic posibil, se încruntă.

– Nate și Robbie se pipăie?

Stassie ridică din sprâncene.

– Cam așa pare, da.

Se lansează cu toții în povești diferite, oprindu-se să-mi explice semnificația, ca să nu mă simt exclusă, și brațele lui Russ mă strâng și mai tare.

– Ești bine? îmi șoptește la ureche.

Încuviințez din cap, continuând să ascult o poveste despre cum Robbie și Nate au căzut din telescaun.

Dinamica acestui grup este ceva nou și pentru Russ, dar îmi dau seama de ce este așa important pentru el. Ei sunt mai mult o familie decât prieteni și sunt așa de primitori, că este imposibil să nu te îndrăgostești de fiecare dintre ei.

Cred că de asta avem amândoi nevoie cu disperare. Să fim înconjurați de oameni care ne fac să ne simțim iubiți și doriți. Ne-am petrecut vara cu Xander, Jenna și Emilia… și cu câinii, desigur. Relația mea cu mama pare să se vindece, și Russ este cu părinții lui pe un drum care sper să-i ofere pace.

Toate piesele vieții noastre se potrivesc ca într-un puzzle și în sfârșit am piesele interioare.

Bobby termină o poveste despre un meci în deplasare unde a rămas gol în afara hotelului și cum antrenorul lor de hochei a urlat la el. Asta-mi oferă ocazia să întreb ceva ce voiam să aflu de săptămâni.

– De ce-i spuneți toți lui Russ gogoșică?

Robbie deschide imediat gura să-mi răspundă, dar apoi o închide și se încruntă, uitându-se la Kris. Acesta are aceeași expresie confuză ca Mattie, și se uită unul la

altul cu aceeași expresie nesigură înainte ca J.J. să răspundă într-un final:

– Eu habar nu am.

Mă întorc în brațele lui Russ să mă uit la el, și el își ascunde zâmbetul.

– Tu știi?

– Da. Ca să fac un rezumat, lucram la un bar, și Stassie a venit acolo într-o zi. Niște clienți oribili s-au luat de ea; eu la momentul ăla nu o cunoșteam, așa că m-am prefăcut că sunt prietenul ei. Practic am fost într-o întâlnire falsă cu Stassie timp de o oră, și ăla-i alintul de la ea.

– Ador întâlnirile false.

– Întâlniri false? Este cel mai ridicol lucru de care am auzit vreodată, zice Henry.

– A fost drăguț. Foarte creativ sub presiune, aș zice, adaugă Stassie.

– Într-o noapte, le-am luat pe Stassie și pe Lola de la un bar, și ea era foarte beată. Mi-a zis gogoșică în fața tuturor și, hmm, bănuiesc că s-a prins.

Grupul rămâne tăcut, și mă uit la fețele tuturor, pe care încă se citește confuzia. Mattie își drege vocea și își ia berea.

– Da, eu credeam altceva. Mă gândeam că-ți plac gogoșile foarte mult, nu știu.

– Rory, a întrebat Jenna de mine după ce am fost în vizită? mă întreabă Bobby, făcându-mi cu ochiul.

Când băieții au vizitat Honey Acres de ziua lui Russ, ne-am dat seama că Bobby și Kris au fost în tabără chiar când am fost și eu, în copilărie. Nu ne-am amintit unii de alții, din fericire, lucru pentru care sunt foarte recunoscătoare, fiindcă probabil eram enervantă și dramatică. Trăsături de caracter pe care n-aș vrea să li le dezvălui înainte de a ajunge să mă placă.

– Vrei să te mint ca să nu-ți rănesc sentimentele? îl întreb eu cu grijă.

– Da. Dacă există această opțiune, aș vrea să faci așa mereu, zice Bobby.

Henry mi-o ia înainte, și nu am ocazia să răspund.

– Ești chiar bun la hochei.

Băieții se ceartă în glumă, și, cât toată lumea este distrasă, Russ mă sărută pe gât și-mi șoptește la ureche:

– Te descurci grozav. Te iubesc cu toții.

Liniștea se lasă repede, și Bobby se uită la mine pentru confirmare. Încuviințez cu entuziasm din cap.

– Clar a întrebat de tine.

Când i-am povestit Jennei despre pasiunea de durată a lui Bobby pentru ea, răspunsul ei a fost mai puțin entuziasmat.

– Fantastic. Ce-mi place când oamenii revin ca adulți și vor să mi-o tragă de parcă n-am avut de-a face cu ei pe când erau copii. A râgâit sonor și dramatic. Detest bărbații.

– Poate chiar o să lucrez acolo anul viitor, zice Bobby, spre nemulțumirea prietenilor lui.

– Sper că te pricepi mai bine ca Russ la reparatul toaletelor, zic eu amuzată.

De când ne-am întors în Maple Hills, descoperirea mea preferată a fost faptul că am aflat cât de mult îi place lui Russ să mă atingă când nu avem reguli care să ne interzică asta.

Creierul meu este amețit încercând să suprime instinctul natural de a povesti totul, și, în ciuda faptului că sunt o persoană oarecum încrezătoare, presiunea de a mă asigura că oamenii pe care-i iubește Russ mă plac este mare.

Petrecerea de bun-venit acasă – sau cum i-o fi zicând – este mai puțin o petrecere și mai mult o zi relaxată de petrecut timp în gașcă. Este ceva necesar după câteva zile

dramatice, și-mi place să-l văd pe Russ cum mă ajută să mă integrez.

Iau o pauză de la acțiune ca să fac un apel video cu Emilia și Poppy în curte. Ambele sunt mari admiratoare ale cortului meu și nu le vine să creadă că l-am convins pe Russ să dormim în el. Sunt destul de sigură că Russ ar fi cusut un cort de la zero dacă ar fi crezut că astfel m-ar face fericită.

Se deschide ușa din spate, și apare J.J., zărindu-mă pe un șezlong singură. Vine spre mine cu mâinile în buzunare și se așază vizavi de mine.

– Pops și Emilia îți transmit salutări, zic eu.

– Am văzut postarea Emiliei. Se pare că se distrează.

– Mi se pare foarte formal, zic eu stângace, foindu-mă. Ferindu-mi ochii de soare, încerc să mă concentrez la expresia foarte serioasă a lui J.J. Ai de gând să-mi ții o predică? Un discurs motivațional? Sfaturi de viață?

Oh, Doamne, iar bat câmpii.

– Un mulțumesc. De doi ani de când îl cunosc pe Russ, nu l-am mai văzut așa fericit.

Fluturașii care trăiesc în stomacul meu dansează fericiți.

– Și el mă face fericită. Mulțumesc că l-ai învățat să se prefacă încrezător suficient cât să vorbească cu mine în acea seară!

– Mulțumesc că-l lași să se vadă așa cum îl vedem noi.

– Conversația asta a devenit foarte profundă, zic eu. Cred că prefer când mă pui să fac provocări la Jenga.

– Da, a fost un pic cam exagerat de emoțională, nu-i așa? Încerc să mă port matur, să nu crezi că rămân așa. Se ridică, întinzându-mi mâna să mă ridic și eu. Ești interesată să fii prezentată Hipopotamilor Înfometați – și beți?

Revenind în casă, J.J. anunță că vrea să joace un nou joc și dispare să ia cele necesare. Intrând în bucătărie, îl

văd pe Russ luând două pahare din dulap.

– Oprește-te, hoțule!

Pune paharele pe blat, întorcându-se să se sprijine de el, cu brațele încrucișate peste piept.

– Eu sunt hoțul?

– Pari cunoscut. Ai mai furat de pe aici?

Întinde mâinile și mă trage mai aproape, ridicându-mi bărbia cu o mână și sărutându-mă într-un fel care-mi înmoaie genunchii. N-am nevoie să caut validare sau atenție, pentru că am tot ce-mi trebuie chiar aici, cu acest bărbat.

– Spune-mi un secret, Callaghan!

Îmi dă părul laoparte de pe față, uitându-se la mine de parcă doar pe mine mă vede pe lumea asta.

Nu ezită.

– Mă îndrăgostesc de tine, Aurora.

Zece milioane de fluturași.

– Și eu mă îndrăgostesc de tine.

EPILOG

RUSS

Aproximativ nouă ani mai târziu

– Cred că-mi vine să vomit.

Aurora se ține de abdomen, gemând dramatic. O iau de umeri, trăgând-o mai aproape, până pot să o sărut pe creștet. Mi-am petrecut ultimele șase săptămâni liniștind-o și acum îi ofer afecțiune, pentru că oricum nu mă ascultă.

– A fost o idee oribilă. De ce m-ai lăsat să fac asta?

– Ce s-a întâmplat cu „Aurora Callaghan nu are idei proaste" și „Când vreodată m-am înșelat eu?" sau…

– Bine, bine, zice ea. Ai dreptate. Vine în fața mea, lăsându-se pe pieptul meu în timp ce amândoi ne uităm în sus la semnul pe care scrie „Happy Ending" deasupra ușii librăriei. Dacă nu vrea nimeni să cumpere cărți de la mine pentru că nu este o afacere de familie?

– Dar e o afacere de familie. O să scriu pe geam cu un marker dacă vrei.

– Nu sunt sigură că tu, eu și animalele ne putem numi afacere de familie.

O sărut pe gât și mă afund în mirosul dulce al parfumului ei. Urăsc ce tare-i bate pulsul. Rory emoționată este versiunea pe care o văd cel mai rar la soția mea, dar, de când am cumpărat librăria veche din Meadow Springs, are o grămadă de motive să fie emoționată.

– Simt că genul ăsta de pretenție ne va aduce în fața Comitetului pentru Angajamente de Îmbunătățire a Orașului și alte Anunțuri Importante.

– Doamna Brown abia așteaptă să ne vadă iarăși acolo, după ce a pierdut la votarea pentru schimbarea numelui, răspund eu.

Aparent, „Happy Ending" sună ca un salon de masaj erotic și ar invita doar neadaptați și anormali în oraș. Am vrut să susțin că un neadaptat și un anormal au cumpărat magazinul, dar Jenna a subliniat că în privința CMSAIOAAI nu-i loc de glume.

Acum doi ani, când Jenna a preluat Honey Acres de la mama ei, comitetul de haos și prostii i-a cerut să facă o prezentare de afaceri, în ciuda faptului că o știau de când se născuse și că era în comitet de cincisprezece ani. Ea a făcut câteva glume despre așa-zisa istorie ca să destindă atmosfera, ceea ce, surprinzător, a avut efectul contrar.

Rory oftează din greu.

– Am de gând să promovez păcatul; n-a greșit în totalitate.

– Stai să afle despre livrarea căzii, zic eu, împingând-o delicat în direcția noii ei afaceri.

N-a fost o decizie grea să ne mutăm în Meadow Springs; mereu a fost un loc special pentru noi, mai ales după ce am muncit trei veri la Honey Acres împreună. Ce pot să zic? Chiar este ca un grozav muzeu intim al ceaiului.

Aurora era sătulă de jobul ei din echipa de vânzări a unei mici edituri și disperată să plece din oraș. Apoi, eu am fost promovat la firma de inginerie unde lucrez, și noul rol îmi cere să călătoresc doar de câteva ori pe lună, așa că am început să ne facem bagajele, pentru a începe noua noastră viață.

După ce Jenna ne-a vândut terenul și casa bântuită unde am avut prima întâlnire, ultimele optsprezece luni

Încuviințez din cap. Tata a lucrat continuu săptămâni întregi ca să se asigure că locul ăsta va arăta exact cum vrea Rory. I-a desenat schițe peste schițe, a făcut mostre peste mostre și la un moment dat sunt destul de sigur că au făcut și o machetă digitală împreună.

A fost ciudat să locuiesc cu el cât a venit să muncească, mai ales că n-am mai locuit cu el de când eram boboc. S-a oferit să se cazeze la o pensiune, dar Aurora a insistat să stea cu noi. La început, am avut emoții, nefiind sigur de felul cum vor sta lucrurile, în ciuda faptului că relația noastră este mult mai bună decât era cu ani în urmă. Cred că cea mai ciudată chestie pentru mine a fost să înceapă să-mi fie dor de el în weekenduri, când se întorcea în Maple Hills.

I-am zis că nu trebuie să plece și că poate veni și mama la noi, dar acum este sponsor la Jucătorii Anonimi, așa că-i place să fie în zonă, în caz că oamenii pe care-i ajută să treacă peste dependența lor au nevoie de sprijinul lui.

Cred că Rory avea și ea nevoie de o figură paternă, ținând cont de absența tatălui ei. L-am auzit pe tata liniștind-o de mai multe ori decât pot să număr, în vreme ce stătea cu noi. Părinții mei o iubesc pe soția mea așa mult, că s-au luat doar o singură dată de mine pentru nunta noastră spontană și fără invitați. S-au bucurat că a devenit, în sfârșit, fiica lor.

Tocurile Aurorei răsună pe podeaua din lemn în timp ce se plimbă pe culoare căutând ceva pentru care să se panicheze. O urmez, pășind încet, cu mâinile în buzunare, ascultând-o pufnind și oftând printr-o librărie perfectă.

– Draga mea…

– Nu mă lua cu draga mea, mormăie ea, întorcându-se cu fața la mine. Își pune mâinile în șolduri și se bosumflă. Tu ai făcut asta, Russ Callaghan! Mi-ai zis că pot să am

propria afacere. O librărie, nu mai puțin. Nu un bar sau un club de striptease ori ceva la care să mă pricep...

Orice mai vrea să spună moare când parcurg distanța dintre noi, îi iau chipul in mâini și o sărut pe gură. Corpul ei se topește în al meu, tensiunea se disipează cu fiecare secundă care trece. Îmi mut mâinile să-i cuprind ceafa și-mi sprijin fruntea de a ei.

– Ești cea mai capabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Aș sprijini orice sugestie ai avea. Voi fi acolo să te țin de mână prin tot, Ror, dar n-ai nevoie de mine. Niciodată n-ai avut nevoie de mine ca să fii incredibilă. Pur și simplu, ești. Și te iubesc mai mult decât pot exprima cuvintele.

– Și eu te iubesc. Brațele ei îmi cuprind gâtul, ochii ei mari și verzi se uită în ai mei. Este ultima noastră șansă să fim singuri în weekend. Spune-mi un secret, Callaghan!

Între noi nu există secrete. Mi-am petrecut așa mulți ani cu Aurora, încât abilitatea ei de a împărtăși fără oprelişti s-a lipit și de mine un pic.

– Săptămâna trecută, eu ți-am mâncat Cheetos. Nu Neville. S-a uitat la mine așa acuzator când am dat vina pe el, încât m-am simțit vinovat timp de trei zile.

Ochii ăia pe care-i iubesc așa mult se rotesc dramatic.

– Pe bune! Aveai praf portocaliu pe toată fața. Mai încearcă!

Mai încearcă mă nedumerește. De parcă se așteaptă să recunosc ceva anume, ceva ce știe deja, și nu așa funcționează jocul. Prietenii și vecinii noștri vor sosi în curând, pentru deschidere, dar ea încă se uită la mine expectativ.

Și atunci, îmi dau seama.

Știe.

– Oh, la dracu'! Un colț al gurii ei se ridică într-un rânjet. Am invitat-o pe mama ta și am uitat să-ți spun.

– Oh, la dracu' e corect, pentru că, da, ai făcut asta.

– De unde știi?

– Pentru că m-a sunat să se asigure că voi servi șampanie de calitate.

– Credeam că am scăpat de a mai fi băgat cu forța în librării cu Aurora, oftează Henry, cercetând rafturile înalte din mahon pline cu cărți noi. Și, cu toate astea, iată-mă! Din nou.

Aurora a vrut ca zona pentru copii să fie vopsită în culorile aurorei boreale, așa că a apelat la artistul ei preferat – și posibil singura persoană pe care o cunoaște ea și care poate face asta. Cu vopsitul i-a ieșit. Ce l-a enervat a fost să ajute la realizarea sutelor de stele din origami care atârnă de tavan.

– Iată-ne pe amândoi! Îi dau un ghiont jucăuș în umăr. Mulțumesc că ai adus ediţiile alea semnate, frate. Aurora apreciază că ești aici. Amândoi apreciem.

– Nu-i nimic; înseamnă mai puține cărți în casa mea. Ar fi venit și ea, dar e un pic cam departe, cu bebelușul și...

– Și eu?

Ne uităm amândoi la copilul de pe șoldul lui Henry, agățat de el de parcă-i jucăria sa preferată – ceea ce cam este.

– Da, Mila. Suntem foarte fericiți că și tu ești aici.

Ea zâmbește luminos, ceea ce-mi amintește că, pe măsură ce crește, mi se pare tot mai mult că seamănă cu Stassie.

– Unchiule Henry, acum pot să-mi primesc înghețata? Au trecut cele cinci minute obligatorii.

Henry o lasă pe picioarele ei și o înghiontește să plece.

– Du-te și cere-i tatălui tău bani!

– Cele cinci minute obligatorii? întreb eu, privind-o cum se ciocnește de picioarele lui Nate, strigându-i solicitarea ei.

Nate se oprește din conversația cu Emilia, oftează, scoate portofelul, încruntându-se la Henry din partea cealaltă a camerei, și pune niște bancnote în palma fetei lui.

– Cele cinci minute obligatorii de socializare, zice Henry.

Îmi înăbuș râsul cu cafeaua, și Mila vine valvârtej spre noi.

– A zis că trebuie să luăm și pentru gemeni, dar dorm acum, deci nu cred că au nevoie, așa că am putea să luăm mai multă pentru noi.

– Mi se pare rezonabil. Hai, puștoaico!

Ea ia mâna lui Henry, și cei doi pornesc spre magazinul de înghețată The Little Moo, lăsându-mă să mă descurc singur. Mie tot nu-mi place să fiu în centrul atenției, și sunt recunoscător că astăzi este despre Aurora. Clienți și prieteni sunt împrăștiați prin încăpere, fiecare uitându-se la rafturi, discutând între ei. Îi văd pe J.J. și pe Alex stând de vorbă cu părinții mei, Stassie leagănă un cărucior dublu în timp ce vorbește cu Jenna. Doamna Brown inspectează intens secțiunea de dragoste. Ceea ce acum puțin timp era o librărie veche și uitată acum este un loc plin de viață.

Știu că soacra mea este pe undeva pe aici, așa că evit întâlnirea noastră inevitabilă cât pot de mult ținându-mă ocupat și făcând instantanee tuturor, cum m-a învățat Aurora. Și ăsta e momentul în care fac cea mai bună fotografie: Aurora în spatele casei de marcat, cu cel mai mare zâmbet pe față, vânzând un teanc imens de cărți cuiva. Lumina care intră pe geamuri o face să strălucească. Sunt imediat copleșit de frumusețea ei și de sentimentul de mândrie că a făcut toate astea de una singură.

Mă surprinde privind-o cât clientul ei se uită în jos, pipăindu-se pentru a-și găsi portofelul. Spun un „te

iubesc" pe mutește, și ea îmi răspunde la fel. Îi mai zic și „Sunt așa mândru de tine", și ea îmi răspunde cu ceva ce pare a fi „Sunt mândră de cât de sexy ești". Este momentul în care toată mutarea, toate renovările și toată munca în boxeri pentru că n-am putut găsi cutia cu hainele noastre merită pe deplin. Totul ne-a adus aici, la a fi așa fericiți.

După încă o oră, îmi dau seama că nu voi putea munci la magazin, cum aveam de gând. Nu o să lucrez nimic dacă mă holbez toată ziua la soția mea. Rory este naturală, cum știam că avea să fie, și fiecare client o face să se relaxeze încă un pic.

Când petrecerea de deschidere începe să se liniștească și ea se îndepărtează de casa de marcat, cineva, probabil J.J., strigă:

– Discurs!

Privim cu toții uimiți cum Aurora acceptă un pahar de șampanie și-l dă repede pe gât. Sarah își exprimă dezaprobarea, dar Aurora este expertă la a nu asculta plângerile mamei ei.

– Este pentru curaj. Râde. Um...

Îmi croiesc drum printre oamenii care s-au adunat în jurul ei, ca să mă vadă în față și în centru. Umerii i se relaxează și ochii i se opresc asupra mea.

– Vă mulțumesc tuturor că ați venit astăzi. Serios, vă mulțumesc! Nu-mi vine să cred. Știu că mulți ați avut un drum lung de parcurs și că celor care rămân la noi le-am promis clătite de dimineață – și ăsta-i modul meu de a vă spune că nu mă pricep deloc să fac clătite. „Ba chiar se pricepe." Le mulțumesc oamenilor din Meadow Springs că m-au primit în comunitatea lor. Știu că la început n-a fost ușor, dar eu și Russ ne simțim acasă aici. Pentru toți ceilalți care poate nu știu, cu mulți ani în urmă, am făcut o glumă susținând că deschid un club de striptease aici. Aparent, nimeni n-a uitat.

Toată lumea din încăpere râde, și o zăresc cu coada ochiului pe doamna Brown mormăind ceva către John, patronul unuia dintre magazinele de bowling.

– Mulțumesc tuturor care m-au ajutat să pregătesc magazinul. Minunatului meu socru, care și-a petrecut tot timpul asigurându-se că lucrurile sunt perfecte; prietenilor mei, că m-au ajutat să scap de oribila culoare de pe pereți și să fac sute de steluțe. Îi mulțumesc mamei mele că mi-a trimis liste cu cărțile atent alese pe care ar trebui să le cumpăr. Doamne, se transformă într-un discurs de Oscar. Voi încheia. Nu-i un secret că iubesc cărțile. Iubesc poveștile despre oameni pe care nu-i cunosc și despre locuri unde n-am fost. Am trăit o mie de vieți printre o mie de pagini, dar nici o poveste, nici o viață, nici o pagină nu m-a făcut la fel de fericită cum mă faci tu, Russ Callaghan.

Toată lumea ovaționează, și simt cum mi se înroșesc vârfurile urechilor. Înainte să te cunosc, nu mă gândisem la cum ar putea să arate finalul meu fericit. Nu eram sigură că urma să am unul. Tu ești finalul meu fericit, Russ. M-am îndrăgostit de tine în Meadow Springs și să văd cum m-ai ajutat să ne construim viața aici m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine de un milion de ori. Mulțumesc că mi-ai oferit o viață care pare prea bună ca să fie adevărată. Mulțumesc că m-ai lăsat să aduc acasă animale chiar și când ai zis „nu". Mulțumesc că m-ai lăsat să-mi trăiesc visurile zi de zi!

Vreau să mă grăbesc la ea și să o sărut până i se fac roz buzele, dar acum ăsta-i locul ei de muncă, și nu vreau să o fac să se simtă stânjenită. Ridic in schimb paharul în direcția ei.

– Pentru finaluri fericite!

Ea ridică paharul.

– Și animale de companie fără număr!

– Nu, răspund eu imediat, dar este prea târziu.

– Pentru finaluri fericite și animale de companie fără număr! răsună în încăpere.

MULȚUMIRI

Oamenii spun că-i nevoie de un sat pentru multe lucruri, dar, Doamne, ce se mai aplică în cazul cărții ăsteia!

Mai întâi, trebuie să-ți mulțumesc ție, cititorule. Fără entuziasmul tău copleșitor pentru *Icebreaker,* nu aș fi scris „Mulțumirile" pentru a doua mea carte. Este subestimarea secolului să spun că n-am anticipat niciodată asta, dar efectele incredibilului sprijin pe care mi l-ai arătat mi-au schimbat viața. Așa că-ți mulțumesc din toată inima!

Îi mulțumesc soțului meu, care s-a prefăcut a fi aeroport. Și că nu m-a judecat pentru cât am comandat de la Starbucks în vreme ce am lucrat la prima carte.

Vouă, Erin, Ki și Rebecca: pentru că m-ați ascultat cât am tot vorbit anul trecut, pentru că m-ați sprijinit în tranziția înspăimântătoare, dar frumoasă spre lumea editorială și că m-ați tolerat pe FYP mai mult decât v-ar fi plăcut.

Ție, Lauren, pentru că ai citit cartea asta de mai multe ori decât mine și pentru că m-ai sprijinit tot timpul. Meriți un premiu că m-ai ținut sănătoasă, chiar și când am început să mă dau de ceasul morții la 3.00 dimineața, la kilometri distanță de casă. Sunt așa norocoasă să te am lângă mine.

Și ție, Kimberly, pentru că m-ai ajutat să navighez prin lumea asta nouă și pentru că mereu ai fost alături de mine când am avut nevoie de tine, naiba să ia diferența de fus orar! Ești cu adevărat minunată, și n-aș fi putut să

fac nimic din toate astea fără tine. Sunt așa recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Mulțumiri ție, Ellie, pentru încercările tale curajoase de a mă ține tânără și pertinentă. Sunt așa norocoasă că ai văzut *Icebreaker* în acea zi și sunt așa fericită că lucrăm împreună. Sunt mândră de cât de departe ai ajuns în ultimele douăsprezece luni și abia aștept să văd ce ne rezervă viitorul.

Nicole, nu sunt sigură că cineva îi iubește pe Russ și pe Aurora la fel de mult ca tine. Mulțumesc că ai fost mereu acolo să-mi asculți milioanele de idei și că m-ai încurajat la fiecare pas al scrierii acestei cărți.

Mulțumiri vouă, Allie și Kimmy, pentru că ați citit pe îndelete schițele mele și că mi-ați oferit părerile voastre sincere. Gândirea voastră pozitivă a fost elementul de care aveam nevoie și sunt recunoscătoare că vă pot numi prietenele mele.

Vouă, Becs și Elena, pentru că mi-ați spus că pot să scriu această carte, când eu începeam să cred că nu. Sunt așa recunoscătoare că în grupul nostru de prieteni mesajele vocale de zece minute sunt ceva normal.

Ție, Becky, îți mulțumesc pentru că ai fost ursul meu preferat în general și fata lui Henry.

Și cele mai mari mulțumiri întregii echipe de la Simon & Schuster și Atria: Molly, Sarah, Sabah, Pip, Kaitlin, Ife, Morgan, Zakiya, Megan, Anthea, Kate și toți ceilalți din spatele scenei, care muncesc pe rupte ca să facă din cărțile mele ceea ce sunt. N-aș putea fi mai mândră că fac parte din acest grup, și vă sunt recunoscătoare tuturor celor care ați muncit neîncetat pentru a mă sprijini în orice mod s-a putut.

PLAYLIST

SPARKS FLY (TAYLOR'S VERSION) | TAYLOR SWIFT 4:20
WILDFIRE | SEAFRET 3:43
MOONLIGHT | ARIANA GRANDE 3:22
ALONE WITH YOU | ALINA BARAZ 3:45
CHRONICALLY CAUTIOUS | BRADEN BALES 1:59
BEST PART (FEAT. H.E.R.) | DANIEL CAESAR 3:29
SWEAT | ZAYN 3:52
NAKED–BONUS TRACK | ELLA MAI 3:17
LATE NIGHT TALKING | HARRY STYLES 2:57
HARD TO LOVE | BLACKPINK 2:42
PEACE | TAYLOR SWIFT 3:53
YOU | MILEY CYRUS 2:59
NONSENSE | SABRINA CARPENTER 2:43
SLEEPING WITH MY FRIENDS | GAYLE 2:48
PRETTY PLEASE | DUA LIPA 3:14
DID YOU KNOW THAT THERE'S A TUNNEL UNDER OCEAN BLVD | LANA DEL RAY 4:44
WHILE WE'RE YOUNG | JHENÉ AIKO 3:56
BIGGEST FAN | MADDIE ZAHM 3:01
THE ONLY EXCEPTION | PARAMORE 4:27
EVERYTHING | LABRINTH 2:15